Cutia Răului

MARTIN LANGFIELD

Martin Langfield

CUTIA RĂULUI

V.1.0

Traducerea din limba engleza ANA ANDREESCU

Martin Langfield
The Malice Box
Editura RAO
2013

Soţiei mele Amy şi fiului meu Christopher Andreei, lui Eddi şi lui Tom şi părinţilor mei, pentru darul de a iubi cuvintele.

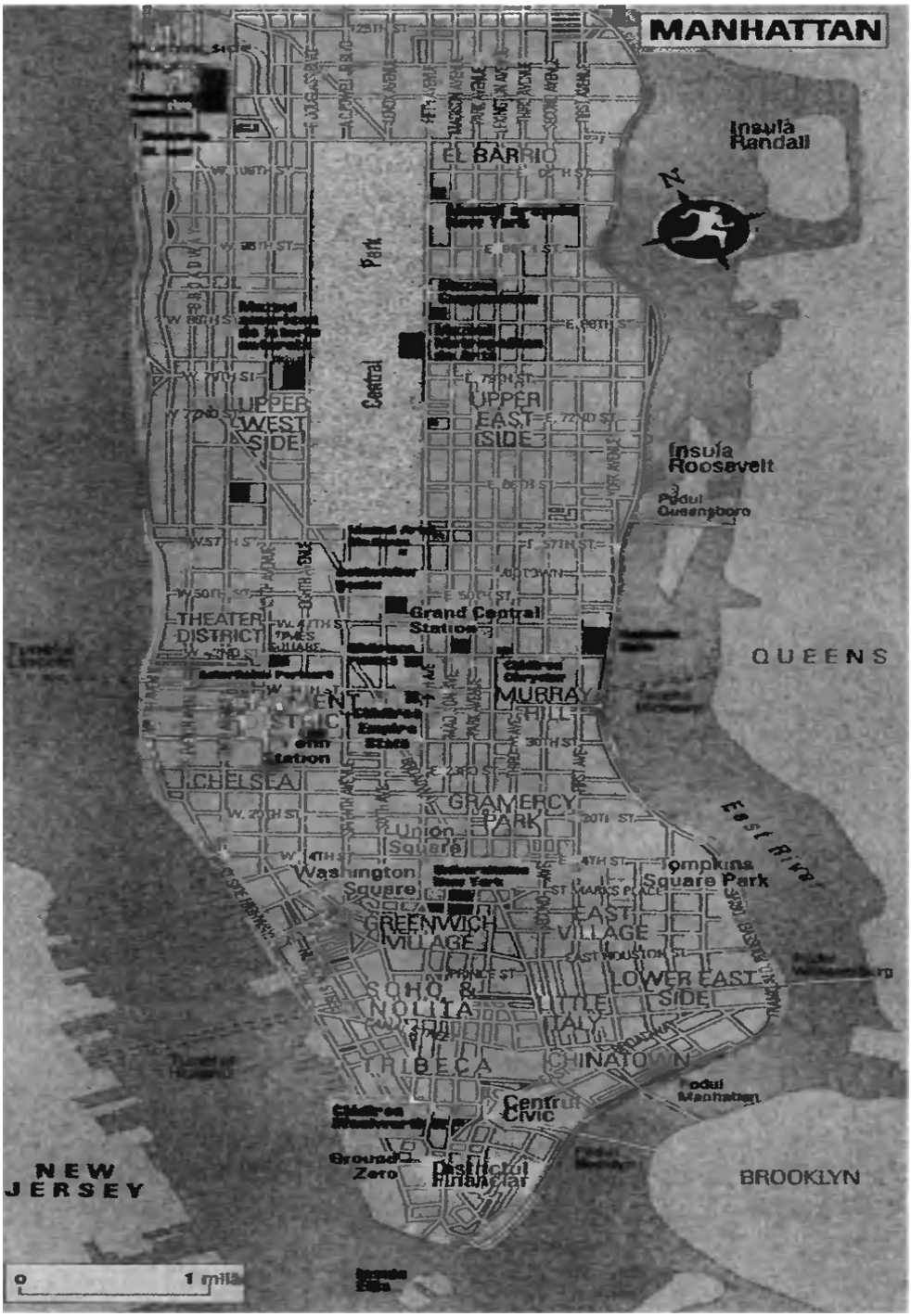
MANHATTAN
Insula Randall
EL BARRIO
Central Park
UPPER WEST SIDE
UPPER EAST SIDE
Insula Roosevelt
Podul Queensboro
THEATER DISTRICT
Grand Central Station
QUEENS
MURRAY HILL
CHELSEA
GRAMERCY PARK
Union Square
Washington Square
Tompkins Square Park
GREENWICH VILLAGE
EAST VILLAGE
LOWER EAST SIDE
SOHO & NOLITA
LITTLE ITALY
TRIBECA
CHINATOWN
Podul Manhattan
Centrul Civic
Ground Zero
BROOKLYN
NEW JERSEY
East River
0
1 mila

Mulţumiri

Rămân îndatorat următoarelor persoane: lui Michael Sissons şi tuturor celor de la PFD, de la Mary Evans şi Alex Clarke la Michael Joseph; Donnei Poppy şi lui Larry Rostant; lui David Schelesanger, Betty Wong, Paul Holmes, Tom Kim, Mark Egan, Stephen Naru, Chad Ruble, Soren Larson şi Bernei Debusmann de la Reuters, precum şi celor cu care am lucrat împreună de-a lungul anilor, din birourile din San Salvador, Mexico City, Miami şi New York; lui Nicky Kennedy, Sam Edeinborough şi Tessei Girvan de la ILA; şi lui George Lucas de la Inkwell Management din New York.

Le sunt recunoscător mai multor persoane care au citit parţial sau în întregime primele schiţe ale acestui roman, deşi orice neclaritate sau alegere nefericită din versiunea finală reprezintă, desigur, greşeala mea, nicidecum a lor: Pilar Prassas, Allison Tivnon, Manuela Bodawy, Rasha Elass, Jonathan Lyons, Patricia Arancibia şi Bettiejo Collins.

Le mulţumesc pentru ospitalitatea oferită în diferite momente de gestaţie a cărţii lui Daniel Soncy şi personalului de la pensiunea Les Passants din San Soucy Montreal, lui Randy St. Louis şi colegilor săi de la cafeneaua Un Deux Trois din New York şi lui Gwen şi Gary Fadenrecht din Mill City, Oregon.

Le sunt îndatorat lui Glen Leiner, Suzanne Halpin, Mayei Israel şi lui Peter Dillon, care m-au ajutat să arunc un ochi în câteva unghere ascunse ale New Yorkului; lui Luz Montano şi personalului de la MTA şi de la Tranzit Museum din New York; lui Janet Wells Greene şi Societăţii Generale de Mecanică şi Comerţ a oraşului New York; lui Kevin Walsh, creatorul site-ului *New Yorkul uitat* http://www.forgotten-ny.com şi lui Jim Naurecka, creatorul site-ului *New York Song-lines* al http://www.nysonglines. Corn. Îi mulţumesc, de asemenea, părintelui Michael Relyea de la St. Mark’s Church in-the-Bowery, lui Nathan Brockman de la Arhivele Bisericii Sfânta Treime şi lui Colleen Iverson de la cimitirul NYC Marble.

Lucrurile stau astfel: Cubul magic descris în a patra probă a

fost descoperit de Walter Trump şi de Christian Boyer în noiembrie 2003, deşi eu l-am prezentat ca fiind deja cunoscut epocilor anterioare. Diana Carulli a schiţat labirintul parcurs de Robert într-un moment-cheie al povestirii, opera de artă pe care el o vede în Gara Centrală este creaţia lui Ellen Driscoll, iar ceasul digital pe care-l zăreşte în Union Square a fost proiectat de Kristin Jones şi Andrew Ginzel. Am modificat uşor datele uraganului Georges şi am imaginat o zonă din Central Park ca fiind deschisă, când, de fapt, nu era.

Le datorez mulţumiri speciale pentru încurajare şi sfaturi lui Toni Reinhold, Clive McKeef, Stacy Sullivan, Jason (Jay) Ross şi Nicole Revere. Pentru acompaniamentul muzical, le spun mulţumesc lui Raquy şi Cavemen, Ken Layne şi celor de la Corvids, Tsar, Matt Welch, Don Collins şi Alien (Chris, Libby şi Jeff), precum şi lui Steve Deptula de la Liberty Heights Top Room.

George Short, Keith Stafford, Dave Nicholson, Francois Raitberger, Anneliese Emmans Dean, Leslie Crawford, Juliette Aiyana, Donald Coleman, Viecent Sherliker, Ian şi Fiona Gausden, Janie Gabbett, Robert Lethbridge, Alison Sinclair, Joe Cremona, Stephen Boldy, Andrew Paxman, fratele meu Graham Langfield, Kristin Roberts, Barbara Brennan şi Catherine Karas m-au ajutat, alături de mulţi alţii, să-mi găsesc şi să-mi urmez calea.

În sfârşit, îi sunt recunoscător mai presus de cuvinte soţiei mele, Amy, care m-a trimis la Montreal pentru a începe să scriu şi a cărei dragoste profundă – deopotrivă cu un ochi ascuţit de editor – îmi permite să dau un sens întregului.

Prolog

New York, 2 septembrie 2004

Un ochi cunoscător – frumos, nemilos, irezistibil – priveşte direct în sufletul lui Robert. Acesta încearcă să-şi controleze respiraţia, să-şi învingă groaza.

Mă ofer pe mine în locul lor. Ia-mă pe mine. Lasă-i pe ei să plece...

Inima îi bătea nebuneşte. Era la un pas de reuşită sau de eşec. Milioane de vieţi atârnă de un fir...

... Mă rog pentru cel care mă ţine captiv...

Nu putea auzi şi vedea nimic, dar ştia că Dispozitivul era aproape. Îi simţea forţa pulsând în el.

... prec*um şi noi iertăm greşiţilor noştri...*

S-a luptat cu panica.

... şi ne izbăveşte de cel rău...

Energia primară a Dispozitivului era terifiantă. Lumina însumată a mii de sori. Mintea lui gonea, făcând deducţii şi estimări, rememorând: în centrul Manhattanului, sub pământ.

... tu vei fi făcut...

Atmosfera era apăsătoare, trosnea de energii negative, cu vorbe nerostite ca o răsuflare ce-i pârjolea pielea. Simţurile îi erau ascuţite la maximum şi înregistrau ameninţare, dar şi altceva: un fel de dorinţă de a nu-i face rău, conştiinţa faptului că el a provocat ceva neobişnuit, chiar frică.

... umple inima mea cu milă...

A simţit privirea scrutătoare a ochiului pătrunzând în cele mai ascunse colţuri ale sufletului său. Dispozitivul – Cutia Răului, Ma'rifat'-ul – voia să-l cunoască. Acesta era o bombă pe cale să explodeze, o reacţie în lanţ abia ţinută în frâu, hrănindu-se din inimile celor din jurul lui. Dispozitivul a întrebat: *Cine eşti tu? Care sunt dorinţele tale cele mai intime?*

Robert alesese să fie aici, el îl căutase din proprie voinţă prin acţiunile lui. S-a străduit să-şi înfrâneze frica, să o ţină la distanţă.

… preschimbă frica în iubire…

În faţa ochilor îi jucau imagini şi fragmente de scene din metropolă. Arcade, tunele şi pieţe, monumente verticale, ca nişte degete şi coloane vertebrale ţintind de la pământ spre cer, spirale şi hexagoane, numere şi stele.

… mintea ca o oglindă…

Căutarea cheilor începuse cu şapte zile în urmă şi, odată cu ea, distrugerea a tot ce crezuse el că este viaţa lui.

Spărsese cod după cod, parcursese trasee stranii şi minunate prin oraş, trasase linii de lumină şi de dor, de dorinţă şi de frică. O căutare asiduă. Decodarea oraşului. Pătrunderea în labirint. Parcurgerea istoriei secrete înainte de a o citi duşmanul.

Ceasul se întoarce întotdeauna la zero. Aici îşi înfrunta Robert sfârşitul şi aici se întorcea el în punctul din care plecase.

… inimă îndurătoare…

A privit mai pătrunzător în întuneric în vreme ce continua să zacă la pământ, străduindu-se să întrezărească Dispozitivul. Şi-a răsucit capul. Atunci l-a văzut: o tobă cu intarsii complicate galbene-aurii şi albe, strălucind mai, cu laturile decorate cu ceva ce părea o scriere arabă şi incrustate cu metale preţioase. În semiîntuneric, nu permitea să fie fixat cu privirea, ca şi cum ar fi ocupat un spaţiu cu o geometrie proprie. Marginile de sus şi de jos păreau a se roti încet în direcţii opuse. Ma’rifat’-ul. Era un dispozitiv armat, pe punctul de a exploda.

O voce de bărbat, răguşită şi violentă, l-a zguduit ca un impuls electric.

— Robert.

Când a încercat să vorbească, buzele i-au rămas lipite. Era pregătit. Gândul l-a purtat departe, în trecut.

… iartă-l…

PARTEA ÎNTÂI

Iniţierea

Cambridge, Anglia, martie 1981

Robert alerga, sunetul paşilor lui răsunând în ceaţă. Totul îşi pierduse luciul obişnuit şi nimic nu mai era aşa cum păruse a fi. Imaginile familiare păreau acum ostile şi stranii. Blocurile mari şi albe de calcar ale Capelei Colegiului Regal, cu turlele pierdute în ceaţă, vorbeau despre forţă şi ameninţare. Firmele magazinelor de pe King's Parade erau scrise într-o limbă străină, cu caractere ameninţătoare şi noi pentru el. Propriul corp i se părea îndepărtat, parcă nu era al lui.

Cu ochii minţii a văzut din nou, fulgerător, terifianta imagine. O uşă de sub care dansau limbi de foc, o lumină ucigătoare, nenaturală.

Sângele îi pulsa în urechi. A alergat de-a lungul lui Trinity Street, în întuneric, cu masca lui albă de carnaval atârnându-i pe spate, între omoplaţi, ca o pălărie de cowboy, cu pelerina presărată cu stele fâlfâind în urma lui.

Orologiile au bătut miezul nopţii.

Uşa era la capătul unui coridor întunecat. Ştia a cui era camera aceea. Ştia ce făceau cei care erau înăuntru. Nu a înţeles ce se întâmplase. Dar ştia că, dacă nu ajungea la ei la timp, aceştia aveau să moară.

Seara începuse cu un singur trandafir roşu.

La 8.30 fix, Robert Reckliss, în anul I la filologie, a ajuns în camera de cămin a unei tinere pe care nu o cunoştea, urmând instrucţiunile din scrisoare: cu faţa acoperită în întregime, înveşmântat ca un vrăjitor, cu un plic sigilat şi cu un trandafir cu coadă lungă în mână.

A bătut la uşă.

Katherine Rota, studentă la filosofie, în anul al III-lea, la King's

College, care, intrând în joc, îşi tăiase numele de pe lista rezidenţilor, aflată la baza scării, pentru a menţine misterul identităţii ei, a răspuns pe ton melodios:

— Este deschis. Intră!

Robert a deschis uşa, împingând-o cu un deget.

O tânără costumată în vrăjitoare l-a privit de după birou şi a zâmbit:

— Ei, mă întreb cine eşti tu, tinere domn?

Prin masca neagră au clipit spre el o pereche de ochi albaştri, amuzaţi. Tânăra era costumată ca de Halloween. Avea ruj negru pe buze, pantaloni strâmţi din tricot, negri şi cu găuri, bocanci soldăţeşti, o rochie neagră, ce părea să fie de la magazinul Oxfam şi mai multe coliere cu mărgele negre. De birou se sprijinea o mătură. Avea părul negru prins într-o parte într-un fel de coadă de cal inegală.

Robert a bătut din palme şi, cu o plecăciune ceremonioasă, i-a înmânat trandafirul.

Ea a făcut o reverenţă.

— Îţi mulţumesc, bunule vrăjitor!

În spatele ei, peretele era decorat cu postere cu trupa Clash şi o pictură de Gustave Klimt. În mijlocul biroului, trona o maşină mare de scris, înconjurată de tot felul de nimicuri. Casetofonul reda un concert clasic la pian.

— Tu chiar nu vorbeşti? Foarte bine, atunci, te rog, ia loc. I-a indicat un fotoliu deteriorat. Stimatul meu vizitator ar dori o cafea sau un ceai? A făcut un semn spre ibricul electric aşezat pe o măsuţă, lângă birou. Sau un cocteil? Ţi-aş putea da şi un pai la el?

Robert a scuturat din cap, ridicând mâna pentru a o refuza politicos. Ceva l-a intrigat în accentul ei, printre vocalele londoneze culte. Un indiciu că venea din Vest? Americancă poate?

Ea s-a deplasat spre zona de dormit a camerei care se afla într-un alcov, pe partea stângă. Lângă pat, avea un paravan după care să se schimbe. Robert a considerat aceasta foarte stilat. Ea a scos o pălăriuţă neagră ascuţită de după paravan şi, întorcându-se în camera de zi, a probat-o în faţa oglinzii de deasupra şemineului scos din uz.

— Mă simt ca o vrăjitoare în seara asta.

El nu a spus nimic. Îi era interzis. A înclinat din cap într-un mod plin de curtoazie, spera el.

Biblioteca era burduşită cu manuale de istorie, matematici superioare şi filosofie. Nişte postere de la piese de teatru studenţeşti acopereau pe jumătate un alt perete. Robert simţea fluturi în stomac. Ea era foarte drăguţă. Dar l-ar mai băga în seamă dacă ar şti cine era el de fapt?

Adam Hale-Devereaux pusese la cale jocul din noaptea aceasta.

Un fel de întâlnire oarbă a şase persoane, care să se desfăşoare sub forma unei petreceri mascate, seara, mai târziu, la Şcoala lui Pitagora, o clădire din secolul al XII-lea de pe proprietatea Colegiului St. John. Adam era un diletant fermecător din ultimul an de studiu. Fiul unui diplomat, era un aristocrat minor şi un băutor major, care se îndrepta, fără nici un efort, spre un loc întâi la limbile pe care le vorbise fluent din copilărie.

Robert îl întâlnise la o serată stropită cu vin a lingviştilor, pe la sfârşitul primului semestru şi-l tratase de-a dreptul grosolan, catalogându-l fără ocolişuri drept un copil de bani gata.

— Aşadar, nu a fost de fapt nevoie *să înveţi* limbile pe care le ştii, pur şi simplu, le-ai deprins pe măsură ce tatăl tău se muta dintr-un loc în altul, îi spusese el lui Adam. Eşti norocos.

— Sunt extraordinar de norocos.

Părinţii lui Robert lucraseră pentru un cuplu nobiliar, la o reşedinţă din East Anglia, tatăl lui fiind un grădinar şi un dulgher talentat, iar mama, bucătăreasă şi gospodină; aceştia locuiau într-o căsuţă de pe domeniu. Fiu unic, Robert a fost primul din familie care a mers la universitate.

— Tata s-a mutat de colo-colo atât de des, încât eu obişnuiam să-mi închipui că eram dintr-un anume loc, continuase Adam. Dar nu mă plâng, cu siguranţă, am fost privilegiaţi.

— Mă gândesc serios că nu ar trebui să ţi se permită să citeşti ceva ce ţi se pare atât de uşor. Nu mi se pare corect.

— Dar nu este vorba despre abilitatea de a vorbi o limbă, nu-i aşa? Nu este mai important ce spui în limba respectivă? Ai încercat franceza medievală? *Le Roman de la Rose* este greu de digerat, îţi dă bătăi de cap. Ai şi satisfacţii, dar… Cu un zâmbet dezarmant, schimbase apoi subiectul, vorbind în continuare despre cricket. Ştiu, cu toate acestea, ce vrei să spui. Nici o problemă. Ce crezi despre evoluţia celor de la Aussies din vara asta?

Şi, pe terenul acesta comun, se bucuraseră împreună de o conversaţie despre meritele lui Brearley şi Botham şi despre

viitorul echipei.

Apoi, pe la începutul lui martie, în căsuţa poştală a lui Robert din cabina paznicilor de la Trinity Hall sosise o invitaţie, scrisă de mână pe un carton gros, de a participa la o întâlnire oarbă sau la activităţi pregătitoare pentru fondarea unei noi societăţi dedicate explorării înţelepciunii neconvenţionale, semnată de Adam, cu specificaţia „am fi onoraţi dacă ni te-ai alătura”.

Robert, încă hotărât să rămână cu picioarele pe pământ şi prudent faţă de orice preţiozitate studenţească, acceptase invitaţia în baza a ceea ce numea el un temei antropologic: va studia aceste fiinţe ciudate în habitatul lor natural şi, neîndoielnic, va afla ceva nou, chiar dacă dezaproba iniţiativa. Deloc important, era o cale de a întâlni fete.

Regula jocului era că participanţii nu trebuiau să se cunoască unul pe altul. Trei tineri, complet deghizaţi, trebuiau să iasă în ceaţa îngheţată a nopţii, având asupra lor un plic sigilat pe care erau trecute numele colegiului şi numărul camerei domnişoarei necunoscute pe care urmau să o viziteze la 20.30. Ceea ce el şi făcuse. Doamnele primiseră şi ele instrucţiuni de la iniţiatorul jocului.

— Instrucţiunile lui Adam spun că nu ai voie să vorbeşti în seara asta, până la ora 22, a spus Katherine, privindu-se în oglindă. Dacă nu respecţi această interdicţie, ar trebui să te dau afară.

Robert a încuviinţat din cap.

Ea şi-a prins cochet cu un ac pălăria ascuţită pe cap, s-a întors să primească aprobarea lui Robert, apoi şi-a turnat un pahar de vin roşu.

— Este puţin cam dificil. Lui Adam îi plac lucrurile dificile, nu-i aşa?

Robert a ridicat din umeri, dând din cap în semn că nu ştia acest lucru.

— În bilet scria că trebuie să mă aştept să primesc pe cineva surprinzător. O persoană la care nu mă aştept. M-am gândit c-ar putea veni chiar el, deghizat. Asta ar fi tipic pentru el. Dar tu nu eşti Adam, nu-i aşa? a spus ea, cu un zâmbet.

Robert stătea nemişcat. Ea l-a privit intens. Adam şi el aveau cam aceeaşi statură, totuşi Adam era cu trei ani mai mare decât Robert. În costumul de vrăjitor, cei doi puteau fi foarte uşor luaţi unul drept celălalt. Nu era de mirare că ea îşi imagina că el ar putea fi Adam.

Ea a chicotit, pe măsură ce ideea câştiga teren în mintea ei.

— Nu eşti tu, nu-i aşa?

Lui Robert i-a venit un gând straniu: amândoi voiau ca acest lucru să fie adevărat. Robert se simţea declasat de tânărul mai mare ca el. Voia să aibă magnetismul lui Adam, nonşalanţa lui aristocratică şi orizontul larg de cunoştinţe. Şi simţea că s-ar bucura de atenţia lui Katherine, dacă ar dovedi că posedă câteva dintre aceste calităţi. Robert se temea că ea îşi va pierde interesul pe măsură ce el îi va dezvălui mai multe despre el însuşi.

După un moment, el a scuturat uşor din cap.

Katherine şi-a ascuns dezamăgirea ridicându-se şi ducându-se la fereastră.

— Ştii, cred că pur şi simplu nu-mi pasă de examenele finale. Dar ideea de a pleca din locul acesta peste trei luni nu o pot suporta. Tu ce simţi?

El şi-a trecut un deget peste mască, indicând o lacrimă. După aceea şi-a dus uşor mâna la inimă. Ea i-a zâmbit.

Pentru organizarea acestui eveniment, Adam alesese cupluri şi persoane pe baza a ceea ce ştia el despre fiecare dintre participanţi. Katherine şi Robert, din motive care nu-i erau întru totul clare acestuia din urmă, erau vrăjitoare şi vrăjitor; ceilalţi erau domniţă şi cavaler, respectiv târfa şi vicar. Înainte de a se întâlni la bal, fiecare avea de rezolvat o ghicitoare aflată în plicul primit; răspunsul la ghicitoare îi direcţiona spre un anumit loc. Odată ajunşi acolo, instrucţiunile prevedeau:

> … Vei găsi o a doua enigmă de rezolvat. Trebuie să găseşti anumite cuvinte magice, să le notezi şi să le aduci cu tine. Apoi, trebuie să îndeplineşti o dorinţă secretă. Pentru a câştiga premiul, trebuie să te întorci cu răspunsurile concrete şi să rezolvi o a treia ghicitoare. Se acordă onorurile speciale pentru aventurile cele mai pline de imaginaţie şi scandaloase *en route.* Flirtul este încurajat. Atingerile nedorite, nu.

Adevăratele identităţi vor fi dezvăluite la ora 22…

— Haide să vedem indiciile, a spus Katherine.

Robert a desigilat plicul şi a scos două cartonaşe.

Pe unul scria: „Indicaţie: Sunt un ecou al Oraşului Sfânt”. Pe

spatele cartonaşului era adăugat: „Sugestie: Ea are o dorinţă secretă legată de locul acesta. Odată ajuns acolo, fă primul lucru pe care ea îţi spune să-l faci. Nu uita că nu ai voie să vorbeşti”.

Pe al doilea cartonaş erau notate o mulţime de puncte şi linii şi scria: „Păstrează-l pentru mai târziu”.

Robert i-a arătat lui Katherine cartonaşul cu punctele şi indiciul. Aceasta a luat de pe birou un cuţitaş şi a desfăcut plicul. „Indiciu: Văzut din înaltul cerului, sunt un ochi…” S-a gândit puţin la sensul indiciului şi a întors cartonaşul pe verso.

— Mmm!

Nu i-a împărtăşit lui Robert ce scria pe spatele cartonaşului. Plicul ei conţinea un al doilea bilet, sigilat cu ceară roşie, bilet pe care şi l-a pus în rochie. Pe bilet era scris: „De deschis numai la locul căutat”. Ea a desenat un ochi pe o coală şi i-a întins hârtia.

— Are vreo semnificaţie pentru tine?

El a scuturat din cap.

— Care este Oraşul Sfânt? Ierusalimul. Al-Quds. Creştini, musulmani şi evrei. Pesemne mai sunt şi alţii, dar…

Katherine a scos din raft un ghid ilustrat al Cambridge-ului şi i-a răsfoit paginile.

— Un ochi. Văzut din înaltul cerului. Un ecou al Oraşului Sfânt…

Robert i-a făcut semn să-i dea blocnotesul şi a scris: „visul şi pupila sunt rotunde. Ce zici de Biserica Rotundă?”

Biserica Rotundă din Cambridge, construită pe vremea normanzilor, era la mai puţin de zece minute de mers pe jos.

Katherine a căutat-o în ghid şi a exclamat cu încântare:

— Desigur, a spus ea. Eşti deştept! Aici scrie că Biserica Rotundă a avut ca model Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim. Toate bisericile rotunde din lume sunt inspirate de aceasta din urmă. A fost un element arhitectonic caracteristic templierilor. Katherine şi-a înhăţat mătura de vrăjitoare. Să mergem!

New York, 25 august 2004

Căldura de vară târzie se făcea simţită pe străzi, captivă între clădirile de metal şi sticlă. Era umezeală. Părea că va veni furtuna.

Robert s-a oprit, fără să se gândească la ceva anume, în faţa

unei vitrine de pe Fifth Avenue. Magazinul vindea suvenire de prost-gust din New York: clădirile World Trade Center într-un glob de zăpadă, Empire State Buildings din plastic cu King Kong atârnat de vârful clădirii, brichete reprezentând Statuia Libertăţii. În mod inexplicabil, era fascinat de aceste nimicuri. Nu se oprea din cumpărat. Clădiri Chrysler de dimensiuni mici. Replici miniaturale ale clădirii Flatiron. Katherine spunea că e boală curată.

A intrat în magazin cu un uşor sentiment de vinovăţie.

Katherine avea şi ea o slăbiciune pentru arta culinară: reviste lucioase despre gătit, emisiuni culinare, o obsesie nesănătoasă pentru Mario Batali. Dar şi el îşi cultivase propriile slăbiciuni: ghiduri şi pliante despre arhitectura oraşului difuzate pe mesele din cafenele, modele ieftine ale unor clădiri reprezentative.

Privirile i-au fost atrase de un prespapier ieftin, vopsit în argintiu. Pe baza ovală reproducea douăzeci de clădiri notabile: sediul Naţiunilor Unite, Chrysler, Empire State, Brooklyn Bridge, Statuia Libertăţii. S-a hotărât să-l cumpere când a văzut că avea Rockefeller Center şi Washington Square Park Arch, pe care le-ar putea eventual desprinde cu dalta. Nu poţi găsi aceste imagini de sine stătătoare.

A cumpărat suvenirul. Era transpirat şi uşor ameţit. Poate deshidratat.

În timp ce mergea spre Times Square şi de-a lungul 42nd Street, spre vest, spre staţia de autobuz Port Authority, gândurile i-au zburat la Katherine şi la prăpastia ce se căscase între ei. Trecuseră opt luni de la primele neînţelegeri. Nu ştia cum să repare situaţia.

Când a ajuns acasă, Katherine arăta obosită. Suvenirul cumpărat de el a amuzat-o până la un punct. Expresia i s-a schimbat când el a scos dalta.

— Uau! Acum ai de gând să-l distrugi.

— Este greu să găseşti o miniatură cu Rockefeller Center. Ea nu a manifestat nici un fel de înţelegere.

— Hrăneşte-ţi năravul, dacă aşa trebuie.

— Cum a fost ziua ta, Kat?

Ea a râs sec.

— Mă simt ca la optzeci de ani.

Pe masa din biroul lui se afla o hartă a Manhattanului. Aşezase pe ea clădirile-suvenir miniaturale, realizând o machetă la scară redusă a insulei. Clădirea Rockefeller Center se potrivea perfect.

Katherine se uita la el cu tristeţe, din pragul uşii.

— Robert, nu-i a bună. Serios.

— Numai… un… minut.

Ea s-a apropiat să vadă mai de aproape ce făcea Robert. Prespapierul a crăpat cu zgomot şi o parte a clădirii Naţiunilor Unite şi a podului Brooklyn a zburat cât colo. Braţul cu torţă al Statuii Libertăţii cu puţin nu a lovit-o pe Katherine în ochi. Clădirea Rockefeller Center s-a desprins mai mult sau mai puţin intactă.

— Încetează!

— Bine. Bine.

Katherine l-a privit cu o expresie de exasperare.

— Aşadar, când ai de gând să deschizi pachetul misterios? a întrebat ea.

Cu poşta de dimineaţă sosise un pachet adresat în exclusivitate lui „Rickles”. Era ştampilat de poşta din New York, dar nu avea trecută adresa expeditorului. Ştiind de la cine venea pachetul şi gândindu-se că era ceva important, Katherine îl sunase şi-i spusese despre el. O singură persoană îl numise vreodată pe Robert „Rickles”.

Din impuls, Robert îi ceruse lui Katherine să azvârle pachetul într-o găleată cu apă în spatele casei. Aşa erau micile cadouri şi jocuri ale lui Adam Hale. În loc să-i urmeze îndemnul, Katherine lăsase pachetul pe masa din biroul lui de acasă, alături de toate bazaconiile neelucidabile pe care le păstra în dosarul lui „prea dificil”.

— Ar *putea* fi de la altcineva, a presupus ea.

Dar nu.

Pachetul era un cub cu latura de numai şapte centimetri. Robert a arătat spre uşă.

— Vrei să te duci pentru o clipă în camera de alături? Unul din noi va trebui să fie prin preajmă ca să-i ceară despăgubiri, dacă pachetul explodează.

Ea a râs absentă şi a ieşit.

Robert a fixat cu o mână pachetul pe birou şi a început să taie cu cutterul ambalajul din hârtie maro. Mâna dreaptă îi tremura inexplicabil. A inspirat adânc pentru a se calma. Jocurile lui Adam puteau să fie egoiste şi iritante, ba chiar supărătoare de-a dreptul. Dar, de data aceasta, avea un sentiment diferit – era ca şi cum, cu toţii, ar fi făcut repetiţii pentru jocul care abia acum avea să înceapă.

A terminat de tăiat cu mare grijă hârtia ambalajului şi a îndepărtat-o, lăsând la vedere o cutie tare de carton, cu capacul lipit cu bandă adezivă. A înfipt vârful cutterului în banda adezivă şi a lăsat lama să alunece lin de-a lungul spaţiului dintre cele două clape ale capacului, deschizând cutia.

Înăuntru a găsit un plic şi un obiect misterios înfăşurat în folie cu bule de aer şi în hârtie de ambalaj. A apropiat încet cutterul de folia cu bule de aer. Mâna îi tremura încă.

S-a oprit şi a tras adânc aer în piept. Apoi a tăiat folia, înăuntru se afla o cutie metalică rotundă, de culoare aurie-platină şi de aproximativ cinci centimetri în diametru. Îl trimitea cu gândul la o cutiuţă de medicamente sau la o tobă mititică. Capacul era decorat cu cercuri concentrice. Părea deosebit de uşoară.

Plicul conţinea un bilet scris de mână, cu litere mari, notate cu grijă; textul era: TE ROG AJUTĂ-MĂ. Pe verso, fusese adăugat, cu o mână grăbită: „Timpul a expirat”. Nu era nici o semnătură, dar Robert a recunoscut scrisul lui Adam. A închis ochii.

„Într-o bună zi vei fi contactat.” Chiar şi acum îi răsunau în minte cuvintele lui Adam, rostite cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. A simţit un gust amar în gură. A pus biletul într-un sertar.

Cutiuţa avea pe laturi motive geometrice. Nu exista o cale evidentă de a o deschide. A întors cutiuţa pe toate părţile, apăsând şi trăgând, uitându-se după spaţii în care să-şi poată înfige o unghie. Nimic. Cu cât o ţinea mai mult în mână, cu atât ea părea mai grea. La un moment dat, a pus-o jos şi a strigat-o pe Katherine.

— Tipic Adam. Uită-te puţin la asta, vrei? Ce ciudăţenie! a exclamat el. Este închisă de nu o poţi desface.

Katherine a luat cutiuţa de la Robert, s-a uitat la ea ţinând-o sub lampa de birou şi apoi şi-a apropiat-o de ochi.

— Este din metal? Parcă ar fi din sticlă. Crezi că Adam ne propune din nou unul dintre jocurile lui?

Katherine a pus cutiuţa pe birou. El a zâmbit strâmb către ea.

— Sper că nu. Nu ştiu dacă asigurarea noastră ar acoperi costurile.

Ea s-a uitat cercetător la el, un moment.

— Nu-ţi place să ţi se spună Rickles, nu-i aşa?

Cutia stătea pe biroul lui ca o ţestoasă. Acum căpătase o nuanţă şi mai roşiatică.

— Da, m-a enervat întotdeauna.

— A mai fost şi altceva?

— Nu, a minţit el.

Ea a urcat la etaj.

Robert s-a mai luptat cu drăcia de cutie încă vreo jumătate de oră, încercând să nu se gândească la nimic. La un moment dat, marginea de sus s-a deplasat cu un milimetru sau doi în sensul acelor de ceasornic, cu un clic abia sesizabil, ca şi cum Robert ar fi declanşat un mecanism de mare precizie, apoi capacul nu a mai putut fi mişcat din loc. Robert a încercat să reproducă poziţia degetelor care declanşase mişcarea, dar nu a reuşit. A renunţat şi s-a dus după Katherine.

— Când eram mică, aveam o cutiuţă specială care era foarte greu de deschis, semăna puţin cu asta, a spus Katherine, întorcându-şi capul de la ecranul calculatorului pentru a-l privi pe Robert. Mi-o dăruise un prieten în timpul unei vacanţe în Franţa. Era din lemn, bine închisă şi trebuia să cunoşti anumiţi paşi pentru a o putea deschide. Scriam toate lucrurile dureroase şi răutăcioase pe care le spuneau sau mi le făceau cei din jur pe hârtiuţe, pe care le păstram în acea cutie. Ea ţinea durerea captivă înăuntru.

— Aş putea folosi o asemenea cutie la serviciu.

— Am numit-o Cutia Răului.

Robert s-a încruntat.

— Dacă-mi aduc aminte corect, *boîte a malice* înseamnă ceva mai mult decât „cutia cu farmece”, dacă la aceasta te gândeşti, a spus el, îndreptându-se spre bibliotecă şi scoţând din raft un dicţionar franţuzesc. Da, priveşte, este o traducere defectuoasă.

Ea nu s-a uitat în dicţionar.

— Ştiu. Am amestecat engleza cu franceza. Aveam numai treisprezece ani, Robert.

— Este greşit, dar îmi place cum ai botezat-o. *Cutia Răului.* Foarte inspirat. Funest. Adam s-ar fi înfiorat, fără nici o îndoială. Oricum, am de gând să o sparg cu un vătrai.

— Nu.

— Să nu o sparg?

— Să nu faci nimic. Atât numai. Să încetezi.

— Ce?

— Să nu mai încerci să mă desconsideri. Să nu mai fii pedant. Să laşi deoparte resentimentele faţă de Adam.

El a mormăit.

— Oricum, lasă-mă să mă mai uit o dată la ea. Pare marocană? Sau egipteană? Indiferent de origine, să nu o spargi! Ar putea fi de valoare. Şi este frumoasă.

El i-a înmânat cutia şi i-a lăsat-o ei.

Când, în cele din urmă, Katherine a deschis cutia, a constatat că aceasta conţinea o punguţă de piele bine închisă. În ea erau două chei şi o bucăţică împăturită de hârtie, pe o parte cu o adresă, pe cealaltă cu un singur cuvânt: *vitriol.*

„Cât de potrivit!” s-a gândit Robert.

Adresa era a unui apartament din West Village.

Katherine se însufleţise.

— Ce interesant! Mă bucur că ne propune din nou unul dintre jocurile lui enigmatice.

— Arată-mi cum ai deschis-o.

— Nu prea cred că pot. Am încercat diferite poziţii ale degetelor, răsucind-o şi strângând-o în diverse locuri, tot timpul privind fix capacul. Şi am observat ceva ciudat. Priveşte, vezi? Cum pentru o clipă pare concav, iar în clipa următoare convex? Ce straniu! Parcă este un ochi care te priveşte. Dacă n-aş şti că nu este aşa, aş jura că m-am hipnotizat singură pentru o clipă numai uitându-mă fix la ea.

— Este o aiureală. Ai avut un noroc chior şi acum n-ai mai putea să repeţi paşii.

A luat cutia din mâna ei şi s-a dus în birou ca s-o studieze şi să afle de-a ce se putea juca Adam de această dată.

Ce informaţii avea?

Adam, care locuia în Miami şi care abia dacă luase legătura cu el de câţiva ani, îi trimisese prin poştă un pachet expediat din New York sau pusese pe cineva să i-l expedieze în locul lui. Pachetul nu prezenta pe ambalaj nici o indicaţie privind expeditorul; singurii în măsură să-l identifice erau Robert şi Katherine.

Adam le cerea ajutorul în mod direct, într-un fel care nu era tipic provocărilor lui anterioare, cel mai adesea solicitări amuzante legate de vreo favoare, să fie prezentat unor femei, să primească bani lichizi şi altele asemănătoare.

Şi i se scurgea timpul.

Robert a luat de pe masă Cutia Răului şi s-a uitat cu atenţie la ea. A simţit că-i îngheaţă sângele în vine. Ceva nu era deloc în

regulă.

Cambridge, martie 1981

Ceaţa era mai deasă ca oricând, iar aerul, răcoros. Katherine l-a luat pe Robert de braţ şi au continuat să meargă spre nord pe King’s Parade, pe lângă Senate House, până pe Trinity Street. Aproape nimeni nu se afla pe stradă. Păreau amândoi nişte creaturi de vis, pierdute între lumi, aşa cum se oglindeau în vitrina librăriei Heffers. Katherine luase o lanternă, pe care o agita încolo şi-ncoace, cu un efect neînsemnat.

Au trecut de poarta cea mare de la Trinity, colegiul lui Adam şi de pajiştea exterioară pe care se aflase Copacul lui Newton, apoi prin poarta din faţă a colegiului St. John cu creaturile sale mitice numite *yalles,* care susţineau blazonul cititorului: cu cozi de elefant, trupuri de antilopă, capete de capră şi coarne ciudate.

Chiar înainte de a ajunge la Biserica Rotundă, Robert a prins cu coada ochiului imaginea reflectată într-o vitrină şi pentru o clipă a crezut că mai era cineva cu ei. A clipit şi imaginea a dispărut.

Biserica Rotundă, căreia Robert îi dăduse ocol de multe ori, dar în care nu intrase niciodată, era înconjurată de un zid nu prea înalt. Părea că înăuntru pâlpâia o luminiţă. Katherine s-a dat mai aproape de Robert când au intrat în curtea bisericii.

— Este sinistru. Obişnuieşti să te duci la slujbe?

Robert a scuturat din cap. Intrarea cu arcadă era închisă. Robert a luat-o spre stânga, prin iarba care crescuse în fosta curte pavată cu pietriş, inspectând vitraliile care luceau uşor datorită luminii ce venea din interior.

— În cărţi scrie că mai există numai patru asemenea biserici în ţara noastră, a spus Katherine. A fost construită în secolul al XII-lea, ca o capelă pentru călători, de către Frăţia Sfântului Mormânt despre care nu se mai ştie nimic altceva. De cei care se întorceau din cruciade, poate? Haide să vedem ce spune următorul indiciu.

Katherine a scos biletul sigilat, a spart ceara sigiliului, apoi s-a dus la Robert şi i-a înmânat torţa. Acesta a citit peste umărul ei: „Căutăm o pasăre măiastră. Spune-i numele şi motivul pentru care ea este măiastră. Adu înapoi cuvintele deasupra cărora se cuibăreşte”.

— Nu cred că se aşteaptă să intrăm, nu-i aşa?

Robert a ridicat din umeri şi a arătat spre stâlpii ciopliţi ai pridvorului. I-au cercetat cu atenţie. Nici o pasăre. Au părăsit curtea cu pietriş şi au mers împrejurul bisericii până în spate, unde extinderi târzii adăugaseră corpuri dreptunghiulare, elemente de arhitectură bisericească mai des întâlnite. În spatele lor se profila edificiul victorian din cărămidă roşie, care adăpostea Societatea de dezbateri Cambridge Union.

S-au uitat cu atenţie la vitraliul care reprezenta scena Crucificării. La lumina lanternei lui Katherine, au trecut în revistă toate detaliile. Robert a descoperit o dată scrisă invers de vreme ce o priveau din exterior: 1942.

Din ceaţă, s-a auzit vocea unui bărbat:

— Vitraliul a fost spart în timpul războiului.

Katherine a scos un ţipăt şi l-a apucat strâns de braţ.

Uitând de jurământul de tăcere, Robert a strigat în direcţia din care se auzise vocea:

— Tu, idiot ce eşti! Aproape că am făcut atac de cord!

— Îmi pare rău că v-am speriat, a spus vocea.

De ei s-a apropiat un bărbat îmbrăcat cu o scurtă din molton, cu bocanci Wellington şi cu faţa ascunsă sub o glugă mare.

— Cine eşti?

— Sunt supraveghetorul. Trebuie să fiu atent. Tot timpul dau târcoale diverse persoane. Arătaţi destul de înspăimântător îmbrăcaţi aşa. Mergeţi la o petrecere mascată?

— Mai târziu, a spus Katherine.

— Aveţi nevoie de ajutor? Încercaţi să rezolvaţi o enigmă?

Avea vocea unui bărbat de vreo cincizeci de ani. Nu din partea locului. O voce blândă.

— Ei! a făcut Katherine. Ştii de vreo pasăre măiastră prin aceste locuri?

— Ah. *Pelican-in-her-Piety.*

— Poftim?

— Vorbiţi despre *Pelican-in-her-Piety.*

— Ce-i asta, de fapt?

— Un vitraliu. Pe partea dinspre apus, aşa că îl veţi vedea în drum spre ieşire. Este pe fronton. Aduceţi lanterna!

Supraveghetorul a dispărut în ceaţă. Katherine venea în spate şi şi-a apropiat buzele de urechea lui Robert.

— Aveam o dorinţă secretă cu privire la acest loc, dar omul ăsta a stricat tot farmecul, a şoptit ea zâmbind.

Robert a mormăit.

— Să nu mai scoţi nici un cuvânt. Cel puţin, eu nu te alung. Haide, haide să-l găsim.

S-au întors dând ocol bisericii până în faţa acesteia. Supraveghetorul stătea nemişcat, cu un braţ ridicat, cu o umbrelă închisă în mână, ceea ce-i dădea înfăţişarea unei creaturi deformate. Arăta spre fereastra de deasupra pridvorului.

— Îndreaptă lanterna în direcţia indicată de braţul meu. Vezi? a întrebat el.

O formă albă, rotunjită, pe un fundal roşu ca sângele, s-a ivit din întuneric. Privind mai de-aproape, Robert a desluşit curba unui gât şi o aripă. Arăta mai mult ca un dragon decât ca un pelican.

— Oh, Doamne! a făcut Katherine. Îşi mănâncă propria inimă.

Într-adevăr, ciocul creaturii era înfipt în propriul piept.

— Pentru a-şi hrăni puii, a spus supraveghetorul. Precum sacrificiul lui Iisus Cristos, între altele. Vedeţi cuibul şi puişorii?

Katherine a lăsat lanterna mai jos. Se vedea un cuib, iar sub el un potir şi un sul. Sub ele era scris ceva.

— Iată şi cuvintele magice, a spus ea. Copiază-le. Sunt scrise de-a-ndoaselea, aşteaptă…

— Vă pot scuti eu de acest efort, a spus supraveghetorul. *Hic est enim sangus mens novi testamenti peccatos.* Lipseşte un cuvânt. Cum staţi cu latina?

Katherine a făcut o grimasă.

— Nu prea bine, sinceră să fiu.

— Ei, de fapt ar trebui să fie *sanguis,* nu *sangus şi* ultima parte este ştearsă, dar sensul este: „Acesta este sângele meu al legii celei noi”, urmează ceva indescifrabil şi despre păcate. Cuvintele care lipsesc sunt: „iartă-ne” sau „curăţeşte-ne”. Aţi priceput?

Robert lua notiţe cu asiduitate. A înclinat din cap.

— Nu vorbeşti deloc decât dacă înjuri, nu-i aşa? Ia uită-te la partea de sus a vitraliului.

Katherine a ridicat lanterna. Robert a desluşit o cupolă pictată cu roşu şi alb.

— Ierusalim, a spus paznicul. Sfântul Mormânt, construit deasupra mormântului lui Cristos. Rotund.

— Aţi fost foarte amabil, a spus Katherine pe un ton ce-i sugera supraveghetorului să plece. Vă mulţumim foarte mult.

— *Pelican-in-her-Piety,* a mai spus supraveghetorul pe un ton meditativ. În heraldică i se spune „cel care se răneşte”. Care se

răneşte în piept. Sacrificiul de sine, înţelegeţi? Lumea credea că astfel îşi hrăneşte pelicanul puii. Nu-i adevărat, desigur. Dar aşa pelicanul a devenit un simbol al lui Cristos. Al sacrificiului de sine. Sunteţi creştini, nu-i aşa?

Privirile i s-au mutat de la pelerina presărată cu stele a lui Robert spre capişonul ascuţit şi mătura lui Katherine.

— Într-un fel, da, a spus Katherine. Trebuie să plecăm. La revedere!

Bătrânul s-a înclinat uşor în faţa lor.

— Poate ne vom mai întâlni.

Ea s-a înfiorat şi l-a tras pe Robert spre drumul către Biserica Sf. Ioan. Robert s-a uitat înapoi şi a văzut silueta estompată a supraveghetorului, care încă se uita la Pelicanul învăluit în ceaţă.

New York, 25 august 2004

Adam Hale, cu frica în suflet, stătea în picioare în faţa celor trei bărbaţi cu părul alb. Purtau cu toţii costume impecabile în tonuri închise, butoni discreţi, dar foarte scumpi, inele cu pecete şi cravate asortate. Emanau putere.

— Adam Hale. Îţi mulţumim că ai acceptat invitaţia, a spus cel mai înalt dintre bărbaţi.

— În circumstanţele actuale, nu prea am avut de ales.

— Cam aşa ceva. Totuşi, îţi suntem recunoscători.

Se aflau în Empire State Building, într-un apartament, la etajul şaptezeci şi opt.

— Ia loc, domnule Hale.

— Prefer să rămân în picioare.

— Cum doreşti.

Vorbea numai bărbatul cel înalt. Ceilalţi stăteau de-o parte şi de alta a acestuia, aşezaţi la masa de mahon şi-l priveau cu răceală pe Adam.

— Ultima noastră întâlnire a avut loc cu peste un an în urmă.

— Da. Pe 14 august 2003.

— În Ziua Marii Pene de Curent.

— Sau cum vrei să-i spui. Ştim cu toţii ce-a fost.

— Din acea zi, am fost, hai să zicem, *legaţi* unii de alţii în anumite privinţe.

Omul abia îşi mişca fălcile în timp ce vorbea cu vocale trunchiate, ca un cap de familie foarte bogat care discută despre

proprietăţi. Frica îi slăbea lui Adam voinţa. Bărbaţii aceştia erau foarte puternici, prea puternici pentru el şi îşi croiau drum în sufletul lui puţin câte puţin, zi de zi.

— Simţim că a venit vremea să apelăm la tine.

— Aşa de curând?

În adâncul inimii, Adam îşi repeta angajamentul pe care-l făcuse prin jurământ cu peste douăzeci de ani în urmă. Să-l protejeze pe cel nevinovat. Să păstreze secretele. Trebuia să-i întârzie, indiferent cât l-ar fi costat.

— Ce doriţi, exact? Vreau să vă înţeleg.

Bărbatul din dreapta şefului a râs. Ceilalţi doi au mijit ochii în semn de apreciere, de parcă acesta ar fi spus o vorbă de duh.

— Noi lucrăm prin alţii, după cum bine ştii. Suntem răbdători. Există deja de mult timp, la fel ca grupul căruia îi aparţii. Nu avem nici o adresă. Mâine, apartamentul acesta va fi gol. Nu ne poţi găsi decât dacă vrem noi să ne găseşti.

Şeful a scos din buzunarul jachetei ceva ce semăna cu un stilou de argint, l-a răsucit şi a scos la vedere o lamă de metal sclipitoare. Apoi s-a ridicat în picioare şi, înclinându-se în faţă, a scrijelit patru litere pe suprafaţa impecabilă a mesei: IWNW.

Adam a tresărit uimit de uşurinţa cu care bărbatul a făcut gestul acesta.

— Uneori, suntem numiţi Frăţia Iwnw, a spus el, pronunţând *Yoanu,* cu ultima vocală abia o adiere. Am avut multe nume, în multe ţări.

Adam a pufnit pe nas cu dispreţ.

— După mine, arătaţi ca trei brute în costume Savile Raw.

Privirile liderului s-au înfipt în ochii lui Adam. A cântărit o clipă insulta, apoi s-a prefăcut că o ignoră.

— Iwnw este numele unui oraş, al unui loc sacru. Un loc al puterii în care strămoşii noştri şi cei ai Luminii Perfecte au fost, să zicem, *în dezacord,* pentru prima dată. Miturile din multe ţări reflectă luptele dintre noi, începând cu acele vremuri. Miturile acelea sunt, toate, numai fragmente.

— Întotdeauna pierdeţi, nu-i aşa?

— Depinde unde opreşti povestea. Ea nu se opreşte niciodată. Nici unii, nici alţii nu pot triumfa pe de-a-ntregul vreodată. Noi vom fi întotdeauna în lume. De fapt, tu ai nevoie de noi. Oamenii tăi au şi ei multe nume, nu toate alese cu grijă. Ai putea ajunge la concluzia că te afli, de fapt, de partea greşită în toată istoria asta.

— Veţi da greş. V-am mai oprit şi înainte. Anul trecut.

— Aşa este. Dar cu costuri considerabile pentru tine, domnule Hale, nu-i aşa? Nu eşti destul de puternic să ne mai ţii piept încă o dată. De fapt, este destul de plăcut să ni te poţi alătura. Genul nostru – al tău şi al meu – a existat întotdeauna, nu-i aşa? O mână de oameni în această lume, în orice timp anume, capabili să audă armoniile mai înalte, să vadă lumile de dincolo de realitatea fizică. Să se pună în slujba unor stăpâni superiori?

— Este o binecuvântare.

— Este, de asemenea, un blestem. Cred că vei afla asta. Pe pielea ta. În timp ce vorbea, şeful Iwnw se îndrepta încet spre Adam.

— Noi suntem de părere că o astfel de cunoaştere – abilitatea de a percepe şi de a struni forţe superioare – ar trebui folosită pentru a da o nouă înfăţişare lumii bărbaţilor şi a femeilor de rând. Ar trebui folosită în scopuri politice. Pentru construirea unui anumit fel de societate. Nouă nu ne pasă prea mult de America sau de lume sub conducerea ei actuală. Un pământ poluat care se îndreaptă spre dezastru. Neînţelegeri fără de sfârşit. Puterea în mâinile unor ignoranţi.

Bărbatul s-a dus lângă Adam şi a rămas în picioare în spatele lui.

Adam îi putea simţi intensitatea privirii, dar a refuzat să-şi întoarcă, pentru o clipă măcar, capul spre el.

— Ce înfăţişare ar prefera Iwnw să capete lumea?

— Obedientă. Supusă. În slujba unor conducători binevoitori şi puternici. A unor oameni ca noi. A unor oameni ca tine.

— Duceţi-vă la naiba!

Brusc, nişte mâini de fier au îndoit trupul lui Adam în faţă şi l-au dat cu capul de masă. Tot corpul i-a fost cuprins de durere. A auzit nişte cuvinte şoptite la urechea lui:

— A venit vremea noastră. Vei face ce-ţi ordonăm. Ştii ce se va întâmpla dacă te opui.

Adam se zbătea să se smulgă din strânsoarea bărbatului. Capul îi era în continuare strivit de masă şi vedea stele verzi.

— Desfaceţi ce-aţi făcut! le-a spus Adam, scuipând cuvintele.

— Copilul tău nenăscut şi mama lui. Ajută-ne şi poate vor rămâne în viaţă.

— Cum aş putea? Ceea ce-mi cereţi este de neiertat!

— Opune-te nouă sau încearcă să ne înşeli şi ei vor muri. Îţi cerem să fii unealta noastră.

Adam a închis ochii. A văzut întunericul năvălind spre el din toate direcţiile. A găsit adăpost adânc, în locul în care se ascundeau cele mai de preţ intenţii ale lui. S-a încărcat cu cât mai multă putere din locul acela. Apoi a vorbit:

— Nu îi voi sacrifica. Eliberaţi-i şi vă voi îndeplini ordinele.

A simţit cum mâinile care-l ţineau captiv se desfac treptat. Măcar mai câştigase puţin timp.

— Aştept instrucţiunile.

Bărbatul a zâmbit.

— Bun! Bine lucrat. Ne interesează un om pe care-l cheamă Lawrence Hencott. Vrem să-i faci o vizită. Diseară.

Little Falls, New Jersey, 25 august 2004

La culcare, Robert s-a apropiat de Katherine şi-a pus mâinile pe umerii ei şi a masat-o uşor, în timp ce ea continua să citească. Era foarte încordată. A scos un sunet de plăcere. El şi-a strecurat degetele sub gulerul de la bluză şi i-a masat mai puternic muşchii gâtului. I-a şoptit la ureche:

— Ce-ar fi să te duc sus, să intru cu tine în cameră şi să te masez pe îndelete?

Era cea mai directă invitaţie a lui din ultimele săptămâni. Ea a devenit mai încordată. Nu a spus nimic imediat, apoi, după un timp, a zis încet:

— Nu în noaptea asta. Îmi pare rău. Nu încă.

El a continuat să o mai maseze pe umeri încă puţin, apoi s-a oprit.

— Eu am de gând să mă întind.

— Vreau să mai citesc un pic. O să trec pe la tine când termin.

— Nu te bucuri că avem veşti de la Adam, Kat?

— Tu nu pari să te bucuri.

— Am un sentiment diferit.

— Pari mai degrabă… speriat.

— Nu sunt sigur că e descrierea potrivită.

— Ţi-a fost ca un frate sau ca un văr cam nebun.

— Ştiu.

— Ce te frământă?

— Nimic. Am de gând să citesc şi eu un timp.

Copilului îi aleseseră numele Moss. S-ar fi născut în mai, dar îl

pierduseră de Crăciun. Ar fi fost copilul lor ieşit din întuneric *în mod minunat,* conceput în ziua în care căzuse curentul în tot nord-estul Statelor Unite. Pe 14 august 2003. Ar fi fost primul lor copil; o mare surpriză, dată fiind vârsta lui Katherine; şi nu-i va mai urma altul. Urma să poarte acelaşi nume ca fratele mort al lui Adam, care le explicase odată că acesta era o variantă a lui Moise, numele copilului lăsat să plutească într-un coşuleţ, pe ape. Lor li se păruse un nume potrivit.

Uneori, Robert îi vorbea lui Moss, ţinea lungi monologuri şoptite, care nu aveau nici un sens pentru nimeni. În seara aceasta, a rămas pur şi simplu, un timp, în camera care ar fi fost a copilului, singur, cu gândurile lui.

Robert s-a băgat în pat şi a adormit. Nu trecuseră decât câteva secunde, când a sunat telefonul.

— Alo?

A auzit o discuţie în fundal, lovituri, zgomot de sticlă spartă.

— Alo? Cine-i acolo?

Nu-şi dădea deloc seama dacă dormise cinci minute sau cinci ore. Să fie Adam? De ce l-ar suna? S-a concentrat să audă cuvintele. Apoi nu a mai fost nevoie. În telefon a bubuit printre gemete de durere şi ţipete o voce de bărbat care spunea: „Tu… nebunule! Vrei să… te va răni… glonţ… pe tine şi pe ceilalţi… în pământ… tu… mori!”

Robert a închis telefonul şi imediat i-a părut rău că nu se răstise la bărbatul de la capătul firului. Inima îi bătea să-i sară din piept. S-a uitat prin încăpere, ca şi cum ce-l care-l sunase s-ar fi aflat acolo. Respira cu repeziciune, simţind că se sufocă. Îi tremurau mâinile.

A încercat să sune înapoi, dar nu a răspuns nimeni. S-a ridicat să verifice încuietorile şi s-a uitat la Katherine, care dormea dusă, apoi s-a întors la patul lui şi a stat aşezat, încercând să-şi amintească vocea.

Mintea lui raţională îi spunea că exista posibilitatea ca apelul să nu-i fi fost adresat; să fi fost cine ştie ce beţivan supărat pe lume, care forma la întâmplare numere şi îşi vărsa oful. În ciuda eforturilor de a se concentra, Robert aţipea, se trezea şi iarăşi aţipea. La un moment dat şi-a dat seama că privea fix nişte contururi de lumină care au dispărut înainte ca el să se poată concentra asupra lor. A aţipit la loc.

Telefonul a sunat din nou, trezindu-l definitiv. Era tot o voce de bărbat.

— Robert Reckliss, trezirea! Trezirea! Eşti pregătit să dai ochii cu moartea?

Preţ de o clipă, a crezut că se află din nou în încăperea de la Trinity, în noaptea în care a fost cât pe ce să moară.

— Cine…?

— Gata cu somnul! Auzi tunetul? Vezi că ai întâlnire cu moartea.

— Du-te la naiba! a strigat el în receptor.

Dar linia era deja întreruptă.

Katherine a apărut în prag, cu ochii împăienjeniţi.

— Ce naiba este cu tine? Cu cine vorbeşti în toiul nopţii?

— Cu nu ştiu ce beţiv.

A renunţat la gândul de a mai dormi. Era aproape cinci dimineaţa, joi, 26 august, începutul sfârşitului.

New Jersey / New York, 26 august 2004

A plouat pe drumul până la muncă. Răpăiala ploii pe capota maşinii era hipnotică, o bătaie uşoară, egală. Era împreună cu Katherine în Little Falls, New Jersey, chiar la marginea New Yorkului, la capătul Tunelului Lincoln.

Şofatul prin New Jersey nu era pentru cei cu nervii slabi, mai ales dacă străzile erau lucioase din pricina ploii. În ciuda celor trei cafele băute, abia dacă se ţinea treaz şi, la fiecare doi, trei kilometri, cobora fereastra să intre puţin aer, chiar dacă stropii de ploaie pătrundeau în maşină. De fiecare dată când intra sub un pod sau într-un pasaj, răpăiala se oprea pentru o clipă şi reîncepea imediat, aproape înainte ca el să-i remarce absenţa. Ca în acele momente de la petreceri când toată lumea tace în acelaşi timp: se spune că atunci trece un înger. Pod, fereastră. Pod, fereastră, punctând sunetul ploii şi al pneurilor. Îl mai ajuta ceva ca să rămână treaz: motociclişti inconştienţi treceau în viteză pe lângă el, făcând slalom şi croindu-şi drum de-a lungul fâşiei întunecate de asfalt a Autostrăzii 3.

Din când în când, silueta Manhattanului se profila la orizont în nuanţe cenuşii.

Apelurile ciudate şi solicitarea de ajutor din partea lui Adam îi reveneau succesiv în minte. Încerca să le ignore.

Schimbarea de direcţie era, de obicei, o tactică de a rezolva probleme prin permutări şi verificând soluţii posibile – ca şi cum

ar fi mânuit un cub cu pătrăţele glisante sau vreunul dintre acele jocuri în care mişti cincisprezece pătrate într-un cadru, având un spaţiu liber şi încerci să le aşezi într-o anumită ordine. Se gândea la personal şi la problemele legate de resurse ca la o serie de spaţii sau bile colorate ori ca la literele alfabetului şi le mişca până când apărea o combinaţie cu sens, pe care să o poată influenţa cu o mită oarecare, cu o linguşire sau cu ameninţări, găsind astfel soluţii. Pe dinăuntru, capul lui arăta ca o pictură de Mondrian.

De aproape douăzeci de ani lucra în media, dar niciodată nu fusese un corespondent plin de energie, care relatează de pe meleaguri exotice, ca Adam; reprezenta mai degrabă omul sigur din companie, genul care se asigură că toate treburile grele, necesare se execută. Mai degrabă un instalator decât un poet; mai mult un familist decât un iubit. Se poate spune că era un adult responsabil, fusese aşa încă de pe băncile şcolii. Prin educaţia primită, se deprinsese să nu-şi dea niciodată frâu liber imaginaţiei.

Aceasta nu înseamnă că nu avusese şi el momentele lui. Era rezistent. Genul de om perseverent, de care ai nevoie în mijlocul unei crize. Robert coordonase activitatea agenţiei de ştiri la care lucra, în New York, pe 11 septembrie, când fuseseră dărâmate cele două turnuri gemene. El reprezentase un factor de echilibru în timpul uraganelor, asasinatelor, al crizelor economice şi al colapsurilor financiare.

Totuşi, spre deosebire de Adam, el niciodată nu *provocase,* de fapt, asemenea lucruri.

O maşină roşie sport a trecut ca o săgeată pe lângă el, depăşindu-l pe dreapta, la mustaţă, a trepidat cinci secunde în faţa lui şi a ţâşnit spre stânga, profitând de un gol în trafic.

Convenţia Naţională Republicană avea loc în numai câteva zile. Avea de pus la punct ultimele detalii şi de rezolvat problemele care apăreau pe ultima sută de metri. Îi plăcea asta. Îi plăcea întregul proces. Îi plăcea ca lucrurile să meargă ca o maşinărie bine unsă.

GBN se afla la etajul şapte al fostei RCA Victor Building, o clădire de pe 51st Street colţ cu Lexington, a cărei destinaţie se schimbase prin anii ’50, în urma unui aranjament nu îl înţelegea prea bine. Era o clădire art deco exuberantă, uluitoare când intra în ea. Nu demult, designul se strecurase în visele lui: fulgere, unde radio stilizate, modele ce-i încântau privirea.

Noaptea trecută, când se trezise între cele două apeluri telefonice ciudate, încă năucit de vis, văzuse un fulger albastru-alburiu stând chiar acolo în faţa lui, în încăperea întunecată, de parcă era îngheţat şi îl privise cum pălea treptat, în timp ce el se trezea complet.

În curba mare ce duce spre gura Tunelului Lincoln, în zona monitorizată, a privit în faţă şi a încercat să ghicească gradul de implicare a poliţiei. Nu putea spune exact de ce, dar poliţia rutieră părea mai activă decât de obicei. Mai devreme sau mai târziu, cineva va încerca să lovească din nou New Yorkul. Era numai o chestiune de timp. De aceea fusese de acord cu dorinţa lui Katherine de a locui în afara Manhattanului atunci când au aflat că era însărcinată. Găsiseră o viluţă în Little Falls, un oraş plăcut, plin de verdeaţă. Casa lor cu prea multe camere.

La tunel, erau inspectate câteva trailere. Poliţiştii nu păreau mai numeroşi ca de obicei, nu lipseau nici detectoarele obişnuite de radiaţie, decorate cu dungi negre şi galbene, dar parcă pe feţele tuturor era întipărită o îngrijorare neobişnuită. Robert avea sentimentul că se întâmplă ceva îngrijorător şi că supravegherea era mai intensă decât se putea observa la prima vedere. Nu era o surpriză, dată fiind apropierea Convenţiei.

Nu era încă ora şapte dimineaţa şi turnurile de lumină ale Tunelului Lincoln, ca nişte obeliscuri cu scări în spirală, erau încă aprinse, iluminând burniţa de vară târzie.

Intrând în tunel, gândul i-a zburat la ceva cu conotaţii sexuale. Curând a ajuns la serviciu.

Niciodată nu ştii ce te loveşte. Marea Pană de Curent şi atacurile din 11 septembrie (şi Katherine şi Moss, de altfel) nu au fost singurele lucruri care au survenit din senin, întâlnirile plicticoase în legătură cu care îşi făcea griji în drum spre serviciu i-au fost alungate din minte de apelul pe care l-a primit de îndată ce s-a aşezat la birou.

— Robert?

— John…

John era noul lui şef. Se afla în Washington DC, oraşul pe care, în mod inexplicabil, el îl prefera New Yorkului.

— Explică-mi, dacă poţi, ce-i mizeria asta îngrozitoare.

Robert s-a gândit că nu era înţelept să întrebe *care* mizerie îngrozitoare. A scos un sunet nelămurit.

— Afacerea asta Hencott. Dezgustător. O mizerie!

— S-a întâmplat ceva la Hencott de care eu nu ştiu?

— Depinde dacă avocaţii lor te-au contactat deja sau nu.

Inima i-a stat în loc. Avocaţii erau avocaţi.

— Aceştia pot distruge tot.

— Ei, nu chiar tot, se pare. Este clar că nu ştii. Directorul executiv s-a împuşcat cu două ore în urmă.

Hencott Inc. era o companie industrială privată, de mărime mijlocie, cu activităţi în domeniul industriei chimice şi al mineritului. Mulţumită lui Robert, câţiva reporteri economici ai GBN reuşiseră să-l intervieveze pe directorul executiv, un bărbat important, cu trecut militar, pe nume Lawrence Hencott, care, în mod obişnuit şi-ar fi tăiat braţul drept mai degrabă decât să aibă contacte cu presa.

Lawrence avea un frate, Horace, cu o fire foarte diferită, un om erudit, cu ochi strălucitori şi entuziasmat de arhitectură, pe care Robert îl întâlnise într-o plimbare prin centrul Manhattanului. Horace, un anglofil, părea să aibă peste şaizeci de ani, dar lui Robert îi amintea de un băiat de şcoală. Purta tot timpul papion. Semănau împărtăşind acelaşi entuziasm pentru istoria New Yorkului. În conversaţiile lor, Robert era interlocutorul mai puţin cunoscător.

Robert îl întâlnise pe Lawrence la o petrecere organizată de Horace, pentru a marca publicarea unui volum subţirel despre influenţa arhitecturii egiptene în arta modernă, scris de el. Câteva luni mai târziu, după ce-l mai întâlnise pe Horace de câteva ori, Robert îl întrebase dacă fratele lui ar fi dispus să dea un interviu trustului de presă GBN. Nu ca să-l convingă pe Horace să-l sprijine, dar de ce să nu-l întrebe, îşi zisese el. Tot ce se putea întâmpla era să spună nu.

Trecuseră câteva luni fără nici un răspuns. Apoi, într-o miercuri, Lawrence sunase pentru a-i spune că acceptă să dea un interviu, dacă Robert ar putea trimite un reporter la el în două ore. În interviu, Lawrence spusese ceva interesant despre închiderea unor vechi mine epuizate şi a laboratoarelor de cercetare şi dezvoltare de pe siturile respective. Reporterul scrisese articolul, preţul aurului crescuse; pentru ei a fost o lovitură frumoasă dată agenţiilor Bloomberg, Reuters şi Dow Jones.

PR-ul companiei sunase apoi – nu avea o zi bună – în mod clar devastat, să le ceară să retragă povestea. Primise un refuz

politicos, dar insistase. În cele din urmă, i se făcuse legătura cu Robert.

— Dar este o greşeală, afirmase interlocutorul agitat, la telefon. Un lucru foarte deranjant.

— Vreţi să insinuaţi că nu a spus aceste lucruri?

— Povestea ta nu reflectă ceea ce a vrut el să spună. S-a exprimat greşit.

— Ce a vrut să spună? Cristoase! Din toate interviurile, acesta să meargă prost.

— Ştiu. Robert, el a făcut o greşeală. A spus pur şi simplu ceva greşit. Ştii că niciodată nu vorbeşte cu presa. Nu are această deprindere. Minele nu se închid şi nici laboratoarele R & D.

— Atunci el să-şi rectifice afirmaţiile. Nu ne cereţi nouă acest lucru. Directorul executiv nu ştie despre ce vorbeşte? Să fim serioşi. Avem interviul pe bandă. L-am citat exact şi în context. Nu era beat, regulile erau clare, a vorbit la reportofon, iar conversaţia s-a înregistrat. Îmi scapă mie ceva?

Horace nu l-ar ierta niciodată. Acestea fiind zise, i se părea de necrezut ca Lawrence să fi fost vreodată confuz în legătură cu ceva, în viaţa lui.

— A fost foarte stresat în ultima vreme. Ştii cât suferă. Probleme de sănătate. Rămâne între noi, căsătoria lui s-a destrămat. A fost… confuz.

Robert nu avea timp pentru asta. Săracu' om, dacă este adevărat… dar… Oftase în telefon, îşi cenzurase gândurile mai sumbre şi încercase să fie de ajutor. Întâi pe plan profesional.

— Dacă este adevărat, trebuie să iei în calcul posibilitatea de a da o declaraţie de presă în care susţii că el a făcut o greşeală. De fapt, te pun imediat în legătură cu un reporter şi îi poţi spune asta chiar acum şi noi vom publica declaraţia imediat. Piaţa este deschisă şi nu poţi opri răspândirea acestei informaţii.

PR-ul mormăise ceva la celălalt capăt al firului. Robert continuase:

— Îmi pare rău pentru suferinţa lui, dar, dacă în calitate de director executiv spune prostii la interviuri, ăsta este un lucru pe care Hencott trebuie să-l facă public. Nu ne acuzaţi pe noi că i-am denaturat afirmaţiile.

— Ştiu, dar…

— Îţi voi face legătura cu un reporter…

Au publicat o nouă relatare cu critica companiei Hencott, care susţinea că directorul executiv greşise. Preţul aurului a

reacţionat din nou, scăzând uşor; reporterul a adunat la un loc toate informaţiile şi a scris un articol reţinut despre ce însemnau toate acestea pentru Hencott; au comentat toate părţile interesate.

Robert încercase să-l sune pe Horace cât de repede posibil, pentru a încerca să-i explice ce se întâmplase. Acesta nu fusese de găsit, iar robotul lui telefonic era închis ca de obicei.

— Oh, Doamne! Oh…

Mintea i se învârtea într-un iureş, în timp ce încerca să înţeleagă vestea îngrozitoare.

— Este mort, în caz că n-am fost clar. A stat treaz toată noaptea şi a băut încontinuu într-o cameră de hotel în Times Square. A lăsat un bilet care-i face pe avocaţii companiei foarte dornici să ne dea în judecată. Ţi-a menţionat numele. Spune că a încercat să ia legătura cu tine noaptea trecută pentru a pleda în cazul lui.

Apelurile telefonice. Doamne, Dumnezeule! Bietul Horace. John mormăia în telefon. În ciuda tonului sumbru, părea încântat de turnura pe care o luaseră evenimentele.

— Seniorii se întreabă dacă *tu* ai făcut încurcătura asta, prietene.

Lui Robert gândurile îi zburau în toate direcţiile. Să fi avut Lawrence numărul lui de telefon fix de la Horace?

— Mai eşti acolo, Robert?

— Da, chiar a sunat. M-a făcut prost şi mi-a spus că a sosit timpul să mor, dacă asta înseamnă pentru tine a pleda pentru cazul lui. În timp ce-şi distrugea camera, după câte pot eu spune. L-am trimis la naiba. Am crezut că e cine ştie ce nebun. E un coşmar! Ba chiar mai rău.

— Nu este nevoie să te laşi în voia sentimentelor. Vom lua avocaţi, desigur. Nimeni nu a spus că tu ai *provocat* asta.

— Bine.

— Există poate o chestiune de *raţionament,* dar… îţi aduci aminte dacă i-ai mai spus şi altceva?

— Nu.

— Robert, între noi doi, există câţiva care vor folosi povestea asta ca armă împotriva ta. Eu sunt de partea ta, dar păzeşte-ţi spatele. Vremurile sunt dure.

— Vrei să predau ecusonul şi arma?

— Nu fi ridicol.

— Omul era beat, pentru numele lui Dumnezeu!

Robert a dat o declaraţie preliminară în faţa avocaţilor GBN. A fost agitat în cursul discuţiei. Într-adevăr, ce mizerie! A admis că era uluit de cele întâmplate, a încercat să nu se lase prins în povestea asta. A încercat să-l sune din nou pe Horace, dar nu a primit nici un răspuns. Acelaşi lucru cu Katherine. Nu ştia ce să-i spună şi nu i-a lăsat nici un mesaj. L-a rugat pe prietenul lui, Scott, de la departamentul juridic, să-i păzească spatele şi să observe ce zic ceilalţi.

Apoi, pe la prânz, John l-a sunat din nou.

— Ia-ţi o pauză. Du-te acasă, a spus el.

— Poftim?

— Eşti liber tot restul săptămânii; cu plată. Pentru toţi este un şoc teribil, dar compania consideră că tu, mai mult decât oricine altcineva, ai nevoie de o perioadă de odihnă.

— Nu am nevoie de odihnă! a ţipat Robert în telefon. Este strigător la cer!

— Poate că nu ai nevoie de odihnă, dar compania are nevoie ca tu să ai nevoie de odihnă. Va fi o anchetă.

A spus aceste cuvinte pe un ton degajat, ca şi cum ar fi fost vorba mai mult despre un control de rutină decât despre o investigaţie imparţială.

— Nu plec nicăieri, John.

— Ba da, pleci, Robert.

Şi, pe neaşteptate şi-au făcut apariţia Gerry şi Dave de la departamentul pentru securitate, s-au postat în faţa biroului lui George, stânjeniţi oarecum, dar de neclintit.

— Nu-mi face asta!

— La revedere, Robert. Pe luni!

A rămas fără grai. John îi făcea vânt. În timp ce foştii băieţi de la NYPD cu genunchere îl escortau afară din birou, câţiva dintre subordonaţii lui se uitau la el ca şi cum, brusc, devenise un paria. Buimac, a trecut prin holul cu lumină galben-crem al secţiei Lex 570 şi a ieşit în stradă. Ploaia se oprise.

A luat-o la dreapta pe lângă clădirea masivă a hotelului Waldorf-Astoria, apoi din nou la dreapta pe 49th Street spre Park Avenue, pe lângă uşile de bronz ale liftului care ducea la linia ferată privată a hotelului, aflată dedesubt, unul dintre secretele oraşului pe care el întotdeauna îşi dorise să-l exploreze. A făcut din nou dreapta, ca să o ia spre nord pe Park Avenue, pierdut în gânduri, furios şi confuz, până la treptele Bisericii Sf. Bartolomeu.

Biserica Sf. Bartolomeu avea ceva exotic şi neconvenţional şi întotdeauna exercitase o atracţie specială asupra lui Robert. Cupola ei bizantină se profila printre blocurile de beton, sticlă şi oţel de pe Park Avenue, ca o ţestoasă îmbufnată.

A intrat în nartex şi s-a oprit lângă standul cu cărţi de vânzare de sub mozaicurile aurite şi de sub cupolele Gustavino, pentru a-şi obişnui ochii cu semiîntunericul. Fiecare cupolă ilustra o scenă din Geneză, pe un fundal auriu. A respirat profund.

Toată povestea era o tâmpenie; nu exista nici o modalitate ca Hencott să poată face ceva împotriva lui. GBN-ul va ridica probleme de principiu împotriva acestui caz. Scott îi va acoperi spatele. Robert a ieşit din biserică şi l-a sunat pe Scott. I-a lăsat un mesaj în care i-a spus că a fost trimis acasă şi l-a rugat să-l ţină la curent cu ce se întâmplă. Existau nişte reglementări interne pentru astfel de situaţii.

Ca să fim corecţi, Robert nu prea era într-o stare de spirit care să-i permită să lucreze, deşi nu exista nici o scuză pentru a-l îndepărta în acest fel. Când totul va trece, va avea el grijă ca John să regrete că s-a purtat aşa. Nu aşa lucra GBN-ul.

S-a întors în biserică, a intrat în naosul întunecat şi s-a îndreptat spre altar până când albastrul şi roşul intens al rozetei-vitraliu a intrat în câmpul lui vizual, dinspre partea dreaptă. S-a aşezat într-o stranã. Nu era un practicant, dar existau momente, mai ales de când îl pierduseră pe Moss, în care îşi dorea intens să stea singur, în tăcere şi să simtă pace.

Dacă va fi acuzat şi el? Ar fi un truc ieftin. Cheltuise bani cu duiumul, cu sarcina şi cu achiziţionarea unei case mai mari.

Robert s-a înclinat în faţă şi şi-a sprijinit capul în mâini, cu coatele pe genunchi. Se întorcea frica. Toată viaţa urmărise stabilitatea şi siguranţa, previzibilul. Exista o lume întunecată, marcată de frică, de moarte şi de ură, pe care el o ţinuse pe cât posibil la distanţă de el şi de cei dragi lui. Dar acum... Era atât de obosit. Simţea cum întunericul îl învăluie. Seducător. Irezistibil. A adormit pentru o clipă.

Orga bisericii a produs un sunet adânc, grav, care a pus stăpânire pe lumea dintre vis şi starea de veghe. Nu un sunet muzical, nu o melodie, numai o notă prelungă. S-a cufundat în ea total, fără să mai ştie unde se află. Când sunetul s-a oprit, a revenit într-o tăcere alterată, aproape într-o lume diferită. Au urmat alte note, mai înalte, fără structură. Apoi, din nou basul, atât de jos, încât aproape că nu mai era în zona lui auditivă, deşi

îl putea simţi până în ultima fibră a fiinţei lui.

În visul în care-i apărea fulgerul era un cuvânt, de fapt un şuvoi de cuvinte curgând împreună ca un cântec pe care niciodată nu şi-l putea aminti la trezire... Numai ritmul lui i-a rămas în minte... ceva de genul: Mary, Fat Mary, Fat Mary, Fat Mary...

A simţit că telefonul mobil vibrează în buzunarul de la piept. Ratase un apel în timp ce moţăise şi cineva îi lăsase un mesaj.

Vocea tremurătoare a lui Horace, dragul de el: „Robert, Horace Hencott la telefon. Voiam numai să ştii că am primit o veste foarte proastă despre Lawrence, cea mai proastă, mă tem. Presupun că s-ar putea să o ştii deja, dat fiind că lucrezi în media. Am avut deja câteva ciocniri neplăcute cu oamenii din companie, aşa că vreau numai să ştii că nu trebuie să te simţi răspunzător în vreun fel de ceea ce s-a întâmplat. Te rog. Poate că mă poţi suna?”

Robert şi-a aţintit privirile asupra rozetei-vitraliu.

Brusc, n-a mai suportat să nu facă nimic. A ieşit şi l-a sunat pe Horace din stradă.

Prietenul lui părea teribil de impresionat. A vorbit rapid, acceptând condoleanţele lui Robert.

Apoi Horace i-a pus o întrebare care l-a lăsat perplex:

— Robert, cunoşti un bărbat pe nume Adam Hale?

Cum de auzise Horace de el? Robert şi-a adunat gândurile.

— Da, cum de...

— Cât de mult ştii despre Adam?

— Destul şi totuşi nu prea multe. De ce mă întrebi?

— Pentru că s-a dus să-l viziteze pe Lawrence la birou cu câteva ore înainte ca acesta să se sinucidă.

În mintea lui Robert era un vârtej.

— Ce vorbeşti tu acolo?

— Robert, trebuie să te văd. Unde eşti?

— În faţa Bisericii Sf. Bartolomeu, pe Park Avenue.

— Intră în biserică. Aşteaptă-mă. Te rog! Este foarte important.

Întorcându-se în biserică, Robert a întrebat despre orgă. A aflat că se acordează săptămânal. A stat şi a ascultat, cu mintea aiurea. I s-a părut că n-au trecut decât câteva minute până când Horace s-a strecurat în strana de alături de el.

— Îţi mulţumesc că m-ai aşteptat. Nu avem mult timp. Te rog, spune-mi tot ce ştii despre Adam Hale.

Părea agitat, nu din cauza pierderii grele suferite, ci de îngrijorare. Era furios.

Robert şi-a adunat minţile, apoi a vorbit cu voce joasă, deşi nu vedea pe nimeni altcineva în biserică.

— Mi-a fost prieten la universitate. Un fel de mentor. M-a considerat un fel de proiect social, poate… un ţopârlan din Fens, pe care voia să-l ajute. A fost bun cu mine. Un tip practic, căruia îi place să organizeze jocuri şi enigme pentru cunoştinţele lui. M-a implicat şi pe mine în câteva de-a lungul anilor. Jocurile lui pot fi amuzante, deşi uneori pot fi şi puţin cam sumbre. Inconfortabile pentru unele persoane, dar, de obicei, la sfârşit eşti fericit că ai participat. Este un bărbat fermecător, maliţios. În ultimii ani, puţin cam dus cu capul. Nu-i un om rău.

— Ştii ceva neobişnuit în legătură cu el? Ceva ce i s-ar fi putut întâmpla?

— O mulţime. În preajma lui Adam, lucrurile au tendinţa să se mişte. Şi a avut şi nişte greutăţi. Nişte tragedii. Ar trebui să-ţi mai spun că a fost căsătorit cu Katherine în anii ’90, cam doi ani. Nu s-au înţeles.

— Cu Katherine a ta?

— Cu aceeaşi Katherine.

Robert a sesizat că vocea lui Horace a tremurat foarte slab.

— Altceva?

— Horace, îmi pare rău pentru Lawrence…

— Da, îţi mulţumesc. Continuă, te rog.

— Ei, după facultate a plecat din ţară în calitate de corespondent extern, s-a îndrăgostit de o femeie frumoasă şi uluitor de deşteaptă, fireşte.

— Da.

Lui Robert i-a trecut prin cap că Horace încerca să afle ce *nu ştia* el despre Adam. A continuat:

— O chema Isabela. Au avut o relaţie pasională în America Centrală, în timpul războaielor civile din Nicaragua şi Santo Toma. Dar ea a murit. În circumstanţe neobişnuite. Cu Adam, de-obicei circumstanţele sunt neobişnuite. Cam în perioada aceea, l-am ajutat, i-am găsit o slujbă la GBN, pentru un timp, slujbă pe care a urât-o, dar avea nevoie de bani. Familia lui avea destui, dar între el şi tatăl lui era o duşmănie urâtă care a ţinut ani de zile.

— Îţi mulţumesc. Ce-i cu jocurile acelea pe care le-ai menţionat?

— Obişnuia să trimită cărţi poştale rupte în două persoanelor pe care el voia să le vadă împreună, ne trimitea în călătorii misterioase, uneori erau întâlniri în care lucrurile semănau a peţit, alteori îi arunca pe oameni în situaţii pe care aceştia le detestau, punând la cale călătorii incognito, cu trenul, sau escapade nocturne riscante.

— L-ai văzut în ultima vreme?

— Nu în ultimii câţiva ani. Adică până…

— Până?

— Până ieri. Nici ieri nu l-am văzut, dar am primit un pachet prin poştă de la el. Destul de misterios. O cutiuţă ciudată, ornamentală, însoţită de o cerere de ajutor. Şi o adresă din West Village.

— Ai fost la adresă?

— Nu.

— Dacă-mi pot permite să-ţi fac o sugestie, Robert, cred că trebuie să te duci neapărat. Dar este nevoie să ştii câteva lucruri. Adam este în mare pericol. Cu toţii suntem. Povesteşte-mi despre noaptea cu incendiul.

Robert a simţit cum i se strânge stomacul.

— Despre ce?

— Despre noaptea în care i-ai salvat viaţa lui Adam, la Cambridge. Şi pe a lui Katherine.

Robert se uita lung la Horace, fără grai. Îngropase întâmplarea în memorie atât de adânc, încât o făcuse aproape povestea altcuiva, un eveniment din viaţa unei alte persoane.

— Dar cum de ştii tu despre acest lucru?

Horace a ezitat, cântărind cât de mult putea împinge lucrurile. Trebuia să chibzuiască foarte bine. Dacă i-ar dezvălui prea puţin, Robert ar putea să nu fie convins de pericolul cu care se confruntau cu toţii. Dacă i-ar dezvălui prea mult, el ar putea să fie pierdut pe vecie pentru ei, poate chiar să o ia razna. Îi supraveghease pe toţi zeci de ani, de aproape şi de departe, în Marea Britanie şi în America. Îl instruise şi-l monitorizase pe Adam pe Cale, chiar şi după ce el plecase şi încercase să-şi urmeze propriul destin. O sfătuise pe Katherine de la distanţă, în timp ce puterile ei creşteau şi descreşteau de-a lungul anilor. Robert era singurul care nu ştia, pentru că, până acum, nu fusese nevoie să se apeleze la el.

— Îmi cer scuze pentru toate dezamăgirile, Robert. De mulţi ani, eu am manifestat un interes tăcut pentru binele tău, încă de când l-am întâlnit prima dată pe Adam, în Anglia. Povesteşte-mi despre noaptea aceea. Te va ajuta să înţelegi.

Frica i-a făcut lui Robert stomacul ghem. Era o nebunie. Ce ştia Horace de la Adam? Nu putea să vorbească despre noaptea respectivă. Niciodată nu fusese în stare să o facă.

Ochii lui Horace erau lacuri de blândeţe, dar de o intensitate pe care niciodată Robert nu ar fi bănuit-o. Acesta a simţit că privirile lui Horace treceau prin el. Parcă ar fi fost în pielea goală.

— Horace, există o explicaţie raţională pentru noaptea aceea.

— Dar tu nu crezi în ea.

— Eu cred în raţiune. Nu cred în case bântuite, strigoi şi vrăji, în puterea de a detecta lucruri nevăzute, în furnicături în degetele mari sau în monştri sub pat.

— Doamne, Dumnezeule, nici eu nu cred!

— Eu cred în ceea ce pot verifica eu însumi. În ceea ce am în faţa ochilor. În ceea ce văd şi pot pipăi. Noaptea aceea a fost numai un joc prostesc între studenţi. Eram aproape nişte copii, pentru bunul Dumnezeu!

— Eşti totuşi de acord că unele lucruri invizibile sunt reale? Gravitaţia poate? Cea mai mare parte a spectrului electromagnetic? Iubirea? Frica?

— Eu şi Kate nu am vorbit niciodată despre acea noapte.

— Nici nu a fost nevoie. Dar acum, Robert, este timpul să te trezeşti.

— Poftim?

— Trebuie să te trezeşti. Katherine şi Adam au nevoie de tine.

Robert a tras adânc aer în piept, capul îi vuia, inima îi bătea să-i sară din piept.

— Despre ce vorbeşti?

— Suntem cu toţii în mâinile tale. Noi şi mulţi, mulţi alţii. Tu eşti singurul care ne poate ajuta.

Adânc în inima lui, pe lângă frică, Robert a simţit că aşteptase toată viaţa să audă cuvintele rostite de Horace.

Numai că era nebunie curată.

— Ce vrei să spui, Horace?

— Robert, s-a întâmplat ceva înspăimântător. Recunosc că va fi o surpriză pentru tine să auzi asemenea informaţii de la mine, dar, te rog, ai încredere în mine.

— Nu…

— Ascultă, te rog. Trebuie să ştii asta. Adam şi-a riscat viaţa, mai mult, sufletul pentru a preveni un atentat odios asupra acestui oraş. Un eveniment care ar provoca distrugeri enorme.

— Un atac? Lucrează cu poliţia? FBI-ul ştie? Dar CIA?

— Autorităţile nu ştiu despre acest pericol. Nu pot şti. Simpla cunoaştere a acestui act ar putea provoca declanşarea lui.

— Nu înţeleg.

— Robert, lumea este de departe mai bogată, mai profundă, mai minunată şi mai periculoasă decât…

— Decât mi-am închipuit vreodată.

— Da.

Robert a privit în depărtare, încercând să-şi liniştească mintea. În cap i se învălmăşeau imagini şi senzaţii din noaptea de 11 septembrie. Ura reverberantă a atacurilor. Neîncrederea transformată în frică şi oroare. Curaj, furie şi pierdere teribilă. Putea fi adevărat? Se putea întâmpla din nou? Cum? Şi-a trecut mâinile peste faţă.

— Vorbeşti prostii!

— Pe 14 august 2003, s-au petrecut multe lucruri inexplicabile. Marea Pană de Curent a fost mai mult decât ţi-ai putea imagina.

— A fost provocată de firele electrice care au atins ramurile copacilor. Întreţinere proastă, apoi erori de sistem. Am citit raportul.

— A fost un eveniment psihic. Un eveniment *complicat.* Precum noaptea incendiului. Au fost implicate vieţi.

— Rahat! Cine naiba eşti tu, Horace? Şi ce-i cu acest alt atac? Cine îl va da? Băieţii lui Obama?

Horace l-a privit adânc în ochi.

— Adam. Este măcinat pe dinăuntru de… am putea spune, de un fel de diavol. I se opune. Este un suflet brav. Dar va ceda şi va activa arma letală. Asta dacă tu nu îl opreşti. Dacă tu nu îl salvezi.

Un val de furie l-a lovit pe Robert surprinzându-l cu intensitatea lui. Adam, cel care credea că putea merge oricât de departe.

— Cum s-a întâmplat lucrul ăsta? Şi-a împins norocul prea departe?

— Nu… şi da. A mai existat o încercare anterioară de a da acest atac. Pe 14 august 2003. Adam a oprit-o, aproape singur. Asta a provocat căderea de curent. O ratare a Dispozitivului.

Acum Adam plăteşte. A fost infectat. Constrâns să fie deschis la acţiuni pe care nu le poate controla.

— Cât timp poate rezista?

— Îi dau o săptămână, cel mult. Probabil mai puţin.

— Câţi oameni sunt în pericol?

— Milioane. Imaginează-ţi o bombă nucleară a sufletului.

— Poftim? Ce înseamnă asta?

— Du-te la apartamentul din West Village. Acolo se află toate răspunsurile. Asta este calea.

Robert şi-a sprijinit faţa în mâini, din nou, încercând să înţeleagă sensul tuturor acestor lucruri. Era un alt joc de-al lui Adam? Era Horace implicat? Şi-a ridicat capul şi l-a privit pe Horace.

— Crezi că Adam l-a ucis pe Lawrence?

— Într-un fel sau altul, da. Cred.

— Asta nu-i un joc.

— Cu siguranţă, nu. Promite-mi numai că te duci.

— Poftim?

— Că te duci la adresa din West Village. Şi, odată ajuns acolo, vei renunţa la scepticism.

Robert era uluit. A închis ochii şi a rememorat Ziua Marii Pene de Curent. Luminile se stingeau peste tot în nord-estul SUA, în vreme ce el stătea în pat cu Katherine. Times Square şi-a stins luminile după-amiază târziu. Bucuria sarcinii şi apoi pierderea ireparabilă, chiar atunci când Katherine aştepta să simtă primele mişcări ale pruncului nenăscut, semnele de viaţă care nu au mai apărut niciodată.

S-a uitat din nou în ochii lui Horace. Acesta îi aducea aminte de defunctul lui tată, care-şi petrecuse întreaga viaţă încercând să-l convingă de zădărnicia superstiţiilor şi de meritele minţii raţionale. Acum Horace îi spunea exact opusul. Privirea bătrânului Horace i-a străpuns sufletul. Trebuia să plece chiar în acest moment? Să-i trimită la naiba pe Horace, pe Adam şi toate faptele lor? Şi-a smuls privirile din ochii lui Horace şi a privit spre rozeta-vitraliu cu nuanţele ei de roz şi albastru. Să plece? Sau să rămână să afle cel puţin ce naiba se întâmplă?

A luat o hotărâre.

— Mă voi duce. Mai mult de-atât nu promit, dar de dus mă duc.

Horace s-a relaxat uşor în strana lui, închizând ochii.

— Bine. Îţi mulţumesc. Acum trebuie să plec, Robert. Încă un

lucru: să nu spui nimănui, nici măcar lui Katherine despre toate astea. Te voi contacta cât de curând voi putea, dar, te rog, în orice caz, trebuie să ne întâlnim după funeralii.

Robert a vorbit ca în transă.

— Cum marcaţi momentul?

— În cadrul restrâns al familiei, sunt sigur că înţelegi. Luni dimineaţa. Voi fi foarte bucuros să te văd după aceea, deşi bănuiesc că ne vom auzi şi înainte.

Apoi Horace a plecat.

Robert a mai rămas câteva minute în biserică, gândindu-se la trecut. Apoi a ieşit în stradă şi a încercat să o sune pe Katherine. Nu a răspuns nimeni. Şi-a amintit că ea avea programare la psiholog. Enervat, nu a lăsat nici un mesaj.

Apoi, în loc să meargă acasă, s-a dus în West Village.

Cambridge, martie 1981

Şcoala lui Pitagora se afla în extremitatea nord-vestică a vastei metropole St. John. Intrând în colegiu prin poarta aflată aproape în diagonală cu Biserica Rotundă, au trecut prin prima curte datând din secolul al XVI-lea, umezeala cetii şi frigul pătrunzându-le prin îmbrăcăminte; capela colegiului aflată în dreapta lor era aproape în întregime înghiţită de cerul alb, foarte jos.

— Mă bucur că am supravieţuit acestei întâmplări, a spus Katherine. De fapt, mă bucur că a supravieţuit. Credeam că-l vei omorî.

L-a luat din nou de braţ şi, în timp ce treceau prin pasajul de lângă sala de mese spre următoarea curte, ea s-a oprit, l-a prins în braţe, tremurând şi lipindu-şi faţa de pieptul lui.

— Încălzeşte-mă, a spus ea.

El şi-a simţit corpul invadat de un val de căldură. Ea s-a încălzit stând lipită de el câteva clipe, apoi s-a îndepărtat.

— OK. Hai să mergem. Ai respectat jurământul. Nu contează că l-ai făcut pe supraveghetor idiot.

Au ajuns în cea de-a doua curte, pustie, s-au oprit în mijlocul ei şi s-au uitat de jur împrejur, evaluând totul.

— În ultimii patru sute de ani, a arătat întocmai ca acum, a spus Katherine. Învârteşte-mă. Va fi amuzant. Nu cântăresc cine ştie cât.

Prinzându-i strâns încheieturile, Robert s-a răsucit pe călcâie şi a început să o învârtească. Ea şi-a ridicat picioarele de pe pământ şi s-a lăsat în voia zborului. Parcă învârtea un copil. O lăsa în jos şi o înălţa, încetinind sau înteţind mişcarea, în timp ce ea ţipa de încântare. Abia când aproape că i-a scăpat din mână una din încheieturi, a încetinit şi a adus-o treptat înapoi pe pământ. Degetele de la picioare i-au atins pământul şi a ţopăit, s-a răsucit şi s-a lăsat cu toată greutatea în braţele lui. S-a întins să-l sărute.

— Scoate-ţi afurisita asta de mască.

El a pus mâna pe elasticele care fixau masca pe faţă şi a menţinut-o la locul ei. Fusese foarte scrupulos în a se asigura că nu-i va cădea într-un moment nepotrivit. S-a străduit să râdă, dar i-a ieşit mai mult un mormăit.

Ea l-a îmbrăţişat şi a plecat mai departe.

— OK, tigrule, mai târziu, a fost numai un gând. A trecut. Hai să ne mişcăm.

În a treia curte, mai mică şi cu un secol mai tânără, Katherine a ţâşnit spre drumul cu arcade de pe malul râului, strigând „Prinde-mă!” şi trăncănind. Pe latura îndepărtată a curţii, la pasajul ce ducea spre interiorul Podului Suspinelor, s-a oprit să-l aştepte, învăluită în rotocoalele alburii care-i ieşeau din gură.

— Arată aşa de romantic de-afară, dar cred că înăuntru este frig şi curent de îngheţi de-a binelea.

S-au oprit la jumătatea podului şi au privit râul Cam, care curgea fantomatic şi pustiu. Cei câţiva copaci din raza lor de vedere închipuiau un filigran delicat pe fundalul lăptos infinit.

— Lasă-mă să-ţi simt inima.

Şi-a pus palma pe pieptul său, apoi şi-a lipit urechea în dreptul inimii lui. El a simţit cum inima lui răspunde. Adânc, rar, puternic, regulat. Ea l-a privit drept în ochi prin masca aceea care-i acoperea jumătate de faţă. I-a luat mâna şi i-a pus-o pe inima ei, chiar sub sânul ferm şi cald. Robert i-a simţit inima bătând puternic. S-au privit unul pe altul în ochi. Timpul se scurgea fără ca ei să ia aminte.

— Ai inimă bună, om misterios. Înţeleg de ce Adam te-a ales pe tine.

Un grup de studenţi grăbiţi, care strigau că au întârziat la Arts Cinema, i-a întrerupt. Robert încă încerca să înţeleagă de ce, atunci când ajungeau să studieze la Cambridge, studenţii începeau să pronunţe vocalele uşor nazalizat.

— Oh, nu! a exclamat unul pe un ton afectat.

Robert a scos din buzunar plicul şi l-a fluturat în faţa lui Katherine, arătând cu el spre nord-vest.

De pe pod, au intrat direct în Curtea Nouă, o dezlănţuire de gotic de secol XIX, cu o cupolă extravagantă în mijloc, cunoscută sub numele de Tortul de nuntă. În timp ce mergeau, Robert a închis ochii, simţind-o din nou pe Katherine cuibărindu-se la pieptul lui şi şi-a imaginat cum dorea să se termine această noapte. Avea în minte imaginea zâmbetului ei privindu-l goală, cu părul ei negru revărsat pe pielea albă. L-a surprins să-şi dea seama că nu şi-o putea imagina fără mască.

Au mers în tăcere până la Tortul de nuntă şi au trecut în secolul al XX-lea, direct în anii ’60, ca să fim exacţi, într-o aglomerare mult dispreţuită de clădiri din beton, din sticlă, câştigătoare a cine ştie ce premii.

— Repede, aleargă, nu te uita la arhitectură, a strigat Katherine şi el a luat-o iarăşi la fugă, alergând de-a latul curţii până la Cripps Building.

— Nu pot să o văd, nu pot să o văd.

Robert a urmat-o.

— Oh! a strigat ea în timp ce continua să alerge. Înţeleg de ce Adam face asta. M-am prins!

A ajuns-o lângă ghereta paznicilor.

— Ne pune mintea la lucru. Am lucrat împreună la o piesă: *Documentele lui Newton.* Este despre Sir Isaac Newton, evident. I-ai citit scrierile? Ai auzit de ele? Sunt la biblioteca King’s; Keynes a cumpărat multe dintre ele la o licitaţie dinainte de război.

Bineînţeles că ştia unele lucruri despre Newton. Când era mai mic, îl atrăsese gândul să studieze fizica, apoi optase pentru limbile moderne, pe care le vedea ca pe un alt tip de sistem. Rezona la noţiunile de calibrare şi previzibilitate.

Katherine a râs nervos.

— Aceste documente arată că Newton şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii ocupându-se de alchimie şi teologie mai degrabă decât de lucrurile despre care ştim noi acum, precum gravitaţie, optică, analiză matematică şi aşa mai departe şi nu a făcut cu adevărat o distincţie între ele; pentru el miza o reprezenta cunoaşterea creaţiei lui Dumnezeu şi vedea indicii pretutindeni, în proporţiile Templului lui Solomon şi în traiectoriile cometelor şi ale planetelor, în curbe şi în numere, în

proprietăţile metalelor şi în căutarea Pietrei Filosofale. Keynes a spus că Newton nu a fost primul din epoca raţiunii, ci ultimul dintre magicieni.

Robert o privea nedumerit, ridicând din umeri. Newton a creat lumea modernă. I se părea că spune numai aiureli.

— Deci, despre asta este vorba în jocul ăsta, a spus ea zâmbind. Cred că Adam vrea să trăim o astfel de experienţă. Lumea aşa cum a fost privită din Antichitate până la Newton, în care totul este întreţesut într-o mare enigmă. Apelând totodată la băutură şi costume fanteziste. Nu ţi se pare trăsnit?

Robert a înclinat din cap, neştiind cum să reacţioneze altfel. Totul suna destul de îndoielnic.

Au continuat să meargă mai departe, pe sub clădirile moderne verticale, de beton şi au ajuns la ultima curte. La capătul pajiştii fantomatice se înălţa Şcoala lui Pitagora, o clădire urbană de piatră, cu două etaje şi cu un acoperiş cu lucarnă, refăcută complet în interior, cu toate utilităţile moderne, în care se desfăşura în mod clar chiar în acele momente un bal – o petrecere mascată, pentru ziua de naştere a cuiva, dată de prietenii lui Adam. David Bowie zdrăngănea la o chitară, undeva la parter. Şi-au croit drum înăuntru şi l-au găsit repede pe Adam. Stătea în picioare pe un scaun şi le făcea cu mâna; purta un costum ce semăna şi a ţinută de sultan sau de fachir, totul era alb, cu excepţia unui turban verde smarald şi a unei veste sângerii. De bărbie îi atârna o barbă lungă, falsă. Doi dintre conspiratori, târfa şi vicarul, veniseră deja, iar acum le striga să se alăture micii lor găşti, departe de ringul de dans care era supraaglomerat.

— Bine lucrat! Bine lucrat! Aţi găsit? Aţi adus cuvintele magice?

Era peste măsură de vesel, cu o sclipire de nebun simpatic în privire.

— Îi mai aşteptăm numai pe cavaler şi pe domniţă, care au avut de mers un pic mai departe. Beţi ceva? Beţi!

Robert nu i-a recunoscut pe ceilalţi doi invitaţi care purtau, la rândul lor, amândoi, măşti. Foarte caraghios arăta vicarul cu o mască neagră cu nas coroiat, deasupra gulerului înalt. Partenera lui era îmbrăcată într-un costum de slujnicuţă cochetă, cu o mască uluitoare, cu pene negre.

Adam s-a întors de la bar cu o halbă de bere pentru Robert şi un pahar cu vin alb pentru Katherine.

— Mă bucur să te văd. O, vrăjitorule! Cum a fost? Te-ai amuzat?

Robert a încuviinţat din cap.

— Cu mine poţi să vorbeşti, tolomacule, cu ea nu ai voie. Ai grijă numai ca ea să nu te audă.

— Katherine este grozavă. Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai invitat.

— Prostii! Tu eşti cheia întregii poveşti.

— Cum aşa?

— Toate la timpul lor, prietene. Te-am urmărit de la distanţă. Da, este grozavă, nu-i aşa? M-am gândit că vă veţi înţelege. Poate că-ţi fac o propunere mai târziu. Să zic o ofertă. Ţi-a povestit despre piesa de teatru pe care am scris-o împreună?

— Puţin, da. Despre Newton, nu-i aşa?

— Da. Vorbim mai târziu despre asta. Vino mai târziu în camera mea, împreună cu Kate.

În momentul acela, li s-au mai alăturat două persoane. Un bărbat înalt, cu dinţi ca de iepure, ieşiţi puţin în afară, îmbrăcat într-o mantie albă lungă, de cavaler cruciat, cu o cruce roşie pe piept şi cu o pijama argintie uzată pe post de armură. Robert a remarcat sub armură un strat gros de izmene de lână. Cealaltă persoană era o femeie roşcată, bine făcută în fusta ei cu falduri, corsaj din dantelă şi pălărie cu văl. Faţa cruciatului era albă cu nuanţe albăstrui.

— Adam, a strigat el. Nemernicule!

— E puţin cam aspru, a ripostat Adam. Ia-ţi o băutură, încălzeşte-te! Povesteşte!

— Pe cine ai plătit? Cât te-a costat asta pe tine?

Cavalerul tremura, Robert nu avea habar dacă de furie sau de frig. Nici partenerei lui nu-i ardea de râs.

— Totul va fi dezvăluit la timpul cuvenit, în noaptea asta.

Katherine şi-a pus palmele pe faţa cavalerului.

— Eşti îngheţat. Unde ai fost?

Înainte să poată răspunde, Adam era deja în picioare pe scaun.

— Doamnelor şi domnilor, atenţie, vă rog! Doamna târfa şi bunule vicar, vă rog să povestiţi cum s-a desfăşurat seara voastră. Ce poveşti despre enigme rezolvate ne-aţi adus? Voi, ceilalţi, beţi, încălziţi-vă şi bucuraţi-vă!

Prima a vorbit doamna.

— Ei bine, acest ticălos şmecher cu guler alb înalt şi cu mască

de păpuşă a apărut la uşa mea din Newnham la ora 8 şi mi-a oferit un trandafir frumos. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru clerici, dar aş vrea să aflu, Adam, cum de ai ştiut asta. Am urmat o şcoală catolică. Aşadar, l-am lăsat să intre şi i-am făcut o cafea, iar el mi-a şoptit acest indiciu: „Sunt capătul pământului”, aşa suna acesta. Am meditat un timp la aceste cuvinte. Conform instrucţiunilor, aveam şi eu plicul de la care el nu-şi putea desprinde privirile, dar am încercat să o scoatem la capăt numai cu primul indiciu. Capătul Pământului? Nordul Scoţiei? Ţara Regelui Ioan? Finisterre? Vicarul aici de faţă s-a gândit că ar trebui să atacăm vinul pentru împărtăşanie, pentru a ne stimula puţin minţile, aşa că…

Vicarul a intervenit şi a continuat povestea:

— După câteva sorbituri, firesc neprihănite, buna doamnă a fost convinsă să deschidă plicul şi înăuntru am găsit cuvintele: „Doar o scurtă plimbare pentru Wojtyla.” Eu, fiind un teolog şi un geograf antrenat, am putut deduce următoarele: Wojtyla este papă, deci locuieşte la Vatican, de unde o plimbare scurtă, în orice direcţie, duce la Roma… dar Roma şi „capătul pământului” nu sună prea bine puse alături…

— Dar, a intervenit partenera cruciatului, Wojtyla este şi polonez, iar lucrurile devin mai interesante. Polul Nord şi Polul Sud sunt la capetele pământului şi „doar o scurtă plimbare…”

— Căpitanul Oates, a intervenit cruciatul, mai fericit acum, după ce golise o halbă cu bere, „Fac numai o scurtă plimbare, poate mai trăiesc un pic”. A ieşit din cort pentru ca să moară într-una dintre expediţiile polare şi să nu mai fie o povară pentru colegii săi.

— Exact, a spus vicarul. A durat numai câteva secunde să tragem concluzia că ar trebui să ne îndreptăm spre Institutul pentru Studii Polare Scott de pe Lensfield Road.

— Bravo! a spus Adam.

Târfa a rezumat:

— Ne-am plimbat. Nu am putut da ture cu bicicleta în costumaţia asta. Odată ce am ajuns acolo, ne-am uitat la cea de-a doua ghicitoare. QAPVD – aceasta era ghicitoarea. „Decodează şi reconstituie cuvintele.”

— Ne-am uitat în toate părţile, numai sub nasul nostru nu, a spus vicarul. Cuvintele sunt sculptate în piatră chiar pe frontispiciul clădirii. În cele din urmă, le-am găsit. *Quaesivit arcana poli videt dei.*

Katherine a întrebat:

— Însemnând ce?

— Este un omagiu adus lui Scott, exploratorul Antarcticii, a spus vicarul. „El a căutat secretele Polului, dar a găsit faţa ascunsă a lui Dumnezeu.” Acestea sunt cuvintele magice pe care le-am găsit. Cel puţin aşa presupun.

Adam a aplaudat, făcându-i şi pe ceilalţi să i se alăture.

— Şi ce dorinţă secretă a fost îndeplinită?

Vicarul şi doamna s-au privit o clipă unul pe celălalt.

— Nici unul dintre noi nu a îndrăznit, a spus vicarul. Pe cuvânt!

— Nu vă cred deloc, a izbucnit Adam. Continuând astfel, aţi fi găsit într-unul dintre plicuri, mai devreme în seara aceasta, un bilet cu un desen pe un fundal de puncte, care arăta poate ca o cheie sau ca o constelaţie.

Vicarul a cotrobăit prin buzunar şi a scos biletul. L-a ridicat pentru a-l arăta întregului grup.

— Notează, te rog, pe bilet expresia latină pe care ai descoperit-o, o literă pentru fiecare punct, începând de sus. Când ai terminat, te rog, vezi care litere au fost atinse de desen.

Vicarul a făcut întocmai.

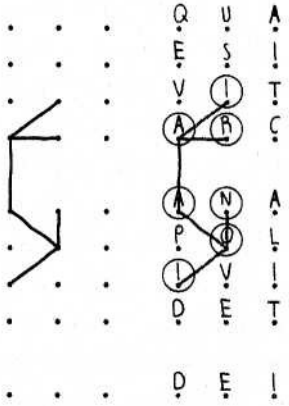

— Haide, să vedem. I, A, R, A, N, O, I.

Adam mergea printre ei cu paşi mari, emoţionat de străduinţa lor, în vreme ce ei notau cu toţii literele.

— În fiecare dintre aventurile voastre lipseşte ceva, a spus el. Ce anume lipseşte în cazul acesta?

Din nou a vorbit cavalerul:

— Scott nu s-a mai întors niciodată. Oates s-a sacrificat pentru ceilalţi. Există o mulţime de alte asemenea cazuri.

A ridicat mâna Katherine.

— Nu ştiu dacă s-a întâmplat în expediţia lui Scott sau în cea a lui Shackleton, dar se spune că în momentul în care aceştia au ajuns la limita puterii lor, au avut sentimentul că întotdeauna mai era cineva lângă ei, o persoană care nu putea fi văzută şi numărată împreună cu restul echipajului. T.S. Eliot povesteşte asta în *Tărâmul pustiu.*

— Îţi mulţumesc, a spus Adam ridicând paharul. Da, eroii absenţi şi sprijinul spiritual pe care ei îl pot aduce. Acum, vrăjitoareo, te rog să povesteşti. Doamnelor şi domnilor, magicianul este sub jurământul tăcerii până la ora 22, doar câteva minute.

Katherine a povestit despre peripeţiile lor, amănunţit, inclusiv despre dorinţa ei secretă de a se săruta cu un băiat în cimitirul bisericii. Nu a omis nici apariţia neprevăzută a supraveghetorului.

— *Hic est enim sangus meus novi testamenti... peccatos,* a repetat Adam. Haideţi să ne oprim după *testamenti,* pentru că ultima parte este ştearsă. Că veni vorba, ce lipseşte de aici?

— Cuvântul „curăţeşte-ne” sau „iartă-ne”, a spus imediat Katherine.

— Mulţumesc. Scrie, te rog, expresia ta pe biletul tău şi spune literele care sunt atinse de conturul cheii.

Katherine a făcut întocmai.

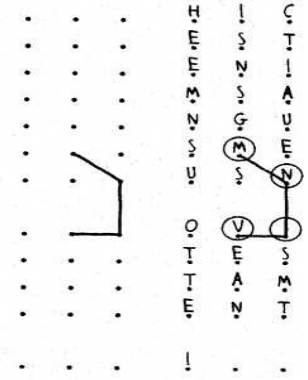

— M, N, I şi V ar fi literele, a spus ea.

Toţi şi-au notat literele.

— Mulţumesc. Acum cavalerul şi domniţa, povestea voastră, vă rog!

— Întâi că eşti un nenorocit, a spus domniţa. Sărmanul meu cavaler aproape că a murit de frică. N-ar trebui să faci asemenea farse.

— Sunt intrigat de ce spui, a replicat Adam. Te rog, povesteşte-ne.

— Aşadar, bărbatul acesta în pijamale argintii şi cu pălărie Ned Kelly a venit la uşa mea, cu un trandafir minunat şi aşa mai departe. Primul indiciu a fost din Biblie. Ezechiel 38:2. „Fiul Omului, întoarce-ţi faţa spre Gog, din ţara lui Magog.” Direcţii destul de clare. Gog Magog sunt dealurile de lângă Cambridge, spre sud-est. Zona este întinsă, aşa că te poţi rătăci uşor. Dar foarte rapid am trecut la al doilea indiciu care suna aşa:

Sunt creatura din acest loc
Sunt spiritul lui, nici o baghetă fermecată
Nu mă va îngropa.
Un războinic m-ar putea fura,
A scris Gervase din Tilbury,
Dacă l-ar arunca din şa pe stăpânul meu într-o noapte cu lună.
Trăiesc într-un ring,
Sunt arab şi din calcar
Sunt îngropat şi totuşi merg.
Găseşte-mă.

Domniţa a continuat:

— *Istoria literaturii universale* relatează că în secolul al XIII-lea Gervase din Tilbury a scris o carte pentru a-şi delecta monarhul, parte enciclopedie, parte povestiri despre minuni şi legende locale de pretutindeni, dar nu am putut obţine un exemplar al acestei cărţi, dată fiind ora înaintată. Am presupus că în acea carte se făcea referire la dealurile Gog Magog. Ne-am uitat pe o hartă a locului şi am spus indiciul cu voce tare când l-am găsit. „Nici o baghetă magică nu mă va îngropa...”[1] Foarte rafinat, Adam. Sus pe dealurile Gog Magog există un castru din Epoca Fierului numit Wandlebury. Aşa că ne-am dus la staţia de taximetre şi am pornit la drum. Taximetristul, curios, ne-a întrebat ce aveam de gând să facem acolo la acea oră din noapte şi pe ceaţă şi dacă ştim legenda cavalerului de pe deal. Noi nu o cunoşteam, aşa că ne-a povestit-o. În orice noapte cu lună, a spus el, dacă un cavaler intră în ringul castrului Wandlebury şi rosteşte anumite cuvinte, îi va apărea un cavaler fantomatic călare pe un cal negru şi va trebui să se lupte cu el şi să-l dea jos de pe şa.

[1] În engleză: *No magie wand wil burry.*

Toţi ascultau povestea domniţei.

Partenerul meu i-a spus că este militar, că este ofiţer care face pregătire cu soldaţii în armată şi şoferul ne-a zis cuvintele: „Cavaler către cavaler, arată-te!” Şi l-a prevenit să nu le rostească decât dacă este pregătit de confruntare.

— Aşadar, am urcat dealul şi ne-a lăsat în parcare, a povestit mai departe cavalerul. Era pustiu şi al naibii de frig; căutam un panou cu informaţii sau ceva, orice, pentru a rezolva enigma şi a pleca repede de-acolo, iar domnişoara aici de fată m-a întrebat dacă am vreo dorinţă secretă de dragul căreia să îngheţ acolo, pentru că ea cu siguranţă nu are şi, în orice caz, cine a auzit vreodată de un deal din Fens. I-am mărturisit că întotdeauna mi-am imaginat o luptă cu sabia, reală, cu un cavaler real. Adam ştie că fabulez, întotdeauna m-am întrebat cât de iscusiţi erau cavalerii în trecut. Aşa că am intrat în cerc şi apoi am găsit acest indicator despre arabul Godolphin. A auzit cineva de el?

Toţi au scuturat din cap. Adam radia.

— În ringul Wandlebury s-a aflat pe vremuri o casă impunătoare, a contelui de Godolphin, demolată în anii ’50, dar grajdurile există încă şi în ele locuiesc oameni. În grajduri este, de asemenea, îngropat poate cel mai impunător armăsar care a existat vreodată, calul arab Godolphin. Mort în 1753. Un animal legendar, se pare. Din el se trag şi Regulus, Loth şi Cade, toţi cai de curse şi armăsari de excepţie.

S-a oprit ca să ia o înghiţitură de bere şi partenera lui a reluat firul povestirii.

— Aşadar, aveam arabul şi cavalerul călare şi calul lui fantomatic din indiciul dat de tine şi am bifat, de asemenea, ringul. Nu am găsit bucata de calcar, dar eram destul de mulţumiţi… Continuam să mergem îndepărtându-ne de grajduri, spre centrul ringului. Este o întindere mare. Şi în mijlocul ei acest idiot notoriu a strigat provocarea.

— „Cavaler către cavaler, arată-te!” Pur şi simplu. Am strigat provocarea mai mult ca să râdem. Şi apoi… El şi-a lins buzele. A luat o înghiţitură zdravănă de bere. Şi apoi… în faţa mea a apărut afurisitul acela de cal negru. Se uita fix la mine. Scotea fum pe nări. Ieşeau aburi din el, ca şi cum tocmai încheiase o cursă de galop. Stătea nemişcat. Se uita fix la mine. Jur. Stătea nemişcat, acolo, în ceaţă. Niciodată nu mi-a fost atât de frică în toată viaţa mea ca în acel moment.

— Cine te-a plătit să pui asta la cale, Adam?

— Detalii, detalii. Aşadar, care este răspunsul?

— Răspunsul este *cal,* tu, pederast dus cu capul.

Katherine a luat cuvântul, punându-şi palma pe genunchiul domniţei.

— Tu l-ai văzut?

— Am văzut ceva. Greu de spus ce anume. Putea să fie un cal. Ceva era acolo în faţa noastră. Îmi era groaznic de frică.

— Un cal de pe câmpurile din preajmă care scăpase din staul, a spus vicarul. Fie asta, fie voi doi vă bateţi joc de noi.

Robert a scris câteva rânduri şi i-a dat biletul lui Katherine.

— Bunul magician spune că el crede că Adam a plătit doi oameni din sat pentru a se costuma în cal şi să stea acolo până ce doi studenţi prostuţi îşi vor face apariţia în zonă.

— Am luat-o la fugă spre taxi ca nişte nebuni, în parcare. Şoferul de taxi a socotit că era cel mai amuzant lucru pe care-l văzuse în ultimii ani de zile.

Cavalerul insista că văzuse calul în faţa lui.

— De asta sunt sigur. Pe cine ai plătit?

— Nu a existat nici un cavaler? Adam a făcut o pauză. Va trebui să-mi recuperez banii daţi.

— Tu, pederast ce eşti!

Cei mai mulţi dintre cei de faţă au râs. Domniţa a scos un sunet ascuţit, ceva între amuzament şi isterie. Şi pe faţa cavalerului a apărut un zâmbet reţinut.

— Pentru curajul lor, cavalerul şi domniţa sunt premiaţi cu distincţii speciale, a spus Adam. Acum, vă rog, scrieţi pe biletul vostru Gog Magog.

Creioanele au scârţâit pe hârtie. „Cavaler contra cavaler. Arată-te!”

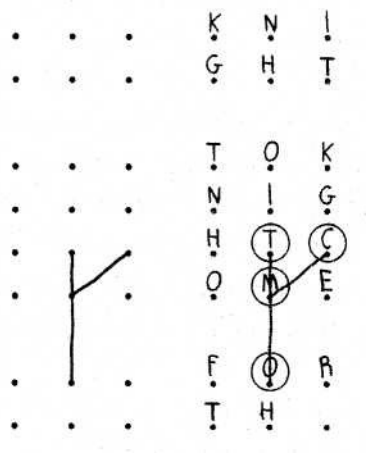

Cavalerul a remarcat:

— Aceasta dă iniţialele T, C, M şi O.

— O clipă, a intervenit domniţa. Atunci ce-i cu calcarul? Cred că restul îl avem.

— Există în zonă o scenă mitologică, săpată în calcar, care între timp a fost acoperită, a spus Adam. Ea reprezintă un cal uriaş sau cai călăriţi de o zeiţă gigantică cu trei sâni. Unii cred că este antică, alţii cred că domnul care a descoperit-o în anii ’50 a făcut-o chiar el, din vanitate – existau referinţe străvechi la o asemenea scenă şi el a găsit-o din întâmplare, înfigând un par în pământ pentru a găsi argilă sau calcar. Pe de altă parte…

— Da?

— Ei, scena se află exact, pe linia care trece prin castrul Wandlebury, pe lângă Institutul pentru Studii Polare Scott şi exact prin Biserica Rotundă, dacă se întâmplă să credeţi în asemenea lucruri. Se mai spune că în ring este îngropată o trăsură de aur. E un loc cu puteri deosebite.

— Este un loc cu o ceaţă nenorocită de-ţi îngheaţă măduva în oase. Asta consider eu, a spus cavalerul.

— Doamnelor şi domnilor, a spus Adam. Este aproape ora 22. Prin voia lui Dumnezeu, suntem pe punctul să formăm o nouă societate. Penultima provocare a acestei nopţi este să-i găsim o deviză, ascunsă în cele cincisprezece litere pe care le-aţi obţinut cu ajutorul indiciilor. Găsiţi trei cuvinte care încep cu O… V… A.

— În engleză sau în latină?

— Ultima. Fiecare echipă are o persoană care a studiat latina, cel puţin la nivel de începători.

Au urmat discuţii şi notiţe luate cu febrilitate.

— În timp ce voi lucraţi, permiteţi-mi să vă citesc statutul societăţii. „Societatea, care nu are încă un nume, este un club social dedicat inventării şi rezolvării de enigme, peţirii, amuzamentelor nefrivole şi căutării înţelepciunii neconvenţionale prin explorare şi joc. Printre metodele ei se numără întâlniri cu necunoscuţi, căutări, urmăriri şi bal mascat. Calitatea de membru se obţine numai prin invitaţie.” Nu aveţi încă un nume? Îl vom ghici împreună. Se va naşte din aventurile voastre. Va fi o combinaţie a ceea ce aţi descoperit.

— Taci din gură şi lasă-ne să ne gândim, în acest caz.

Robert şi Katherine s-au apucat de treabă înghesuiţi unul în altul. De la Institutul Scott: IA R A N O I. De la Biserica Rotundă: M NIV De la Wandlebury Ring: T C M O.

Robert a desenat un cerc în jurul lor, Katherine – un pătrat, urmând fiecare propria tehnică de rezolvat cuvinte încrucişate.

Katherine i-a şoptit la ureche:

— Iertare… sacrificiu de sine, sfântul războinic… câtă latină ştii?

Robert s-a gândit: „Războinicul luptă pentru a învinge. Iertarea învinge păcatul. Nu există iubire mai mare decât această…”

Brusc, i-a venit răspunsul. A apucat-o pe Katherine pe după umeri şi a strâns-o. A scris, febril, cu majuscule. I-a arătat lui Katherine.

— Da! a strigat ea ridicându-şi mâna în aer. Bingo! Ceilalţi i-au înconjurat imediat să vadă ce au găsit. Adam s-a uitat la ceasul de la mână. Robert s-a uitat la al său şi a văzut că era ora 22. A strigat la unison cu Katherine:

— OMNIA VINCIT AMOR!

— Ohhhh… a zis vicarul cu dezgust, aruncându-şi pixul pe jos.

— Iubirea învinge totul! a strigat Katherine. Iubirea învinge totul.

L-a prins pe Robert de mâini şi i le-a strâns cu putere.

— Tu eşti eroul meu pe vecie! Iubirea învinge totul! Adam râdea atât de tare de încântare, încât Robert a crezut că acesta va levita, bătând din palme şi dansând o gigă veselă.

— Bine lucrat, Katherine Rota şi Robert Reckliss, a tunat vocea lui. Doamnelor şi domnilor, scoateţi-vă măştile!

Robert s-a luptat să-şi scoată masca, reuşind numai cu ajutorul lui Katherine să şi-o dea jos de pe faţă. A rămas cu masca atârnată de gât şi partenera lui i-a zâmbit.

— Salut, chipeşule!

Pe a ei şi-a scos-o cu uşurinţă. S-a dus alergând spre Adam şi l-a sărutat şi l-a îmbrăţişat îndelung, lucru pe care Robert îl aştepta pentru el. Ea a venit apoi şi l-a îmbrăţişat şi pe el. Era adorabilă. Un drăcuşor cu ochi albaştri.

Cavalerul era în anul III la ştiinţele naturii la Downing. Domniţa era studentă în anul II la medicină, la Emmanuel.

Vicarul s-a prezentat drept student la geografie în anul III la Jesus, iar tânăra era studentă la filologie în anul IV, cât se poate de cumsecade, de la Newnham. Robert a recunoscut-o dintr-un spectacol de la teatrul ADC, în care ea juca. Au urmat aplauze, apoi şi mai multă băutură.

Adam s-a ridicat în picioare.

— Acum provocarea finală. Care este fiinţa care prezintă elemente din toate cele trei explorări desfăşurate de voi? Spre ce converg eforturile voastre! Vom numi societatea noastră după numele acestei fiinţe.

A luat cuvântul doamna de la Newnham:

— Capătul pământului, teritorii necunoscute în care trăiesc fiinţe magice… care seamănă cu nişte cai, cu puteri înnăscute de a vindeca suferinţele… iertătoare, dar cu un potenţial sexual serios… Sunt oare singura care ştie?

Cavalerul aflase destul.

— Hm… Pegas?

Robert nu s-a putut stăpâni să se exprime:

— Rinocer?

Cinci persoane au strigat în acelaşi timp:

— Unicornul!

Aşa a fost fondată Societatea Unicorn a Universităţii din Cambridge.

Adam a susţinut că a desfiinţat-o după câteva luni când el a absolvit. Dar unii spun că ea există încă, într-o formă diferită, cu aceleaşi scopuri şi cu aceleaşi metode.

New York, 26 august 2004

Robert stătea în stradă, la adresa pe care i-o trimisese Adam ascunsă în Cutia Răului şi încerca nişte chei în uşa de la intrare. A doua pe care a introdus-o s-a potrivit. Apartamentul era la etajul cinci, de urcat pe scări, ceea ce nu l-a încântat pe Robert,

într-o clădire din anii ’30, din cărămidă văruită în alb, cu apartamente stil vagon: o cameră spaţioasă, lungă şi îngustă, mergând dintr-un capăt în altul al clădirii ca un vagon adevărat sau ca un submarin. Scara în spirală spre ultimul etaj avea trepte înguste şi lăsate la mijloc sub greutatea trecătorilor. Ultimul strat de vopsea începea să se desprindă. Robert a călcat pe un prezervativ utilizat.

Cu cealaltă cheie a deschis apartamentul.

Robert nu avusese habar că Adam avea o a doua locuinţă în New York sau poate un cuibuşor de nebunii sau cum i-o fi zis el. Locul nu era amenajat cine ştie ce, cu siguranţă nu era genul de locuinţă în care cineva poate aduce o amantă şi-a imaginat Robert.

Dar în cameră se afla un calculator aşezat pe un birou negru ieftin, lipit de peretele opus intrării. Şi calculatoarele au parole.

Calculatorul era aprins. A atins tastatura şi i s-a cerut parola. Numele utilizatorului, Adam, era deja acolo. A tastat cuvântul de pe bucăţica de hârtie: *vitriol.* Imediat a apărut documentul Word.

Salut, Robert.

E mult de când nu ne-am văzut, ca să fac o introducere. Îmi pare rău că a trecut atâta amar de vreme.

Eu nu obişnuiesc niciodată să scriu, să sun. Îmi pare deosebit de rău.

Nu voi mai îngropa securea războiului de-acum înainte. Trebuie să te rog să faci ceva şi lucrurile pe care ţi le voi cere ţi se vor părea foarte ciudate. Unele pot fi periculoase, altele te vor duce în zone ale vieţii cu care s-ar putea să nu fii familiarizat. Dacă faci ceea ce-ţi cer, vei ajuta la împiedicarea punerii în practică a unui act abominabil pentru noi toţi. Ceva diabolic.

S-ar putea, de asemenea, să-mi salvezi viaţa.

Nu totul va fi rău şi unele lucruri se vor întâmpla chiar pe strada ta, mă gândesc, dar unele lucruri se vor dovedi cumplite.

De ce nu trebuie să arunci scrisoarea asta la gunoi chiar acum?

Pentru că te implor să ai încredere în mine. Pentru că tu şi Katherine veţi fi printre victime, dacă nu faci nimic. Pentru că tu eşti unul dintre puţinii oameni din lume care pot opri asta.

Trebuie să începi cât de repede şi, odată ce acţiunea a pornit, nu se va opri până nu se termină tot.

Încă o dată, îmi pare rău, dar nu sunt numai eu în pericol. Toţi ne aflăm în aceeaşi situaţie.

M-am băgat cam adânc în probleme şi, ca să fiu cinstit, acum nu mai ştiu cum să ies. Se poate chiar să nu reuşesc.

Vei avea nevoie de telefon conectat la internet, genul cu care poţi face poze şi să le trimiţi din locul în care te afli şi să intri pe Messenger şi în Google etc. Unul îl ai, dacă te uiţi în cutia de carton de lângă tine. Cred că este un Quad Plus sau ceva de genul ăsta. Are funcţie de GPS şi hărţi. Am fost sfătuit bine – este un dispozitiv fantastic.

Vei avea nevoie de o hartă a New Yorkului, în special a Manhattanului, cu metroul şi cu traseele autobuzelor, în cazul în care tehnologia te lasă baltă. Uneori o riglă şi un creion sunt o soluţie mai bună.

Îţi aduci aminte de perioada în care ai fost cercetaş? Gândeşte-te la ce te aşteaptă ca la o vânătoare de indicii şi aşteaptă-te la ce este mai rău.

Dar, mai mult decât orice, vei avea nevoie de inima ta bună şi puternică, de curaj şi de inteligenţă. Vei întâlni indicii şi prieteni pe parcurs, dar mă tem că vor fi şi duşmani.

Trebuie să ajungi în încăperile secrete de sub oraş, în grădini şi pe platformele secrete de deasupra lui, în cotloane ascunse. Trebuie, de asemenea, să intri în locurile secrete ale inimii.

Hai să numim o parte a parcursului plimbare la pas, o altă parte, prilej de a te descurca singur şi altă parte, un fel de introducere în meditaţie. Vom avea nevoie să te aducem rapid la viteza maximă. Gândeşte-te la asta ca la o incursiune periculoasă în anumite domenii spirituale, mentale şi carnale. Dacă dai greş, nu vei fi de nici un ajutor nimănui şi vor muri groaznic de mulţi oameni. S-a făcut prea cald în cameră?

Salut,
Adam

„Alungă neîncrederea”, îi ceruse Horace.

Scrisoarea era datată în 14 august. La un an de la pana de

curent care a afectat nord-estul SUA. A printat un exemplar şi a închis documentul.

Alte fişiere recent deschise nu mai existau în „Documents”. Parcurgând celelalte programe, s-a oprit în Explorer şi Netscape, unde nu a găsit nimic şi a deschis apoi America Online. Acolo era un singur nume cât ecranul: Adam HDIII. Robert a introdus parola *vitriol.*

A funcţionat.

Adam HDIII nu avea nici un e-mail, nici mesaje vechi, nici mesaje trimise, nici locuri favorite. Dar Buddy List indica 0/1 – exista cineva cu care Adam comunică pe chat cu regularitate sau de care voia să-şi amintească. Indiferent cine o fi fost, nu era on-line. Robert s-a uitat după nume – Terri CIIII – şi la informaţiile despre profilul utilizatorului:

Nume: Terri, 22/F.

Locaţie: Între Hades şi Pământ. Eliot mă place „suspinând între două vieţi”

Genul: Femeie.

Statut social: Disponibilă. Faţă de mine şi faţă de divinitate.

Hobby-uri şi interese: Prevestirile, seducţia, vorbirea limbajului păsărilor, a limbajului verde.

Lucruri favorite: Eu; ochii mei.

Ocupaţie: Spectatoare, ghid, iubită.

Citat preferat:

Spionez doi şerpi, înlănţuiţi în actul iubirii.
Am zgândărit unul, pe femelă şi am devenit femeie
pentru şapte ani.
Până când i-am spionat din nou pe aceeaşi şerpi,
pierduţi din nou în actul iubirii.
L-am zgâriat pe mascul şi am redevenit bărbat.
Şi aşa se scurg anotimpurile.

Pagina ei personală AOL avea o poză cu un manechin fără cap, dar altfel, cu forme feminine voluptuoase, într-o vitrină, cu un şarpe pe rochia neagră şi cu un ghem de şerpi în spatele ei. Pe scurt, o prezenţă perversă.

Robert a căutat în cutia de carton pe care i-o indicase Adam. Înăuntru era un dispozitiv gri şi argintiu ca un Treo sau un Palm Pilot cu un ecran mare. Când l-a ridicat de pe jos, dispozitivul a

încăput confortabil în palma lui, în ciuda greutăţii destul de mari. Mai erau, de asemenea, câteva accesorii, un încărcător, un fel de tastatură pliantă, un microfon pentru ureche şi suportul lui. Robert i-a dat drumul. Dispozitivul a scos un bip şi a expus o mulţime impresionantă de iconuri. Programul GPS a arătat că dispozitivul avea probabil o duzină de locaţii logate, toate identificate prin numere cu trei cifre. A observat că bateria era aproape goală şi l-a pus la încărcat.

S-a imaginat stând de vorbă cu Adam, în timp ce se plimba de colo-colo prin apartament.

— De data asta am încălcat toate regulile.

— Chiar că ai făcut-o, Adam.

— De această dată sunt de cealaltă parte a vălului.

— Ai dat vălul jos.

— Nu mă pot întoarce.

— Farsa cu funia.

— Chiar am făcut-o.

— Farsa cu dispariţia. Puf! Să dispari de pe faţa pământului.

— Nu era necesar să-mi dai ascultare. Nu trebuia.

— Întotdeauna m-am temut că o vei face.

— Întotdeauna ai ştiut că pot.

— Adam Hale! Caţără-te pe funie până sus...

— Îmi este frică. Am întâlnit nişte oameni. Oameni serioşi. Nu cred că mă vor lăsa să mă întorc.

— Aceasta începe cu o scrisoare.

— Salut, Robert.

— Salut, Robert, spune ea. Lumea se apropie de sfârşit. Îţi aminteşti de visele acelea pe care le-ai avut?

Robert s-a aşezat şi a încercat să rezolve enigma. Ce punea la cale Adam? Să-l viziteze pe Lawrence Hencott? *Să-l ucidă?* Nu avea nici un sens.

Dar în acel moment calculatorul a scos un sunet de uşă care se deschide cu un scârţâit şi iat-o pe Terri CIIII on-line. Robert se întreba ce naiba să facă. Era ridicol, dar inima îi bătea să-i sară din piept.

S-a auzit un sunet prelung şi ascuţit şi s-a deschis o fereastră messenger.

<Bună, dragă! > a sunat mesajul.

De la Terri CIIII. Aceasta credea că în faţa monitorului se afla Adam. Robert a ezitat. Să pretindă că este Adam sau nu? Dar,

dacă ar spune cine este de fapt, ea ar întrerupe brusc conversaţia şi s-ar evapora în neant?

<Salut! > a tastat el.

Cursorul a clipit jumătate de minut. Un minut. Robert avea gura uscată. Oare Adam nu spunea „Salut? Aveau oare un cod secret? Un cod de amanţi? *Dacă nu folosesc cuvântul* «rubarbă», *să presupui că am fost capturat*?"

Iar s-a auzit sunetul ascuţit.

<Încerc de mult să dau de tine, nenorocitule dus cu pluta... eşti bine? >

Iată-l pe Robert, la mai mult de douăzeci de ani, luat drept Adam, din nou. Şi, fără voia lui, îi plăcea lucrul acesta, îi plăcea ideea de a fi altcineva pentru câteva minute. Era o eliberare de durere. Ceva incitant. O uşurare.

<Da. Obosit>.

<Unde-ai fost? >

Robert a dat un răspuns riscant.

<Am fost chiar aici în New York. >

Şi-o imagina pe Terri gândind. Din nou un sunet ascuţit.

<Ai făcut ceva din ce trebuia să faci? >

<Aşa sper. >

<Nu eşti sigur? Ai întâmpinat dificultăţi? >

<E greu să fii vreodată sigur, cred. Apoi m-am dus să-l văd pe Hencott. >

<Pe cine? >

Rahat. Cum să iasă din asta? Ea era legătura lui cu Adam. Sau mai exista o cale? A tastat:

<Tipul de la minele de aur. Lawrence Hencott. >

<Oh, scuze. Da. Când te-ai văzut cu el? >

<Ieri, cred. N-am dormit. Am pierdut noţiunea timpului. >

Lui Robert i-a trecut prin minte că ea s-ar putea simţi rănită că nu a anunţat-o.

<Scuze, am vrut să-ţi spun unde am fost. Dar trebuia să-l văd pe el mai întâi. >

<Cred că ai putea fi iertat, în circumstanţele date. Este sigur să ne întâlnim? Vreau atât de mult să te văd. >

<Şi eu vreau mult. Dar nu încă. >

<Cât de greu a fost, dragul meu? >

<Lawrence a murit. >

Ea a tăcut câteva secunde.

<Tu ai spus că va muri într-un fel sau altul. Ce s-a-ntâmplat?

>

<S-a sinucis. S-a împuşcat. Înainte de asta a dat un telefon. >

<Cui? >

<Lui Robert Reckliss. >

<Asta-i bine sau rău? >

El a făcut o pauză, încercând să nu lase conversaţia să-i scape de sub control.

<Este de încredere. Nu ţi-am spus? >

<Ba da. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta. Ţi-a fost frică? >

<Da. M-am gândit la tine. Mult. >

Acum aproape că îi simţea zâmbetul.

<Am ceva pentru tine>, a scris ea. *<Vrei să vezi? >*

Cursorul a clipit. Robert se simţea ca un adolescent. *<Mi-ar plăcea>,* a tastat el, cu faţa zâmbitoare.

<Bine. Care-i parola, dragule? >

Acum îi cerea o parolă? La naiba.

<Parola spre inima ta? >

<Parola spre mine ca întreg iubitule. >

A riscat din nou.

< Vitriol. >

<Interesantă. OK, dragule. Îţi trimit. >

Pentru un moment nu s-a întâmplat nimic. Apoi cu vocea aceea bărbătească, vesel-anostă a AOL, calculatorul a anunţat: <Aveţi un mesaj >.

Din nou, sunetul cunoscut.

<Sper să-ţi placă, scumpule. >

A dat clic pe micuţul plic galben. Îi trimisese o fotografie înserată în corpul mesajului, fără nici un cuvânt. Fotografia i s-a prezentat de sus în jos, devenind vizibilă în procente crescătoare: 8%, 23%...

A început să se vadă creştetul capului cu păr negru, fruntea... Robert şi-a dat seama că era o pictură. Sprâncenele arcuite, ochi ca nişte galaxii rotitoare pe o faţă în formă de inimă, foarte albă, gât lung de lebădă, rochie neagră mulată, cu decolteu amplu, mănuşi negre până mai sus de coate, o imagine atrăgătoare, pe jumătate abstractă a capului şi umerilor unei tinere de douăzeci de ani...

<Am făcut poza ieri pe o stradă în Chelsea. Nu-i aşa că seamănă cu mine? Nu-i aşa? >

<Este frumoasă. Foarte frumoasă. >

Cursorul clipea. Respira greu. Gura lui era încă uscată. S-a lins

pe buze. Se simţea stânjenit, înfiorat.

Se întindea după tastatură, când vocea prietenoasă a AOL s-a auzit din nou: „Aveţi un mesaj”.

O altă fotografie de la Terri. El a ezitat, arătătorul era în aer, deasupra mouse-ului.

Un alt sunet, o altă imagine: o feţişoară roşie de diavol de la Terri CIIII.

Robert a dat clic pe mesaj şi l-a urmărit deschizându-se treptat. De această dată, era fotografia unei femei adevărate, cu păr negru, scurt, subţire, cu picioare incredibil de lungi, cu o rochie neagră, de seară, despicată până aproape de talie, cu o mână în şold şi cu cealaltă desfăcându-şi rochia destul cât să lase la vedere o porţiune de dantelă neagră în partea de sus a ciorapilor.

A simţit un şuvoi de sânge ţâşnindu-i din creier. El şi Katherine abia dacă făcuseră dragoste o dată în opt luni. *<Stop, a scris el. >*

<Nu, a replicat ea. *Abia am început. Este cea mai recentă poză pe care am făcut-o. Spune-mi o poveste. >*

<Aşteaptă. Te rog. >

<Nu-ţi place? >

O faţă bosumflată.

El a ezitat.

<Îmi place. Foarte mult. >

<Nu eşti Adam. >

Nu-şi putea permite să o piardă. Dar nu mai ştia cum să menţină fantezia inventată. Temându-se să nu piardă legătura cu ea, a cedat.

<Nu, a tastat el. >

Cursorul clipea. S-a scurs un minut lung.

<Sunt... intrigată.>

<Încerc să-l găsesc. Să-l ajut. Sunt prieten cu el. >

Tăcere.

<De ce? >

<Cred că s-ar putea să fie în pericol. >

<Din partea cui? >

<Nu ştiu. Am fost rugat să vin aici. Să mă conving. Tu şi el aveţi o relaţie? Presupun că aveţi. Ai vreo informaţie? >

<Amanţi? Oh! Da. >

O faţă care clipeşte repede din pleoape.

<Ştii unde se află? >

<Adam este evaziv în cele mai bune momente... >

Cum să nu o sperie?

<Îmi pare rău şi-mi cer scuze că am pretins că sunt Adam. N-am ştiut ce să fac când ai apărut pe ecran. >

<Da, eşti. Un băiat rău... Ţi-a plăcut? >

<Să văd imaginile? Da, sunt frumoase. >

<Să te prefaci că eşti Adam. Cred că ţi-a plăcut. >

<OK. Poate.>

<Cred că eşti Robert Reckliss. Bărbatul căruia el îi spunea Rickles. Înţeleg că împărţiţi totul frăţeşte. >

Ce naiba?

<De unde ştii cine sunt? >

<El a spus că sunt trei variante: să fie el, să fii tu sau să fie mort şi la calculator să fie ucigaşul lui. N-ai habar ce-a făcut. Ce a riscat. A spus că, dacă nu este el, eu trebuie să ghicesc dacă este ucigaşul lui sau eşti tu. >

<De unde ştii care din noi este la calculator? >

<A spus că, dacă el ar fi mort, ucigaşul l-ar imita perfect, dar că eu voi simţi că acela este răul în persoană. >

<Şi eu nu l-am imitat perfect? >

<Adevăratul Adam ar fi fost până la ora asta deja mult mai direct în a-şi exprima dorinţele trupeşti. Mai ales după ce supravieţuia acestor încercări. >

<Ce anume s-a dus să facă? >

<Toate la timpul lor. Robert, Adam vorbeşte mult despre tine. Spune că i-ai salvat viaţa. >

<I-am salvat-o. Cu mult timp în urmă. >

<El mi-a salvat-o pe a mea. Într-un fel. Aşa că acum avem de închis un triunghi. Eu o salvez pe a ta? >

<Cum ţi-a salvat viaţa? >

<M-a păzit de un loc rău. A făcut ca viaţa să pară veselă şi fericită când nu este de fel cazul. Ştii cum face el asta? >

Robert a zâmbit. Aproape a râs. Era darul nebunesc al lui Adam. Brusc, s-a simţit de parcă Adam ar fi fost în încăpere. Putea să te facă să râzi chiar şi când erai până la gât în rahat. Bineînţeles că, de obicei, necazul în care te aflai i se datora.

<Nu. Dar înţeleg perfect la ce te referi. >

<Face ca lucrurile să ia o întorsătură mai bună, chiar dacă pare că te-a lovit un tren. >

Îl cunoştea bine, lucrul acesta era limpede.

<Asta înseamnă că Adam este în siguranţă? >

<Nu. Nu-mi dau seama ce înseamnă. Cred că înseamnă că nu este mort, încă. >

<Ce se întâmplă? Spune-mi, te rog. >

<Trebuie să mă gândesc, mai întâi. >

<Ai spus că Adam ştia că Lawrence urmează să moară? >

<Într-un fel sau altul, a tastat el. *Eu nu am înţeles. >*

<Ce pot face pentru a fi de ajutor? >

<Ia-o încet. Am nevoie să mă gândesc. >

Au tăcut amândoi un timp.

<Tu unde eşti, Terri? >

<Adam îmi spune Red Hooker a lui. >

<Reed Hook. Brooklyn. >

<Ai nimerit-o din prima. >

<Spune-mi mai multe despre tine. Şi despre el. >

<Suntem amanţi de aproximativ un an. De la Marea Pană de Curent. În ce mă priveşte, iată descrierea mea obişnuită, am salvat-o: Sunt o fostă poştăriţă pe bicicletă. Lucrez în managementul identităţii. Îl caut pe Dumnezeu. Fac filme. Sunt empatică. „Schimb partenerii des. Scriu pe blog. Sunt geocacher. Îmi place sexul în locuri publice. Am încercat să mă sinucid, dar nu-ţi voi spune mai mult, sunt ghid turistic. Sunt vindecătoare. Sperii oamenii. >

<Hmm... Eu nici măcar nu ştiu ce sunt unele din aceste lucruri. Câţi ani ai? >

<Douăzeci şi doi. Nu te nelinişti. Eşti atât de serios. Dar tu? Adam spune că eşti, prins în mreje pe viaţă. Că este o istorie împărtăşită. >

Brusc, imagini pe care Robert le reprimase douăzeci de ani l-au izbit dureros. S-a văzut răsturnând masa din camera de la colegiu a lui Katherine şi trântind la pământ lucrurile oribile ce se aflau pe ea. A simţit din nou frica puternică şi confuzia acelei nopţi. A văzut-o pe Katherine făcând dragoste cu Adam şi cu el. A văzut focul dezlănţuindu-se în camera lui Adam de la Trinity şi chipul morţii învăluit în fum uitându-se fix în sufletul lui – ochiul unic, minunat care nu clipea. A rămas cu ochii fixaţi pe perete, rememorând, cu mâinile inerte pe tastatură. A pierdut noţiunea timpului.

Ea a tastat.

<Îmi pierd răbdarea. >

Inima a reînceput să-i bată când a reluat conversaţia.

<Este dificil de explicat. Istorie împărtăşită *este o exprimare*

inspirată. Cândva am avut aceeaşi femeie. >

<Numai o dată? >

<Numai o dată. Din câte ştiu eu. Uite ce este, Adam m-a rugat să-l ajut. Ştii în ce fel de încurcătură s-a băgat? >

<Tu ştii? >

Robert nu ştia cât de multe să-i dezvăluie din ceea ce-i spusese Horace. A optat pentru prudenţă.

<Nu. Are legătură cu nişte persoane cu care s-a întâmplat să se întâlnească şi care nu-l vor lăsa să mai plece de la ele. Ceva despre o acţiune teribilă. El spune că eu pot să ajut. >

Terri era din nou tăcută.

<Terri? >

<Iau o decizie în ce te priveşte. Aşteaptă. >

Brusc, a avut senzaţia intensă că este privit. I s-a ridicat părul pe spinare. Dar era ca şi cum ar fi fost văzut, cunoscut... din *interior. Sen*zaţia s-a accentuat, o resimţea fizic. A tras adânc aer în piept. Era scut*urat. Hărţuit. Explorat.*

<Iisuse! Ce naiba e asta? >

Senzaţiile au dispărut la fel de repede cum apăruseră. Apoi Terri a revenit.

<OK. Te-am verificat. Aşadar, fie, îţi spun. >

<Uau! Ce naiba ai făcut? >

Capul îi vuia. Parcă fusese sărutat, aşa de intensă era senzaţia de intimitate. Să fi fost ea cu adevărat? Sau să fi fost numai imaginaţia lui, o reacţie intensă ca urmare a retrăirii momentelor din trecut? Cine naiba erau oamenii ăştia?

<Tocmai am încercat să văd dacă eşti pregătit pentru asta sau nu. Îţi este destul de frică, Robert Reckliss. Dar la asta putem lucra amândoi. Acum fii atent. >

I-a trimis un alt e-mail. Era o scrisoare. Pentru Terri de la Adam.

> Draga mea Terri,
>
> Curând, mă voi duce în locul întunecat despre care ţi-am povestit. Ştii că trebuie să merg, că aş prefera să rămân cu tine, că de plecarea mea depind mai multe decât propriile noastre vieţi şi că, prin urmare, nu am de ales. Trebuie să desfac răul potenţial pe care l-am creat.
>
> Iată ce ai voie să spui:
>
> Se pregăteşte un complot. Un dispozitiv cu o putere extraordinară este ascuns undeva în Manhattan.

Are mai multe nume, inclusiv Gnoză, Ma'rifat', Motorul Sufletului. Ma'rifat'-ul este o fereastră într-un loc în care se află partea noastră întunecată, în care suntem chemaţi să ne transformăm frica în lumină sau să pierim. Este, în acelaşi timp, un loc în minte şi o stare de fapt. Ştiinţa care a făcut-o este uluitoare şi foarte veche.

Dispozitivul poate fi dezamorsat numai de fiinţe cu o mare forţă psihospirituală. Asemenea fiinţe sunt cu adevărat rare, dar, chiar în acest moment, în Manhattan sunt două. Pe una o putem numi Unicorn, o creatură de lumină pură. Cealaltă este Minotaurul, cel pierdut. Minotaurul este în slujba stăpânilor răului. El este în mine, mă macină din interior. Nu are nici un interes să dezamorseze Dispozitivul. Dimpotrivă, vrea să mă determine să-l detonez, aşa cum vor şi oamenii pe care urmează să-i întâlnesc. Eu opun rezistenţă. Unicornul se află într-un om cu simţurile adormite, unul care nu este conştient de puterea lui. Dacă eu mor, ucigaşul meu sau omul cu simţurile adormite va veni la tine, nu ştiu care dintre ei. Tu trebuie să-l ajuţi pe cel din urmă să se trezească. Trebuie să-l duci cât poţi tu de mult pe Cale, aşa încât să poată deveni destul de puternic pentru a opri ceea ce este pe punctul să se întâmple.

Dispozitivul este armat. Dezactivarea lui va cere şapte chei mici şi una mare. Cele şapte chei mici sunt ascunse în Manhattan, într-o dispunere geometrică şi trebuie să fie recuperate.

Cheia principală a fost trimisă departe, din motive de securitate.

Poate, Doamne ajută-mă, te rog, voi reuşi în această întreprindere.

Fac asta pentru noi toţi. Te rog, iartă-mă, dacă nu reuşesc.

<Scrisoarea a fost scrisă chiar înainte ca el să dispară? >

<Da. S-a dus să se întâlnească cu persoanele la care se referă în scrisoare, chiar ieri. De-atunci n-am mai auzit de el. Până când ai apărut tu. >

<Ce altceva a mai spus despre blestematul de Dispozitiv? >

<Ma'rifat'. Aşa îl numea el în cea mai mare parte a timpului. >

<Denumirea în arabă? >

<Da.>

<Ce înseamnă? >

<Între altele, înseamnă cunoaşterea divinităţii Cunoaştere aşa cum cunoşti o persoană, nu cum cunoşti un lucru. Şi a tot spus că ultimul lucru pe care-l putem face este să chemăm poliţia. Nici unul dintre noi nu are voie. Va fi nevoie să trimită înainte un preot sau un capelan şi poţi pune pariu că nu o vor face. Îţi imaginezi? Poliţia să apere New Yorkul? Armata, chiar? Dacă o echipă de la Tactici şi Arme speciale se apropie la cincizeci de metri de el, ştiind bine ce poate face Dispozitivul, acesta se va declanşa. Dispozitivul le va citi frica. Exact cum am citit-o eu pe a ta. >

Pentru Robert lucrurile acestea nu aveau nici un sens. Apoi a înţeles.

<Numai psihopaţilor nu le este frică, a scris el. *Oamenii normali se tem, soldaţii şi poliţiştii se tem, dar ei învaţă cum să-şi lase frica deoparte. Frica este însă prezentă în sufletul lor. >*

<Adam a spus că Dispozitivul o va simţi. O va amplifica. O va hrăni ca să explodeze. >

<Şi? >

<Gândeşte-te la Hiroshima, dacă îl găsesc autorităţile. Dacă îl detonează stăpânii Minotaurului, gândeşte-te la ceva mult mai rău. Un fel de bombă a sufletelor. Gândeşte-te la ce fac oamenii când sufletele lor sunt otrăvite, la cum se întorc unul împotriva celuilalt. Gândeşte-te la un Auschwitz în America. Gândeşte-te la damnare. > Robert s-a gândit cum se simţea prietenul lui în faţa unui asemenea rău. Diletantul înfruntându-şi în cele din urmă destinul. Alegând să lupte, nu să dea bir cu fugiţii. Se simţea iraţional de mândru de Adam.

<Cred că mi-a trimis lucrul pe care el îl numeşte cheia principală. Eu i-am spus Cutia Răului. >

<Este în siguranţă? >

<Precis. Este la mine în buzunar. >

<Iisuse Cristoase! >

<Ce este Minotaurul? >

<O formă parazită de gândire, un suflet neliniştit. Cândva a fost bun. A devenit rău. >

<Şi Unicornul? >

<Află singur. >

<Spune-mi. >

<Este în tine, Robert. Tu eşti Unicornul. >

Robert a închis ochii. Pe tot ce era sfânt... A înjurat. Frica şi panica au pus iarăşi stăpânire pe el.

<Nu. Nu cred aşa ceva.>

<Crede. Priveşte în inima ta. >

Ea văzuse ceva ce el încercase să ascundă chiar şi de sine însuşi: convingerea nerostită, din străfundurile minţii lui că aceasta se va întâmpla într-o bună zi. Şi, în mijlocul spaimei, un sentiment de *mândrie* că el trebuie să fie.

În minte i-au venit părinţii, amândoi morţi de mult timp: oameni serioşi, cinstiţi, care insistaseră că metodele vechi erau o prostie, că superstiţiile străvechi erau un blestem de familie, pentru a fi depozitate, în cele din urmă, în fiul lor. Îl crescuseră în necredinţă, singur pe proprietatea vastă, rupt de mătuşile şi unchii îndepărtaţi, de poveştile trunchiate despre evenimente întunecate petrecute în urmă cu treizeci de ani, în timpul războiului. Nu mai existaseră reuniuni de familie printre ai săi.

Odată numai, când el a împlinit optsprezece ani, îl contactase o rudă. Primise o scrisoare, una singură, nesemnată, în primele săptămâni de universitate.

> Eşti ruda mea. Există lucruri pe care ai dreptul să le ştii. Nimeni din familie nu ţi le va spune, aşa că o voi face eu, Dumnezeu să mă apere. Aceasta este esenţa cunoaşterii. Vei înţelege fiecare rând atunci când vei avea nevoie. Păstrează scrisoarea.

Restul scrisorii consta din şapte propoziţii pe o singură pagină. Le respinsese ca pe nişte vorbe goale şi arsese scrisoarea la sfârşitul primului trimestru. Dar nu uitase textul:

> *Ca să trăieşti frumos, cunoaşte moartea,*
> *În iubire, dăruieşti ca să primeşti; sămânţa nu este senzaţie.*
> *Caută limitele îndepărtate ale libertăţii.*
> *Mergi pe calea Celuilalt.*
> *Cum semeni, aşa culegi.*
> *Deasupra, ca şi dedesubt; înăuntru, ca şi în afară.*
> *Mori ca să trăieşti.*

Pentru o clipă au tăcut amândoi. Apoi, Terri a revenit.

<OK Te voi ajuta, am decis. Adună-ţi tot curajul, pentru că

lucrurile vor evolua cu viteză de-acum încolo. Ceasul a început să bată. >

<De când? >

<De când ai început să crezi >

A sosit un alt e-mail. Era o fotografie a unui mic mormânt oarecare, înconjurat de linii frânte.

Ea a întrebat:

<Ştii ce-i asta? >

<Nu. O piatră de mormânt? >

<Da. Pe ea este scris: >

Ridicat în memoria
Unui copil bun,
St. Claire Pollock,
Decedat la 15 iulie 1797,
La vârsta de cinci ani.

<Este lângă Riverside Church. Un copil. Captiv în veşnicie, departe de tot ce se întâmplă în jur. Păstrează această imagine în minte. Vei avea nevoie de ea mai târziu. Ai încredere în mine. Totul va părea un joc, dar nu este. Este acolo un Quad Plus? Ştii ce-i asta? >

<Da. Adam mi-a lăsat unul>

<Asta urmează să fie calea cea mai bună de a păstra contactul de acum încolo. El l-a conceput ca pe un mijloc prin care noi să-l putem ajuta. Sună acasă dacă ai nevoie. S-ar putea să întârzii Nu-i spune soţiei ce se întâmplă. Nu-ţi va fi de nici un folos. Ar putea chiar înrăutăţi situaţia. >

<Cum aşa? >

<Ascultă. Va trebui să te duci undeva, să rezolvi nişte enigme, să postezi nişte imagini pe website. Este primul pas. E-mailul şi URL-ul de folosit sunt deja încărcate în Quad. Fă acum un test. Grăbeşte-te! Îl putem ajuta, dar nu avem mult timp la dispoziţie. >

<Stop. Rămâi pe poziţie.>

<Adam este în mare pericol, Robert. Ai încredere în mine, acum. Mergi la Punctul de destinaţie 025. Ne întâlnim acolo. Du-te! >

<Poftim? De ce? >

<Când vei ajunge la adresa indicată, vei avea de rezolvat o enigmă. Dacă o vei rezolva, vei găsi o ascunzătoare. În

ascunzătoare vei găsi o cheie a Ma'rtfat'-ului. Acestea sunt totodată şi stadii pe Cale. Fiecare stadiu va avea un sens, pe care va trebui să demonstrezi că-l înţelegi. Te voi ajuta cât de mult voi putea. >

<Cum ai aflat aceste puncte de destinaţie? >

<Le-a descoperit Adam în timpul Marii Pene de Curent. Erau sute într-un PDA care-i aparţinea creatorului Dispozitivului. Unele erau adrese false, dar cele bune au fost toate încărcate în Quad. Numai că eu nu ştiu care sunt. Am primit un mesaj în care mi se spunea să te duci la Punctul de destinaţie 025, în urmă cu câteva minute. >

<De la cine? >

<Asta este, că nu ştiu. Adam mi-a spus numai să mă încred în tot ce primesc de la Supraveghetor. Aşa că amândoi zburăm în necunoscut în această fază. Acum porneşte! >

Apoi calculatorul a scos un sunet de uşă trântită, iar Terri a dispărut.

El a rămas privind lung la ecran, uluit.

Trebuia să ia o decizie. Să se întâlnească cu ea? Să o creadă? Să-i creadă pe Adam şi pe Horace? Mintea i se învârtea. Să-i lase baltă pe toţi şi să se ducă acasă? Să nu aibă încredere în ei?

În timp ce gândurile-i alergau, a selectat şi a pus conversaţia lor pe chat într-un e-mail pe care şi l-a expediat sieşi ca din partea lui Adam. Scrisoarea lui Adam şi imaginile pe care i le trimisese ea.

Să ia o decizie.

Avea nevoie de mai multe informaţii, ceea ce însemna să se întâlnească cu ea.

Adam îi ceruse ajutorul şi nu-l va refuza.

A luat o decizie.

A luat în mână Quad-ul şi i-a verificat setările. A testat camera fotografiind un prespapier New York Skyline aflat pe biroul lui Adam şi postându-l pe pagina web la primul marcaj. Numele utilizatorului Adam HDIII şi parola erau încărcate, a remarcat el. A deschis pagina web şi a văzut că informaţia se salvase. A deschis GPS-ul la Punctul de destinaţie 025. Harta străzii de pe ecranul Quad-ului arăta un punct între Broadway şi Church, lângă Fulton. S-a străduit să-şi amintească ce era acolo.

A sunat-o pe Katherine. A intrat în mesageria vocală. „Bună, dragă. Am avut o zi groaznică. S-ar putea să întârzii. Sunt bine, dar voi încerca să aflu mai mult decât ceea ce ne-a trimis Adam."

Se întreba ce altceva să-i mai zică. „Sună-mă când poţi. Trebuie să-ţi spun nişte lucruri.”

Cambridge, martie 1981

Katherine, Adam şi Robert s-au dus în apartamentul lui Adam din Nevile’s Court de la Trinity, deasupra bolţii elegante dinspre nord, unde Newton încercase în secolul al XVII-lea să măsoare viteza sunetului bătând cu piciorul în podea şi calculând timpul în care se auzea ecoul. Au urcat la etajul întâi şi au ajuns la un culoar lung şi întunecat. Katherine i-a condus, luând-o spre stânga, către apartamentul lui Adam, aflat la capătul culoarului. Robert a fost intrigat de numele scrise cu alb pe negru la baza scărilor.

— Eşti singurul fără diplomă de pe această scară, Adam?

Toţi ceilalţi păreau a avea cel puţin doctoratul, dacă nu chiar o poziţie de postdoc.

— Da, este groaznic, nu-i aşa? N-o să-ţi placă deloc motivul. Nu este prea egalitarist, mă tem.

— Eram numai curios.

Adam a deschis uşa şi i-a condus înăuntru.

— A fost opera bunicului meu. Este foarte stimat în zonă. A profitat de război. A avut de-a face cu SOE[2] servicii secrete şi aşa mai departe. A creat nişte burse şcolare, unele destul de generoase. Singura condiţie a fost ca orice descendent direct al său care va intra pe merit să aibă permisiunea să ocupe fostele lui încăperi dacă dorea acest lucru.

— Frumos.

— Eu am dorit, natural. Este la mintea cocoşului că nu-mi pot lua acest drept; altfel ar fi făcut-o de mult. Nu sunt tocmai în graţiile Maestrului.

Camera de zi era uriaşă, cu tavan înalt şi rafturi întregi cu cărţi. Mobilierul era vechi şi scump. Nu arăta deloc a cameră de student.

— Vii dintr-o lume total diferită, a spus Robert.

— Nu face încă judecăţi de valoare în ce mă priveşte.

[2] Special Operations Executive (SOE) a fost o organizaţie britanică în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care avea ca obiectiv declanşarea de operaţiuni de lupte prin alte mijloace decât cele ale războiului clasic, (n. red.).

— Nu fac. Observ numai. Tatăl tău… a stat şi el aici?

Un nor a trecut pe faţa lui Adam.

— Tata? Nu. El a fost puţin cam insensibil.

— Adam şi tatăl lui s-au înstrăinat unul de altul, a spus Katherine. Adam a fost dezmoştenit. Este neplăcut.

— Cam aşa e. Aveţi poftă de o băutură? Un vin roşu? Pimm's? G & T?

Amândoi ziseseră că el fusese ales şi că el era cheia a ce avea să se întâmple. Ce naiba voiau să spună?

Adam se agita cu sticle şi cu pahare în timp ce Katherine dădea ocol camerei. Robert stătea răsturnat într-un fotoliu.

Tată. Înstrăinaţi. Dezmoştenit. Trebuia să o întrebe ce-i cu accentul ei? Era foarte sexy.

— Katherine, ce-i cu „r" -ul tău?

Adam şi Katherine au izbucnit în râs. A simţit că-i ia faţa foc.

— Nu-l pronunţi cum trebuie.

— Eşti foarte dulce, a spus Katherine. Este în regulă, Robert. Mama a fost americancă, dacă despre asta vorbeşti. Bunica era din California. Şi-a petrecut mult timp pe-aici, în timpul războiului. Eu am fost crescută aici. Tata este britanic, anglo-argentinian, ca să fiu exactă. Şi-a dorit o educaţie englezească pentru fiica lui şi asta a şi obţinut.

Katherine s-a aşezat pe sofa şi şi-a strâns genunchii la piept, ghemuindu-se. Robert s-a aplecat spre ea.

— Aşadar, cât timp lucrezi la piesa aia? Când plănuieşti să o montezi?

Ochii lui Katherine au licărit în direcţia lui Adam.

— Cam spre sfârşitul ultimului semestru, a spus ea. Voiam să scriu ceva despre istoria ştiinţei în teza mea şi am ajuns la documentele Keynes, gândindu-mă că voi găsi ceva corespondenţă care să-mi fie de folos. Tipic pentru mine. Odată ce am început, nu mă mai pot opri.

— Este vorba despre Keynes economistul? John Maynard Keynes?

— Da. El a cumpărat toate aceste documente ale lui Newton la o licitaţie în 1936, dorind ca în felul acesta ele să nu mai intre în vreo colecţie particulară. Când a murit, le-a lăsat la King's.

— Şi tu ai făcut mult teatru?

— În primii doi ani am locuit practic la teatrul ADC. Anul ăsta vreau să scriu. Eu şi Adam avem o înţelegere.

Adam i-a dat un pahar cu vin roşu, cu un zâmbet jucăuş pe

buze.

— Anume?

— Nu vom dormi împreună, aşa că putem să scriem împreună.

— Kat, pe bune… a spus Adam întinzându-i lui Robert un pahar cu gin tonic. Controlează-te.

Adam şi-a scos barba falsă şi turbanul şi s-a aşezat într-un fotoliu comod şi primitor, supraveghindu-i pe cei doi ca un tată de familie mândru de progeniturile lui.

Katherine a continuat:

— De aceea am spus că voi participa la o întâlnire oarbă în seara asta să-l ajut pe Adam să scape de mine. Nu te superi, nu-i aşa?

— Să scape. Sincer.

— Apoi credeam că va apărea el, deghizat şi mă va răpi, pretinzând că este altcineva.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Nu m-ai dezamăgit, Robert. Ai fost un gentleman perfect. Exact ce şi-ar dori orice fată. Mă conduci acasă în noaptea asta?

El nu s-a putut stăpâni să observe reacţia lui Adam. Acesta a rămas neutru.

— Aş fi încântat.

— Cu privire la piesa de teatru, voiam să-ţi cer o favoare, a spus Adam. Vrem să o montăm pe pajiştea din faţă de la Trinity.

— Unde se află copacul lui Newton?

— Da, dar nu numai din această cauză. Pe vremea lui Newton, exista o grădină împrejmuită cu zid, iar laboratorul lui se afla în acea grădină. Camerele lui erau între Poarta Mare şi capelă, la primul etaj, aşa încât putea să iasă pe verandă, să coboare câteva trepte şi să ajungă în grădină. Laboratorul se afla la capătul dinspre capelă al grădinii.

— Îţi vor permite?

— Ei, ai pus punctul pe „i”. Nu-mi vor permite *mie,* înţelegi? Anul trecut am avut neplăceri din cauză că am împrumutat nişte bărci de la colegiu – de fapt, foarte puţine – pentru punerea în scenă cât mai veridică a Bătăliei de la Waterloo pe râu…

— A fost un câmp de luptă, nu-i aşa?

— Faptul că iei cuvintele ad litteram se va întoarce împotriva ta, tinere Robert.

— Aşa că…

— Aşa că mi-a trecut prin cap că s-ar putea să-ţi placă să fii producătorul piesei. Să discuţi în locul meu cu autorităţile de la

Trinity, desigur, dar, de asemenea, să ne ajuţi să o montăm. Să te ocupi de organizare.

— Nu te deranjează să pretinzi că eşti Adam, nu-i aşa?

Robert s-a uitat în ochii lui Katherine susţinându-i privirea. Îl insulta? Se juca cu el? Nu credea. A decis să rişte. Să vadă ce va ieşi.

— Nicidecum, în circumstanţele date. Dar de ce eu?

— Înainte de orice, pentru că sunt sigur că vei fi bun. Emani încredere şi stabilitate. Aşa gândesc despre tine prietenii tăi de-acasă? Sunt sigur de asta.

Erau abia şase luni de când Robert plecase de-acasă, direct de la şcoala locală de gramatică, pentru a-şi ocupa locul la Trinity Hall. Tot ce era solid şi real în viaţa lui se afla acolo.

— Prietenii mei de acasă ar considera probabil această seară prea pretenţioasă şi greu de descris, dar eu o găsesc încântătoare până în acest moment. Da, mă pricep să organizez lucrurile. Abia aştept să mi se ceară. Îţi mulţumesc.

— Înţelegi că Adam te-a urmărit din umbră, a spus Katherine, ducându-se în spatele fotoliului lui Adam şi punându-şi mâinile pe umerii lui. A spus că a găsit un diamant în noroi şi că i-ar plăcea să se gândească la o cale de a-ţi da o mână de ajutor.

Robert s-a simţit rănit în mândria lui.

— O mână de ajutor la ce?

— Să ajungi în locul acesta, a spus Adam. Să nu-ţi mai fie frică să visezi. Să nu mai laşi insultele şi defăimarea să te reţină de la a te bucura de trei ani de libertate, indiferent de ce cred despre asta prietenii tăi de acasă.

— Încep să pricep. Eu nu prea am nonşalanţa ta, sunt sigur, dar…

— Vei face o treabă excelentă, nu am nici o îndoială. Rămâi cu picioarele pe pământ. Fă să se întâmple. Gândeşte-te la mine ca la un cercetaş talentat.

— Acesta-i locul unde mi se cere să intru în MI6?

Adam a râs.

— Nici vorbă de ceva aşa de sinistru. Deşi, dacă eşti interesat…

Robert s-a întors spre Katherine.

— Aşadar, ai ştiut că eram eu în tot acest timp?

— Ah, nu, să nu crezi asta, a spus ea, părând sincer preocupată. Habar n-am avut pe cine va trimite Adam. Mi-a promis numai că va fi cineva de care aş putea fi atrasă. Pare

puţin ciudat, presupun. Dar mi-a plăcut ideea. Totuşi, tot atât de uşor puteam să te dau afară.

— I-am vorbit lui Katherine despre tine şi despre piesa de teatru. Dar seara asta nu a avut legătură cu asta, jur! Ce spui, Robert? O vei face?

— Spune-mi ce trebuie să fac? De unde să încep? Există un exemplar al piesei de teatru pe care să-l pot citi?

— Eu sugerez să mergi chiar la vârf şi să-l contactezi pe Maestru. Nimic nu se compară cu asta. În ceea ce priveşte piesa…

— Primele două acte sunt aproape finalizate, a spus Katherine. Ne-am cam împotmolit amândoi la cel de-al treilea. Punctul culminant. Este un incendiu, înţelegi?

— Un incendiu?

— Laboratorul ia foc. A luat foc. În iarna anilor 1677-1778, în timp ce Newton făcea o vizită la capelă, ceea ce nu-i stătea în obicei. Nu prea era de acord cu ceea ce devenise Biserica.

— Puţin cam dificil de pus în scenă.

— În incendiu s-a pierdut ceva. O operă de neînlocuit. O lumânare a căzut pe nişte hârtii de-ale lui şi a ars o carte. Indiferent ce cuprindea manuscrisul, el nu l-a rescris niciodată. Unii spun că era ceea ce noi numim astăzi chimie. Alţii spun că era ceva mai puţin convenţional. Adam a zâmbit. Toată lumea ştie că Newton avea o minte remarcabilă. Unii chiar admit acum că se îndeletnicea cu alchimia, deşi resping asta ca pe un nonsens.

— Aşa cum şi trebuie, a spus Robert.

— Probabil nu ai mai fi gândit aşa dacă ai fi văzut ce am văzut eu. Keynes nu a luat toate documentele la acea licitaţie. Câteva au fost cumpărate de un grup de germani. Bunicul meu le-a recuperat de la nazişti în timpul războiului. A adus aici la Trinity un document deosebit. El era deţinătorul lui, ca să zic aşa. Cum sunt eu acum.

— Despre ce este vorba în el?

— Mă tem că nu-ţi pot spune, bătrâne. Cel puţin nu încă. Fiecare lucru la timpul lui. Şi Katherine vrea să ştie. Nici ei nu-i pot spune.

— Sau nu vrei, a spus Katherine.

— Este un document unic. Este parţial înnegrit pe margini, de parcă ar fi fost în foc. Nu cred că înţeleg tot ce conţine, dar, treptat, învăţ.

— Este aici?

Robert s-a uitat din nou prin încăpere.

— Este la loc sigur. Oricum. Eu şi Katherine ne cunoaştem de anul trecut. Ne-am cunoscut la o petrecere mascată destul de amuzantă.

— Lasă-mă să ghicesc. Ea era vrăjitoare şi tu erai magician.

Katherine a râs.

— Te prinzi repede.

— O mică glumă inocentă, a zâmbit Adam. Iertare, vă rog. Aşadar… când mi-a spus despre toate aceste materiale pe care le găsise, i-am atras atenţia că aceasta nu reprezenta deloc o teză, că ea, în mod unic, era înzestrată să valorifice creator subiectul. De vreme ce…

— De vreme ce, spre deosebire de lucrările academice, teatrul implică încântare şi suspendarea neîncrederii, ai spus. Şi tu ai avut o idee minunată.

— Aşa că am început să scriem împreună. Eu am la rândul meu un fel de mentor care mi-a inspirat această idee. Ce-ar fi dacă, a întrebat el…

— Ce-ar fi fost dacă Newton ar fi luat focul drept un semn de la Dumnezeu, în felul lui eretic, propriu, drept un semn că-şi condusese cercetările pe o cale interzisă? Era în 1677, aduceţi-vă aminte, înainte de *Principia…* şi, ca urmare, a schimbat direcţia şi ca rezultat al *acestui fapt…*

— A creat lumea în care trăim noi acum. Dar cum ar fi lumea dacă el ar fi continuat pe acea cale pierdută? Ce ar fi însemnat pentru noi cuvântul „newtonian” şi cât de diferit ar fi fost sensul lui de cel pe care-l are acum?

— Şi, a intervenit Katherine, ce se afla în documentele arse? Ce descoperiri cuprindea manuscrisul pierdut?

Robert s-a foit în fotoliu. Era cam prea ezoteric pentru gustul lui. A încercat să revină cu discuţia la punctul iniţial.

— Practic, ce-i cu copacul? Şi aţi vrea să ridicaţi o estradă pentru spectatori? Sau să puneţi scaune direct pe gazon? Dacă iarba va avea de suferit?

— Dar tu ce crezi?

— Copacul este exact în mijlocul pajiştii. Nu-l poţi ignora. Poate îl putem integra cumva în spectacol. Să aşezăm scena sub el. Sau să-l acoperim şi să punem o lumină roşie înăuntru şi să-l facem un fel de cuptor pentru laboratorul lui Newton. Să ridicăm o estradă pentru spectatori ar fi foarte scump şi ar trebui să ne

ocupăm de asigurare. Depinde cât de multe persoane vă aşteptaţi să vină să vadă piesa.

Katherine şi-a ridicat paharul în aer, atrăgând atenţia că este gol.

— Noi ne-am gândit că spectatorii ar putea sta pe două laturi, pe cea de sud şi pe cea de est, exact pe locul pe care era zidul protector al grădinii. Copacul în mijloc. Ca în Grădina Edenului.

— Pomul cunoaşterii, să înţeleg.

Adam a luat o sticlă şi i-a umplut lui Katherine paharul, privind în lături, la Robert.

— Sau Arborele Vieţii. Oricum, toate sunt idei bune. Şi sunt sigur că vom putea pune nişte scânduri sau altceva pentru a proteja iarba. Poate două sute de persoane pe seară? Mă simt deja pe mâini bune.

Katherine a luat o sorbitură din vin, privindu-l peste pahar pe Robert.

— În noaptea aceasta o să scriu ceva. Ai vrea să mă ajuţi? De această dată, Robert a văzut că ea îl supărase pe Adam, care se îndepărtase întorcându-le spatele şi studia o etajeră cu cărţi.

— Nu cred că scrisul este punctul meu forte, dar…

— Katherine are nişte tehnici de scris neobişnuite, a spus Adam, cu vocea mai veselă ca niciodată. Sunt sigur că-ţi vor plăcea.

Katherine şi-a luat geanta şi a scos din ea un pachet de ţigări hărtănit.

— Doamne, am încercat toată seara să nu fumez, dar te superi dacă o fac?

Robert a simţit şi el, brusc, dorinţa de a fuma. S-a uitat în jur după chibrituri, dar Adam i-a luat-o înainte, înclinându-se spre Katherine cu un chibrit aprins pe care părea să-l fi scos din mânecă. Katherine i-a prins mâna şi a tras-o spre ea, ţinând-o nemişcată. A continuat să-i strângă mâna câteva secunde până ce ţigara s-a aprins şi chibritul s-a consumat aproape complet; în tot acest timp i-a zâmbit impertinent lui Adam. Acesta şi-a plecat capul şi a suflat în chibrit, stingându-l, dar i-a susţinut în continuare privirea. Preţ de o clipă, lui Robert i s-a părut că-i ignorau prezenţa, aşa că a tuşit.

— Aşadar, ce aveţi de gând voi doi să faceţi, anul următor? Cuvintele i-au ieşit din gură fără voia lui. Îi era necaz că nu se oprise la timp. A întreba nişte oameni aflaţi în ultimul an de studii despre viitorul lor însemna aproape garantat uciderea

conversaţiei sau o seară ratată. Se descurcase atât de bine şi apoi băiatul din Fens dăduse cu bâta în baltă.

Un moment, Katherine a părut că va începe să plângă. Adam, diplomat din instinct, a observat că Robert se simţea stânjenit şi imediat a intervenit pentru a-i risipi disconfortul.

— Mă bucur că ai întrebat, Robert. Tocmai am vorbit săptămâna asta cu vreo două cunoştinţe de pe Fleet Street. Mă gândeam să-mi încerc norocul în calitate de corespondent de presă extern. Într-o ţară mică, neimportantă. Pe undeva în Africa, poate, sau în America Latină.

— Uau!

— Pe cont propriu, înţelegi.

— Anul viitor, pe vremea asta, va răsturna guverne, a spus Katherine cu o strălucire în ochi.

— Şi Kat va face scena londoneză să strălucească sau va trăi pe sponci într-un colectiv teatral din Bermondsey.

— Situaţii care nu se exclud una pe alta, a spus ea zâmbind. Ce altceva aş putea face cu note bune la matematică şi slabe la filosofie?

— Ţi-ai schimbat opţiunile?

— Da, după primul an. Am crezut că-i totuna. La matematică am fost bună, la filosofie, nu. Am făcut schimb cu iubirea şi am fost dezamăgită. În plus, am jucat teatru.

— Dezamăgită? Cum aşa?

— Îţi voi povesti altă dată. A fost *scandalos.* Voi scrie despre asta într-o bună zi. Piesa se va numi *Katherine se maturizează.*

Râsul ei ascuţit a revenit.

— Ce-i cu Societatea Unicorn? Acum, că existăm? A întrebat Robert.

Adam a râs satisfăcut.

— A fost destul de amuzantă seara asta, nu-i aşa? Eu am fost cu adevărat încântat.

Katherine a tras adânc din ţigară, apoi a aruncat un fuior de fum în aer.

— Adam a spus că aveam nevoie de cineva din echipa mea, care să mă aducă cu picioarele pe pământ. Să mă oprească să mă mai inflamez. Spune că sunt prea nestatornică:

— „Volatilă” a fost cuvântul meu, cred.

Robert a continuat să i se adreseze lui Adam.

— Vrei să organizezi un alt eveniment?

— Aş vrea să mă odihnesc puţin. Nu ştiu cum să aflu ce a

învăţat fiecare până acum. Nu prea ştiu ce-ar putea fi. Ştiu cum arată. Ştiu ce gândesc să fie, care ar fi diversele elemente. A fost un experiment. Încerc să aflu cum să creez *experienţe* pentru oameni. Avem cu toţii nevoie să medităm puţin la ce-a fost.

— Uneori lumina este atât de puternică, încât poate fi experimentată numai ca întuneric, a spus Katherine. Unele prezenţe sunt atât de intense, încât pot fi experimentate numai ca absenţe. Şi viceversa. Înţeleg după ce tânjeşte.

— De fapt, mă gândesc că *Hârtiile lui Newton* ar putea fi următorul proiect al societăţii. Cavalerul nostru este un cadru militar, un om de ştiinţă, va fi al naibii de bun la iluminare şi la toate aspectele care ţin de cadrul piesei; domniţa lui este o croitoreasă excelentă, dacă ai remarcat costumaţia ei, toată cusută de mână. Vicarul este un regizor înnăscut. Draga de târfă bătrână este o actriţă al naibii de bună, Kat coordonează, tu te ocupi de producţie, eu îmi vâr nasul în toate; este perfect.

— Mai bine ne-am apuca de scris atunci, a spus Katherine. Am de gând să pun pe hârtie idei legate de manuscrisul pierdut. Adam, îţi mulţumesc, dragă. Noapte bună. Robert, mă conduci?

Robert s-a ridicat şovăielnic în picioare, în timp ce Adam şi Katherine se îmbrăţişau strâns. Apoi, când au ajuns la uşă, i-a trecut o întrebare prin cap.

— Numai din curiozitate, de ce a trebuit să nu vorbesc până la ora 22?

Adam a zâmbit.

— Am observat că în societate, dragul meu prieten, când eşti emoţionat sau încerci să impresionezi, numărul cuvintelor pe care le pronunţi într-un minut este de patru ori mai mare decât media. E o reacţie normală la stres, ca şi tăcerea, opusul ei.

— Când m-ai observat mai exact?

— Robert, spionii mei sunt pretutindeni. Din momentul în care mi-am imaginat că avem cu toţii interesul ca tu să faci o impresie favorabilă asupra tinerei Kat, m-am gândit că te-am putea face să taci în seara asta obligându-te să flirtezi în tăcere şi să o farmeci fără a vorbi – ceea ce, evident, se pare că ai şi făcut.

Katherine şi-a strecurat mâna sub braţul lui Robert şi l-a înfruntat pe Adam.

— M-a făcut, de asemenea, domnule Hale-Devereaux, să cred o vreme că tocmai tu te ascundeai sub acea costumaţie, nu Robert.

Adam le-a zâmbit.

— Noapte bună, prieteni dragi!

Katherine nu a făcut nici o mişcare.

— Cât ai plătit pentru calul acela negru, ca să fie dus acolo, la castrul Wandlebury? Trebuia să fie şi un cavaler acolo?

— Ah, asta-i una dintre surprizele serii. Vezi tu, n-am plătit pe nimeni să facă ceva, orice. Habar n-am ce căuta calul ăla acolo.

New York, 26 august 2004

Supraveghetorul a clipit de mai multe ori şi şi-a deschis larg ochii, stând liniştit şi reacomodându-se cu peisajul din jur. Înainte se cufundase într-o stare profundă de meditaţie. Acum, revenind la viaţa de zi cu zi, a descoperit că grijile nu-l mai apăsau atât de tare. Era chiar puţin surescitat. Jocul începuse. Ceruse ajutor. Riscurile erau imense şi existau lucruri pe care nu le putea înţelege. Dar primii paşi în luptă fuseseră făcuţi.

Ochii i se odihneau pe tăbliţa de lângă biroul lui, unde erau nişte fotografii reprezentând doi bărbaţi şi o femeie prinse cu piuneze printre bilete scrise de mână, diagrame geometrice şi vederi care arătau locuri importante din New York.

Trei oameni remarcabil de înzestraţi legaţi de către destin într-un dans peste ani fără de sfârşit…

Vor fi încercări. Era singura cale. Încercări, decepţii, durere.

Ceasul ticăia neîntrerupt. O săptămână cel mult.

Simţea intensitatea voinţei puternice a lui Adam Hale. El ducea o luptă.

Supraveghetorul a închis ochii, îndreptându-şi atenţia spre interior. A început să se roage.

Prima va fi Proba Pământului. S-ar putea încheia chiar aici. Nu există altă opţiune decât asumarea riscului.

Vor urma Apa, Focul, Aerul. Patru probe, patru zile, patru ascunzători. Patru chei pentru Dispozitiv. Patru posibilităţi pentru Robert să moară. Patru morţi cărora să le facă faţă. Apoi misterul se va adânci.

Trecând prin cele patru probe, dacă va reuşi, va dobândi măiestria celor patru elemente de bază. Combinate între ele în echilibru, vor crea un al cincilea element, o poartă, invizibilă în sine, încă şi mai rarefiată decât aerul. Eter sau chintesenţă. Şi, dacă va putea supravieţui, deschizând poarta, va fi condus spre altele două, ambele invizibile dacă nu va învăţa cum să le

distingă. A şasea era Mintea sau lumina. A şaptea era Spiritul sau iubirea care cuprinde şi susţine totul.

Aceasta era Calea. Singura. Şi va fi de ajutor unde va putea, dar, mai presus de orice, îi va veghea. Pentru că el era Supraveghetorul lor.

A închis din nou ochii şi s-a adâncit în rugăciune.

Supraveghetorul fusese mentorul multor bărbaţi şi femei şi ştia că existau la fel de multe variante ale Căii câţi indivizi există.

Cu trei zile înainte, în timp ce Adam îşi pregătea vizita la Iwnw, Supraveghetorul se întâlnise cu el în Central Park, la Şahul octogonal din cărămidă şi la Casa Jucătorilor de Şah şi discutaseră despre evenimentele pe cale să se producă.

Se aşezaseră la o masă de şah în aer liber, mutând piesele aleatoriu, în timp ce discutau. Şi apoi, Supraveghetorul se despărţise de Adam şi, rămânând singur, planificase probele lui Robert Reckliss.

Urma să fie o cursă contracronometru: Robert trebuia iniţiat pe Cale suficient de repede pentru a ţine ritmul cu declinul lui Adam, fără a-l distruge presându-l prea tare. Supraveghetorul va trebui să echilibreze voinţa lui Adam de a rezista cu capacitatea lui Robert de a evolua. O cădere, o înălţare.

Robert urma să îndure Calea lui Seth. Nu exista altă opţiune. Avea să fie dezmembrat şi plămădit din nou în şapte zile, nu mai mult, Adam nu putea să mai opună mult timp rezistenţă Frăţiei. Nici chiar Supraveghetorul nu parcursese o asemenea cale; nu i-ar fi putut supravieţui.

Probele vor avea un caracter complex, implicând loc, model, acţiune şi experienţă într-un tot întreţesut cu grijă. Trecând fiecare probă, Robert va ajunge să cunoască şi să acumuleze energii fizice şi mentale specifice, pas cu pas, fiecare progres depinzând de experienţele anterioare.

Probele vor trebui, de asemenea, să fie planificate până la detonarea iminentă a Ma’rifat’-ului – Robert va avea de recuperat cheile şi de neutralizat reţeaua pe care ele erau dispuse, pe măsură ce înainta de-a lungul Căii.

Supraveghetorul avea în ochii minţii reţeaua. Pentru el era o formă cunoscută, o cheie specială utilizată la captarea energiilor lumilor fizice şi spirituale. Cel care construise Ma’rifat’-ul, lucrând cu aceleaşi forţe, optase să amplifice puterea Dispozitivului său unind două puncte focale de-a lungul Manhattanului. Robert va reface traseul prin oraş, pe măsură ce va avansa în parcurgerea

probelor.

Robert va trebui să fie iniţiat cu grijă. Prin natura educaţiei primite, era sceptic, ba chiar ostil faţă de principiile Căii. Aşa că, Supraveghetorul configurase la început totul ca pe un joc de-al lui Adam, aducându-l pe Robert pe un teren familiar. Paznicul îi spusese lui Adam să-i trimită cheia principală – miezul – lui Robert, înainte de a merge la Frăţia Iwnw. Oricum trebuia să scape de ea. Aceasta îi permisese lui Katherine să-i fie alături la primul contact cu ce avea să urmeze.

Calea lui Seth îşi primise numele după un mit egiptean antic, în care Osiris, un rege binevoitor şi civilizator, a fost ucis de către fratele său Seth. Seth şi-a dezmembrat victima şi i-a împrăştiat rămăşiţele în lung şi-n lat. Soţia lui Osiris, Isis, care era şi sora lui, a reasamblat rămăşiţele dispersate ale corpului acestuia şi a conceput un copil cu el, un băiat pe care l-a ţinut ascuns prin mlaştini până ce acesta a crescut mare. Apoi tânărul, pe nume Horus, l-a atacat pe Seth, pentru a-şi răzbuna tatăl. Într-o bătălie eroică s-au rănit reciproc, dar nici unul nu a fost capabil să-l învingă pe celălalt. În cele din urmă, un tribunal format din zei a decis împotriva lui Seth, care a fost trimis în întuneric, ca zeul rău al deşertului, haosului şi furtunilor.

Mitul însuşi, asemenea altora similare din lume, reflectă în parte luptele milenare dintre iniţiaţii Căii Supraveghetorului şi Frăţia lui Iwnw. În China, predecesorii Supraveghetorului erau cunoscuţi drept Fan Kuang-Tzu sau Fiii Luminii Reflectate. În Mexicul antic, erau urmaşii preotului civilizator Quetzalcoatl, Şarpele-Pasăre; şi Iwnw erau reflectaţi de duşmanul acestuia Tezcatlipoca sau Oglinda-Fumegândă.

Fiecare scenă avea o dilemă, iar aceasta era una simplă: să ucizi sau să fii ucis. Calea lui Seth începea cu moarte.

Pe Robert urmau să-l expună mai întâi la cele mai puternice, aspre şi organizate energii latente existente în el: cele care aveau legătură cu reacţii tribale, lupte şi omoruri, supravieţuire şi teritoriu. Erau puterile pământului.

Ca să treacă proba, va trebui să se implice adânc în acţiuni şi experienţe apropiate de moarte, să apeleze la energiile de supravieţuire din lăuntrul său şi să găsească o cale pentru a scăpa de latura lor întunecată.

Unii dintre aspiranţii la Cale nu au depăşit niciodată stadiul acesta şi vieţile lor au ajuns să constea pur şi simplu din luptă. Pentru asemenea oameni incapabili să se elibereze de partea

întunecată a energiilor de supravieţuire, viaţa devenea o luptă brutală pentru dominaţie.

Robert va avea de rezistat atacurilor din partea Frăţiei Iwnw. Va trebui să lupte pentru viaţa lui, cu riscul real de a şi-o pierde. Şi va trebui să caute în inima lui aceste energii, să vadă ce zace în străfundul urii şi al dispreţului şi să le capteze puterea căutând dincolo de partea lor întunecată.

Va descoperi o cheie care va avea o formă circulară.

Supraveghetorul se ruga pentru el.

Cambridge, martie 1981

Ajunşi în faţa uşii de la camera ei, Katherine l-a privit pe Robert şi a suspinat.

— Intri?

— Doamne, da!

Primul sărut a fost electricitate şi sânge, vin şi ţigarete. Ea scotea sunete slabe de vulnerabilitate, tremura, se agăţa de el cu putere. Lovindu-se de mobile şi, smulgându-şi nasturii şi-au croit drum spre pat.

Katherine şi-a scos hainele negre de vrăjitoare. S-au aflat apoi faţă în faţă, lipiţi, ea şoptea şi scotea sunete neinteligibile, iar răsuflarea lor fierbinte avea mireasma mierii şi sexul îi consuma.

Robert a dormit o vreme în patul ei, pe jumătate dezbrăcat. Când s-a trezit, ea tocmai ieşise de la duş şi se mişca de colo-colo prin cameră, îmbrăcată într-un halat bărbătesc.

S-a apropiat de pat şi s-a aplecat deasupra lui. El i-a desfăcut halatul şi a început să-i sărute trupul. Ea s-a retras zâmbind.

— E timpul să ne apucăm de scris, a spus ea. Un pic de magie, un pic de scris, un pic mai mult sex. Da? Mă ajuţi?

Urmându-i indicaţiile, a aşezat o masă în mijlocul camerei de zi şi a pus scaunele de o parte şi de cealaltă a mesei.

— Câteva lumânări, poate?

Katherine le-a aprins şi le-a pus în jurul camerei.

El o privea fascinat.

— Îţi place atmosfera. Foarte agreabil. Eşti de-adevăratelea vrăjitoare?

— Adam aşa crede.

— Este foarte atras de tine.

— Da, este. Dar mai mult decât mă doreşte pe mine îşi

doreşte să joace. De aceea nu ne culcăm împreună. Ne stăpânim. Totuşi, eu am micile mele trucuri. Trucuri de vrăjitoare.

— Şi trucurile astea implică existenţa unor surogate? Ca mine, de exemplu?

— Tu nu eşti un surogat. Tu eşti Robert Reckliss.

— De ce crede el că eşti o vrăjitoare, în loc să constate că eşti numai fermecătoare.

— Ai auzit vreodată de *magick?* Cu „ck”? Sex magick.

— Mă duce cu gândul la Tommy Cooper.

Jos, lângă masă, pe podea, apa de ceai a dat în clocot şi fierbătorul s-a stins.

— Mm... nu chiar. Este ceva tabu. Îmi plac tabuurile. Sunt aşa de sexy.

— Aşadar, despre ce-i vorba?

— Nu-i real. Pur şi simplu mă joc. Este numai un mod de a-mi elibera inconştientul. Dar inconştientul este foarte puternic. Mult mai puternic decât ne dăm noi seama.

— Vrei să spui cântări, incantaţii şi lucruri din astea?

— Uneori.

— Ce cuvinte rosteai în timp ce făceam dragoste?

— Era doar o cale de a face mai puternic actul. Mai intens.

— Cuvintele pot face acest lucru pentru tine?

— Dacă crezi în ele, da, desigur că pot.

— Deci, este o realitate.

— Defineşte realitatea! Cu toţii ne construim propria realitate. Ceai?

Katherine s-a ridicat şi a turnat apa fierbinte în două căni de pe masa mică de lângă birou. Apoi le-a adus pe masa de lucru.

— O să-ţi placă. Este un ceai magic.

— Ce este în el? Ochi de salamandră?

— Da. Şi alte delicatese.

El s-a uitat la ceaiul din cană cu precauţie. Era verde.

— Este legal?

— Ai încredere în mine. O să-ţi placă.

Robert a luat o sorbitură. Era cam amar, dar nu neplăcut.

— Despre ce scandal ai vorbit când am fost la Adam acasă.

— Am avut o aventură cu coordonatorul meu. În primul an de studii. M-am mutat la filosofie ca să pot fi în mai mare măsură fiinţa visurilor lui, creaţia lui, de vreme ce el asta preda şi asta voia.

— Şi ce-i rău în asta într-un context mai larg?

— Ar trebui să o întrebi pe soţia lui. L-am părăsit în ziua în care el a părăsit-o pe ea, sărmanul de el. Asta-i pericolul cu o fiinţă de vis. Te poate lăsa baltă.

Robert a mai luat o sorbitură de ceai.

— Erau multe fete ca mine în Fens?

— Ah, aveam o mulţime de vrăjitoare. Poate fi destul de ciudat. În familia mea erau… practicante. Verişoare. Mătuşi. Dar eu nu le-am cunoscut. Nu mi s-a permis. Am fost educat să nu cred în aceste lucruri. Şi chiar am ales să nu cred în ele.

— De ce nu?

— Pentru că, dacă credeam cu adevărat, lumea ar fi fost un loc înspăimântător.

— Dar lumea chiar este un loc înspăimântător, Robert.

— Cum aşa?

— Mi-am pierdut mama când aveam doisprezece ani. Fratele lui Adam a murit la zece ani.

— Serios? Nu ştiam. Îmi pare rău.

— Lasă. Nu e nimic de spus. Haide să adunăm ceva material pentru actul trei.

— Cum?

— Vom chema Spiritul.

— Cum!?

— Cu tăbliţa Quija, prostuţule. Hai să vedem ce ne transmite ea. Înainte, a funcţionat. Nu văd de ce n-ar funcţiona acum.

Robert a rămas fără cuvinte, uitându-se uimit la Katherine. Ce aiureală!

Katherine a scos de după monitor o tăbliţă rotundă şi a pus-o pe masă. Pe margine erau înşiruite litere ale alfabetului, scrise cu negru pe fond roşu-aprins. Katherine s-a aşezat în faţa lui Robert, cu un pahar de apă în mână.

— Zi după mine!

Robert nu a făcut nici o mişcare.

Ea a chicotit.

— Nu are de ce să-ţi fie frică. Nu este real. Este numai inconştientul nostru. Este numai un mijloc de a pătrunde în el. Mai bea nişte ceai şi fă întocmai ca mine.

Împotriva voinţei lui, Robert a prins-o de mâini, în timp ce ea făcea o incantaţie.

— Fii Adam! a spus ea. Consideri că este o aiureală. Fă-o, ca să fiu eu fericită.

— Îţi doreşti foarte mult ca eu să fiu Adam, nu-i aşa?

— Dacă eşti foarte bun, poate că vom face sex *magick* cu adevărat, mai târziu. Îmi place să spun aşa. Sex *magick.* O să-ţi placă. Voi face dragoste cu amândoi odată.

Robert a mai băut puţin ceai şi şi-a pus vârfurile degetelor pe paharul întors cu gura în jos, atingându-i-le pe ale ei.

— Aşteaptă, lipseşte ceva, a spus ea. Ştiu asta. S-a dus la pat şi a luat masca şi pelerina pe care el şi le dăduse jos în timp ce făcuseră dragoste. Puneţi-le din nou. Vor fi de ajutor.

El a râs, deşi în sinea lui simţea frică.

Katherine a insistat.

— Te rog, Robert.

El a mai ezitat un moment. Dar, la naiba, era numai un joc.

— Dorinţa ta este poruncă pentru mine.

După ce şi-a pus din nou costumul şi s-a aşezat pe scaun, cu degetele mângâind degetele ei aflate pe pahar, Katherine a inspirat adânc.

— Putem începe. Căutăm un răspuns. Putem să punem întrebarea?

Nu s-a întâmplat nimic. Robert a închis ochii. Asta nu era ceva real.

— Căutăm un răspuns. Putem să punem întrebarea? Adică nu e supărare?

În continuare nu s-a întâmplat nimic.

— Lipsa mea de credinţă strică totul, îmi pare rău, a spus Robert. Atunci paharul a început să se mişte. Katherine a început să respire adânc, cu ochii închişi. În cameră aerul s-a răcit serios. Degetele abia dacă li se atingeau, sprijinindu-se uşor pe pahar. El s-a străduit să-şi păstreze calmul, să fie atent. Literele au venit una câte una: D... A...!

— Să alegem timpul şi locul. Suntem în iarna lui 1677. Ne aflăm într-o clădire de lemn, un laborator, la sud de capela Colegiului Trinity. Are loc un incendiu... flăcări. Poţi vedea flăcările?

Paharul s-a mişcat din nou. Robert nu vedea cum mişcă ea paharul. Dar ceea ce-şi dorea ea erau nişte răspunsuri, îşi crea propria fiinţă de vis şi-a spus Robert: un spirit care extrăgea cuvinte şi simţăminte din locuri pe care ea se temea să le viziteze.

D... A...

— Incendiul se petrece chiar acum, locul este acesta,

înlănţuie-ne pe mine şi pe Adam. Adică înlănţuie-ne pe mine şi pe Robert, în aşa fel încât să vedem hârtiile care ard.

N… U…

În clipa aceea, brusc, capul lui Robert s-a smucit cu violenţă. A închis ochii.

— Nu văd hârtiile. Mi le poţi arăta tu? Te rog, arată-mi hârtiile.

I… N… T… E… R…

Robert a simţit că este luat pe sus. A deschis ochii. Stătea complet nemişcat pe un scaun. Katherine respira mai neregulat, mai greu. Avea picături reci de sudoare pe frunte. Paharul s-a mişcat din nou.

Z… I… S…

Robert a închis ochii. Nu s-a mai simţit purtat pe sus, dar parcă pătrunsese în mintea altcuiva, cu şase ani în urmă. L-a cuprins un val de durere şi vinovăţie. Era pierdut în gândurile unui frate pe care nu-l avusese. Fratele lui Adam. Nu-şi putea desprinde degetele de pahar. Se afla în vila veche din Buenos Aires, dorindu-şi din suflet ca Moss să se întoarcă acasă, dar ştiind că nu va reveni niciodată. Moss Hale-Devereaux. Mort la paisprezece ani. Doctori, preoţi, durere insuportabilă. Părinţi amărâţi şi îndepărtaţi. Vină iremediabilă. Robert şi-a lăsat mintea slobodă.

— Sunt Adam, a spus el, auzindu-se vorbind ca în transă, simţind că gura lui rosteşte cuvintele. A auzit maşina de scris a lui Katherine păcănind pe hârtie. Nu-şi putea deschide ochii. Ce mi se întâmplă?

Simţea o apăsare în întuneric, o masă densă care-l târa spre începuturi. Apoi, zăcea pe spate cu Katherine deasupra lui, cu faţa ei lipită de faţa lui, inconsistentă ca ceaţa, în dormitorul lui Adam. În patul lui Adam. Ea făcea dragoste cu el şi el era Adam.

— Şterge timpul şi spaţiul, a rostit Katherine, cu o voce care părea foarte îndepărtată. Ce scrie în hârtii? Care este conţinutul manuscrisului în flăcări? Arată-mi!

Paharul se clătina nebuneşte sub degetele lor. A auzit din nou ţăcănitul maşinii de scris. A deschis ochii şi a întâlnit privirea lui Katherine şi ea trecea prin el în dorinţă şi frică. Paharul s-a oprit la un F, apoi la un L…

— Ţine minte, a strigat Katherine. Ţine minte asta! A… M… M… A… U… N… I… C… A… C… L… A… V… I… S… M… U… N… D… I…

Dinapoia ochilor lui a ţâşnit o lumină insuportabilă, care părea

să-i spargă capul. Era lumina care l-ar fi umplut de teamă şi l-ar fi determinat să-i nege existenţa, dacă ar fi simţit-o vreodată sclipind în mintea lui. Acum exploda pentru prima oară în lăuntrul capului său, făcându-l să jubileze şi să se îngrozească în egală măsură. Lumina ştergea limita dintre Robert şi Adam, dintre Robert şi Katherine, până când toţi trei dansau împreună, strâns uniţi. Şi-a simţit trupul aprins ca o imensă flacără albă, care a trecut din degetele lui în cele ale lui Katherine şi ale lui Adam. Era ceva prea puternic. Era interzis. Nu putea suporta.

A ţipat din toţi rărunchii. Destul. A împins masa cât colo şi a trântit tăbliţa rotundă şi paharul de podea. Nu o mai vedea pe Katherine. Şi-a tras cu sălbăticie masca pe-o parte, cu sforile încâlcite în jurul gâtului. A rupt una şi a împins masca spre spate, peste umăr.

Maşina de scris a încetat să ţăcăne. Robert a traversat cu iuţeală camera şi a smuls hârtia din maşina de scris. A citit:

MADAM EU SUNT ADAM
MADAM EU SUNT ADAM
MADAM EU SUNT ADAM
FLAMMA UNICA CLAVIS MUNDI
FLAMMA UNICA CLAVIS MUNDI
FLAMMA UNICA CLAVIS MUNDI

— Cheia lumii este o flacără unică, a tradus el.

I-a îngheţat sângele în vene. Erau oare cuvinte din manuscrisul interzis? Putea să jure că nici unul dintre ei nu se apropiase de maşina de scris. Dar unde era Katherine? Simţea încă o legătură nepământeană cu ea, cu Adam.

Apoi Robert s-a întors, în timp ce o durere aprigă i s-a întipărit pe faţă. Cu ochii minţii, a văzut aprinzându-se flăcări, rafturi cu cărţi uscate precum iasca începând să fumege... Camera lui Adam... Katherine făcând dragoste cu Adam, Katherine făcând dragoste cu el, uitând de flăcări... La lumina nenaturală, galbenă, înfricoşătoare...

Cu capul clătinându-i-se, cu genunchii împleticindu-i-se, s-a ghemuit pe pat strigând-o pe Katherine. Apoi a simţit că-l ating mâini angelice, liniştitoare. Mintea i s-a întunecat.

Când şi-a revenit, ea plecase.

S-a ridicat cu greu în picioare, catalogându-şi senzaţiile.

Ciudata claritate a gândurilor. Teama. Focul. Oh, Doamne, incendiul!

Robert a luat-o la fugă. Pe coridor, pe scări în jos, afară în curtea cuprinsă de ceaţă, pe King's Parade, pe lângă clădirea Senatului. Imaginea era aşa de reală, încât simţea cum creşte temperatura. Flăcările se iţeau pe sub uşă. Lumină nenaturală. Trebuia să-i salveze.

Alerga pe Trinity Street, pe lângă Caius, în timp ce orologiile băteau miezul nopţii, cu pelerina fluturând, cu masca răsucită la spate.

Ajungând la Poarta Mare de la Trinity, a bătut în fereastra cabinei paznicilor şi a strigat până ce l-au lăsat să intre.

— Este un incendiu. În Curtea lui Nevile!

— O clipă, domnule, să ne liniştim o clipă, da?

— Vă spun că este un incendiu. Ajutaţi-mă!

— Şi cum de ştii asta? Eşti un membru al colegiului?

A trecut de ei împingându-i şi a intrat în curtea cea mare. Îi auzea în urma lui:

— Hei! Vino încoace!

A traversat curtea, ignorând aleile, alergând peste gazon, ceea ce era interzis. A ajuns la pasaj şi a ieşit în Curtea lui Nevile. A sărit peste treptele ce coborau, a luat-o alergând de-a lungul arcadelor din partea de nord, paşii răsunându-i ca un ecou al paşilor lui Newton cu trei sute de ani în urmă. A urcat scările până la primul etaj, a luat-o alergând la stânga pe coridorul întunecat, a văzut un stingător şi l-a smuls de pe perete.

Flăcările dansau ca nişte umbre pe sub uşă. Nu era încuiat. A intrat, a văzut focul sărind spre el, i-a zărit pe Adam şi pe Katherine inerţi pe pat, în camera de alături, încă strâns îmbrăţişaţi, a distins chipul morţii în norii negri de fum care întunecau încăperea. Era un singur ochi clipocind, un hău negru fără fund privind printr-un iris galben şi albastru, cu filamente lungi roşii care ieşeau din el ca nişte fulgere.

— Dispari! a ţipat el; cuvântul a venit de undeva din adâncul sufletului său cuprins de panică.

A tras-o pe Katherine, eliberând-o din îmbrăţişare. Respira încă.

În spatele lui şi-au făcut apariţia portarii. Le-a dat-o pe Katherine. A început să sune alarma de incendiu. Unul dintre portari a bătut la celelalte uşi de pe coridor. Robert a revenit în cameră. A declanşat stingătorul, croindu-şi drum printre flăcări.

În dormitor a văzut cum focul cuprindea foi disparate şi nişte pagini scrise de mână, aflate pe marginea patului. L-a târât pe Adam afară, trecând prin camera de zi până la coridor. Acesta era semiconştient, bolborosea ceva.

— Moss?

— Sunt eu, Robert.

A auzit sirenele sunând în depărtare. Oamenii ieşeau din camerele lor. Cineva l-a ajutat să-l care pe Adam în jos pe scări şi afară din clădire, la aer curat. Un portar o învelea pe Katherine într-o pătură albastră, lăsând-o în continuare aşezată pe iarbă. Katherine l-a văzut. A strigat:

— Robert! Ţi s-a întâmplat ceva?

— Eu am aprins focul.

— Eşti bine?

— Am răsturnat masa. Aşa a început incendiul.

— Am răsturnat masa. Strigai ceva despre un incendiu. M-ai înspăimântat. Ai devenit foarte ciudat. Am crezut că-ţi vei face singur rău.

— Am leşinat.

— Eu te-am pus pe pat. Ţi-ai pierdut cunoştinţa. Apoi am venit să-l văd pe Adam.

— Eu eram Adam.

— Spuneai fel de fel de lucruri. Mormăiai pentru tine însuţi. Faţa lui Katherine s-a schimonosit şi a început să plângă. A continuat: M-ai speriat!

A început să tremure.

— Este în şoc, a spus portarul. E mai bine s-o lăsăm un timp singură.

Soseau pompierii şi ambulanţele. Robert a îngenuncheat ca să-i dea o îmbrăţişare lui Katherine, dar ea era nemişcată ca o statuie, numai lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

— Katherine, ai pus ceva în ceai?

Ea a ridicat braţul şi l-a lovit de mai multe ori.

— Nu fi prost. A fost numai un joc. Era ceai de muşeţel.

Portarul l-a împins în lături.

— O supăraţi, domnule. Lăsaţi-o singură acum.

S-au întâlnit câteva zile mai târziu, în apartamentul lui Katherine. Ea tocmai ieşise din spital. Au băut cafea, nici unul nu voia să fie primul care vorbeşte. În cele din urmă, Adam a spart gheaţa.

— Robert, m-ai salvat de la moarte.

— Am făcut ce trebuia.

— Pentru noi contează. Îţi suntem amândoi datori pe vecie.

Imagini îngrozitoare i-au venit în minte. Nu-i dădeau pace.

— Nu pot vorbi despre asta. Îmi pare rău.

Katherine şi-a pus o mână pe braţul lui.

— Adam spune că ai avut o trezire. O descătuşare spontană a forţelor tale mentale. A văzut aceste forţe în tine, ţi-a văzut potenţialul.

— Te rog, nu vorbi aşa. Este un nonsens. Dacă spui că nu mi-ai pus nimic în ceai, te cred. Nu băusem mult, ţii minte. În cele din urmă, cred că eram numai copleşit de gelozie. După ce am renunţat să mă prostesc cu tăbliţa Ouija, m-a cuprins pur şi simplu gelozia faţă de Adam, pentru că ai plecat să te culci cu el. Aşa că m-am dus să bat cu pumnii în uşă sau să sparg ferestrele cu pietre, sau să mă bat, sau să fac cine ştie ce altă copilărie.

— Robert, eu nu cred că aşa stau lucrurile, a ripostat Adam.

— Lasă-l să creadă ce vrea el, l-a dojenit Katherine pe Adam cu blândeţe. Cred totuşi că ar trebui să nu ne mai întâlnim o vreme.

— Suntem legaţi unul de altul pe vecie, a spus Adam. Înlănţuiţi. Dar o pauză pare o idee de bun-simţ. Unii dintre noi au ajuns la capătul puterilor. Şi mă tem că va trebui să pun deoparte pentru o vreme *Hârtiile lui Newton.* Este o piesă de teatru prea periculoasă pentru a o scrie acum. Poate chiar că nu va putea fi scrisă niciodată.

Robert a pufnit.

— Ce prostie!

A simţit acum o frică inexplicabilă, pulsând la limita raţiunii şi întunecându-i mintea raţională. A alungat-o adânc, în întuneric. Erau lucruri înspăimântătoare, confuze şi malefice la marginea conştiinţei şi era greşit să le dea curs. Vătămătoare pentru el şi pentru alţii. Părinţii lui avuseseră dreptate să-l ţină departe de asemenea lucruri. Acum făcea întocmai cum fusese educat. Şi-a setat mintea să nege existenţa unor asemenea lucruri şi a zădărnicit viaţa din ele.

— Să crezi ceea ce trebuie, a spus Adam cu un zâmbet blând. Acum întoarce-ţi faţa de la lucrurile astea. Dar va veni o vreme când va fi nevoie de puterile tale, un moment primejdios şi tu vei fi chemat. Promite-mi numai că nu vei întoarce spatele atunci când vei primi chemarea.

Robert l-a privit în ochi fără să spună ceva, apoi s-a uitat la Katherine. Era atât de frumoasă.

— Nu pot promite nimic, a răspuns el.

Katherine s-a aplecat şi şi-a pus palma pe genunchiul lui.

— Ai fost foarte curajos, Robert, a spus ea. Eşti cavalerul meu neînfricat.

Robert i-a dus mâna la buzele şi i-a sărutat degetele, apoi s-a ridicat şi a strâns mâna lui Adam.

— Trebuie să plec, a zis el. Îmi pare rău.

PARTEA A DOUA

Probele

I
Proba Pământului

New York, 26 august 2004

Robert a ieşit din apartament şi a coborât scările cu Quad-ul în mână şi cu casca la ureche. Aerul era dens şi umed şi foarte curând a început să transpire în timp ce mergea pe Greenwich Street, aşteptând ca dispozitivul să capete semnalul GPS prin satelit. Era ora 15.30.

Quad-ul a semnalizat primirea unui apel şi el a răspuns. S-a auzit un bâzâit, dar nici o voce. Robert a întrebat:

— Terri?

Nici un răspuns.

Robert a continuat:

— Las linia deschisă, bine?

S-a auzit o răsuflare? Nu-şi dădea seama.

Trebuia să se întâlnească cu ea. Să înţeleagă ce se petrecea.

Ecranul Quad-ului arăta un omuleţ pe un glob pământesc de mici dimensiuni, cu patru sateliţi deasupra capului. „Aşteptaţi… Se face conexiunea”… spunea el fără nici o grabă şi liniile punctate ce porneau de la mâna omuleţului spre sateliţi deveneau tot mai clar conturate pe măsură ce se stabilea

legătura cu fiecare dintre ei.

— Cât durează? s-a întrebat el cu voce tare.

A auzit un zbârnâit, dar nici un răspuns.

După patru minute, Quad-ul a dat un bip.

Pe ecran scria: „Pregătit pentru navigare. Rază de acţiune: 20 de metri.”

A selectat Punctul de destinaţie 025. Pe ecran a apărut o săgeată şi Robert a mers în direcţia indicată. Părea că indicaţiile erau bune şi-l direcţionau spre sud-est, arătând 2,6 kilometri, viteză: 4,5 kilometri/oră.

A mers la umbra copacilor pe latura dreaptă a Greenwich Street, a traversat şi a luat-o la stânga pe Christopher Street, îndreptându-se spre staţia de metrou a liniilor 1 şi 9 din centrul oraşului.

Apoi, fără nici un avertisment, imediat după a trecut de Hudson, în capul lui a răsunat o voce de femeie, iar strada de sub picioarele lui a fost instantaneu invadată de stele şi diamante.

— Alo, Robert? Mă auzi?

— Da.

— Bine. Te voi ajuta. Te voi supraveghea.

— Cum?

— Greu de explicat. Admite că pot vedea unde te afli şi pot detecta ce se află în jurul tău.

— Cum? Poţi citi adresa indicată de Quad? Prin GPS?

— Ceva de genul ăsta. Un fel de metaforă. Sunt... vie în ce priveşte ce se întâmplă în jurul tău.

— Dacă mă urmăreşte cineva, o face cu scopul de a mă împiedica să rezolv enigma sau să găsesc ascunzătoarea? Ei caută acelaşi lucru?

— Nu ştiu. S-ar putea să sfârşească prin a te ajuta să înţelegi. S-ar putea să încerce să te rănească. Este o situaţie neobişnuită. Acum mergi repede. Te voi contacta când ieşi de la metrou.

El a luat-o spre est, transpirând abundent acum; flash-urile de neon şi impresii cu privire la detaliile clădirilor păreau a zbura spre el de pe ziduri şi de pe trotuare. Video. Tatuaje. Două spirale în cărămida din stânga lui, având ceva irezistibil şi hipnotic. În vitrinele pe lângă care trecea erau figurine reprezentându-i pe Freud şi pe Cristos. Haine sexy pentru fete şi băieţi, un restaurant cubanez... intersecţia Bleecker, flori la colţ,

o lăcătuşărie pe jumătate ascunsă sub pământ într-un magazin la subsol, o biserică veche cu o tăbliţă care-i îndemna pe trecători să se iubească unul pe altul, New York Fetish, barul gay Boots and Saddles. Apoi Village Cigars cu ciudata lui placă triunghiulară încastrată în trotuar, cea mai mică proprietate din Manhattan. A coborât scările la metrou.

A sosit aproape imediat un metrou. Însoţiţi de zăngănitul şi de hurducăielile metroului de-a lungul celor cinci staţii până la Rector Street, pasagerii au trecut prin staţia Cortlandt Street, care era închisă, direct sub Ground Zero, construită să o înlocuiască pe cea distrusă în atacurile din 9/11 septembrie când resturi din dărâmături pătrunseseră prin tavan şi ajunseseră pe liniile de dedesubt.

La staţia Rector, Robert a coborât din metrou şi s-a îndreptat spre ieşire, trecând prin porţile din fier arcuite şi luând-o în sus pe scări. A ieşit pe Greenwich Street, acolo unde se aflase odinioară faleza Manhattanului, lângă barul fără acoperiş numit Pussycat Lounge. A traversat şi a luat-o spre stânga pe Rector Street spre Trinity Place, unde se afla uriaşul zid de susţinere de sub Biserica Sf. Treime. Zidul respira, mărindu-se şi contractându-se cu aproape doi milimetri din cauza căldurii şi a frigului, ca un piept puternic. Îl întâlnise pentru prima oară pe Horace într-o plimbare pe jos, chiar în această zonă. Deasupra, Turnul Trinity – cândva cea mai înaltă structură din oraş – se întrecea pe cerul albastru intens cu rivali de dată mai recentă de pe Wall Street, Numerele 1 şi 40, un turn delicat, alb, în stil art deco şi o clădire piramidală verde.

Robert a trecut pe sub o pasarelă pietonală ce lega curtea Bisericii Sf. Treime cu o clădire de lângă American Stock Exchange, cu faţadă neoegipteană şi reprezentări în stilul anilor ’30, simboluri ale modernităţii şi progresului: un vapor, o fabrică, un motor cu aburi, puţuri de petrol, excavatoare uriaşe. Îi aminteau de stilul declamator al Centrului Rockefeller. Progres! Industrie! Înţelepciune!

În zidul masiv al Bisericii Sf. Treime erau mai multe porţi. El a intrat pe cea din mijloc, numită Poarta Heruvimilor.

A urcat câteva trepte, a trecut pe sub o arcadă şi a intrat în curtea cimitirului. Robert ţinea în mână Quad-ul, aşteptând să revină semnalul satelitului în câmp deschis.

În vreme ce se îndrepta spre est în direcţia Broadway, pe cărarea ce trecea prin cimitir, Quad-ul a reînceput să dea

semnale sonore. Terri.

— Nu merge mai departe. Ia-o pe aleea din stânga ta. Vezi un monument impunător? Este o piatră de mormânt. Leeson, James Leeson… Sparge codul. Foloseşte site-ul ca să-mi arăţi codul. Grăbeşte-te! Eşti urmărit.

— Cod!?

— Vei vedea.

— Eşti bine?

— Fă-o! Te rog.

Mergând, în faţă i-a apărut intrarea decorată cu alb şi auriu a Băncii New Yorkului de la Wall Street nr. 1. Semnalul GPS a revenit destul de slab, arătând spre nord, aşa cum trebuia şi apoi a dispărut din nou.

Robert a văzut profilându-se la capătul de nord-est al cimitirului monumentul gotic din piatră maro, ridicat „în cinstea distinşilor bărbaţi care au murit în închisorile acestui oraş pentru devotamentul lor faţă de cauza Independenţei Americii”.

A trecut în revistă mormintele din jur. Piatra de mormânt în discuţie era uşor de identificat. „Aici odihnesc rămăşiţele pământeşti ale lui James Leeson, care s-a stins din viaţă la 28 septembrie 1794, la vârsta de 38 de ani”, a citit el. Pe marginea superioară a monumentului, deasupra unei clepsidre înaripate şi a altor simboluri misterioase, erau o serie de semne care i-au amintit vag de codurile din povestirile cu Sherlock Holmes. În cazul acesta nu era vorba despre omuleţi aplicaţi, ci despre puncte plasate în pătrate parţiale sau complete.

S-a ghemuit în faţa pietrei de mormânt şi a privit codul. Izolat de lume. Mai văzuse aşa ceva înainte, pe când era numai un copil, într-o povestire cu spioni, pe un puzzle, într-o carte pentru băieţi-soldaţi, precum cele care se vând uneori împreună cu câte-o jucărie sau la pantofii Clarks Commandos. Îşi amintea de acei pantofi care aveau urme de animale imprimate pe tălpi, aşa încât ori de câte ori mergea să se joace pe domeniul părinţilor lui, era copil şi, totodată un urs, o căprioară sau un bursuc. Gândul l-a purtat spre un crâng anume, pe care-l ştia şi unde obişnuia să meargă să încerce să lămurească lucruri care-l uluiau, copil fiind. În mijlocul crângului se afla o piatră lustruită, pe care se aşeza şi se pierdea în cântecul păsărilor ce răsuna

pretutindeni acolo, uneori ore întregi. Şi-a amintit acum de limbajul păsărilor, marea nesfârşită de voci şi armonii, ciripit şi fluierat şi cântec într-un torent de sunete, care lui i se păruseră a fi chiar vocea lumii. Niciodată nu plecase din crâng fără un răspuns la întrebarea care-l tulburase. La fel şi-a lăsat mintea să rătăcească acum, pierdut în amintirea armoniilor pe care nu le mai auzea.

Şi-a dat seama că i se făcuse foame. S-a gândit la o cină pe Route 3 unde adesea mergea, în drum spre casă, la Tick Tock Diner, cu firma de neon şi armături metalice. Mai exista un mic restaurant cu numele Tick Tock pe 8th Avenue, cu neon şi crom, la parterul hotelului New Yorker. Se imaginase uneori mergând la Tick Tock în New Jersey şi ieşind din restaurant în 8th Avenue. Poate că toate restaurantele deco erau interconectate. Poate că erau toate un singur restaurant. Tick Tock. Tic-tac, *Tic-tac-toe.*

Şi atunci i-a picat fisa. *Tic-tac-toe.* X şi O, cum spuneau britanicii.

A scris literele alfabetului într-o grilă de tip X şi 0, începând cu A în stânga sus, B sus la mijloc, C sus în dreapta şi aşa mai departe. A văzut şi grilele una lângă alta, prima conţinând literele de la A la I, a doua de la J la R, a treia de la S la Z... pe prima grilă, E era reprezentat de un pătrat închis, B de un pătrat deschis sus, H de un pătrat deschis jos. Cum se deosebeau grilele una de alta? Unele pătrate de pe piatra de mormânt aveau un punct, unele două, altele nici unul.

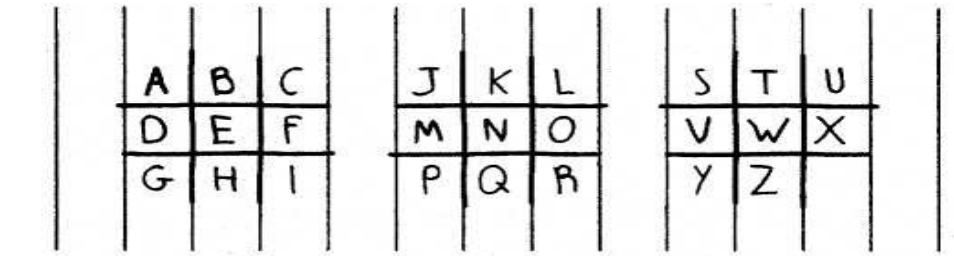

S-a uitat lung la grile. Dacă un singur punct semnifica prima grilă şi două puncte a doua grilă, absenţa punctelor pe a treia, atunci se forma: Q... E... L... E... L... B... E... Q... D... E... A... S... H....

Nu avea nici un sens. Ceva îi scăpa. Stai. Stai. Ce s-ar întâmpla dacă ar trata pe I şi pe J ca aceeaşi literă, pe U şi pe V la fel, cum se întâmpla adesea pe pietrele de mormânt.

R... E... M... E... M... B... E... R... Aminteşte-ţi.

Cuvântul de jos era: D... E... A... T... H. Moarte.

A simţit răcori pe şira spinării şi fiorii de emoţie că reuşise să spargă codul.

— La naiba! a spus el cu voce tare, în parte pentru a-şi alunga frica.

Robert a folosit Quad-ul pentru a posta fotografiile pe website.

— Bine lucrat, Robert. Să ţii minte asta, vei avea nevoie. Acum ia-o spre nord până când apare din nou semnalul GPS. Urmează-l. Iată nişte versuri. Un indiciu. Tocmai le-am primit pe e-mail. Ţine-le minte.

— Cine-ţi trimite lucrurile astea, Terii? De unde ştiu ei pe ce adresă să le trimită?

— Ţi-am spus, vin de la cineva care se numeşte Supraveghetorul. Adam mi-a spus să am încredere în el. Vei avea nevoie de ele pentru a găsi prima ascunzătoare secretă. Eu le-am primit imediat după ce ai postat mesajul decodat pe website, aşadar a fost un răspuns. O răsplată, poate.

— Asta n-a fost prima ascunzătoare?

— Nu. Cred că se află prin apropiere. Notează poezia. Repede!

El şi-a scos creionul şi carnetul.

> Zero al nostru este un loc pentru eroi
> Loc de trăit, mod de a vedea
> Nu te enerva, caută ceva egiptean,
> Un fel de deget, pentru a găsi dispozitivul
> O ascunzătoare secretă este locul în care cenuşa
> Şi oasele lui Eire
> Nu sunt puse pentru a se odihni.
> După stea, vei merge departe
> Pentru a-ţi dovedi valoarea, treci Proba Pământului.

A auzit o respiraţie grea. Apoi ea a vorbit din nou.

— O ai? Pleacă.

A mers spre nord de-a lungul bulevardului Broadway, păşind pe stelele cu cinci colţuri de pe zona pietonală, inscripţionate în anii ’50, un amestec eclectic de nume de sportivi celebri, eroi de război şi demnitari străini.

Sărind şi alergând printre trecători, a lăsat în urma lui pe dreapta o sculptură reprezentând un cub mare şi roşu care se

susţinea implauzibil într-un punct; spre stânga, clădirile se estompau pentru a dezvălui vastul loc liber numit Ground Zero unde se aflaseră turnurile gemene. Dincolo de ea se profilau vag structurile masive, gemene ale World Financial Center, cu panourile de sticlă scânteind cu o lumină portocalie.

A traversat în fugă Cortlandt Street, aruncând o privire spre imensul magazin Century 21, a trecut pe lângă magazinul de lenjerie New York Stocking Exchange, a traversat Dey şi apoi Fulton. Acolo, exact în faţa Capelei Sf. Pavel, semnalul Quad-ului a revenit cu o rază de acţiune de 13 metri. Indica spre vest. Robert a luat-o spre Ground Zero.

A traversat Church Street şi şi-a plecat fruntea sprijinind-o de gardul metalic, cuprinzând cu privirea groapa uriaşă. Exista o cruce din două grinzi recuperate de la faţa locului. Pământ sfânt, pământ marcat de ură şi totuşi nu greu de ură, nu total încărcat de rău; mai exista ceva, nu în sensul creştin primitiv al Crucii, totuşi exista ceva ce părea opusul fricii, care aducea cu acţiunile penticostalilor din Manhattan la prima comemorare a zilei de 11 septembrie, un val curăţător care aducea *iertarea.* Să fie posibil aşa ceva? A privit în inima lui adânc, trecând în revistă amintirile lui din ziua aceea. Nu, nu era posibil. El nu putea.

— Ce naiba, Terri? Mă aflu la locul potrivit? a întrebat el.

Nu a primit nici un răspuns. Acum Quad-ul îi indica să se întoarcă la capelă. Mersese prea mult spre vest. A intrat în curtea bisericii prin poarta dinspre Ground Zero şi a urmărit Quad-ul numărând. 56 metri, 54 metri, îi indica direcţia est, 44 secunde de mers, 43, 3,7 kilometri/oră, 45 metri, 44 metri; îi monitoriza paşii în timp ce mergea pe aleea cimitirului paralelă cu Fulton Street, 23 metri… 44 km/oră… Cuvintele „Aţi ajuns la destinaţie” s-au aprins pe ecran cam la 20 de metri distanţă şi totuşi Quad-ul continua numărătoarea descrescătoare. Apoi, la 10 metri, semnalul s-a stins.

Înjurând, a scos carneţelul şi a citit indiciul dat de Terri. Direct în faţa lui, spre est, era cu siguranţă ceva cu aspect egiptean şi un fel de deget.

Un obelisc vechi din piatră cenuşie, cu irizaţii roz.

A luat-o pe potecă, trecând prin iarbă, a privit cu atenţie obeliscul.

Pe faţa dinspre apus, a văzut ceva ce seamănă cu un amestec de cifre şi litere aproape ilizibile. Pe latura dinspre răsărit, se descifra cu greu numele Thomas Addis… printre şirurile de

cuvinte aproape şterse.

Dându-se înapoia florilor roşii şi alb-lăptoase de la baza obeliscului, a remarcat la marginea stratului de flori, la înălţimea piciorului, o stea de metal cu cinci vârfuri într-un cerc de metal cu literele US în mijloc, pe care o mai văzuse cândva la mormintele veteranilor de război.

„După stea vei ajunge departe”, spunea poezia-ghicitoare.

A revenit Terri.

— Există o ascunzătoare. Găseşte-o… secretul este în pământ.

— O clipă. Nu sunt genul care să-şi înfigă degetele în pământul unui mormânt. Când ne întâlnim, Terri? Trebuie să ne întâlnim.

— Nu există nici un cadavru în mormânt. Crede-mă. Găseşte ascunzătoarea.

— Explică-mi ce se întâmplă aici. Voi veni după tine şi tu îmi vei spune ce se întâmplă.

— Robert, nu tu trebuie să ai iniţiativa. Ai nevoie de mine pentru a-l proteja pe Adam. Să-l ajutăm să împiedice acest act îngrozitor. Dacă tu crezi că este numai un joc stupid, închide telefonul chiar în această clipă.

A privit peste pietrele de mormânt spre gaura uriaşă ce se căsca pe locul în care se aflaseră turnurile. I se ceruse să împiedice o tragedie încă şi mai gravă în oraşul de care prinsese drag. I se ceruse să-şi ajute prietenul. Oricât de nebunesc ar suna totul, oameni cumsecade spuneau că au nevoie de el. Şi undeva, în adâncul sufletului, descoperea o parte a lui înăbuşită, aproape distrusă. Dacă o pierdea acum pe Terri, probabil nu avea să mai descopere niciodată ce însemna acea parte. Şi, dacă totul era numai un joc stupid, voia să-l dea în vileag pe Adam şi să-l facă de ocară.

— Nu închid telefonul.

— Nici nu am crezut că o vei face. Dacă întrerup conexiunea, tu nu mă vei mai putea găsi niciodată. Robert, jur că vreau să te ajut! Dar trebuie să joci după regulile mele. Este singura cale.

El a izbucnit:

— Cum?

— Vei vedea. Şi ne vom întâlni. Dar mai întâi fă ce-ţi spun.

El a îngenuncheat în faţa obeliscului, prefăcându-se că-şi exprimă omagiul în faţa lui, că-şi trage sufletul sau că îşi leagă şireturile şi, în timp ce făcea acest lucru şi-a înfipt degetele în pământ, de-o parte şi de alta a micii stele de metal. Nimic. A

săpat mai departe cu degetele, introducându-şi de tot mâna stângă în pământ. Tot nimic. Şi apoi, adânc, în stratul de flori, degetele lui au atins ceva cu suprafaţa netedă şi tare, din plastic. A apucat obiectul, l-a scos şi l-a ascuns în mânecă, prudent. Apoi s-a întors pe unde venise.

A intrat în capelă, cu mâna murdară de pământ ascunsă sub haină şi a găsit o strană. Din nu ştiu ce motiv, se simţea mai în siguranţă în biserică. S-a aşezat la capătul dinspre Broadway, cu faţa spre altar şi şi-a plecat capul ca pentru rugăciune cu scopul de a se uita la obiectul găsit în ascunzătoare. A deschis recipientul constând dintr-un portţigaret simplu din plastic şi a simţit căzându-i în mână un obiect de metal. A privit în jur. Nimeni nu era atent la el. Ochii i-au căzut pe altar: deasupra lui erau razele aurii care reprezentau slava divinităţii cu numele lui Dumnezeu în ebraică în centrul lor. De la dreapta la stânga: Y… H… V… H. Yahve. Cea mai mare enigmă dintre toate.

Auzise de la Horace că altarul fusese proiectat de omul care proiectase şi străzile din centrul oraşului Washington DC: Pierre L'Enfant. Unii au crezut că încercase să facă din oraş un cadran solar uriaş sau ceva similar.

A privit din nou în jos. În mână ţinea un cartuş folosit.

— Îl am, i-a şoptit lui Terii.

— Slavă Domnului. Păstrează-l cu mare grijă.

— Acum ce urmează?

— Ieşi din biserică. Ai nevoie să fii singur cu gândurile tale. Găseşte un loc în care să scrii. Anunţă apoi ce-ai făcut. Postează o imagine cu ce-ai găsit şi ce crezi despre acest obiect. Apoi va trebui să treci la acţiune.

— Ce fel de acţiune? Urmează să ne întâlnim, n-ai uitat, nu? Terri?

Nici un răspuns.

Robert a ieşit din curtea bisericii şi a luat-o pe Broadway. A traversat John Street, îndreptându-se spre cel mai apropiat bar, un loc numit Les Halles.

Era un bar clasic, cu lemn închis la culoare şi oglinzi aşezate caleidoscopic în spatele barmanului şi un aranjament elaborat de ouă fierte tari pe un suport din sârmă aşezat pe barul din faţa lui, asemenea unui sistem solar. Nu prea era nimeni înăuntru. Privind din stradă restaurantul, lumina i s-a părut asemenea chilimbarului. Pe pereţii de lemn maro-închis aproape negru erau fixate lămpi galbene-aurii. Asta i-a trezit o amintire. La început

nimic clar. Apoi şi-a dat seama că mai fusese în Les Halles înainte. Băuse ceva cu colegii după o ceremonie de premiere; Katherine era îmbrăcată la patru ace şi ei doi ieşiseră din restaurant, se duseseră la băile din spate, sus pe scări, urmaţi de chelnerul care repeta întruna „nu, nu, este numai pentru doamne” şi ea îşi ridicase rochia şi se gândiseră să facă dragoste chiar acolo, în baie, dar renunţaseră. Fuseseră primii premiaţi după 11 septembrie şi, după ce-au băut, s-au dus la Ground Zero şi au plâns.

Robert s-a dus la baie şi şi-a spălat pământul de pe mâini. Apoi a comandat o bere, încercând să-şi adune gândurile.

După un timp i-a sunat Quad-ul.

— Tern?

— Da. Ascultă cu atenţie. Nu spune nimic. De aici începem. Suntem la baza Scării lui Iacob. O construim urcând din întuneric spre lumină, de la teamă spre iubire. Fiecare treaptă este o încercare. Păstrează asta în minte. Scrie apoi ce gândeşti. Postează tot.

— Asta-i o nebunie şi nici nu ne e de vreun ajutor.

— Fă-o! Te rog.

— Hai să ne întâlnim.

— După ce faci asta.

Şi Terri a dispărut.

Robert şi-a frecat faţa cu palmele. Să plece? Trebuia să se întâlnească cu ea.

— La naiba! a spus el cu năduf.

A deschis cartuşul la baie şi l-a fotografiat cu Quad-ul; nu voia să facă asta în public.

S-a întors apoi la bar şi a încercat să se privească în oglinzi. Nu era raţional. Ciudat de emoţionat, panicat, cu sentimente contradictorii, îi lipsea o imagine clară. Dar şi-a dat seama că o parte din el voia să facă asta.

A desfăcut tastatura portabilă pe care o găsise la Adam. A scris şi a postat câteva rânduri pe website, pe prima pagină.

Dovada bunei-credinţe.

Scriu aceste rânduri respectând indicaţiile tale. Pot demonstra că am făcut următoarele lucruri:

— M-am dus la locul pe care ml l-ai indicat. Coordonatele corespund curţii unei biserici ce străjuieşte de pe înălţime Ground Zero din Lower Manhattan.

— Am descoperit obiectul ascuns. Postez o fotografie a acestuia, aşa cum mi s-a cerut. Un cartuş folosit ascuns într-un portţigaret simplu, din plastic. Nu ştiu ce semnificaţie are. Să ghicesc? L-am adus cu mine.

— Terri, vreau să te ajut. Eşti bine? Mi s-a părut că am citit o suferinţă în vocea ta. Cine altcineva se mai uită la acest blog? Cine a construit acest site?

A pus o fotografie a cartuşului. A rămas conectat. Într-un interval de două minute ea a răspuns în spaţiul destinat comentariilor.

Robert, înţelege, te rog, ce urmează să faci. Vei primi o serie de indicii sau de provocări şi, în fiecare situaţie, va trebui să cauţi răspunsul în lăuntrul tău. Este o căutare purificatoare a sufletului. Este singura ta modalitate de a ajuta. Fiecărei stări interioare îi corespunde o stare exterioară. Leagă locul ascunzătorii cu conţinutul său. Scrie-ţi impresiile. Arată că evoluezi. Este singura cale. Eu sunt bine. Este greu. Adam a construit site-ul chiar înainte de a dispărea, pentru a-l ajuta pe Supraveghetor. Continuă să scrii.

El a continuat să scrie. Mai întâi a mai băut nişte bere. Îi era foarte foame. A comandat un sendviş, s-a concentrat şi a început din nou să scrie. A postat fotografii cu obeliscul de la mormânt şi imagini cu Ground Zero, pe care ea dorise ca el să-l vadă. A postat chiar o imagine privelişte a pe care o avea de pe scaunul de la bar.

Ce mi-a comunicat prima ascunzătoare.

Terri,

Nu ştiu cum vrei să fac asta. Să pun în legătură obiectele ascunse şi locul amplasării lor; asta spui. Lumea interioară cu cea exterioară.

Aşadar, am fost asaltat de imagini ale morţii. Tu m-ai trimis să văd două cimitire, locuri venerate, unul pentru a sparge un cod despre moarte, altul pentru a săpa în pământul uneia dintre cele mai vechi clădiri din Manhattan; m-ai trimis înapoi în timp la începuturile acestui oraş, printre flori şi pietre şi iarbă, pentru a mă uita la groapa

uriaşă de la Ground Zero... M-ai trimis la biserica ce a fost cumva cruţată când pilonii şi grinzile de la turnurile gemene au venit şuierând prin aer spre pământ M-ai pus să mă uit la locul care mă umple de furie din cauza emoţiilor primitive pe care le trezeşte în mine şi m-ai lăsat să bântui ca o persoană nu tocmai sănătoasă la cap sau prezentabilă printre morminte până când am găsit ascunzătoarea ta şi în ea, un cartuş. Deci, da, moartea. Moarte şi supravieţuire şi dorinţa de a ataca şi de a răni pentru a supravieţui. Aspecte primare. Ai de gând să mă trimiţi prin tot oraşul, să-mi înfig degetele prin morminte? Este destul atât? Ajută-mă. Nu înţeleg nimic.

George Washington avea propria strană la Biserica Sf. Pavel; încă o poţi vedea. S-a rugat acolo după ce a fost învestit ca primul preşedinte al naţiunii la Federal Hall. Naşterea naţiunii din război. Acum alt război. Distrugere, supravieţuire. Aici vrei să ajung?

Am avut o prietenă care era în centrul oraşului când au căzut turnurile, de fapt, eu am trimis-o acolo. Spunea că norii de praf pe care-i vezi în înregistrările video din acea dimineaţă erau plini de resturi metalice zburătoare. Am băut cu ea la barul ăsta. A fost o acţiune menită să provoace un răspuns tribal. Noi suntem cu toţii raţionali, suntem oameni civilizaţi până când cineva aduce atingere fondului nostru tribal. Atunci ne schimbăm sau poate ne amintim. Vom ucide pentru tribul nostru sau vom face mai mult de-atât Suntem cu toţii posibili torţionari. Unele lucruri sunt imposibil de uitat.

Terri, ce altceva mai vrei de la mine?

Ea a răspuns:

Robert, ai început cu dreptul. Sapă mai adânc în aceeaşi direcţie. Învaţă să-ţi întorci privirea spre înlăuntru şi vei învăţa să vezi în exterior. Acesta este primul pas pe un drum dificil. Este important să-l foci. Începe să acorzi mai multă atenţie împrejurimilor. Dacă ceva îţi atrage atenţia, insistă. Fotografiază. Postează.

Trebuia să o ia din loc. S-a ridicat şi a ieşit din bar. A încercat să o contacteze pe Terri pe Quad, apăsând nerăbdător pe

butoane, dar numărul era ascuns. Nu putea intra în contact cu ea.

Chiar lângă Les Halles era o clădire frumoasă din teracotă maro, care găzduia atât sala de lectură a unei societăţi de ştiinţă creştină, cât şi un magazin Manhattan Muffin.

Era pe John Street 11, când a observat ornamente care-i aminteau de simbolul medicinei, pe care-l văzuse adeseori, şerpi încolăcind o tijă, numai că aici erau reprezentate şopârle mici care se împleteau formând o coloană. Până acum nu remarcase aceste ornamente. Între ele mai erau capete bărboase, sumbre, din feţele cărora creşteau elemente vegetale. Asta i-a transmis o oarecare nelinişte.

S-a întors pe Broadway. La magazinul Stocking Exchange de vizavi, în nuanţe de negru şi auriu, sub vitrinele în care era expusă lenjerie sexy, o linie de urme aurii de tălpi de femeie conducea în magazin. A făcut o poză, apoi a traversat din nou strada şi a fotografiat şopârlele de teracotă şi capetele înfrunzite.

Şi-a continuat drumul spre sud, trecând din nou pe lângă cubul gigantic şi roşu, aşezat într-o poziţie ciudată. De această dată, a remarcat o gaură rotundă care-l străpungea dintr-o parte în alta. S-a uitat de-aproape la el. Era o iluzie de cub. Laturile lui aveau dimensiuni diferite. Un cub adevărat nu ar fi arătat astfel, după câte se pare.

Terri continua să tacă.

A mai mers cale de două străduţe, spre sud. Biserica Sf. Treime se profila din nou în dreapta lui. A ajuns la colţul rotunjit al Wall Street nr. 1, pe care-l văzuse mai devreme din cimitir, la clădirea Băncii New York; clădire într-un glorios stil art deco, din piatră albă şi auriu-intens, ca o catedrală făcută din pânză drapată. În timp ce stătea în dreptul intrării principale a clădirii de pe Wall Street, razele soarelui au pătruns în sala de recepţie roşie şi aurie – fabuloasa Sală Roşie închisă pentru public de la 11 septembrie – şi au făcut-o să strălucească asemenea focului.

Robert era transfigurat. Roşu aprins, alb, auriu.

Cândva, aici se afla zidul de lemn din nordul New Yorkului, care proteja oraşul de invadatori. *Capătul de nord* al acestuia, aflat la doar 1,5 kilometri distanţă de extremitatea sudică. Pe latura dinspre Broadway a Băncii New York, ferestrele ca de bronz reflectau turla Bisericii Sf. Treime profilată pe cerul albastru-intens şi din nou flacăra roşie a interiorului i-a sărit în ochi.

— Robert.
— Terri? Unde ai fost?
— În iad.
— Poftim…?
— Îndreaptă-te spre vest. Găseşte un înger. Repede!
— Poftim?
— Nu-ţi pot explica. Nu acum. Ţii minte ce ţi-am tot spus?
— Terri, nu voi uita nimic din toate astea mult timp.
— Mergi spre vest.
— Merg. Traversez Broadway, mă îndrept spre Rector Place, de-a lungul laturii de sud a Bisericii Sf. Treime.

Pe grilajul din exteriorul bisericii, a găsit ceea ce-i ceruse Terri să caute: o placă marca locul pe care se aflase Columbia University în vremea când se numea Colegiul Regal. Pe ea erau două medalioane ovale. Pe cel din stânga un soare radiind, precum cel de deasupra altarului Capelei Sf. Pavel, strălucea în partea de sus a medalionului şi în centrul lui era trecut în ebraică numele lui Dumnezeu.

— Yod, heh, vav, heh.
— Terri?
— Nume inexprimabil… incognoscibil… Robert, găseşte îngerul de Lumină.

Pe dreapta plăcii, în ceea ce el a considerat a fi emblema Bisericii Sf. Treime, se afla cea mai remarcabilă imagine. A spus cu voce tare:

— Omul-Spirală.
— Da, a exclamat Terri.

Cu un picior în mare, cu celălalt pe pământ, soarele ca un cerc în jurul feţei lui: în centrul emblemei se afla figura unui bărbat compusă din roţi care se roteau sau din spirale; sau putea să fie un bărbat care purta un veşmânt din spirale care-i urcau pe trup, de la vintre până la cap. Un şir de vârtejuri umpleau centrul corpului acestuia, în timp ce altele erau dispuse pe ambele părţi ale coloanei vertebrale.

— Înger atotputernic, înveşmântat într-un nor… Robert, când priveşti în lăuntrul tău, atât de departe şi atât de adânc cât îndrăzneşti şi apoi mai departe, ţine minte imaginea asta. Iată ce vei vedea. Aşa arăţi tu cu adevărat, este trupul tău de lumină. Eşti protejat… eşti… Crede-mă. Acum mergi spre vest. Mai departe spre vest.

Robert a fotografiat silueta de lumină cu Quad-ul şi a

continuat să meargă de-a lungul lui Rector Street, pe sub arcadele de la Berlitz Language School, înapoi spre staţia de metrou, sfârşind parcursul chiar vizavi de Pussycat Lounge.

— Robert, acum mergi acasă.

— CE?! Nu, nu, nu, nu. Am de gând să mă întâlnesc cu tine, chiar acum.

— Cred că pericolul este de domeniul trecutului. Ai făcut destul pentru astăzi. Am făcut destul. Ai încredere…

Vocea i s-a îndepărtat, iar legătura s-a întrerupt. El stătea la intrarea în metrou, căutând ceva de făcut, dorindu-şi exact în acel moment, mai mult decât orice altceva, să lovească pe cineva foarte puternic. Pe oricine.

Oare ea era în siguranţă? Era epuizată? După voce, nu părea convinsă că pericolul trecuse.

Quad-ul zbârnâi. Primise un nou mesaj: „Ia metroul 1 spre nord. Ne întâlnim în ultimul vagon”.

El a întrebat:

— Terri?

— Dacă vrei s-o mai vezi din nou pe Terri, ia metroul 1.

— Cine eşti?

Nici un răspuns.

Robert a rămas la gura metroului, care parcă-l atrăgea înăuntru şi în jos. Ce s-ar întâmpla dacă n-ar lua metroul?

Nu avea de ales. A coborât scările.

A trecut de ghişeul de bilete şi a ajuns pe peron. Pe mozaicul roşu, albastru şi verde era gravată litera *R* de la Rector Street. Nu o remarcase până acum. Totul părea mai strălucitor, mai clar conturat.

A mers la capătul peronului, unde trebuia să oprească ultimul vagon. A auzit scrâşnetele îndepărtate ale metroului care venea dinspre South Ferry, prima şi ultima oprire pe linia 1. Ultimul vagon era gol.

Robert s-a urcat în vagon şi a aşteptat, aşezându-se cât mai aproape de capătul metroului.

Îndată ce metroul s-a pus în mişcare, uşa glisantă ce lega vagonul de restul metroului s-a deschis. O siluetă îmbrăcată în întregime în negru, cu faţa mascată, a alergat spre Robert atât de repede, încât el abia a avut timp să se ridice în picioare înainte ca aceasta să ajungă la el. Din instinct, Robert şi-a lăsat un umăr în jos şi s-a sprijinit de atacatorul său, încercând să-şi menţină poziţia. Cu un trosnet de os pe os, a simţit că este

ridicat în aer şi izbit de uşa de metal de la capătul metroului.

Imediat ce a căzut pe podea, a simţit un cuţit la gât şi o mână ca o gheară pe creştet. A tras aer în piept cu durere şi teamă, în timp ce metalul rece ameninţa să-i intre în carne, iar coastele şi şira spinării îi pârâiau. Nările i-au fost umplute de un miros acru. Disperare. Poate că atacatorului îi era mai frică decât lui. Dar, de ce anume?

— Dă-mi-l!

Robert a încercat să identifice vocea. Era răguşită, periculoasă. O cunoştea. Oare chiar o cunoştea? Energică, încrezătoare, dar cumva distorsionată.

— Vrei să-ţi dau portofelul?

— Obiectul ascuns.

— În regulă. Ia toţi banii.

— Ce-ai găsit în ascunzătoare? Dă-mi! Unde este?

— Va trebui să-mi bag mâna în buzunarul de la haină.

— Care anume?

— Cel interior, în stânga.

Era o minciună, dar Robert şi-a închipuit că atacatorului îi va fi greu să ajungă la buzunar fără să mişte mâna în care ţinea cuţitul.

Bărbatul şi-a vârât degetele în buzunarul lui, dar nu a găsit nimic.

Izbit cu putere de uşa de metal, capul lui Robert a explodat parcă din cauza durerii.

— Unde este?

Atacatorul voia legătura lui Robert cu Adam. În nici un caz. Robert şi-a chibzuit bine momentul. După ce s-a liniştit în sufletul lui, a împins brusc cu picioarele, lovind în os. Nu va renunţa.

A fost răsucit de mâini puternice. A primit pumni peste faţă. A căzut pe un genunchi, luptându-se să nu se lase doborât.

S-a simţit ameţit şi lumina din jur a început să-şi schimbe nuanţele. O lumină galbenă intensă, mai bogată şi mai întunecată cu fiecare secundă ce trecea, s-a scurs în aerul din jurul atacatorului. Faţa lui Robert a început să se congestioneze, un pumn s-a încleştat pe mintea lui cu răceală şi iată-l înapoi în lumea viselor… forme geometrice… săgeţi luminoase… durere arzătoare înfiptă ca un pumnal în spatele ochilor. Îi era rău. Voia să vomite.

I-au venit în minte nişte cuvinte. Auzea vocea lui Terri: „Ascunde-te cu copilul şi cu îngerul de Lumină. Ascunde-te cu

ei”.

Imaginea monumentului copilului, pe care Terri i-o trimisese, a răsărit brusc în mintea lui. S-a refugiat în acea imagine. Şi în cea a lui Moss. Şi în cea a îngerului de Lumină.

În afară, durerea s-a dublat.

Nişte mâini îi cotrobăiau prin buzunare. Atacatorul a găsit cartuşul şi l-a luat.

Robert s-a simţit târât de picioare. Apoi, brusc, privea scena de deasupra, de undeva de foarte departe. S-a gândit la Katherine, a încercat să aprecieze dacă va muri sau nu. A crezut că va muri. A văzut lumea sfărâmându-se ca un cub de gheaţă.

Apoi, pe neaşteptate, totul s-a oprit în loc. Mintea îi era eliberată. Genunchii i s-au îndoit. Bărbatul mergea de-a-ndărătelea spre capătul vagonului, cu cartuşul ascuns într-un buzunar de pe mâneca hainei.

— Nu!

Cu un efort de voinţă, Robert s-a aruncat asupra bărbatului chiar când acesta deschidea uşa metalică ce ducea spre vagonul următor. Au ajuns amândoi în cabina strâmtă, de metal, dintre vagoane. Platformele de metal tremurau şi se clătinau sub picioarele lor. Curentul de aer îi biciuia pielea.

A privit în ochii atacatorului său şi a fost ca şi cum s-ar fi uitat la un soare vătămător. Privea din nou chipul morţii din noaptea incendiului. Acesta emana ură, arcuindu-se parcă şi încolăcindu-se într-o gaură neagră în care-l atrăgea şi pe el. S-au prins unul pe celălalt de beregată, izbindu-se de uşile şi de armăturile de metal dintre vagoane. Metroul străbătea staţia de metrou închisă de la Cortlandt Street, direct sub Ground Zero şi ei se clătinau dintr-o parte în alta, cu picioarele lunecându-le pe plăcile de metal. Şinele alergau sub picioarele lor.

Închizând ochii pentru a se feri de lumina galbenă ca fierea, Robert s-a smuls din strânsoare şi a apucat una din încheieturile atacatorului său, răsucindu-i-o până i-a dus-o între omoplaţi. Şi-a vârât o mână în buzunarul cu fermoar de pe braţul acestuia şi şi-a luat înapoi cartuşul. Apoi l-a izbit pe atacator cu capul de pereţii de metal şi l-a prins deasupra lanţurilor dinspre peretele tunelului.

— Cine eşti? a strigat el. Cine eşti?

Nici un răspuns.

A împins capul şi trunchiul atacatorului şi mai mult în afară, spre tunel.

— Cine eşti?

Spre uimirea lui, ochii i s-au umplut de lacrimi de furie.

Dorea să-şi ucidă atacatorul. A slăbit pentru un moment strânsoarea, deconcertat.

Un cot l-a izbit în abdomen tăindu-i răsuflarea. Atacatorul s-a răsucit şi a încercat să deschidă uşa care ducea în vagonul din spate, în timp ce metroul intra în staţia Chambers Street.

Încovoiat de durere, Robert simţea ca şi cum plumb i se scurgea în întreg corpul. Greutatea i se aduna în picioare, ajutându-l să se înfigă mai bine în podea. Timpul se dilata scurgându-se cu încetinitorul, ca melasa răsturnată. Spre uimirea lui, a reuşit să se ridice în picioare şi a simţit acea greutate ca de plumb răspândindu-se în fiecare fibră, alungându-i durerea şi umplându-i plămânii şi pieptul cu o putere de care nu se credea capabil.

Şi-a balansat greutatea pe piciorul dinainte călcând cu pas apăsat, s-a răsucit şi a izbit cu pumnul în spatele atacatorului său în timp ce acesta pătrundea prin uşa deschisă în ultimul vagon. Bărbatul a zburat înainte, cu picioarele desprinse de la pământ, ca lovit de mitralieră. A zburat pe lângă barele metalice de susţinere până pe la jumătatea vagonului, apoi s-a rostogolit spre capătul vagonului, unde s-a izbit de uşa de metal din spatele metroului.

Robert şi-a privit neîncrezător pumnul. Era surescitat şi avea totodată un sentiment de mândrie. Simţea metal topit curgându-i prin vene şi muşchi şi scurgându-se înapoi în podea, spre centrul pământului. Atacatorul s-a ridicat cu greu şi a fugit în staţia Chambers Street când s-au deschis uşile metroului.

Puterea părăsindu-l acum şi cu capul învârtindu-i-se, Robert a coborât pe peron şi s-a îndreptat spre o pubelă. A vomitat în ea. Apoi a mers clătinându-se spre un perete, s-a lăsat pe vine şi şi-a prins capul între mâini. Preţ de o clipă sau două, nu a mai ştiut de el.

Little Falls, 26 august, 2004

Katherine se uita în oglindă tremurând.

Văzuse lupta. Îşi văzuse soţul atacat şi supravieţuind. Imaginile veniseră nestăvilite ca un uragan, însoţite de senzaţii de mânie şi durere, în timp ce Robert se lupta pe viaţă şi pe

moarte. În oglindă, preţ de o clipă doar, văzuse prin ochii lui Robert ochiul seducător şi plin de ură.

Se întâmplase într-adevăr. Lungul şir de evenimente începute cu peste douăzeci de ani în urmă – parcă cu douăzeci de vieţi în urmă – se apropia de final, într-o formă coregrafică, elegantă. Toate evenimentele din Ziua Marii Pene de Curent conduceau acum spre o finalitate.

Ea avea nevoie acum să primească îndemnul de a merge până la capăt.

Atâţia ani în care aşteptase ordine, în care organizase şi desfăşurase misiuni, în care trăise într-o lume a decepţiilor şi a jumătăţilor de adevăr şi a trădării. Toate pentru nimic, întinându-şi sufletul.

Şi acum singura misiune secretă pe care o dorise cu adevărat. Aştepta îndemnul Supraveghetorului pentru a mai merge sub acoperire o ultimă dată.

L-a iubit pe Robert. Mai îl iubea *încă* dacă lăsa la o parte clişeele? Chiar mai conta după atâţia ani împreună?

O durea sufletul să-l dezamăgească. Îi era ruşine, chiar dacă o făcea pentru binele lui. Era prea bună la asta. Mereu fusese.

A ieşit în grădina din spate şi şi-a aprins o ţigară, prima ei ţigară. Erau zile în care cu greu se putea suporta, dar astăzi simţea că, în sfârşit, putea ajunge la ţintă. În sfârşit, putea găsi o formă să răscumpere răul pricinuit.

Avea de plătit pentru faptul de a fi trăit atât de mult timp într-o lume secretă – o lume pentru care ea părea să se fi născut, în care se pricepuse atât de bine să locuiască.

Astăzi se amuzase o oră cu doamna psiholog Sarah, scoţând toate sunetele potrivite, care dovedeau că ştia stadiile durerii, că putea aprecia progresele făcute în procesul de vindecare şi că da, îşi accepta suferinţa. Era însă într-o perioadă de „gândire magică”, aşa i se spusese, în care era foarte normal să încerce să negocieze cu Dumnezeu, să asocieze lucrurile rele pe care le gândise sau le făcuse cu teribila pierdere pe care o suferise, ca şi cum, cumva, chiar ea o provocase. Era normal să nu renunţe la credinţa că băieţelul ei nu murise cu adevărat.

Toţi ştiau, bineînţeles, că ăsta era un nonsens. Un răspuns normal, copilăresc, fals la pierderea ei. Aceste lucruri i le spusese Sarah.

Numai că ea, Katherine, învăţase mai multe lucruri groaznice decât cei mai mulţi dintre oameni. Cum să înşele, să şantajeze,

să jecmănească. Cum să trădeze. Cum să-i folosească pe oameni şi cum să-i arunce apoi ca pe nişte gunoaie.

Şi ştiuse de mulţi ani că această gândire magică era mai mult decât un stadiu al suferinţei.

Şedinţele de consiliere erau o prostie. Participase la ele timp de trei luni, ca să-l facă fericit pe Robert, singură sau împreună cu el, în aşteptarea momentului potrivit. Fusese un mod de a-l proteja pe Robert. Jurase că-l va proteja cât de mult timp posibil, până când va sosi momentul ca el să-şi cunoască harul. Dezamăgirea nu era întotdeauna un lucru rău.

A sunat telefonul.

A ascultat cu atenţie vorbele Supraveghetorului şi a închis. A rămas o clipă cu privirile pierdute. Cursa începuse, o avertizase Supraveghetorul. Robert o contactase pe Terri, pornise în căutarea cheii şi găsise ascunzătoarea. Luptase pentru a păstra cheia. Confruntarea era pe muchie de cuţit. Dacă ea avea vreo îndoială, acum era momentul să o exprime.

Katherine nu avea nici o îndoială. Ar fi fost extrem de periculos dacă ar fi fost descoperită. Dar acum avea cel puţin limpezimea ordinelor finale. Ştia ce-o aştepta. Spărsese un cod, iar acum trebuia să spargă încă unul, pentru binele suprem.

Avea de amplasat echipament, de pregătit un rol. Şi, mai presus şi dincolo de misiunea ei oficială, avea să ducă la bun sfârşit sarcina ei secretă. Nu ştia cum, dar va face lucrurile cum trebuie. În sfârşit, revenise la viaţă.

I-a scris un bilet lui Robert, explicându-şi absenţa într-un fel care să-l ajute să facă următorul pas. Apoi a plecat de-acasă.

New York, 26 august 2004

Tamponându-şi gura însângerată cu o batistă, cu o mână tremurândă şi simţindu-se recunoscător că nimeni nu-i acorda prea multă atenţie, Robert a luat metroul de la Chambers Street spre garajul în care-şi lăsase maşina de dimineaţă – lui i se părea că asta se petrecuse în urmă cu câteva zile – şi a condus încet, traversând oraşul spre Tunelul Lincoln.

Era ora 18.

Gura şi gâtul îi erau acre din pricina vomei. Îşi dorea foarte mult să fie cu Katherine.

Quad-ul era bine închis, în buzunarul lui. Conducea mecanic

prin traficul aglomerat. Nu se gândea la altceva.

Lucrul a funcţionat bine până când i-a tăiat calea un camion Ryder, obligându-l să pună brusc frână şi să declanşeze o avalanşă de claxoane de la maşinile din spatele lui. Inima a început să-i bubuie, dorea să meargă la baie, dădea să plângă şi voia să lovească pe cineva în cap cu pumnii până când ţeasta respectivului ar fi crăpat. Ce naiba! A lovit cu podul palmei volanul. Din nou. Din nou.

A răsuflat adânc. S-a adunat. A intrat în tunel. A continuat să înainteze. S-a calmat. În mod miraculos, a traversat New Jersey fără să omoare pe nimeni.

S-a oprit pe Route 3 la restaurantul Tick Tock Diner, placat cu panouri roşii burgundia şi crom strălucitor, pentru o cafea şi un sendviş şi pentru a încerca să-şi limpezească gândurile. Decorul de la intrare semăna cu gheaţa din visul lui care se spărgea şi-i reflecta imaginea, dându-i senzaţia că se fragmentase într-o duzină de versiuni ale persoanei sale.

Alcoolul metabolizat şi adrenalina se răspândeau în sângele lui şi se luptau cu cafeaua şi cu sucurile gastrice în timp ce mânca un sendviş cu şuncă, salată şi roşii. A scos Quad-ul ca să o sune pe Katherine, dar a închis pentru o clipă ochii, ca să se gândească la ce i-ar putea spune. Nu ştia ce să-i zică. Oricum, a sunat şi i-a răspuns robotul. A lăsat un mesaj că era pe drum, să nu-şi facă griji.

Apoi a clacat: a adormit chiar acolo, în restaurant, până când chelneriţa l-a scuturat ca să-l trezească pentru a plăti. Îndată ce s-a aşezat în maşină şi-a dat seama că nu mai era în stare să conducă. A adormit din nou.

Când a intrat pe uşă, se aştepta ca soţia lui, Katherine, să fie îngrozită de buzele şi nasul lui umflat. Mintea îi gonea, trecând de la o idee la alta. Ce-i putea spune? Ce trebuia să ţină secret?

Dar Katherine nu era acasă. Tot ce-a găsit Robert a fost un bilet.

> Dragă Robert,
>
> Am nevoie de ceva timp ca să-mi limpezesc gândurile. Te iubesc, dar ştiu că nu sunt soţia pe care o vrei sau de care ai nevoie. Mă simt fără speranţă, fără senzualitate, fără viaţă. Am plecat să mă plimb cu maşina. Mă întorc târziu. Nu-ţi face griji, am doar nevoie de ceva timp.

Robert a tras adânc aer în piept.

Katherine mai făcuse asta, mai ieşise singură la film, să cineze sau, ocazional, să se întâlnească cu o prietenă. De cele mai multe ori, spunea că ieşea singură, iar el o credea, întotdeauna se întorcea acasă.

Era zdrobit de oboseală. Nu ştia ce să facă să o ajute să se întoarcă la el.

Trebuia să-şi facă griji? A respins această idee. Nu avea de gând să-şi facă rău cu mâna ei, era sigur de asta. Dar teama lui era că într-o bună zi ea nu se va mai întoarce la el.

Secătuit de vlagă şi chinuit de dureri, s-a spălat pe faţă în baie, apoi şi-a turnat o băutură şi s-a aşezat în birou. Toate la timpul lor.

A încercat să se adune, reamintindu-şi traseul paşilor lui şi interpretând tot ce acumulase în minte din momentul în care părăsise apartamentul lui Adam.

Cu stele sub picioare: o cale magică. Un drum pavat cu cărămidă galbenă?

Măşti şi costume: deghizare şi decepţie. Nu totul este cum pare.

Desene în spirală: ascendent şi descendent. Un perete care respiră: lucruri ce par moarte se trezesc la viaţă.

Spargerea de coduri: găsirea unei realităţi mai profunde.

„Adu-ţi aminte de moarte.” Ca şi cum ar fi putut face altceva lângă Ground Zero, loc al morţii şi al urii, al curajului şi al sacrificiului.

Un mormânt, un cartuş de glonţ, atacul. Mai multă moarte. Dorinţa lui de a supravieţui, de a ucide. Ruşinea la gândul că era gata să ucidă. Mândria că supravieţuise. Văzuse literalmente roşu în faţa ochilor. Putea încă simţi în membre ecoul puterii de care fusese capabil cât se luptase pentru viaţa lui.

Încercând să-şi liniştească mintea, s-a adâncit într-o muncă automată ce pentru el însemna cercetare. A început să navigheze pe Google, tipărind rezultatele căutărilor, făcând teancuri de rezultate care păreau să aibă o conexiune. Trebuia să înţeleagă. L-a sunat pe Horace. Nici un răspuns.

A intrat pe site-ul pe care Terri îi spusese să posteze ce găsea şi a verificat dacă mai erau alte răspunsuri sau comentarii. Nu a

găsit nimic.

S-a uitat cum funcţiona site-ul. Logarea era liberă. Foarte simplu de folosit. A postat fotografiile pe care i le trimisese Terri şi câteva dintre cele pe care le făcuse el cu Quad-ul în timpul zilei. Poate că mai aveau pe cineva care făcuse acelaşi lucru cu un URL diferit, pentru a concura cu el. Blog contra blog. Premiul? Adam. Sau viaţa lui Adam? Viaţa fiecăruia?

I s-a năzărit că Terri putea să nu-i ştie adresa de e-mail. A intrat în AOL, dându-se drept Adam şi şi-a continuat cercetarea.

S-a auzit un sunet prelung şi Terri a fost on-line. I-a trimis imediat un mesaj.

<Terri, eşti bine? >

<Adam? >

<Nu, scuze, sunt Robert. >

<Nu mă mai aşteptam să pretinzi că eşti el încă o dată în această seară. Pesemne că asta îţi face plăcere. >

<Ei, există nişte limite. >

<Tu îţi cunoşti limitele, Robert? >

<Am fost aproape ucis după ce tu te-ai evaporat. >

<Ştiu. Îmi pare rău, nu te-am putut ajuta. Ai luptat. Ai supravieţuit. Încă ai prima cheie. Simt lucrul ăsta. >

<Aşa este? >

<Da. Şi ai încă asupra ta miezul, cheia principală, nu-i aşa? Ai făcut ce trebuia ca să supravieţuieşti. Acum ai grijă de ele. >

< Voi avea. >

<Ce-ai văzut? Dacă ar trebui să spui un singur lucru, care ar fi acela? >

În minte i-a venit momentul în care-l eliberase din strânsoare pe atacator, orbit de lacrimi de furie. Voise să-l ucidă. Să-l rănească. Nu-i făcuse nimic, îl vedea o fiinţă nedemnă, care nu merita nici o consideraţie.

<Mi s-a întâmplat ceva. Furia mi s-a domolit brusc când m-am văzut pe punctul de a-i zdrobi faţa de peretele tunelului. I-am dat drumul. Numai pentru câteva secunde. Apoi m-am simţit puternic ca un taur. Făcut din oţel. I-am cărat la pumni să mă ţină minte. >

<Dar ce-ai văzut? >

<Ură. Frică. >

<Şi? >

<Asta-i tot. A trebuit să mă opresc. >

<Ai făcut bine. >

<L-am lăsat să plece. >

<A trebuit. >

<L-aş fi ucis, a oftat Robert. *Blogul ăsta... Adam îl poate vedea?>*

<El se ascunde, dar aşa sper. >

<Nu el este cel care-ţi trimite Punctele de destinaţie GPS? Poezioara-ghicitoare nu era de la el? >

<N-am mai spus că nu ştiu cine le trimite. Cu siguranţă: Adam nu cunoaşte ascunzătorile care au fost amplasate de constructorul Ma'rifat'-ului. >

<Pentru ce? >

<Nu ştiu. >

<Explică-mi acele stări de transă – sau ce naiba erau – în care intrai când îmi dădeai mie instrucţiuni. După glas, părea că suferi. >

<Robert, eu nu te îndrum în deplină cunoştinţă de cauză. Culeg şi frânturi de sensuri din jurul tău şi ţi le transmit. Amândoi *încercăm să rezolvăm puzzle-ul, înţelegi? Eu capăt percepţii spaţiale – mergi drept, opreşte-te, ia-o la stânga – şi recepţionez imagini a ceea ce este relevant acolo – lucruri îngropate sau o formă, sau o emoţie, un ecou al unei activităţi din trecut din locul respectiv, sau un simţ al geometriei spaţiului şi al traseului pe care-l parcurgi. Uneori este ca un set de coordonate, dar referitoare la timp şi la emoţii şi deopotrivă la spaţiu. Uneori este vorba despre forme şi ritmuri... şi* nu-mi pot aminti ce spun. *Am nevoie de o înregistrare, am nevoie de blog... ca să încerc să înţeleg tot. Tu trebuie să mă aduci pe pământ şi să relatezi ce văd eu în lumea materială aici şi acum. >*

<Este uluitor.>

<Ai abilităţi mai mari decât mine. Potenţial Eu lucrez cu nişte femei puternice care m-au învăţat cum să le folosesc, dar tu ne depăşeşti pe noi toate. Ai ştiut-o dintotdeauna. Întotdeauna a existat o parte din tine căreia noi îi spunem „limbajul verde" sau limba păsărilor>

<Nu înţelegi. Am fost educat să înăbuş această parte din mine. >

<Şi aproape că ai ucis-o. Am simţit frica din jurul ei. Te voi ajuta să-ţi regăseşti această parte a ta Trebuie să o fac de dragul nostru, al tuturor. Tu eşti un Unicorn adevărat. Nu ai idee ce privilegiu este să te ajut.>

Robert şi-a frecat ochii cu podul palmei, căutându-şi cuvintele.

<Îţi mulţumesc. Ce-i aşa de special la Unicorn? >

A durat câteva minute bune până ea a răspuns. Când răspunsul a venit, el şi-a simţit pieptul plin de o recunoştinţă pe care nu ştia cum s-o împărtăşească.

<Unicornul este cel mai puternic tămăduitor. Este o fiinţă care poate aduna o diversitate de energii umane – şi mă refer la toată gama de energii, începând cu energia de a ucide – şi le poate canaliza în vederea formării unui corp de lumină atât de intensă, încât nici un rău nu poate penetra acel corp sau nu-i poate suporta atingerea. >

<Corp de lumină? Ca îngerul de lumină? >

<Aşa pare. Adam spune că lumina este atât de intensă, încât şi oamenii obişnuiţi o pot vedea. Te învăluie în strălucirea ei. Te face să pari înalt de şapte picioare. Apar în mituri ca giganţi, ca învăţătorii în aură luminoasă, ca îngeri... >

În mintea lui Robert s-au aprins primele rânduri din scrisoarea pe care o arsese cu peste douăzeci de ani în urmă: „Ca să trăieşti bine, cunoaşte moartea.”

Voise să-l ucidă pe omul acela. Fusese nevoie să vrea să-l ucidă. Şi acum trebuia să convertească acea energie în ceva superior.

<Cred că înţeleg. Ce se întâmplă dacă un potenţial Unicorn nu-şi poate canaliza energiile, nu le poate transforma? >

<Moare. >

Pentru un timp au tăcut amândoi. Robert se analiza. Va găsi puterea necesară. Nu avea de ales.

<Robert, pot să-ţi cer să-mi faci o favoare? >

<Ce anume? >

<Poţi să nu mai pretinzi că eşti Adam? S-ar putea ca el să încerce să mă contacteze. Nu o poate face, dacă tu îi foloseşti datele personale... îţi cunosc adresa e-mail. >

<Oh... >

<Te rog! Ai nevoie să te odihneşti. Să-ţi aduni puterile. >

<Vreau să te văd mâine. >

<Ne întâlnim la locul primei ascunzători. Mâine, la ora 14. >

<Vei fi acolo? >

<Ne vom întâlni. Acum închide. Mâine îţi voi trimite ceva să asculţi. Este o parte din puzzle. Pe mâine! Ne vedem. Îţi voi da explicaţii. O să-ţi facă plăcere. Crede-mă. Te rog. >

Şi a întrerupt legătura.

Robert a luat cartuşul de glonţ şi Cutia Răului şi le-a pus în seiful ascuns, pe care el şi Katherine îl foloseau pentru valorile lor. Apoi, aşezat din nou la birou, a continuat să se uite peste lucruri cu mintea împărţită într-o duzină de direcţii în acelaşi timp. Imaginea Omului de Lumină îi ardea creierul. Robert l-a găsit în Apocalipsa după Sf. Ioan 10:1-4:

> Atunci am văzut încă un înger atotputernic coborând din ceruri şi cu faţa luminând ca un soare şi picioarele ca nişte stâlpi de foc. În mână ţinea un mic sul de papirus desfăcut. Şi şi-a pus piciorul drept în mare şi piciorul stâng pe uscat şi a strigat cu voce puternică, precum un leu urlând; când a strigat, s-au auzit şapte tunete. Şi când au bubuit cele şapte tunete, eu eram pregătit să scriu, dar am auzit o voce din ceruri spunând: „Pecetluieşte ce au spus cele şapte tunete şi nu le scrie pe papirus”.

Şapte tunete. Fiecare un secret tăinuit. Oare el a auzit primul tunet, acolo în metrou, la Ground Zero?

A scuturat din cap, simţind oboseala în fiecare fibră a corpului. A continuat să lucreze.

Obeliscul de la Biserica Sf. Pavel comemora un patriot irlandez şi fost procuror-şef al statului New York, generalul Thomas Addis Emmet, fratele patriotului irlandez Robert Emmet, executat, dar nu exista un mormânt dedesubt. Monumentul lui Thomas Addis Emmet se afla în partea opusă a oraşului, la Biserica Sf. Marcu. Pe obelisc erau săpate date privind locul acestuia, latitudinea şi longitudinea, în minute, grade şi secunde.

Nimic din toate acestea nu avea vreun sens. Robert s-a frecat la ochi de frustrare. Atunci a ajuns mesajul lui Terri. Nu conţinea decât un fişier audio şi atenţionarea de a nu-l asculta până când nu-i va spune ea să o facă. A încărcat fişierul pe Quad. Terri îi ceruse să cerceteze mai în profunzime. Şi-a adunat gândurile, a scris din nou şi a postat pe internet observaţiile.

> **Ground Zero. Lower Manhattan**
>
> Dacă, aflat în locul acesta, privesc în mine însumi, mă întorc la amintiri atât de dureroase, încât îmi vine să-mi întorc capul ca pentru a mă feri de o explozie.
>
> Văd imaginea unei străzi acoperite de un strat gros de praf negru, sub nori de furtună şi la capătul străzii,

rămăşiţele, încă la verticală, ale unei părţi din turnurile World Trade Center, contorsionate şi înnegrite şi arătând ca însăşi gura iadului, cu acele arcade gotice luminate din spate, în după-amiaza întunecată, de reflectoarele căutătorilor, cu praful îmbibat de apă, asemenea zgurii, sub picioarele mele şi cu ura primitivă a atacului care a reverberat săptămâni în şir după ce turnurile au căzut.

Imaginea m-a prins nepregătit, chiar dacă ştiam ce era acolo, în timp ce eu şi Katherine ne plimbam prin ploaie şi ne ţineam strâns îmbrăţişaţi prin centrul Manhattanului, ca să cheltuim ceva bani în sprijinul vânzătorilor ambulanţi locali, în singurul moment când m-am putut hotărî să merg acolo.

Era, cu toate acestea şi frumuseţe acolo: arcadele existau încă, nu se prăbuşiseră toate. Răspândeau o impresie aproape sfidătoare de intrare în catedrală, de mâini împreunate în rugăciune, de portal care spunea: printre aceste arcade se ascunde un pântece, dincolo de această distrugere se află renaşterea, chiar şi aici va exista iubire. Dar senzaţia covârşitoare era marcată de atâta mânie şi de atâta ură, încât nu m-am putut uita la locul acela mai mult de două secunde şi a trebuit să merg mai departe, spre răsărit, spre South Street Seaport. Nu voi uita asta niciodată.

Din ziua aceea, am fost pradă unei dileme. Cum să reacţionăm, cum reacţionează cineva în faţa unui act atât de virulent şi cum să rămânem noi înşine? Nu poţi fi bun dacă nu supravieţuieşti. Dar în noi există un monstru care, din simpla frică, spune: Fă orice, răneşte pe oricine, nu-mi pasă; poţi face orice oricui este în afara tribului meu.

Astăzi m-am gândit că voi muri. Mi-a fost atât de frică, încât, pentru o clipă, mi-am dorit să se întâmple orice, absolut orice, care să prevină lucrul acesta. Apoi, brusc, nu mi-a mai fost frică. Ne aflam chiar sub Ground Zero. Priveam moartea în faţă şi mă luptam pentru viaţa mea. Am găsit în mine resurse necunoscute şi mi-am depăşit o limită, dobândind capacitatea şi voinţa de a ucide.

Era periculos, rudimentar; energie brută care-mi curgea prin trup. Energia sângelui. Acum ştiu cu certitudine că mă pot baza pe ea din nou, ori de câte ori va fi nevoie.

Cu mulţi ani în urmă, cineva din familia mea mi-a scris şapte maxime de înţelepciune. Prima era aceasta:

„Ca să trăieşti frumos, cunoaşte moartea”. Cred că înţeleg; acestea erau primele energii pe care să le descătuşez în căutarea în care am pornit. Primare, puternice, potenţial ucigătoare. Dacă nu le pot ţine în frâu, nu voi avea forţa să supravieţuiesc. Dar cum să le valorific?

La Ground Zero, turnurile au căzut, iar Biserica Sf. Pavel a rămas intactă, fără măcar o fereastră spartă.

O prietenă maseuză a făcut acolo voluntariat săptămâni la rând, lucrând cu poliţişti, pompieri, muncitori constructori, oferind alinare, în timp ce alţii au pus la punct pe lângă capelă servicii pentru hrană şi apă, un loc de dormit, un loc în care să găseşti un pic de linişte. Dar toate acestea erau pentru „oamenii noştri”, pentru cei ca noi, care suferiseră, pentru cei cu care ne-am identificat Pentru că „identitate” vine de la *idem* „acelaşi”. Este uşor să ne rugăm pentru prietenii noştri.

Câţi dintre noi se pot ruga cu adevărat pentru duşmani, pentru cei care ne doresc efectiv moartea?

Robert tocmai terminase de postat textul, când s-a auzit un sunet prelung venind de la AOL. Şi-a imaginat că Terri voia să răspundă. Dar mesajul era de la Adam HDIII.

— Aşadar, ai cunoscut-o pe delicioasa Terri.

— Adam?

— Probabil că vrea să te frece la creier mâine. Ai vreo problemă cu privire la asta?

Apoi Adam s-a deconectat de la internet.

Robert se uita lung la ecranul calculatorului, dorindu-şi ca Adam să revină şi rugându-se ca asta să nu se întâmple, în cele din urmă, nu a mai putut suporta şi s-a dus la culcare.

New York, 26 august 2004

Adam a inspirat adânc şi a expirat prelung, singur şi chinuit de durere. S-a îndepărtat de calculator şi s-a făcut ghem pe pat, rugându-se din adâncul inimii. Îşi asumase un risc teribil atacându-l pe Robert. Unul l-ar fi putut ucide pe celălalt.

Constrâns de Iwnw să pornească atacul şi prefăcându-se că le

este total supus, pentru a câştiga timp, Adam se rugase ca experienţa aceasta să-l ajute pe Robert să înainteze pe Cale. Simţea că funcţionase, deşi la limită. Dar Robert trecuse cu bine Proba Pământului. Determinat de voinţa lui primară de a supravieţui. Pus în faţa morţii, se luptase pentru viaţa lui. Şi văzuse latura întunecată a acesteia, cunoscuse sălbăticia tribală, călăul din el. Şi îi întorsese spatele. Dinspre pământul pur spre apa purificare.

Durerea se intensifica. Adam şi-a oţelit voinţa din nou pentru a alunga creatura Iwnw care-i muşca din suflet, care se hrănea din ADN-ul său, Minotaurul care se sălăşluise în el. A recitat o mantră a sfidării… Moar*tea nu va avea* supremaţia… *Moartea nu va avea supremația…*

Numai unul dintr-o mie a supravieţuit pe drumul pe care pornise Robert, ştia asta. Adam îi va rămâne alături până la sfârşit. Nu va putea continua prea mult timp. Câteva zile. Exact atât cât trebuia.

Cântecul de iubire al unui martir: Crearea Ma'rifat'-ului

Eu sunt creatorul Ma'rifat'-ului.

Nu sunt un om plin de ură. Îl iubesc pe Dumnezeu cu fiecare por, cu fiecare atom şi fiecare răsuflare a trupului meu. Sunt îndrăgostit de Dumnezeu. Nu-mi doresc decât ca toţi ceilalţi să vadă ce văd eu în Dumnezeu. Vă rog să nu gândiţi despre mine că sunt un om primitiv din soiul celor care scrâşnesc din dinţi. Am o educaţie aleasă. Sunt aproape ceea ce s-ar putea numi un specialist în proiectarea, construirea şi lansarea rachetelor. Am studiat în instituţii de prestigiu din Cairo şi Londra înainte de a veni să trăiesc în America. Am lucrat la ceea ce mie îmi place să numesc Inelul de Aur – numele lui oficial este RHIC, Acceleratorul de Particule din Brookhaven, în Long Island. Împreună cu alţi cercetători, am făcut să se ciocnească la viteze mari diverse elemente, să observăm ce se întâmplă. Nu elemente de mari dimensiuni, deşi o parte secretă din mine şi-a dorit întotdeauna să izbească lucruri mari, ca oricare băiat şi să vadă ce se întâmplă. Dar noi am făcut să se ciocnească atomi de aur, cu viteze foarte mari. La viteze atât de apropiate de viteza luminii, încât spaţiul şi timpul au început să se întrepătrundă.

Tatăl meu a predat fizică şi chimie în Egipt şi în Irak şi acesta a

fost visul lui. Am creat energii atât de puternice în accelerator, încât particulele păreau a nu mai fi apărut în natură de la primele câteva nanosecunde după Creaţie. Este un miracol. Este aproape ca o rugăciune: ne duce atât de aproape de energiile lui Dumnezeu.

Mama este americancă, iar eu sunt american.

Îmi poţi spune Al-Khidr. Iau numele marelui învăţător şi ghid în cunoaşterea tăinuită a lui Dumnezeu, a celui care l-a instruit pe Musa însuşi – Moise, cum îi spuneţi voi – pentru că te voi învăţa cea mai mare lecţie a istoriei, iar lecţia va consta în distrugere şi renaştere, în purificare şi în a sfinţi încă o dată ceea ce este destrămat.

Numele meu adevărat nu contează. Am renunţat la el cu mult timp în urmă. Am trăit pentru voi, am studiat în şcolile voastre, am mâncat în casele voastre, m-am culcat cu femeile voastre. Am avut autoritatea serviciilor secrete. Nu mă veţi putea considera o persoană mărginită şi plicticoasă. Vă cunosc literatura şi muzica. Voi le cunoaşteţi pe ale mele? Vă cunosc temerile şi coşmarurile. Voi le ştiţi pe ale mele? Numele meu este Al-Khidr, ghidul antic şi ofer o lecţie, aceeaşi lecţie pe care trebuie s-o învăţăm cu toţii.

Nu sunt plin de ură. Sunt plin de iubire Am venit din iubire pentru libertate, dar mai mult îl iubesc pe Dumnezeu. Am venit să iubesc America, dar mai mult iubesc pământul întreg.

Mie mi se pare că America trebuie să experimenteze supunerea în faţa voinţei lui Dumnezeu.

America trebuie să cadă la pământ, pentru a se putea înălţa mai unită şi mai smerită. America trebuie să înveţe că adevărata libertate se găseşte în supunere, nu în a fi cel mai mare, mai gălăgios, mai tâmpit şi mai lăudăros copil din bloc. De aceea aleg să distrug New Yorkul. Dar să nu spuneţi că l-am distrus din ură.

2
Proba Apei

Little Falls, 27 august 2004

Katherine s-a întors acasă cândva, după miezul nopţii şi a venit în camera lui Robert. S-a întins lângă el în întuneric, nespunând nimic, la distanţă de câţiva centimetri şi totodată la ani-lumină depărtare. Erau acum şapte ani de când îşi părăsise cariera, cinci de când se reîntâlniseră şi se îndrăgostiseră unul de celălalt.

Nici unuia nu-i plăcea să se certe, rare erau momentele când se împăcau astfel. Ea stătea întinsă lângă el şi amândoi au adormit cu vârfurile degetelor abia atingându-se, fiecare arătându-i celuilalt că ura răceala care se instalase între ei, admiţând totodată că ea există.

Robert a visat că făceau dragoste.

A visat că s-au trezit din somn şi şi-au dat seama că făceau dragoste şi că uşurarea şi încântarea lor erau aşa de mari, încât au izbucnit în râs.

Apoi a deschis ochii, în vis şi şi-a dat seama că o ţinea în braţe pe Terri. Şi-a dorit ca Terri să redevină Katherine.

Nu s-a întâmplat aşa. În timp ce Terri zâmbea către el, el o visa pe Katherine stând deasupra lor şi uitându-se la ei. „Nu te pot învinovăţi, spunea ea. Toţi o doresc pe Terri.”

Apoi şi-a văzut imaginea în oglinda din dormitor. El era Adam. S-a trezit brusc. Katherine plecase. Cu trupul cuprins de durere, s-a uitat în gol, în întuneric, până la apariţia zorilor.

14 august 2003: Ziua Marii Pene de Curent

Timp de patru luni, Adam îşi urmărise ţinta, folosind înlesnirile Căii, lucrând uneori singur, alteori îndrumat şi ajutat de

Supraveghetor. Acum stătea la intersecţia străzilor Tesla şi Robinson, din Shoreham, Long Island şi privea clădirile abandonate. Deasupra clădirii principale a unui laborator dezafectat se înalţă un turn de cărămidă, iar el a ştiut de-ndată ce l-a văzut că ţinta lui se afla în el.

A pipăit talismanul pe care i-l dăduse Terri, l-a tras afară de sub cămaşă şi l-a sărutat. Era perfect calm, însufleţit, mai alert ca oricând.

Era ora 15.55.

A căutat cu privirea gardianul locului. Stătea lângă intrare. Cu ochii minţii, Adam a văzut mişcările duşmanului său, sosirea acestuia şi cum intrase printr-o gaură ascunsă, făcută în gard.

Adam a simţit puterea lui Katherine însoţindu-l. Ei îi datora indiciul final: astăzi va fi ziua atacului.

Adam a găsit intrarea şi s-a îndreptat spre ferestrele de la parter ale laboratorului. A văzut un dispozitiv ce semăna cu o tobă subţire, ce răspândea o lumină slabă, aurie; toba se afla pe o masă simplă de lemn, iar un bărbat scund şi lat în umeri, care se apropia de cincizeci de ani, cu ochii închişi şi cufundat în meditaţie, stătea pe scaunul din faţa ei. Bărbatul ţinea în mână o versiune mai mică a tobei, din acelaşi metal roşu-auriu translucid. Marginea tobei părea a se roti în direcţii opuse în acelaşi timp şi figurile geometrice desenate pe laturile ei luceau alb şi auriu. Abia perceptibil, atât de subţire, încât nu era sigur dacă era real sau doar o iluzie. Deasupra Dispozitivului părea a se afla un nor vag. În timp ce acesta se profila mai mult sau mai puţin, Adam s-a gândit o clipă că era vorba de un ochi.

A început să se roage. „Lasă-mă să împiedic acest act de distrugere, chiar dacă asta m-ar costa viaţa.”

Brusc, bărbatul s-a ridicat şi s-a îndreptat spre Dispozitiv, cu ochii încă închişi. Adam vedea că omul plânge. Emana un sentiment de pierdere grozavă, de durere şi mâhnire adâncă. Adam s-a dus la uşă şi a intrat. S-a îndreptat direct spre ţinta lui, în timp ce omul a deschis ochii şi a pus jos, calm, miezul.

Când Adam s-a aruncat asupra lui, omul a ridicat o mână şi şi-a pus-o cu fermitate pe pieptul lui.

Cu o fracţiune de secundă înainte de lovitură, Adam a văzut clar ochiul iluzoriu de deasupra Dispozitivului contorsionat şi contopit în trupul oponentului său. Apoi Adam a fost traversat de o undă-şoc şi a zburat 6 metri până în partea opusă a încăperii. Uluit, s-a luptat să se redreseze. Şi-a ridicat privirile şi l-a văzut

pe bărbat îndreptându-se din nou, calm, spre Dispozitiv.

Adam şi-a revenit şi i-a cerut ferm:

— Stai!

— Nu, nu, nu! De ce să mă opresc?

Bărbatul a plasat miezul în vârful Dispozitivului, ceea ce i-a mărit acestuia viteza de rotire şi Dispozitivul a început să emită pulsaţii puternice însoţite de sunete joase.

Aerul din jur a început să vibreze, distorsionând imaginea. Apoi bărbatul a îndepărtat miezul, l-a luat şi l-a învelit într-o pânză. Ma'rifat'-ul a încetinit din nou.

— Gata. Este armat. Nu-l poţi opri. Acum îl voi duce în Manhattan, unde există combustibil din plin. Lăcomia. Frica. Ipocrizia. Voi introduce din nou cheia. Şi el se va alimenta.

Adam s-a apropiat câţiva paşi. Dispozitivul a pâlpâit, emiţând flash-uri.

— Iată că îmi răspunde, a spus Adam. Eu nu am deloc ură în inima mea.

— Dă-te înapoi, a spus bărbatul.

Adam s-a aruncat înainte, încercând să smulgă miezul din mâna dreaptă a bărbatului. Au căzut amândoi şi s-au luat la trântă. Miezul a scăpat din mâna bărbatului şi cei doi s-au aruncat să-l recupereze. Adam a pus primul mâna pe el şi a încercat să se ridice, dar şi-a simţit încheietura răsucită cu sălbăticie. A dat drumul miezului în mâna duşmanului, care a făcut o săritură înapoi şi l-a fixat din nou pe capacul Dispozitivului.

Ma'rifat'-ul a început să se rotească din nou, emiţând semnale luminoase intermitente, albastre şi roşii. Un sunet ca un tunet îndepărtat răsuna în aerul care vibra.

Adam l-a prins de umăr şi amândoi au căzut, înfigându-şi fiecare mâinile în beregata celuilalt. S-au rostogolit încleştaţi pe podea, din nou şi din nou, încercând să se elibereze destul cât să se ridice în picioare. S-au izbit de masă şi i-au rupt un picior, apoi, înainte de a mai putea face vreo mişcare, au văzut Ma'rifat'-ul lunecând de pe suprafaţa acum înclinată a mesei şi izbindu-se de podeaua de ciment.

— Nu mi-o voi ierta niciodată, a spus bărbatul în timp ce Ma'rifat'-ul cădea şi apoi, când s-a izbit de podea, Dispozitivul s-a detonat.

Timpul şi spaţiul s-au distorsionat, în timp ce Adam privea Dispozitivul uluit. În jurul Ma'rifat'-ului deteriorat s-a format un

ochi de lumină care se rotea şi emitea lumini galbene şi albastre-electric când se lovea de cei doi bărbaţi, învăluindu-i în limbi de foc.

Adam şi-a făcut din minte o oglindă perfectă. A văzut trupul duşmanului său pulverizat într-o clipă. Apoi şi-a pierdut cunoştinţa.

Generând o geometrie răsucită proprie, în căutarea combustibilului, a energiei pe care s-o consume, lunecând în jos de la mai uşor la mai dens, de la spirit la eter şi materie, Ma'rifat'-ul se hrănea cu ecourile suferinţei constructorului său, cu ura şi furia acestuia şi le răspândea în lume. Particulele de spaţiu şi timp se agitau la întâmplare în jurul Dispozitivului. Fragmente de spaţiu şi de timp s-au combinat, iar din spaţiul gol al miezului Ma'rifat'-ului curgea un şuvoi mare de energie, arcuindu-se în aer.

Dar apoi şi-a slăbit presiunea asupra sufletelor pe care le simţea împrejur, asupra aglomerării grozave de spirite pe care le detecta… Slăbită de calmul lui Adam, de liniştea lui, puterea Ma'rifat'-ului făcea o spirală descendentă pentru a deveni un simplu puls electromagnetic, plin de o forţă uriaşă, dar dezorganizat. Astfel forţa spirituală a acestuia s-a divizat, ajungând la o fracţiune din puterea iniţială. Pulsaţia oscila înainte şi înapoi de-a lungul liniilor de forţă, trecând de sistemele de securitate, aruncând în aer seifuri şi răspândindu-se ca cerneala în apă. Ca un val de energie, ca un fulger invizibil, Ma'rifat'-ul a stins toate luminile din nord-estul Americii.

Little Falls, 27 august 2004

Robert a minţit-o pe Katherine în timpul micului dejun, spunându-i o poveste neadevărată despre cum a încercat să oprească o bătaie în plină stradă între un şofer de taxi şi clientul lui şi despre cum se alesese cu nişte pumni în figură, drept răsplată.

— Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită, a spus Katherine. O să-ţi treacă.

Era un rol pe care ea ura să-l joace, dar îndeplinea deja dorinţele Supraveghetorului interpretându-l. Cu dificultăţile specifice, pe care ea şi Robert le întâmpinau de la pierderea sarcinii, nici nu era greu. Katherine îşi dispreţuia calităţile.

Robert i-a povestit despre moartea lui Lawrence Hencott, fără a-i spune ceva despre presupusa implicare a lui Adam. Cât despre îndepărtarea neonorabilă a lui Robert de la birourile GBN, nu a fost prea impresionată.

— John este un nesimţit. Îi este frică de tine, de-asta face ce face. Te vede ca pe un rival. Nu poate gândi în alt fel. Va avea grijă de tine Scott. Katherine a anunţat că va ieşi din nou. Dacă mai afli ceva despre ce se întâmplă cu Adam şi cu acea cutiuţă ciudată, anunţă-mă. Mă duc la yoga.

— Eu mă duc din nou în Manhattan. Trebuie să mă întâlnesc cu Scott ca să semnez nişte documente.

Katherine s-a oprit lângă uşă.

— Când lucram la Ministerul de Externe... Nu putea să spună însă ce făcuse cu adevărat, nici măcar după atâţia ani. O instruiseră cât se poate de bine să nu vorbească... Am fost învăţaţi să ne ascultăm cu mare atenţie instinctele. Primele impresii. Intuiţia. Părul care ni se ridică pe ceafa. Asta ne-ar putea salva viaţa.

— Ai făcut bine când te-ai retras. Îţi sunt recunoscător pe vecie.

— Este ceva în neregulă cu tine. Ca să ştii.

— Este ceva în neregulă cu noi.

— Nu. Este ceva nou. Ceva de dată foarte recentă.

— Cum ar fi?

— Îţi este frică. Niciodată până acum nu te-am văzut să-ţi fie frică.

— De ce mi-este frică?

— Nu ştiu. Şi cred că nici tu nu ştii.

S-a uitat cercetător la el preţ de câteva clipe.

— Eşti o stâncă, Robert. Să nu încetezi să fii o stâncă.

— Sunt Gibraltarul.

— Nu te mai băga în alte bătăi. Nu mai avem înălbitor.

Rămas singur în casă, Robert s-a gândit la Terri. Nu era nici o şansă să se întâmple ceva cu ea. Nu va permite lucrul ăsta. Dar a recunoscut că voia să se întâmple ceva. Era unul dintre lucrurile de care se temea. Era pregătit să se întâmple ceva.

Şi-a întors gândurile din nou la weekendul în care el şi Katherine se îndrăgostiseră.

Miami, septembrie 1998

S-au întâlnit cu toţii într-o vineri după-amiază, în holul hotelului Biltmore.

Robert, care-şi revenea după uraganul Georges ce măturase Caraibele mai multe zile, era extenuat şi iritabil. Zeci de oameni pieriseră în inundaţiile din Republica Dominicană, mii erau evacuaţi din casele lor pe întinderea Caraibelor. Urma să fie lovit Keys şi poate chiar şi Miami. Eliberase noul birou GBN din centrul oraşului şi-şi organizase un punct operaţional mai departe de ţărm, la hotel. Acum coborâse în hol, pentru a se retrage politicos din proiectul misterios din weekendul următor, pus la cale de Adam.

Adam, a cărui viaţă se derula în principal între Havana şi Miami Beach, invitase, cu două săptămâni mai înainte, un grup de persoane să se întâlnească la Biltmore, la această oră, în stilul lui enigmatic obişnuit, trimiţându-le cărţi poştale uzate, cu scris invizibil. Robert îşi dorea ca Adam să anuleze întâlnirea.

— Uraganul Georges este foarte mare şi foarte puternic, îi spusese el lui Adam la telefon. Dacă traversează marea astfel, va lovi Miami ca o bombă. Una mare.

— Ştiu. Încântător, nu-i aşa? Să se adauge un asemenea factor negativ la starea specială de spirit.

— Promite-mi că nu-i vei trimite pe oameni pe străzi în căutarea unor nenorocite de indicii.

— Vor fi cu toţii izbiţi de catarge pe Miami Beach, Robert.

— Glumeşti?

— Relaxează-te, promit că nu voi ucide pe nimeni.

— Eu am de gând să mă retrag.

— Înţeleg. Coboară măcar să spui bună ziua.

— Am ceva de făcut.

— Deleagă pe cineva să-ţi facă treaba. Durează numai o oră. În hol, la ora 17. Vino, te rog. Lumea vrea să te cunoască. Am o surpriză.

Acum stăteau printre coliviile octogonale împodobite din holul ca o cavernă al hotelului, aşteptând intrarea lui Adam. Cintezele şi privighetorile zburătăceau şi ciripeau agitate din cauza apropierii uraganului.

Un bărbat pe care Robert nu-l cunoştea, cu o jachetă frumoasă, l-a abordat entuziasmat. Foarte obosit, acesta a încercat să-i răspundă la fel, dar nu a reuşit. Bărbatul s-a prezentat ca fiind William, un american. Era însoţit de Penny,

britanică, pe care o întâlnise într-o croazieră spre Cuba, organizată de Adam cu un an înainte. Mai erau Carmen, o cubaneză americană de culoare, înaltă, îmbrăcată electrizant într-o rochie albă cu galben şi un bărbat vigilent, cu un ten măsliniu, pe nume Vladimir. William o măsura pe Carmen cu o privire pofticioasă. Pe neaşteptate, Robert a observat o femeie apropiindu-se de el în mare viteză, dinspre stânga.

— Miau! a făcut ea. Tu trebuie să fii cel despre care m-a prevenit Adam.

— Katherine, a spus el zâmbind. Deci, ea era surpriza pregătită de Adam. Doamne! Cât timp a trecut?

Katherine avea aspect marinăresc: pantaloni scurţi albi, tricou de marinar şi picioare bronzate. L-a sărutat pe obraz.

— Prea mult timp. Arăţi obosit. Eşti ocupat?

Nu o văzuse de aproape zece ani, de când cu cele petrecute în Londra. De la nefericitul ei mariaj cu Adam. De la spectacolul cu piesa *Hârtiile lui Newton.*

— Adam mi-a spus să mă aştept la o surpriză, dar… Katherine arăta mai slabă decât şi-o amintea el. Riduri circulare în jurul ochilor când zâmbea, dar, în ciuda bronzului şi a vigorii, nu prea părea a se simţi în largul ei. Hăituită, s-a gândit Adam.

— De când eşti aici?

— Am fost chemat de la Londra ca şef de birou. Cam de optsprezece luni.

— Eşti cu familia?

— Jacqueline nu a venit. Am rupt legătura.

— Oh! Îmi pare rău. Copii?

— Nu s-a întâmplat. Dar tu?

— Am renunţat la Afacerile Externe. Sunt liberă ca păsările cerului. Oh, uite, a apărut.

Adam, ca un şaman autoales pentru prietenii săi, a apărut din direcţia lifturilor, îmbrăcat cu jachetă albă, blugi şi ochelari de soare, arătând ca un gigolo. I-a sărutat pe toţi cei care puteau fi sărutaţi.

Grupul a coborât la barul de jos. Toţi erau încântaţi de ei înşişi, mai ales când se uita lumea la ei. Şi cu toţii apreciau prea mult stilul lui Adam. Simţindu-se prost şi arzând de dorinţa de a se întoarce la lucru, Robert a început să-i şoptească lui Katherine la ureche, în timp ce se aşezau la o masă.

— Cred că suntem singurii care chiar au o slujbă.

Ea i-a zâmbit, l-a strâns de braţ şi s-a aşezat alături.

— Vladimir arată de parcă ar fi crescut într-un laborator. Toţi participanţii primiseră pe e-mail conţinutul unei enigme şi o jumătate de carte poştală într-un plic maroniu, în cazul lui Robert, jumătatea de carte poştală arăta o porţiune de piele bronzată şi o bucată de pânză, probabil, deşi nu sigur, un sân acoperit parţial de un sutien îngust. Ghicitoarea suna aşa:

> Completează imaginea, găseşte creatura cunoscută pentru îndurare. Împarte o masă, dacă poţi, cu o tipă bine (nu pentru drăgăneli). Numele şi ziua sunt Mercur, Icks ecksive la ochi.

Restaurantul Pelican. Miercuri, Mercredi, Miercoles, ziua numită după Mercur. *Icks ecksive* era IX XIV, 9/14. Ochi era I, ora unu. Rezervare pe numele Frederick Mercury.

O enigmă similară primise şi Penny, ceea ce o condusese la acelaşi restaurant Miami Beach, în acelaşi moment, la aceeaşi masă. Întâlnirea de la prânz le permisese amândurora să-şi pună împreună jumătăţile de cărţi poştale care, alăturate, dădeau într-adevăr un bust cu sutien, deopotrivă cu numele scris cu litere amestecate al hotelului Biltmore, data de azi şi momentul zilei.

Adam a înscenat jocul ca o adunare de eroi din cele patru zări ale lumii; rolurile aveau ca scop rezolvarea unui mare mister. Aflat în capul mesei, el a spus:

— V-am cerut tuturor să veniţi astăzi, aici, pentru…

Little Falls, 27 august 2004

Robert, cu notiţele într-o mână şi cu un prespapier suvenir în formă de obelisc de la Buenos Aires în cealaltă mână, studia cu atenţie harta orizontală a Manhattanului, presând-o pe marginea mesei, pentru a se uita de-a lungul străzilor în diverse direcţii. A pus prespapierul, un cadou de la tatăl lui Katherine, pe intersecţia Fulton Street cu Broadway, mormăind pentru sine: „Prima intersecţie. Prima ascunzătoare. Obelisc”.

A luat o cutie cu piuneze de pe birou. „Înainte de asta, locuinţa lui Adam.” A înfipt o piuneză galbenă la intersecţia Greenwich Street cu Charles Street. „Din nou primul punct. Capela Sf. Pavel.” A înfipt o piuneză roşie lângă obeliscul de pe Fulton. Unim punctele…

A legat o sforicică între cele două piuneze, apoi a privit spre sud-vest de-a lungul ei, ţinând un ochi închis. A dat ocol mesei şi a privit în direcţia nord-vest, de-a lungul sforii.

„Dacă ceva îţi atrage atenţia, insistă. Fă o fotografie. Postează imaginea pe internet”

Dar nimic nu i-a atras atenţia.

Şi-a luat carneţelul şi a trasat o diagonală, imaginându-şi că pagina întreagă este Manhattanul.

Ce altceva? Cartuşul.

Fusese implicat în câteva bătăi la viaţa lui. Niciodată nu le căutase cu lumânarea. Dar era bine clădit şi oamenii nu se luau de obicei de el. În timpul şcolii, doborâse câţiva băieţi, pentru a-i proteja pe unii mai mici. Nu l-a deranjat prea mult să primească un pumn în faţă. Dar acum fusese diferit. Cuţitul. Şi apoi faţa care nu era la locul ei. În locul ei, o lumină galbenă bolnăvicioasă şi pulsând în miezul ei ochiul care privea fix, hipnotic. Ştia că era moartea, care-l pândea tot timpul, de la dormitorul cuprins de flăcări din Cambridge la povestea din metroul din New York. Incendiul din camera lui Adam fusese reaprins şi nu-l putea stinge. De ce-l voia moartea? Cum se putea lupta cu ea?

S-a concentrat asupra cartuşului. O reclamă de pe coperta din spate a unei reviste aşezate peste un teanc de reviste de lângă biroul lui i-a captat privirea. O ţintă. A rupt logoul de pe pagină şi

a prins peticul de hârtie pe hartă, lângă obelisc, fixându-l cu o piuneză.

A şoptit pentru sine:

— Oare Adam este ţinta? Sau eu? Cine trage? A luat în mână Cutia Răului. Cheia principală, cum o numeau ceilalţi. Hai să ne mai uităm încă o dată şi la tine, cutie blestemată.

A ieşit în curtea din spate, în căutarea unei raze de soare. Cutia a opus rezistenţă la manevrele lui de răsucire şi apăsare.

— Ajută-mă, Hale, sau îţi voi rupe gâtul când o să dau de tine.

A încercat să apese uşor pe diferitele forme geometrice trasate pe laturile cutiuţei. Nimic. Lucea roşiatic translucid în palma lui. Cercurile concentrice de pe capac păreau a trece de la concav la convex şi înapoi... apoi păreau a se învârti într-o spirală domoală. S-a uitat la ea. S-a pierdut. Era ca o mică gaură neagră. Şi-a scuturat capul ca să-şi limpezească gândurile. A apucat cutiuţa, ţinând-o în palmă. Apoi a pus-o împreună cu cartuşul în seiful de la etaj şi s-a pregătit să o ia spre Manhattan.

14 august 2003: Ziua Marii Pene de Curent

Adam s-a trezit în întuneric cu faţa spre ochi. Nu-şi putea simţi trupul deloc. Ochiul era irezistibil de frumos.

— Ni te-ai opus, a spus chipul morţii. Sau cel puţin te-ai împotrivit împuternicitului nostru, creaturii noastre. Dar există un preţ. Acum noi am pătruns în fiinţa ta. Ne-am insinuat în ADN-ul tău, cu ajutorul lui. Şi am intrat în sămânţa ta.

Adam a devenit conştient de faptul că Ma'rifat'-ul ars şi spart se afla undeva pe podea, la picioarele lui. Dar întâlnirea avea loc altundeva, într-un cotlon îndepărtat al conştiinţei sale.

În mintea lui a pătruns, nepoftită, o imagine: lujeri de lumină care mergeau de la o dublă spirală la alta, de la el la Terri, de la Terri la Katherine, de la Katherine la Robert, înlănţuiţi cu toţii de parcă ar fi fost o singură fiinţă. Simţea o prezenţă străină în lăuntrul lui, una pe care trebuia să o ţină în frâu, care sădea în el ură şi pierzanie.

A mai văzut o altă imagine, a lui Terri. I-a văzut trupul ca sub lumina unei raze X vii. A văzut un ovul fertilizat.

— Este însărcinată?

— Era. Poate fi din nou. Dar acum suntem înlănţuiţi. Bărbatul pe care l-ai ucis. Femeia asta. Tu cu noi. Am oprit această

sarcină înainte ca ea să se dezvolte. Am transformat-o în altceva şi am îngheţat-o în timp. Până când tu ne vei executa ordinul.

— Ce sunteţi voi?

— Noi suntem Iwnw.

— Ce-i asta?

— Ne luptăm cu cei ca tine de mulţi ani, deşi suntem la fel ca voi în multe privinţe. Locuim în egală măsură în lumea voastră şi în următoarea. Ajungem la voi prin constructorul Ma'rifat'-ului.

— El a murit.

— El trăieşte acum în tine. Este înlănţuit cu tine. Este ceea ce numim noi Minotaur, captiv între lumi, consumat de pierzanie şi frică. O creatură puternică devenită slabă. El va fi poarta noastră de intrare în tine. Nu vom fi respinşi. Fă ce vrem noi, la momentul ales de noi şi vom revoca ceea ce am făcut. Respinge-ne şi diviziunea celulară va progresa într-o formă de viaţă eternă.

— Viaţă eternă? a spus cu dispreţ Adam. Cum?

— Există o formă de nemurire fizică posibilă pentru oricine. Este provocată de o enzimă numită telomeraza, care împiedică moartea celulelor atunci când acestea sunt epuizate. Le permite celulelor să se dividă la infinit. Şi există câteva condiţii în care fetusul stagnează, dar placenta creşte într-o formă anormală, favorizată într-un fel de această enzimă. Se poate răspândi cu rapiditate în restul corpului. Ştii ce este?

— Zi-mi.

— I se spune cancer. Noi am modificat structura celulară, ca să ne asigurăm că asta se va întâmpla dacă îl dezgheţăm. Şi ne vom asigura să fie din categoria cea mai virulentă, dacă tu nu ne asişti atunci când facem apel la tine.

Miami, septembrie 1998

— Am nevoie de ajutorul vostru. S-a petrecut o crimă. Una neobişnuită. Este nevoie de puterile voastre remarcabile.

Musafirii lui Adam au schimbat priviri amuzate.

— Uraganul care se apropie de Miami ne-a obligat la o schimbare de plan… pe noi, dar şi pe ucigaş în aceeaşi măsură. Suntem consemnaţi aici, în acest imobil magnific, pentru următoarele douăzeci şi patru până la treizeci şi şase de ore. Nimeni nu poate pleca. *Suntem închişi aici, împreună. Dar în aceeaşi situaţie este şi persoana pe care o căutăm fiecare dintre*

noi. Este printre noi.

A luat câteva dosare verzi dintr-o servietă aflată la picioarele lui şi le-a împrăştiat în jurul mesei.

— Veţi găsi aici, printre alte materiale, o fotografie a persoanei pe care o căutaţi.

Robert şi-a deschis dosarul şi a izbucnit în râs. S-a uitat înjur şi a remarcat că toţi primiseră aceeaşi fotografie.

Era un contur de cretă, asemănător cu cele pe care le face poliţia în jurul unui cadavru în thrillere, contur alb pe fond negru. Fără corp.

— A fost o persoană pe care am iubit-o cu toţii foarte mult. Victima a luptat până la capăt. A fost o luptă brutală. Căutarea ucigaşului va avea loc în interiorul acestui splendid hotel. Afară nu e nimic. Numai furtuna care se înteţeşte. Plănuisem unele ieşiri pentru acest eveniment, dar a trebuit să le anuleze. Însă putem organiza căutarea foarte bine şi aici. Adam a făcut o pauză, zâmbind cu tristeţe. Dacă supravieţuim... Acum citiţi, vă rog, restul materialelor şi începeţi. Ah, încă un ultim amănunt. Identitatea ţintei voastre se află în plicul sigilat. Fiecare dintre voi are un plic. În nici un caz nu puteţi deschide plicul până când nu sunteţi gata să vă confruntaţi cu el sau cu ea.

Mobilul lui Robert a început să sune. Era asistentului lui.

— Şefu', primarul este gata să ia din nou cuvântul.

— Am pornit.

Şi-a luat dosarul şi a mimat regrete spre Adam. Pentru Katherine a notat numărul camerei lui pe o carte de vizită şi a strecurat-o în dosarul ei.

Robert a revenit în hol. Păsările ciripeau şi se loveau de zăbrelele coliviilor acum. Înainte de a se duce înapoi, în biroul improvizat, a ieşit pe treptele din faţa hotelului şi s-a uitat spre cer. Acesta era verde livid şi violet. Începea să fiarbă.

Katherine a venit în camera lui Robert cu puţin înainte de miezul nopţii, în timp ce aripa uraganului Georges lovea hotelul cu o ploaie de zile mari. El vorbea la telefon cu editorul de ştiri, planificând relatările din următoarele douăzeci şi patru de ore. I-a făcut semn cu mâna să se aşeze. Ea şi-a tot răsfoit dosarul până când Robert a terminat convorbirea.

— Arăţi epuizat.

— Am şase ore libere de-acum încolo. Îl voi înlocui pe Mike

mâine-dimineaţă.

— Uraganul vine încoace?

— De obicei uraganele se îndreaptă direct spre Miami şi îşi schimbă direcţia în ultimul minut. Acesta nu şi-a schimbat-o încă. Robert s-a frecat la ochi. Dacă vine, vom afla cu siguranţă. Uraganul este de mărimea Texasului. Are destulă energie să lumineze Manhattanul timp de zece ani. Dacă-ţi spun să te ascunzi în cadă şi să-ţi protejezi capul, te rog să faci întocmai.

— Voi fi protejată dacă fac asta?

— Nu, dar eu voi râde pe săturate. În clipa asta, este plină cu apă. În cazul în care suntem loviţi.

Katherine a zâmbit.

Robert s-a ridicat şi a trecut în revistă conţinutul minibarului.

— Vrei ceva?

— Nişte Jack Daniel’s. Simplu. Mulţumesc!

El şi-a deschis o sticlă cu vin.

— Aşadar… ce v-a pus Adam să faceţi?

— Să căutăm indicii. A fost amuzant. La cină ne-am comparat însemnările. Fiecare a fost peste tot.

— Echipe de doi?

— Nu, fiecare pentru el, dar în colaborare cu ceilalţi.

— Îmi pare rău că nu pot participa. Cred.

— Există indicii la fiecare câteva etaje, începând cu subsolul. Vrei să asculţi unul?

— Nu acum. Mi-e mintea la altceva.

— Vrei să plec?

— În nici un caz. Povesteşte-mi despre tine. Totul despre tine. Au circulat zvonuri că ai fost spioană.

— Am lucrat în Ministerul Afacerilor Externe.

— Cu baza unde?

— Oriunde. Uneori la Paris. La Londra. Câte puţin pretutindeni.

Sub calmul afişat, ea era tensionată ca un fir întins.

— Şi ţi-ai dat demisia.

— Sunt lucruri despre care nu pot vorbi.

— Înţeleg. Dar ai demisionat.

— Am lucrat în direcţia neproliferării armelor atomice. Genul ăsta de activitate.

A pufnit pentru sine, cu o expresie de dezgust. Apoi a privit îndelung pe fereastră.

— De ce-ai venit?

— Nu cu un plan anume. A fost o decizie de ultim moment. Mă

gândeam că Adam şi cu mine ne-am văzut destul unul pe celălalt în această viaţă.

— Ai primit scrisoarea lui trimisă din Havana?

Adam le scrisese câtorva prieteni la începutul anului, după vizita Papei în Cuba, anunţând printre alte lucruri moartea mamei lui, faptul că avea o mică moştenire şi că se retrăsese din calitatea de corespondent extern. Că acum se dedica, scria el, numai activităţii pe care o numea Şmecheria cu Funia: preocuparea pentru înţelepciune şi râsul sănătos, deşi nu în mod necesar în această ordine.

— M-am gândit că s-a ţicnit.

— Şi eu la fel. Este plăcut să-l văd fericit.

— Aşadar, asta face parte din Şmecheria cu Funia?

— A spus că este un mod de a o împărtăşi cu prietenii. În mod experimental, a spus el.

— Deci, de ce ai venit?

— A fost un bilet gratis. Pentru schimbare de decor. Adam mi-a spus că vei fi aici. Şi eu voiam să-i spun că, în sfârşit, am înţeles.

— Ai înţeles ce?

— Cum e să pierzi pe cineva. Să fie smuls de lângă tine. Să-l pierzi în mod violent. Ca el pe Isabela.

— Ce s-a întâmplat?

Ea s-a ridicat de pe scaun şi s-a dus la fereastră. Era rigidă.

— Nu am putut continua, asta-i tot.

— Nu ţi-ai putut continua munca?

— Am sfârşit prin a-mi păsa. Nu trebuie să-ţi pese. Nu de oameni. Numai de cauză. Şi uneori uiţi că, de fapt, nici nu serveşti o cauză, serveşti numai o ţară.

— A fost ceva anume? Un incident aparte? Ai spus că ai pierdut pe cineva.

— Cristoase, am făcut eu asta?

— Ce s-a-ntâmplat?

— Grosolan. Să pierzi pe cineva. Să strici o viaţă. Ups! Neîndemânatică.

— Te condamni singură?

Ea se lupta să nu izbucnească în lacrimi.

— Putem vorbi despre altceva? Povesteşte-mi despre Jacqueline. Sau despre munca ta.

New York, 27 august 2004

Robert stătea pe Broadway în faţa Capelei Sf. Pavel şi privea obeliscul prin grilaj. Era ora două după-amiază.

Quad-ul afişa patru sateliţi activaţi, acurateţe de 9 metri, sistemul de navigaţie era activat.

Quad-ul a sunat.

— Robert. Punctul de destinaţie 064.

— Salut!

— Salut! Poţi lua metroul la Canal Street.

Quad-ul a indicat punctul următor din traseu, localizat în SoHo, la peste 1,5 kilometri distanţă spre nord şi uşor spre vest.

Robert a traversat bulevardul Broadway pe lângă ceasul gigantic de la Vesey şi a luat-o spre nord, în direcţia City Hall. Colţ cu Barclay există într-o gheretă octogonală, verde un punct de informaţii care oferă gratis hărţi ale New Yorkului. Nu a rezistat tentaţiei şi a luat una.

Semnalul Quad-ului s-a stins. Încercând să-l reconecteze, a intrat în City Hall Park şi s-a trezit uitându-se lung la inserţiile de granit lustruit încastrate în trotuar, cu scene ce redau imagini din zonă, aşa cum arătase ea cândva. Granitul era atât de lustruit, încât Robert îşi vedea propria imagine reflectată în el şi avea impresia că priveşte, prin pavaj, direct în trecut.

În minte i-a revenit, pentru o fracţiune de clipă, imaginea camerei incendiate. Niciodată trecutul nu i s-a părut mai aproape. S-a întors pe Broadway. Semnalul GPS-ului a revenit când el a ajuns la staţia de metrou City Hall, aflată în dreapta lui, cu porţile închise pentru public din motive de securitate.

Acum, Quad-ul arăta 1,4 kilometri.

I-a atras atenţia ceva din grilajul intrării în staţia de metrou. O formă ce aducea cu un peşte. Din metal verde. I-a făcut o fotografie.

— Îţi voi spune o poveste, în timp ce mergi, a zis Terri. Sper să-ţi placă.

— Îţi voi zice dacă mi-a plăcut.

— Ai văzut interpretarea la *Salomeea* de Oscar Wilde oferită anul trecut de Al Pacino la Barrymore? Cu Marisa Tomei?

— Nu, îmi pare rău.

— Marisa Tomei a interpretat Dansul celor Şapte Văluri într-o manieră orientală. Îşi mişca şoldurile foarte convingător. În seara în care am văzut eu spectacolul, ea şi-a smuls topul şi şi-a arătat sânii. A fost foarte erotic. Nu făcea asta în fiecare seară în care

dansa.

— Mi-ar fi plăcut să văd.

— Dansul celor Şapte Văluri nu este în Biblie, deşi scena în care Ioan Botezătorul îşi pierde capul există desigur… Dar nu toţi îşi dau seama.

— Nu m-am gândit la asta, dar, da, cred că ai dreptate.

— Nu a existat nici un Dans al celor Şapte Văluri aşa cum gândim noi acum despre el, până nu a scris Wilde acea piesă, în secolul al XIX-lea… în franceză… dar de acolo vine povestea asta. Există o tăbliţă de argilă. Foarte, foarte veche. Povestea lui Ishtar.

— Filmul nu-l redă prea bine.

— Taci din gură şi ascultă. Ţi-am trimis aseară un fişier MP3. Porneşte-l în momentul în care începi să coborî scările. Este despre ce ţi se întâmplă ţie. Când ajungi la Canal, ia-o pe ieşirea din stânga şi traversează bulevardul Broadway spre stânga.

După ce-a spus asta, Terri a dispărut.

Robert a găsit iconul pe ecranul Quad-ului şi l-a deschis în momentul în care a început să coboare pe lângă grilajul verde de fier.

Staţia avea o structură rectangulară şi era văruită cu maro şi galben şi prezenta mozaicuri albastru-închis cu primăria spre capătul îndepărtat al şinelor.

Vocea lui Terri suna mai apropiată, mai intimă în înregistrare. Folosise un microfon performant.

„Salut, Robert! O să-ţi placă ce-ţi spun. Ishtar, zeiţa iubirii, fiica lunii şi-a ales un iubit. Pe Tammuz, pastorul; l-a luat de bărbat şi el a devenit zeul fertilităţii. Viaţa pe pământ înfloreşte. Dar Ishtar are o soră, stăpână peste ţinuturile morţii, care îl capturează şi-l închide pe Tammuz.”

În staţie a intrat metroul R. Robert s-a urcat în el şi a găsit un loc să se aşeze.

„Ishtar se duce pe tărâmul surorii ei, pe tărâmul întunecat al umbrelor de unde nu există cale de întoarcere, pentru a-şi elibera soţul. Dar de pe acest drum nu mai există cale de întoarcere, nu există decât praf şi pulbere. Morţii seamănă cu nişte păsări în povestea asta. Ishtar cere să intre. Sora ei, Ereshkigal, de bucurie poate sau de frică, porunceşte să fie lăsată să intre.”

Robert a închis ochii şi şi-a lăsat mintea atrasă în poveste. Intrau în ţinutul morţilor pentru a găsi un suflet pierdut… asta

făceau ei. Îl salvau pe Adam...

„Paznicul îi urează lui Ishtar bun venit în ţinutul morţilor şi deschide larg prima poartă. Ishtar nu poartă veşminte, ci numai piese de ornament care-i subliniază statutul şi modestia. Paznicul îi ia coroana de pe cap. Ishtar întreabă: «De ce îmi iei coroana?» Şi paznicul îi răspunde: «Intră, doamna mea. Aşa a poruncit regina mea.»

La a doua poartă, o pune să-şi scoată cerceii.

La a treia poartă, o pune să-şi scoată colierul.

La a patra poartă, o pune să-şi scoată ornamentele sânilor, făcute din metale preţioase.

La a cincea poartă, o face să-şi scoată cingătoarea, bătută cu pietre preţioase

La a şasea poartă, o pune să-şi scoată brăţările de la mâini şi de la picioare.

La a şaptea poartă, o pune să-şi scoată ultima piesă de lenjerie."

Robert a zâmbit, ţinând imaginea erotică la distanţă.

Terri se dezbrăcase pentru el? spusese povestea inexpresiv, doar cu o undă de maliţiozitate în voce. Oare se va lăsa sedus astăzi? Nu fusese niciodată un Don Juan. Pur şi simplu, nu era genul acesta de bărbat. Va opune rezistenţă. Trebuia s-o facă. Chiar acesta era, probabil, sensul probei la care era supus.

„Astfel, Ishtar este goală atunci când se întâlneşte cu regina morţilor. Imediat, Ishtar îşi atacă sora. Cei şapte judecători ai iadului întorc ochii morţii asupra lui Ishtar. Ereshkigal dezlănţuie asupra ei o avalanşă de boli, ca o haită de câini. Ishtar moare, iar trupul ei neînsufleţit este atârnat de un stâlp. Pământul devine neroditor. Fertilitatea dispare. Bărbaţii şi femeile dorm separat. Taurul nu se mai urcă pe vacă, copacii şi plantele nu mai înmuguresc."

„Uau! a gândit Robert. Încărcătura erotică a dispărut. Nici o problemă."

„Dar Ishtar lăsase vorbă ca, dacă nu se întoarce de pe tărâmul morţilor în trei zile, cineva să vină să o salveze. Mesagerul zeilor, văzând lipsa de fecunditate de pretutindeni, vorbeşte cu soarele şi cu luna şi pledează împreună cu zeul înţelepciunii ca fertilitatea să fie reinstaurată. Zeul înţelepciunii modelează o fiinţă de lumină care să o salveze pe Ishtar. Numele fiinţei este Asushu-namir, ceea ce înseamnă «Chip de lumină». Porţile lumii de dedesubt se deschid pentru Asushu-namir, care este condus

la regina morţilor.”

„Un Unicorn, s-a gândit Robert. Ca îngerul de Lumină.” Ceea ce trebuia să devină el.

„Atât de puternică este strălucirea acestei fiinţe extraordinare, încât, atunci când Asushu-namir o întreabă pe regină despre apa vieţii, aceasta blesteamă şi scuipă, dar, în cele din urmă, nu poate refuza şi porunceşte ca Ishtar să fie stropită cu apa dătătoare de viaţă şi să fie dusă din faţa ei. Ishtar este readusă la viaţă.

La prima poartă, i se dă înapoi piesa de lenjerie intimă.

La a doua poartă, îşi pune la loc brăţările.

La a treia poartă, îşi pune la loc cingătoarea bătută cu pietre preţioase.

La a patra poartă, îşi pune la loc ornamentul sânilor.

La a cincea poartă, îşi pune la loc colierul la gât.

La a şasea poartă, îşi pune cerceii.

La a şaptea poartă, îşi pune la loc coroana pe cap.

Tammuz, iubitul ei, apare alături de ea, redat ei. Vegetaţia reînsufleţeşte pământul. Fertilitatea revine, iar pământul trăieşte din nou.”

Povestea s-a terminat când metroul a intrat în staţia Canal Street. Călătoria a durat doar două minute. Robert a coborât, cu imaginea călătoriei răsunându-i încă în minte, ca un ecou.

Ieşirea se afla la mijlocul platformei, lângă un indicator pe care scria ZONĂ DE AŞTEPTARE, în chineză şi engleză. Robert a ieşit pe scările din stânga şi a traversat bulevardul Broadway spre colţul nord-vestic al intersecţiei, aşa cum fusese instruit. În faţa lui se înălţa National City Bank of New York, o clădire cu pereţii înnegriţi, construită în stil neoegiptean, în 1927, care acum adăpostea un magazin de pantofi. Semnalul GPS a revenit cu o rază de acţiune de 12 metri, iar Robert a luat-o spre stânga. Quad-ul îl dirija să o ia la dreapta cât de curând. Punctul de destinaţie se afla la mai puţin de 800 de metri distanţă.

A trecut pe lângă magazine stradale care vindeau poşete şi curele, parfumuri şi articole de îmbrăcăminte contrafăcute, un punct de informare cu acces la internet, un magazin de echipamente muzicale şi electronice cu boxe uriaşe scoase în stradă, un depozit închis şi un magazin de produse industriale de plastic acoperit cu graffiti galben, în sfârşit a ajuns la colţul cu Mercer Street.

A luat-o la dreapta. Imediat l-a izbit mirosul de urină de pe

strada murdară, cu urme groase de mizerie pe clădiri. Apoi, pe măsură ce se apropia de colţul cu Grand Street, începea Districtul Cast Iron şi în zare se vedeau elegantele depozite SoHo, care găzduiau galerii comerciale şi magazine de haine, mansarde locuibile şi magazine la modă. Quad-ul a sunat şi Terri a revenit.

— Când ajungi pe Mercer Street, ţine-o drept până ce ai semnal şi ascultă. Va fi o oprire sau două…

— Ce-i cu povestea aia?

— Ţi-a plăcut? Conţine programul de astăzi, cel puţin un pic din el.

— Ce-i cu fiinţa de lumină? Este vorba despre mine?

— Într-un sens, eşti chiar tu, Robert. Îţi dezvăluim identitatea, pas cu pas. Apoi, dacă totul merge bine, te vei îmbrăca din nou, dar într-o formă nouă. În lumină. Imaginează-mă acum scoţându-mi coroana. Poţi? Şi opreşte-te când ajungi la magazinul Plăcerile Evei.

Acesta se afla la nord de Grand şi avea o vitrină de sticlă ce dădea într-un hol gol, cu produsele amplasate discret, mai în spate, departe de stradă. Ceasul arăta ora 14.30. Se afla într-un sex-shop clasic, administrat de femei. Nu era genul frecventat de el, deşi Kat şi cu el exploraseră în glumă câteva la începutul relaţiei lor.

Robert s-a oprit şi a privit în sus, înainte de a intra.

Spre sud, turnul gotic al clădirii Woolworth se profila perfect pe cerul albastru. Spre nord, la fel de perfect conturat, a văzut turnul de metal al clădirii Chrysler. Cele şapte arce parabolice sclipeau în lumina soarelui.

— Intră, Robert. Te aşteaptă ceva înăuntru.

— Nu e o simplă oprire. Este o ascunzătoare aici?

— Nu, ascunzătoarea vine mai târziu. Această oprire este numai un cadou, ca să te ajute în activităţile din această zi. Întreabă la recepţie.

Robert a intrat, simţindu-se uşor stânjenit. L-a întâmpinat o femeie prietenoasă, cu părul vopsit multicolor şi cu nas cârn.

— Înţeleg că este ceva ce trebuie să iau de aici? Mă cheamă Robert.

Femeia i-a zâmbit relaxat, de întâmpinare.

— Bună, Robert! Cum te simţi astăzi? Permite-mi să verific. S-a uitat sub tejghea.

— E ziua ta norocoasă. Soţia ţi-a lăsat asta aici.

A scos o plasă de plastic de culoare portocalie cu negru, cu o carte de vizită prinsă pe ea, pe care era scris numele lui.

— Adevărat?

— Aţi vrea să trec în revistă ce este înăuntru? Doamna m-a rugat să explic câteva lucruri.

— Îi… desigur.

Femeia a adoptat o voce fericită, seacă, lipsită de insinuare în timp ce scotea pe rând obiectele din plasă.

— Poate că vrei să întinzi inelul de câteva ori, înainte de a-l folosi pentru prima dată şi să-l ungi puţin… se pune înainte de a fi total în erecţie. Înăuntru sunt instrucţiunile.

— Uau!

— Dacă nu eşti pe deplin familiarizat cu chestiile astea, lucrul principal este, desigur, să-l scoţi imediat dacă simţi durere sau disconfort şi să nu-l laşi prea mult timp ataşat după sex… este şi nişte cremă aici… legătura pentru ochi vorbeşte de la sine… ooh, iubesc rotiţele cu zimţi. Nu vor înţepa pielea, dar pot fi foarte intense, s-ar putea să vrei să o iei încet cu ele… Cred că asta-i tot.

Robert stătea acolo fără grai, simţindu-se total încurcat. Nu putea folosi lucrurile astea cu Terri. Nici măcar nu ştia ce să facă cu ele. Totuşi, ea îl citise corect: într-un fel îi plăcea să fie tachinat.

— Este în regulă, domnule?

— A avut ceva de lucru… soţia mea.

Femeia a zâmbit.

— Mai doriţi altceva? Nu este nici o grabă, dacă doriţi să vă uitaţi înjur.

— Nu, numai… cât costă totul?

— S-a avut grijă de acest aspect, domnule.

Robert a ieşit pe trotuar.

— Robert, tocmai mi-am scos cerceii. Să mergem.

— Asta a fost…

— Da?

— Vreau să spun că nu sunt nefamiliarizat cu…

— Nu?

— Dar niciodată nu am…

— Relaxează-te, Robert. Tu şi cu mine avem de discutat. Dacă ai nevoie de ceva ajutor, îţi promit că totul este necesar pe parcursul Căii.

Robert a depăşit pe dreapta Pearl River, giganticul magazin cu

produse chinezeşti, care se întindea până la bulevardul Broadway, ca şi pe lângă câteva dintre clădirile neocupate, ornamentate cu graffiti. A traversat Broome.

— Numără florile de lotus, Robert.

— Huh!

— Învaţă să priveşti şi vei vedea.

Robert s-a oprit lângă magazinul cu produse pentru copii numit „Pădurea Fermecată” şi a privit în jurul lui.

— Nu văd nimic.

— Învaţă să priveşti şi vei vedea.

Pe cealaltă parte a clădirii, era un desen gravat în pilonii negri de fier ai unui depozit vechi. A traversat pentru a-l privi mai de-aproape. Era o floare ca un lotus care se relua şi pe alte câteva coloane, o floare de fier negru. A numărat.

— Terii, sunt unsprezece flori.

— Priveşte în alt mod!

— În alt mod? Cum anume?

— Vei vedea. Învaţă să spui da. Foloseşte-ţi ochii.

— Îi folosesc.

— Foloseşte-i mai bine.

Unde voia Terii să ajungă? Ochi. Întâi să spună da. Ai, ai. II[3].

— M-am prins. Numere romane I şi I.

— Aşadar, care este răspunsul?

— Doi.

— Bine. Să nu uiţi asta. Se potriveşte secvenţei. Este parte a următoarei parole. Ce şi-a scos Ishtar în continuare?

— După cercei? Cred că şi-a scos colierul.

Robert a trecut pe lângă un mare depozit de produse indiene, apoi pe lângă un magazin cu haine largi.

— Îmi scot şi eu lănţişorul.

Robert se afla la intersecţia străzilor Mercenar şi Spring.

— În secolul al XIX-lea, aici erau numai bordeluri, a spus Terri. Continuă să mergi. Ce şi-a scos Ishtar la a patra poartă?

Robert simţea cum curgea apa sub pământ. Izvoare şi iarbă şi vegetaţie de mult dispărute.

I-a atras atenţia un indicator şi l-a fotografiat cu Quad-ul: PERICOL. TROTUAR CU GĂURI. Într-adevăr. Nu mai avea încredere în nimic, nici măcar în pământul de sub picioare.

— Mmm… ornamentele pentru sâni.

— Gata cu sutienul meu… Ai citit *Neuromancer,* Robert?

---

[3] În engleză *eye* (ochi) se pronunţă ca „I”.

— De William Gibson, da? Nu.

— Scena în care eroul Case este conectat cu ajutorul calculatorului cu senzaţiile unei curtezane japoneze, aşa că el o poate urma acolo unde ea merge şi poate vedea ce vede ea… asta se numeşte „simstim”?

— Nu l-am citit.

— Ea îşi trece un deget peste sfârc ca să-i arate cum se face… îmi place această scenă… Este tare.

Robert a vrut să-i spună că el era însurat. Nu şi-a găsit cuvintele. Oricum, ea ştia acest lucru. Şi, numai într-un sens, numai pentru câteva ore şi-a dat seama că nu voia să fie căsătorit. Începea să nu se mai recunoască.

A trecut pe lângă un magazin de antichităţi şi de mărunţişuri, apoi pe lângă un magazin de lenjerie intimă, cu manechine în poziţii provocatoare în vitrină. Şi-a întors privirea, încercând să nu se înfierbânte. A ajuns la colţul străzii Prince, lângă barul Fanelli’s. Semnalul GPS-ului a revenit cu o rază de acţiune de 20 de metri şi pe ecran au apărut cuvintele: „Aţi ajuns la destinaţie.

— Sunt la locul de oprire, a spus el.

Era aproape ora 15.

— Bine lucrat. Acolo este, de asemenea, un bordel. Şi un bar clandestin. Are o încăpere ascunsă, la etaj. Intrarea secretă este printr-o debara din bar. Acum vei avea nevoie de un indiciu.

— Sunt gata.

— Mai întâi, care este al cincilea lucru pe care şi l-a scos Ishtar?

— O cingătoare cu pietre preţioase.

— Gândeşte-te la o curea împodobită, poate un lanţ abdominal sau la o jartea, genul ăsta de accesorii. Acum o scot pe-a mea.

— Ce se întâmplă la capătul acestei poveşti, Terri?

— La capătul ei sunt eu, Robert. Şi tu. Eşti pregătit pentru indiciu?

— Da.

— Când am văzut unde a fost programată oprirea, nu am putut rezista. Am avut ceva timp pentru a pregăti traseul ăsta. Am făcut totul eu însămi. Este mai bun decât traseul pe care mi l-a trimis Supraveghetorul.

> Într-o cameră cu draperii, într-un alcov secret.
> Caută trandafirul secret, găseşte floarea sfântă
> Ea este la vedere şi gata să joace.

Şi nimeni nu-i poate rezista odată ce a sărutat-o.
Pentru a o salva pe fiica lunii,
Trece Proba Apei.

Robert a notat poezioara.

— Eu sunt fiinţa viselor tale, Robert. Vino şi găseşte-mă. Iată, îmi scot brăţările de la mâini şi de la picioare.

Robert s-a întors spre „Plăcerile Evei”, confuz. Deşi era prea departe de punctul de oprire. Ce voia ea să spună? Vorbea despre camera secretă de la Fanelli’s?

Abia începuse să meargă, că s-a oprit din nou. „La vedere.”

— Cald, cald…

Vitrina magazinului de lenjerie.

„Camera cu draperii…”

S-a uitat atent la manechinul din partea stângă. Păr lung, negru, îmbrăcat numai cu chiloţi negri, bustieră şi mănuşi de operă negre…

— Foarte cald…

— Este înăuntru.

— Fierbinte… intră şi întreabă de soţia ta. Dar uită-te bine la manechinul din vitrină, la cel din stânga. Aşa sunt şi eu îmbrăcată.

— Terri…

— Te rog! Fă-o acum.

Robert a intrat în magazin. Decorul era gri-argintiu şi roz.

O femeie cam la douăzeci de ani, într-o uniformă roz, bine mulată pe corp, a venit să-l întâmpine, cu sânii aproape să-i iasă din decolteul îmbietor. Alte două femei, îmbrăcate identic, se agitau în mai în spate. El era singurul bărbat din magazin.

— O caut pe soţia mea. Mă numesc…

— Robert? Salut! Ce faci? Eu sunt Gemma. Doamna te aşteaptă.

L-a condus lângă rastelele cu dantele, într-o încăpere cu pereţi de oglindă din fundul magazinului. L-a invitat să ia loc pe o sofa circulară de culoare roşie-portocalie aprinsă. Pe peretele din spate erau mai multe cabine de probă, fiecare cu draperii gri-argintii.

— Vă rog să luaţi loc o clipă, îi voi spune că sunteţi aici.

Şi-a vârât capul după cea de-a doua draperie din stânga şi a spus ceva cu voce joasă. Robert a auzit un chicotit.

Gemma s-a uitat la el şi i-a făcut semn să se apropie.

— Vrea să-ţi arate ceva, a şoptit ea.

Robert s-a dus lângă draperie. Gemma l-a strâns de braţ şi s-a îndepărtat. El a tras cu ochiul după draperie. Şi acolo se afla Terri.

— Salut!

— Salut!

Era îmbrăcată cu o rochie scurtă gri-argintie. Păr negru tuns scurt. Ochelari cu rame argintii. Mititică. Zâmbind către el.

A lăsat să-i cadă rochia de pe ea. A rămas îmbrăcată numai cu un chilot tanga negru, ciorapi negri, mănuşi negre de operă. Exact ca manechinul.

Lui Robert i s-a scurs sângele din creier.

— În sfârşit, ne întâlnim, Robert. Dă-mi mâna stângă.

El şi-a trecut mâna pe după draperie.

Ea i-a luat-o, i-a strâns-o în pumn, lăsându-i liber numai arătătorul. A dus arătătorul la buze şi a suflat uşor asupra lui. I-a zâmbit strâmb.

— Robert… să nu spui nimic…

Şi-a despărţit buzele şi, cu vârful limbii, a atins vârful degetului. S-a oprit, l-a privit pe Robert, a zâmbit pentru sine, a lins din nou foarte uşor degetul. El a încercat să-şi retragă mâna.

— Este interzis, nu-i aşa? a spus ea. De aceea este atât de… delicios. Nu vorbi.

El a încercat să-şi retragă mâna.

Ea şi-a deschis gura şi şi-a pus în gură vârful degetului lui. Respiraţia îi era fierbinte, dar nu a închis buzele în jurul degetului. A scos degetul din gură. L-a lins pe toată lungimea, cu vârful limbii, abia atingându-l.

— Tu… şi cu mine… avem… de discutat ceva… foarte serios.

A descris un cerc cu buzele şi le-a fixat în jurul primei falange a degetului. Corpul lui era electrizat. S-a aplecat spre draperia care-i separa.

Ea şi-a pus mâna stângă pe pieptul lui, prin draperie.

— Îţi face plăcere să mă vezi?

A început să-i sugă ritmic degetul, încet, puţin mai adânc cu fiecare mişcare.

— Opreşte-te, a spus el.

Ea a încetinit, s-a oprit şi-a menţinut buzele strânse pe vârful degetului şi apoi el şi-a îndepărtat degetul, lăsând o dâră de salivă pe care ea a şters-o.

— Nu pot rezista, a spus el. Voi ceda.

— Prostule… nu trebuie să rezişti. Acum ajută-mă să cumpăr un corset.

Şi-a împins sânii prin draperie.

— Păzea că vin!

El s-a dus la canapea, încercând să-şi ascundă erecţia. Se simţea ameţit, urechile îi vâjâiau.

Terri a apărut de după draperie, într-o rochie de mătase şi a chemat-o pe Gemma.

— Aş vrea să încerc un corset sau două. Îmi poţi recomanda ceva?

Se mişca într-un fel care sugera în acelaşi timp vulnerabilitate şi perfectă stăpânire de sine. Gemma a adus un corset negru fantezist şi unul mai solid, roz cu dungi negre. Terri le-a probat, etalându-le peste rochie, pentru Robert.

— Care-ţi place mai mult, iubitule?

— Cel roz.

— Mi-l pui, Gemma?

Terri s-a întors în cabina de probă, cu corsetul şi a tras draperia.

— Va arăta aşa de bine în corsetul ăsta, i-a spus Gemma lui Robert. Are gâtul şi umerii atât de frumoşi.

Robert a zâmbit şi a aprobat din cap.

— A spus că este aniversarea voastră. Felicitări! Câţi ani faceţi?

El a tuşit.

— E prima aniversare?

Terri şi-a făcut apariţia de după perdea. Gemma a intrat în cabină şi-a pus o mână pe spatele lui Terri şi a strâns bine şiretul corsetului.

— Mai strâns, a spus Terri. Mă simt aşa de sexy când este bine strâns.

— Arăţi grozav! a spus Robert.

— Mi-l cumperi? Rămân îmbrăcată.

L-a luat pe Robert de braţ şi au ieşit din magazin.

Terri purta un sacou negru bine cambrat, o fustă până la genunchi şi ciorapi, pe dedesubt avea corsetul.

— Nu mergem departe. Rămâi lângă mine.

Au luat-o înapoi spre Fanelli’s şi, la colţ, au traversat Prince Street. Aproape imediat, sub un ceas mare de fier, Terri l-a condus spre o uşă neagră, fără înscris, dintr-o clădire oarecare din cărămidă roşie.

Au intrat într-un hol îmbietor, ca de bibliotecă modernă. La dreapta lor, era un perete plin cu rafturi cu cărţi. Câteva persoane stăteau la nişte mese joase, tastând la laptopuri sau discutând.

Peretele gol, vopsit în alb, din faţa lor l-a ameţit pe Robert. Terri l-a condus pe lângă recepţie, unde se afla o tânără care i-a zâmbit şi i-a făcut semn cu mâna, apoi s-au îndreptat spre lifturi.

New York, 27 august 2004

Când Horace şi-a asumat rolul de Supraveghetor, cufundându-se adânc într-o stare meditativă, a fost cuprins de o detaşare rece. Oricât de loial ar fi fost faţă de cei pe care-i supraveghea, nu le mai putea fi prieten. Ca Supraveghetor, trebuia să nu se lase influenţat de sentimente în deciziile lui, să fie pregătit chiar şi pentru a-l sacrifica pe unul dintre ei, dacă era necesar. Spera să nu fie niciodată pus în situaţia aceasta. Avea în minte detaliile planului şi examina fiecare amănunt. Nu trebuia să dea greş. Se ruga adesea să nu dea greş, deşi la fiecare etapă existau riscuri mari.

Îi supraveghea pe jucători în acţiune cum se concentrau asupra fragmentelor ce le reveneau din întregul puzzle, cum acţionau fiecare conform indicaţiilor primite, necesare pentru îndeplinirea misiunii.

Timpul trecea nemilos, dar erau în plan.

Cele şapte chei minore erau amplasate de-a lungul Manhattanului, într-o dispunere specială. Supraveghetorul a înţeles că aceste chei erau concepute de creatorul Dispozitivului ca un fel de antenă care să amplifice puterea atacului pus la cale.

Adam capturase PDA-ul creatorului Ma’rifat’-ului în Ziua Marii Pene de Curent, dar Supraveghetorul nu-i încredinţase acestuia conţinutul fişierelor.

Din chiar Ziua Marii Pene de Curent devenise clar că sufletele fuseseră înlănţuite. Se creaseră legături strânse. Sămânţa pierzaniei intrase în Adam chiar în ziua aceea. De aceea Supraveghetorul îi încredinţase în secret PDA-ul lui Katherine. Îi ceruse imperios să decodeze fişierele şi să extragă datele relevante din noianul de informaţii. Durase un an, dar le decodase. Încă existau mistere nedezlegate, dar ea reuşise să

repereze punctele de destinaţie corecte, fără a le înţelege întreaga semnificaţie.

Imediat ce le-a accesat, la numai câteva zile după aceea, PDA-ul s-a aprins şi a dat un semnal luminos. Fără îndoială, creatorul Ma'rifat'-ului îl programase să semnalizeze dacă erau decodate punctele de destinaţie.

Kat îl prevenise imediat pe Supraveghetor. Iar acesta trăsese concluzia că acum fusese armat un al doilea Dispozitiv. Cronometrul începuse să ticăie.

Supraveghetorul văzuse traseul configurat de punctele de destinaţie. Avea imaginea de ansamblu. Putea menţine jocul sub control şi să distribuie rolurile, aşa cum se cerea. Lui Adam. Lui Katherine. Lui Terri, în parte, în spatele lui Adam. Lui Robert. Fiecare urma să experimenteze pierderea şi durerea pentru a-şi juca rolul. Fără un echilibru fin, s-ar duce totul de râpă.

Odată ce Kat spărsese codurile PDA-ului, Adam fusese somat rapid să se întâlnească cu Iwnw. Timp de un an, Adam rezistase presiunii lor şi ei nu insistaseră mai mult, aşteptând în mod misterios momentul care acum sosise. Adam nu mai putea refuza. Chiar atunci, de-ndată ce sosise invitaţia, Horace decisese ce formă urmau să capete probele la care va fi supus Robert.

Cea de-a doua probă urma să fie sexul. Robert va fi pus într-o situaţie în care va deveni ţinta forţelor distrugătoare ce sălăşluiesc în dorinţa sexuală. Erau energiile apei – a doua forţă primară după forţele pământului. Pentru a trece cu bine prin această probă, trebuia să dezlănţuie acele forţe şi să le domine pe deplin, înaintând pe Cale, fără a le amplifica sau diminua. Ca mulţi alţi oameni, el nu avea acces la forţa deplină a acestora. Supraveghetorul a văzut schimbările necesare în relaţia lui Robert cu Katherine şi în relaţia lui Terri cu Adam.

„Trebuie să sufere cu toţii! şi-a spus el. Vai, trebuie să sufere cu toţii."

Robert va fi obligat să aleagă între a fi sincer cu sine şi a fi sincer cu un jurământ sfânt. Aceste două opţiuni îl vor destabiliza total, începând cu distrugerea căsătoriei actuale.

Va descoperi a doua cheie în forma unui cerc care se desprinde din alt cerc. Şi va începe să reasambleze un trup, noul lui corp de lumină.

Adam ceruse să se întâlnească cu Robert în câteva locuri de-a lungul Căii. Supraveghetorul era reticent, neintenţionând să-i

împărtăşească acestuia anumite puncte de destinaţie, ezitând să aibă deplină încredere în el, acum că primejdioasa cursă începuse.

Adam afirmase că le va fi de ajutor amândurora: pe măsură ce Robert va deveni mai puternic, puterea lui va ajuta la încetinirea degradării lui Adam. Şi pe Robert confruntarea cu Adam în punctele-cheie îl va ajuta să-şi concentreze forţele. Sugerase ca prima şi a treia probă şi poate şi cea de-a cincea să fie cele în care ei să se întâlnească. Supraveghetorul refuzase, spunând că numai el va monitoriza progresul pe care-l va face Robert. Dacă acesta va avea nevoie să se confrunte cu Adam, îi va trimite celui din urmă, în timp util, coordonatele.

Supraveghetorul a trecut în revistă cele cinci probe rămase, una câte una. În vreme ce Robert urca pe scara diferitelor stadii ale Căii, fiecare energie cu care intra în contact devenea mai puţin brută şi mai organizată; mai fină şi mai capabilă de direcţionare intenţionată. Şi fiecare devenea mai primejdioasă. Fără forţele combinate ale pământului şi ale apei, el ar fi ucis de energiile mai înalte, dacă nu chiar de Frăţia Iwnw, înainte de a merge la etapa următoare.

„Să ne ajute Cerul!” şi-a spus în sinea lui Supraveghetorul.

Miami, septembrie 1998

Adam a zâmbit cu încântare atunci când Robert li s-a alăturat, în acea sâmbătă-seară, la cină. A întrebat:

— Ce este nou?

— Georges loveşte Keys[4].

— Crezi că este rudă cu pianistul din holul hotelului?

— Bună glumă.

— Prezenţa ta înseamnă că suntem în siguranţă?

— Că luăm o pauză. Dar mă tem că trebuie să lipsesc de la actul final. Nu suntem încă în afara pericolului. Pare că se va îndrepta spre Coasta de Vest şi spre Panhandle. Dar şi-ar putea schimba din nou direcţia şi să se abată.

Toţi ceilalţi terminau deja felul principal de mâncare.

[4] Joc de cuvinte în limba engleză, *keys* însemnând atât „chei”, cât şi „claviatura pianului” (n.red.).

Katherine păstrase un loc pentru el, lângă ea. El a schiţat un zâmbet scuzător.

— Aşa deci, trebuie să rezolvăm misterul fără ajutorul bunului nostru prieten Robert, a spus fără ranchiună Adam. Haide să ne ocupăm singuri de asta.

Mai târziu în noaptea aceea, Katherine s-a întins pe pat, în camera lui Robert.

A recapitulat întregul experiment montat de Adam pentru ei, mai degrabă cu amuzament decât cu uimire. Îi încuiase în camerele hotelului, îi pusese să caute indicii în frapiere şi să spargă coduri rudimentare. La un moment dat, într-una dintre numeroasele camere închiriate pentru eveniment i-a supus unei scamatorii, cerându-le să-şi pună tot ce au, bani, paşapoarte, permise de conducere şi fotografii ale celor dragi, într-un vas metalic şi făcându-se că dă foc conţinutului.

— Aproape că a fost linşat, a spus Katherine.

La punctul culminant, într-un apartament de-ţi tăia respiraţia, aflat la etajul treisprezece, apartament care găzduise un cazinou în perioada prohibiţiei, Adam le spusese că ucigaşul se afla printre ei, în acea sală. Apoi le spusese că şi victima era, de asemenea, acolo. Ceruse fiecăruia să deschidă câte un plic în care se afla identitatea adevărată a ucigaşului şi a victimei sale.

Plicul lui Katherine conţinea o fotografie cu chipul ei. Fiecare a găsit în plicul primit propria fotografie. Şi, îndată ce şi-au dat seama de lucrul acesta şi au început să protesteze uluiţi, Adam a declanşat un fel de flash-uri de mare intensitate, ca nişte flăcări de magneziu şi s-a evaporat. Tot ce-a rămas a fost un bilet în care-i invita pe toţi să rămână la hotel şi duminică noaptea, pe cheltuiala lui; pe bilet mai era transcris un pasaj tradus dintr-o capodoperă a literaturii persane din secolul al XII-lea, *Graiul păsărilor* pe care le-o recomanda spre lectură. Experienţele avuseseră intenţia să dramatizeze şi să pună într-o nouă lumină lucrarea mistică, adăugase el.

— Cred că şi-a pierdut câţiva prieteni, dar, ca să fiu cinstit, chiar mă bucur de chestia asta, a spus Katherine. N-a fost vorba, cred, decât despre limba păsărilor.

— Habar nu am ce înseamnă expresia asta.

— Este în regulă. Hai să nu mai vorbim despre Adam.

Acum ea vorbea din profunzimea amintirilor ei, cu ochii încă

privind fără ţintă, în lumea secretă pe care o lăsase în spate, despre care niciodată nu va putea vorbi deschis.

I-a povestit despre bărbatul pe care-l pierduse.

— Era cutezător ca un leu, în felul lui. A intrat ca să spioneze în favoarea noastră. Să-şi trădeze ţara pentru binele omenirii. A fost unul dintre oamenii care chiar gândeau aşa.

Robert a presupus că lucrul acesta implica şi secrete legate de armament nuclear.

— Încercase deja să-l recruteze agenţii din ţara lui, Moukhabaratul local. Nu îi păsa de ei. L-au presat prin intermediul familiei sale. A fost scandalos şi prostesc – a spus că nici măcar nu-i puseseră întrebări de bun-simţ. Aşa că a venit la noi. Şi eu am devenit cel mai mare bine din lume. Asta am fost eu pentru el. Lumea nu exista pentru el fără mine şi fericirea ei viitoare era numai ceea ce mă făcea pe mine fericită.

— Erai… supraveghetoarea lui. Tu îl dirijai?

— Se dirija singur. Dar eu răspundeam dacă făcea ceva greşit. Nu eu l-am descoperit. De obicei, cei care găsesc ceva nu ajung să devină şi păstrătorii respectivului lucru găsit. El era, de fapt, un intrus. „Doresc să-mi trădez ţara *mai degrabă mai curând decât mai târziu* şi, de asemenea, mă grăbesc grozav să mă îndrăgostesc.” Dar mie îmi revenea sarcina să-l exploatez şi eram bună la asta.

— Nu ar trebui să te dispreţuieşti pe tine însăţi.

— Mă întreb: dacă nu aş fi fost eu, ar fi făcut cineva lucrul ăsta? Pentru el, vreau să spun.

— Cum ei erau masculi, cu respiraţie urât mirositoare şi păroşi, mă îndoiesc.

— Vreo femeie, atunci.

— Eraţi multe? În activitatea pe care o desfăşurai?

— Destule.

— Dar el ţi-a fost încredinţat ţie.

— Da.

— Şi, bănuiesc, există reglementări stricte în legătură cu iubirea pentru cel pe care-l supraveghezi. Îl dirijezi.

— Da. *Verboten*[5]*!* În timp ce reciproca se poate dovedi folositoare.

— S-a îndrăgostit de capul tău bun la matematică?

— Faptul că puteam discuta pe subiecte ştiinţifice la nivel profesional a ajutat. Ştii cât de bine pregătiţi am fost toţi. Şi era o

[5] Interzis (în limba germană, în orig.).

iubire platonică.

— Aşa aţi decis de bunăvoie?

— Nu, bineînţeles că nu. El voia să mergem până la capăt, dar eu nu i-am permis.

— Dar nu i-ai distrus speranţele.

— Nu, odată ce am văzut în ce direcţie mergeau lucrurile. Anume că ar fi servit ca instrument pentru noi. Şi apoi, într-o zi…

— Da?

— El a spus ceva. Nu un lucru eroic. A fost o prostie, pe bune.

— Ce a spus?

— A spus că se temea în permanenţă. În fiecare zi, în fiecare noapte, tot timpul. Cu excepţia momentelor în care mă vedea pe mine şi vorbeam despre matematică. Spunea că asta îi linişteşte creierul.

Robert a privit-o întrebător.

— Şi ceva s-a rupt în sufletul meu. Mi-am dat seama că nu-l puteam trata aşa. Făcând astfel, eram parte a problemei. Hotărât lucru, nu aş mai fi fost cel mai mare bine din lume. Dimpotrivă.

— Şi le-ai spus superiorilor tăi, ei te-au îndepărtat şi nu l-ai mai văzut niciodată de-atunci.

— Nu.

— Îmi imaginez că ar numi asta lipsă de profesionalism.

— Nu ar duce lipsă de cuvinte, dacă ar afla.

— Dar nu au aflat.

— Nu. Şi l-am trimis acolo, pentru că, dacă nu aş fi făcut-o, nu am mai fi fost noi cei dornici să salveze lumea. Nu exista nici o cale să nu-l trimit. Mă putea iubi numai dacă noi făceam asta. Şi cândva, în decursul acţiunii, am început să cred.

— Te pot întreba când a fost asta?

— Contează? Numele lui este Tariq. Avea atâta de oferit. Îmi oferea totul. Am simţit că trebuie să-i dau ceva în schimb. Ceva ce avea valoare pentru el, ceva de aceleaşi proporţii. Katherine a oftat. I-am dat ceva ce nu trebuia să-i dau.

— Ce?

Ea s-a încruntat.

— Am vorbit mult despre gânditorii arabi. Filosofi, oameni de ştiinţă, alchimişti. El era grozav de mândru de „linia” lui, cum obişnuia să spună.

— Da.

— Îţi aminteşti de documentul lui Newton al cărui custode era Adam?

— Da.

— Documentul cita câţiva dintre cei mai mari savanţi musulmani cu privire la natura şi producerea marelui secret. Cu privire la modurile de combinare a sticlei şi a metalului. Eu i-am dat o copie.

— Adam a ştiut?

— Nu. Eu am avut încredere în Tariq. Şi formula nu era completă. Dar asta m-a bântuit în permanenţă de-atunci.

— Ce-a făcut cu ea?

— A spus că nu este decât o lucrare frumoasă şi o amintire a cunoaşterii pierdute. Apoi mi-a înapoiat-o. Încredere pentru încredere. Câţiva ani, noi am avut material bun. Cel mai bun. Nimeni altcineva nu-l avea. Nici americanii. Nimeni. Bunica ar fi fost mândră de mine.

— Şi apoi?

— Apoi a vrut să se retragă.

— Până la urmă nu era chiar aşa de pasionat să salveze lumea, nu-i aşa?

— Nu ai idee sub ce presiune trăia. Mi s-a spus să-l ţin în ţară.

— N-ar mai fi fost de mare ajutor odată ce i s-ar fi permis retragerea, îmi imaginez.

— Era nepreţuit. Îi eram datori. Dar am insistat mai mult. În cele din urmă, s-a decis să i se permită retragerea, dar numai după ce smulgeam şi ultima informaţie de la el. Aşa am şi făcut. Şi am spus că vom aranja ceva pentru familia lui. Pentru tatăl lui. Să-l scoatem din mâinile Moukhabaratului.

— Cam când s-au petrecut toate astea?

— În 1997, vara târziu. Aşa că m-am ocupat de retragerea lui.

— Numai tu?

— O echipă. Eu o coordonam.

Robert a rămas tăcut, aşteptând ca ea să continue.

— Eram pregătiţi cu toţii. Microbuz, compartiment secret, paşapoarte fanteziste. Ne-a confirmat că va veni. Ziua anterioară marcată cu cretă galbenă, locul de întâlnire prestabilit. Era o dimineaţă cenuşie. Întunecat.

— Frig?

— Da. Şi… el nu a venit. Pur şi simplu… nu a venit.

— L-aţi aşteptat.

— Până când a devenit periculos. Mai mult decât periculos. Am fost cu toţii de acord să împingem lucrurile cât putem. Dar nu aveam cum să rămânem acolo pe vecie.

— A fost arestat?

— N-am aflat niciodată. Probabil, într-un fel. Pesemne că l-au torturat. Zile de-a rândul. Presupun că a murit apoi. N-am mai auzit nimic despre el. Asta face ca în unele zile să-mi fie mai greu să-l plâng, dar în alte zile prefer nici să nu ştiu. Există totuşi o slabă speranţă că a supravieţuit.

— Îmi pare foarte rău.

— Şi aşa am ieşit eu din serviciu.

— Mă bucur.

— Asta a fost altceva.

— A fost darul tău?

— A murit. Nu am înţeles cu adevărat că l-am avut până când nu a plecat.

El a încercat să reacţioneze cu blândeţe, fără să renunţe la scepticismul lui.

— Kat, întotdeauna am fost de părere că a fost vorba despre empatie, despre o conştientizare profundă a limbajului trupului sau despre ceva similar. Intuiţie sau atingerea inconştientului. Ţii minte cum vorbeai, la universitate.

— Da, ştiu că spuneam asta. Dar a fost mult mai mult decât atât. Pe când eram o copilă, credeam că toată lumea poate să facă ce făceam eu. Dar nimeni altcineva nu auzea ce auzeam eu. Era ca muzica, ca nişte armonii minunate. Ca şi cum totul rezona şi eu mă puteam armoniza cu oameni şi cu lucruri şi puteam *învăţa* de la ei. Le vorbeam oamenilor sau chiar îi atingeam cu *cuvintele* ce se formau în mintea mea.

— Auzeai voci?

Ea a oftat.

— Nu, nu voci. Sau poate voci interioare. Dar cuvintele, cuvintele care-mi veneau pe buze erau exact cuvintele pe care vor să le audă cei mai mulţi dintre oameni sau pe care vor să le spună. Mă trezeam că buzele mele formau cuvintele înainte chiar ca eu să le pronunţ. Cuvinte precum „sigur”, „vulnerabil” …

S-a oprit şi a zâmbit.

— Excitat?

— Destul de frecvent, domnule Reckliss.

— Şi ai pierdut totul?

— O parte, în noaptea incendiului.

— Hai să nu vorbim despre asta.

L-a privit amuzată.

— Încă eşti îngrozit de noaptea aia. După atâţia ani!

— A trecut. Este ceva din trecut. Noi mergem înainte.

— Atunci când l-am pierdut pe Tariq, mi-am pierdut cu totul darul.

— Aşa, dintr-odată?

— Ca aburul! În decurs de câteva zile.

— A mai revenit vreodată?

— Nu cred că vreau să se întoarcă. A fost foarte util pe când făceam munca aceea. Acum îl asociez cu pierderea. Cu trădarea. Am mers mai departe, pe o cale mai primejdioasă decât mi-aş fi dorit vreodată. Am terminat cu el. Cu cât îmbătrânesc, cu atât îmi dau seama mai mult că am nevoie de stabilitate. De un bărbat care să fie mereu lângă mine. De o stâncă. De cineva ca tine.

Robert a sărutat-o.

— Rămâi cu mine.

— Cred că voi rămâne.

New York, 27 august 2004

Robert şi Terri au urcat la etajul şase.

Uşile camerei de hotel erau din metal solid, gri, ca oţelul cromat. Pe un mic sticker magnetic verde, lipit pe uşă, scria: „Da, vă rog”.

În încăpere, au rămas unul în faţa celuilalt. Terri umplea camera cu prezenţa ei. Era sexualitatea întruchipată.

— Robert. Este vremea să stăm de vorbă. Tu crezi că acum voi face sex cu tine?

— Speram că vei dori asta. Şi, în acelaşi timp, speram să nu ţi-o doreşti.

— Este de înţeles. La urma urmelor, eşti însurat.

— Nu am fost atins de o femeie de şase luni. M-aş putea topi dacă simt atingerea unei femei. Dar…

— Ştiu.

— Cine eşti?

— Sunt ce ai tu nevoie să fiu. De la Robert care este încă un stângaci de cincisprezece ani în călduri până la Robert care este un stângaci de patruzeci şi doi de ani, tot în călduri. Toţi aceşti Roberţi sunt în regulă. Toţi Roberţii care vor să mă reguleze sunt buni. Nu-i deloc nevoie să ai resentimente faţă de vreunul dintre

ei. Şi toţi Roberţii care se simt vinovaţi pentru că vor să mă reguleze sunt în regulă, de asemenea. Tu eşti un om cumsecade.

Şi-a ridicat capul cu o stăpânire de sine extraordinară. Cu toate acestea, părea foarte vulnerabilă. S-a minunat de ea.

— Robert, aceste câteva ore ce urmează sunt timpul şi locul perfect. Totul are legătură cu noi. Este ceva sacru şi necesar şi nimeni nu va şti vreodată. Simt nevoia să faci ceva pentru mine şi… mie. Şi tu simţi nevoia să fac ceva pentru tine şi… ţie. Te va face să te simţi bine. Pe amândoi ne va face să ne simţim bine. Te va elibera de frică şi te va umple cu o stare de bine. Îţi va da ceva ce n-ai avut niciodată, ceva de care are nevoie toată lumea şi ce fiecare ar trebui să aibă.

— Ce-i acest ceva?

Ea a continuat pe tonul uşor, aproape jucăuş de până acum.

— Fiecare este unic. Nimeni nu reacţionează în acelaşi fel, nimeni nu are aceleaşi nevoi psihosexuale. Dar noi toţi avem nevoie de acelaşi rezultat. Este numai o chestiune de găsire a căii potrivite fiecărei persoane pentru a ajunge acolo.

— A ajunge unde?

— Nu se poate vorbi despre asta. Poate numai să fie experimentat. Ţie îţi este frică de Dumnezeu când faci sex. Îţi este frică de ceea ce vei trăi dacă îţi pierzi cu totul controlul sau dacă te stăpâneşti perfect. Te sperie să fii tu însuţi pe de-a-ntregul în acel moment. Sexul este ca un descântec sau ca un farmec, dar tu nu-i vei permite niciodată să te ducă până la capăt. Întotdeauna tu dai înapoi şi începi să te observi. Dacă te temi de Dumnezeu în tot ce faci, este pentru că te temi de Dumnezeul din tine. Ai ascuns ceva atât de adânc sub un văl de frică, încât nu-l mai poţi alunga din tine şi acel ceva te ucide. Şi noi avem nevoie să-l eliberăm. Altfel nu eşti de nici un folos pentru nimeni. Şi, cu siguranţă, nu-mi eşti nici mie de nici un folos.

Robert ştia că ar trebui să plece. Dar la fel de bine ştia că nu o va face.

— Sexul este sex, a spus el. E minunat, dar, la urma urmei, nu-i decât un spasm fizic.

Şi-a amintit de noaptea incendiului. Sex cu Katherine. Pentru el a fost pentru prima oară, deşi nu i-a spus ei acest lucru. Şi, începând cu noaptea aceea, asocierea permanentă a sexului cu distrugerea, cu rănirea celorlalţi, cu declanşarea incendiului… începând cu noaptea aceea, în permanenţă, deconectarea de

propriul trup în timp ce acesta îşi urma propriul ritm, încântătoarea descătuşare fizică urmată de o puternică senzaţie de gol…

— Robert, nu este niciodată prea târziu să înveţi ceva nou.

— Terri. Uită-te în ochii mei.

— Mi-ai descoperit secretul?

S-a văzut pe el însuşi reflectat, distorsionat, în curbele argintate ale ochelarilor ei de soare. Nu-şi dăduse seama până acum, dar acum a fost sigur.

— Eşti oarbă.

— Sunt. Şi totuşi văd.

— Cum? Ce s-a-ntâmplat?

— M-am rănit în Ziua Marii Pene de Curent. Multe lucruri s-au petrecut în ziua aceea.

— Povesteşte-mi.

— O să-ţi povestesc. Dar mai întâi este ceva mult mai presant de care trebuie să avem grijă.

Şi-a desfăcut încet nasturii de la sacou, întârziind asupra fiecăruia. Apoi a lăsat sacoul să-i cadă dintre degete pe podea. Corsetul sublinia graţia gâtului ei, curba plină a sânilor ei.

— Terri, eşti uluitoare!

— Habar n-ai. Îmi place hotelul ăsta. Îmi plac cearşafurile. Ca să fiu cinstită, chiar şi numai furişarea mă va face să mai vin aici, cel puţin o dată. Şi-a desfăcut fermoarul la fustă şi a lăsat-o să cadă, apoi a păşit cu eleganţă peste ea. Fă dragoste cu mine, Robert.

O palpitaţie i-a scuturat trupul atât de puternic, încât a crezut că va cădea. Era ameţit, îi ţiuiau urechile, îşi simţea sângele fierbinte şi greu alergându-i prin vene. Magnetismul ei sexual l-a prins în mreje, trăgându-l spre buzele ei zâmbitoare, spre parfumul ei îmbătător. Vederea trupului ei şi mirosul acestuia au aprins sclipiri purpurii şi violete în ochii lui, cântec de pasăre în amintirea lui, pofta dureroasă în fiecare fibră a trupului lui. A făcut un pas înainte, a ridicat-o de la pământ şi a împins-o în perete, în timp ce ea îşi încolăcea picioarele în jurul taliei lui. Gemea cu mâinile în jurul gâtului lui, cu o mână înfiptă în păr lui, cu bulinele tari ale corsetului împingându-i pieptul, în timp ce el o săruta pe gură, pe obraji, pe gât.

Cu ea în braţe, s-a răsucit şi a făcut doi paşi spre pat, aruncându-se apoi pe aşternuturi; coatele lui erau de-o parte şi de cealaltă a ei; apoi el s-a ridicat în genunchi, pentru a-şi

desface catarama de la curea. Şi-a scos cămaşa, apoi s-a oprit o clipă respirând greu, în timp ce ea şi-a ridicat palma deschisă spre el.

— Dezbracă-te de tot, a spus ea. Nu voi pleca nicăieri.

Şi-a scos chiloţii tanga şi s-a întins pe spate, cu o mână sub cap şi cu cealaltă trecându-şi-o cu repeziciune peste trup, peste ciorapii şi şnurul negru, peste ceafa şi coapse.

Când Robert a rămas gol, a îmbrăţişat-o strâns, nemaiştiind de el, pătrunzând-o adânc, tresărind la strigătul ei de surpriză şi plăcere, pierdut în senzaţiile propriului trup şi în greutatea balansului vertical, în timp ce ea îl trăgea în ea.

Era pierdut pentru el, pentru lume, nu făcea decât să împingă. Timpul încremenise. Numai când a simţit de două ori apogeul atins de ea şi se pregătea să termine, a remarcat mâinile ei şerpuindu-i pe spate de la baza coloanei la omoplaţi şi la baza craniului. A auzit-o intonând uşor nişte cuvinte, nimic inteligibil, în timp ce respira greu dedesubtul lui, trăgându-l în ea, trăgându-l în jos.

Ea i-a gângurit în ureche:

— Uşor, iubitule. Opreşte-te o clipă. Este momentul să-ţi arăt ceva nou.

L-a ţinut strâns înlăuntrul ei, mângâindu-l din nou până la baza coloanei vertebrale, în timp ce-i şoptea cuvinte liniştitoare. El a respirat profund, privind în jos la pometii ei, la buzele zâmbitoare, la pielea ei subţire, transparentă.

— Cei mai mulţi dintre oameni nu înţeleg că orgasmul este o experienţă totală pentru trup şi o experienţă totală pentru creier, o experienţă sufletească totală, care are foarte puţin de-a face cu ejacularea bărbatului. Nu vreau să ejaculezi. Nu te voi lăsa. Dacă o fac, vei risipi toată energia pe care am acumulat-o şi pe care urmează să o creăm în următoarele câteva ore. Îţi voi arăta ceva mai bun.

Robert a simţit o fierbinţeală înfiorată aprinzându-se la baza coloanei vertebrale, aruncând limbi ca nişte flăcări de-a lungul spinării şi până în vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare. Îşi ţinea mâinile chiar deasupra coccisului lui, apoi îşi trecea, ca o fulgerare, degetele pe spatele lui, în sus şi în jos. Tot corpul a început să-i tremure în timp ce mintea i se umplea de torente de lumină violetă.

Un mârâit profund a început să se formeze în adâncul pieptului lui. Şi apoi Robert s-a consumat într-un muget, un urlet

de plăcere care i-a golit plămânii, i-a secătuit trupul şi care a durat până când nu a mai ştiut cine este şi unde se află.

Când şi-a recăpătat cunoştinţa, era încă înlăuntrul ei, mai în erecţie ca oricând.

— Bun băiat, bun băiat, a şoptit ea.

Au făcut dragoste ore în şir.

Fiecare câtime, fiecare tendon şi încheietură şi curbă. Reluând fi glorificând fi acordând atenţia toată şi grija iubitoare şi primind la fel în schimb. Numind şi cunoscând fiecare cotlon, fiecare por, fiecare mişcare rapidă şi violentă, fiecare savoare, fiecare mădular. Totul interconectat. Totul deplin cunoscut. Fără sfârşit şi în afara timpului. Conturul trupului amantului este conturul modelului oraşului şi glorificarea fiecărei părţi a trupului este reconstruirea corpului mistic, construirea şi amintirea corpului de lumină.

În cele din urmă, s-au oprit odihnindu-se, ea cu capul cuibărit la pieptul lui. Robert s-a întins după o sticlă cu apă aflată pe noptieră, în frapieră. Ochelarii ei argintii de soare şi lănţişorul ei se aflau pe noptieră, împreună cu verigheta lui. Ochii ei erau de un verde sălbatic, pătrunzător. O privea în oglindă.

— Nu mă poţi vedea.

— Te pot simţi. Asta-i tot ce am nevoie.

— Ai multă imaginaţie.

— Nu, am multă perversitate. Este de departe cu mult mai amuzant.

— Niciodată nu m-am simţit atât de viu.

— Încă nu am terminat, scumpule.

— Habar n-am cam cât o fi ceasul.

— Asta-i bine, Robert. Recapătă-ţi puterile… cu o partidă de sex sub duş.

— O clipă. Un mic răgaz.

— Au nişte dansuri grozave aici. Cu jeturi de apă care-ţi masează spinarea de-a lungul coloanei. Sau, dacă te întorci cu faţa… pare că-ţi lovesc toate zonele erogene de-odată.

A sărutat-o pe cap.

— Cred că am descoperit locul ascunzătorii numărul doi.

— Spune-mi-l.

— Tu. Corpul tău.

— Bravo!

— Obiectul ascuns este chiar pe corpul tău.

— Este. A fost.

— Pandantivul lănţişorului? Cel care se cuibărea atât de confortabil între sânii tăi, înainte ca eu să ţi-l scot?

— Chiar acela.

— Dacă ştii unde sunt ascunzătorile şi ce se află în ele, de ce ai nevoie de mine să le caut şi să le găsesc?

— Nu ştiu unde sunt celelalte ascunzători. Dar, de vreme ce proba presupunea să te cunosc, trebuia să ştiu unde se află punctul de pe traseu. Şi Supraveghetorul mi-a trimis indiciul la timp pentru a afla unde se afla ascunzătoarea. Era pe acoperişul hotelului, de fapt. Aşa că l-am luat şi l-am pus pe un lănţişor.

— Cine scrie indiciile? Poezioarele?

— Nu ştiu. Dar, în ceea ce priveşte restul cheilor, trebuie să le strângi pe toate. Aceasta, pentru ceea ce devii de fiecare dată când identifici o cheie.

— Ce devin?

— Devii mai puternic. Mai frumos.

— Cum aşa?

— Mai capabil să-l ajuţi pe Adam. Să ne ajuţi pe toţi.

— Pot eu să fac aşa ceva? Poate cineva s-o facă?

— Ai început cu dreptul. Totuşi, să nu crezi că totul va continua la fel. Trebuie să dezvolţi energia sexuală pornind de la energia de luptă, de la forţa de a ucide de ieri. Apoi mâine este o altă zi, cu o altă provocare. Fără ziua de astăzi, nu vei supravieţui mâine.

Pentru un moment, Robert a tăcut. Trupul lui dogorea de fierbinţeala potolită, de amintirea trupului ei. Cu toate astea, cumva, moartea parcă stătea la pândă.

— Acum înţeleg al doilea vers din scrisoarea pe care am primit-o. Aveam optsprezece ani pe-atunci. „Dăruieşte ca să primeşti.” Este un sfat bun despre cum să te porţi cu ceilalţi, bănuiesc, dar este sfat bun şi în iubire. Sfat bun pentru o relaţie sexuală. Apoi „sămânţa nu este senzaţie”. Este exact ce mi-ai arătat tu. Eu credeam că aceasta este o practică specifică yoghinilor.

— În spatele multor practici şi credinţe care pot părea diferite se află o înţelepciune esenţială, a spus Terii. Tu te afli pe Calea spre această înţelepciune.

Robert a întins mâna şi a ridicat lănţişorul de pe noptieră. Pandantivul era făcut din metal uşor, de culoarea aurului roşu, ca

şi Cutia Răului.

— Recunosc această formă, ca de peşte, a spus el. Cum se numeşte?

— *Vesica piscis.*

— Asta-i obiectul? Trebuie să-l iau.

— Ia-l. Păstrează-l bine. Să fie în siguranţă.

— Ce fel de chei sunt astea, Terii?

— Ale iadului. Dacă sunt rău folosite.

— Ale iadului. Aşadar, cum funcţionează toate lucrurile astea? Cine se află în spatele acestui atac iminent? Horace mi-a spus că e un fel de bombă a sufletelor, nu numai un dispozitiv cu nitrat de amoniu. Spune-mi.

— Tot ce ştiu este asta: Adam era îngrozit că urma să se vadă cu persoanele pe care s-a dus să le întâlnească miercuri. Acele persoane reprezintă răul suprem şi stau la pândă. Aşteaptă şi aşteaptă şi apoi, când se iveşte ocazia, se aruncă asupra cuiva slăbit psihic şi spiritual şi-l determină treptat să le servească scopurile. Acest Dispozitiv, Ma'rifat'-ul, este construit din materiale foarte rare, imposibil de găsit şi pe baza unor cunoştinţe străvechi, genul de cunoştinţe pe care le găseşti pe Cale. Ma'rifat'-ul rezonează cu sufletele oamenilor. Amplifică ceea ce găseşte în ele. Asta este motivul pentru care nu se prea vorbeşte despre adevărata Cale. Este prea periculos. A fost construit de cineva a cărui suferinţă şi durere a atras Iwnw şi care acum serveşte scopurilor acestei organizaţii.

— Şi ce urmăreşte Iwnw?

— Ei, ultima dată când au lăsat ceva urme în lume a fost în Bosnia. Şi au fost în stare să manevreze câţiva nazişti influenţi, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Oameni din jurul lui Heinrich Himmler. Lucruri de felul ăsta. Bunicul lui Adam a luptat cu ei, la vremea aceea.

— Cu SS-ul? Cu naziştii?

— Genul ăsta de oameni. Adam le spunea Frăţia lui Iwnw.

Robert s-a uitat în tavan.

— Ieri am fost aproape ucis pentru cartuş. Ei erau cei care m-au vrut mort?

— Ţi-am spus că erai protejat.

— La naiba! Nu m-am simţit protejat.

— Dacă n-ai fi fost protejat, ai fi fost ucis.

— Să înţeleg că cineva vrea să mă ucidă şi pentru pandantivul ăsta?

— Este deja mai dificil să fii ucis. Deja eşti mai puternic. Să sperăm că nu se va întâmpla.

— Eşti şi tu în pericol?

— Pot să am grijă de mine. Dar suntem cu toţii în pericol. Şi, cumva, asta se referă şi la soţia ta. Nu ştiu în ce fel şi cum.

Robert a vorbit tăios:

— De ce Katherine?

— Este ceva ce are legătură cu Ziua Marii Pene de Curent. Asta-i tot ce am înţeles. Totul are legătură cu ziua respectivă.

— Este ziua în care a fost conceput copilul nostru.

— Ştiu. Ceva s-a schimbat în ziua aceea, pentru noi toţi. Adam şi cu mine am fost cu adevărat împreună începând cu ziua aceea. Din momentul… Nu-ţi pot spune tot despre asta.

— Vreau să ştiu totul.

— Am avut intuiţii profunde toată viaţa, pentru mine era ceva normal. Dar, după ziua aceea, capacităţile mele au crescut de zece ori, poate mai mult. Era ca şi cum mi s-ar fi dat un impuls. Ca şi cum mă extinsesem înlăuntrul meu, ca şi cum, cumva, trupul meu lăuntric, cel pe care mi-l imaginam făcut din lumină, s-a amplificat brusc şi a ieşit prin piele. Mi-au explodat ochii, nu ştiu cum să explic… Dintr-odată n-am mai văzut cu ochii, dar puteam aprinde focuri în minţile oamenilor. Brusc am început să simt care era lucrul la care oamenii tânjeau în decursul vieţii lor, am început să simt pe ce buton să apăs. Nu era totul bine, crede-mă. Nu era deloc bine. Puteam face să se întâmple lucruri, puteam pur şi simplu să ş*tiu luc*ruri despre oameni şi puteam face lucruri la care până atunci visasem numai… puteam citi în sufletul oamenilor… le puteam citi nevoile…

— Pe mine cât de bine mă citeşti? Este o întrebare prostească?

— Te pot „citi” ca şi cum ai fi făcut din sticlă, dragule.

— Poţi opri lucrul ăsta?

— Trebuie. Trebuie să mă protejez de el. Acuitatea percepţiei este prea mare. Pot să mor. La început, m-a determinat să las locul altor oameni. Dar acum mi-am găsit propriul centru. Când merită, pot să dau drumul la maximum. Tu, Robert. Tu meriţi să-ţi acord tot timpul. De aceea pot fi fiinţa visurilor tale. Eu pot vedea de ce ai tu nevoie. Şi pot să-ţi dau ce ai tu nevoie.

— De ce am nevoie în continuare?

— De fapt, haide să vorbim despre ce am eu nevoie în continuare.

— Şi de ce ai tu nevoie în continuare?

În loc de răspuns, ea i-a dat un inel pentru penis, spunând:

— Ghiceşte! Asta te va ajuta.

Au făcut din nou dragoste, au mâncat, au făcut duş, au făcut dragoste, fiecare explorare topindu-se în următoarea. Erau beţi unul de celălalt de plăcere. Terri părea că trăieşte un orgasm perpetuu. I-a dăruit lui Robert încă două experienţe trupeşti atotconsumatoare, care l-au lăsat fără aer, zdrobit şi totuşi explodând de energie pură.

În timp ce plutea între două puncte culminante apropiindu-se de un alt orgasm, ea i-a dat rotiţa cu zimţi. Era un instrument rotund, din metal, cu zimţi neascuţiţi, care arăta ca un pinten.

— Foarte, foarte uşor… foarte… plimbă asta peste pielea mea, a spus ea. O pot suporta numai când sunt astfel dezlănţuită.

A suspinat şi-a închis ochii, iar el a făcut întocmai ce îi ceruse. Ea tremura datorită senzaţiilor pe care i le provoca acest instrument, gângurind şi gemând de plăcere.

— Uşor… uşor…

A atins un orgasm lent şi intens, lipindu-se de el şi zguduindu-se din tot trupul, apoi a luat rotiţa din mâna lui.

— Calea pe care te afli se numeşte Calea lui Seth. Este concepută pe ideea dezmembrării subiectului – adică tu – urmată de reconstituirea lui. Într-o clipă, vom face un fel de ritual. Ceva care să te ajute pe calea ta.

*

Se întuneca afară. El abia de se mai recunoştea pe sine.

— Spune-mi mai multe despre Terri. De unde eşti?

— Din New York. Brooklyn. Partea periculoasă.

— Aşadar, ce este managementul identităţii? Eşti expertă în calculatoare?

— Oh, Robert. Vorbeşti ca un om bătrân. Te rog…

— Ce?

— *Expertă în calculatoare?* Am o mulţime de nume, o mulţime de identităţi. Asta este numai pentru tine. Şi, da, mă pricep la calculatoare. Am trecut prin universitate.

— Terri este numele tău adevărat?

— Nu.

— Ai o slujbă, aşa cum are toată lumea?

— Nu. Cu talente ca ale mele, banii vin singuri la oricine.

— Chiar faci filme video?

— Poate. Dar nu dintre acelea de care tu să fi auzit vreodată.

— Îl cauţi pe Dumnezeu?

— Dacă ar trebui să caut o religie, aş spune că sunt sufistă. Dar toate încadrările sunt fără sens: întrebarea este ce există în sufletul tău. Eu sunt ceea ce fac. Dacă aş spune că sunt budistă, ar conta? Ce este în inima mea?

— Ce-i cu *vesica piscis?*

— Ia-o. Uită-te la ea.

Robert a luat-o de pe noptieră.

— A doua treaptă a scării. Este forma pe care o vezi când se divizează două celule. Este creaţie. Un cerc cu un punct în centru, apoi alt cerc, marginea fiecăruia trecând prin centrul celuilalt. Are formă de peşte. Un oval alungit. Intrările în biserică au această formă. Şi vulva. Asta nu-i o coincidenţă.

— Vreau ca asta să dureze o veşnicie.

— Aşa va fi.

— Dar în această lume va trebui să merg acasă la un moment dat.

— Toate la timpul lor. Încă nu am terminat.

— Nu?

— Întinde-te pe spate.

I-a întins bandoul.

— Ce fel de ritual este ăsta?

— Ai încredere în mine.

Ea s-a aşezat şi şi-a fixat ochii în ochii lui. Profunzimi de smarald hipnotizatoare l-au aspirat, l-au înălţat. Ea s-a aplecat să-l sărute. El a închis ochii şi s-a pierdut în sărut. A simţit cum ea îi pune bandoul peste ochi.

Terri a şoptit câteva cuvinte, de neînţeles pentru el. Cuvinte melodioase, vibrante. Apoi Robert a simţit rotiţa cu zimţi mişcându-se uşor pe pielea lui, presând acolo unde braţele se unesc cu torsul, apoi de-a lungul picioarelor şi de-a lungul sternului, până la bărbie. Era o senzaţie intensă, dar nici dureroasă, nici erotică. Ea a plimbat rotiţa pe fiecare parte a gâtului lui, apoi a pus-o deoparte.

Ceva s-a schimbat în lumina din cameră. Calitatea negrului a devenit mai luminoasă. Ea i-a scos bandoul şi l-a sărutat pe pleoapele încă închise. Una. Cealaltă. Amândouă. Împreună. Apoi l-a sărutat pe frunte. El a întredeschis ochii şi a văzut o lumină galbenă-aurie inundând încăperea.

Terri îi zâmbea. El vedea două Terri. Vedea o geamănă

identică desprinzându-se din trupul ei şi deplasându-se spre dreapta. O geamănă cu trup de lumină. Gemenele emanau o lumină galbenă-aurie. Amândouă s-au aplecat şi l-au sărutat pe ambele părţi ale gâtului. Pe toată lungimea pieptului.

Cele două limbi descriau desene care se intersectau de-a lungul sternului şi al stomacului.

Se uitau amândouă la el şi au spus la unison:

— Tocmai începem.

— Cum naiba faci asta? a şuierat el. Doamne Iisuse Cristoase!

Ele au sărutat toate urmele pe care le desenase Terri cu roata, ca şi cum l-ar fi lipit la loc, în mod simbolic. De această dată, el a tremurat de plăcere.

— Când aduni suficientă putere, energie pozitivă, au spus ele, vorbind încă la unison, poţi proiecta un corp de lumină în afara trupului tău. Ca noi, acum.

L-au sărutat peste tot, alternativ. Apoi una s-a întins – lipită de el – şi a început să dispară treptat, părând a se topi în carnea lui, în timp ce cealaltă s-a solidificat treptat recăpătând paloarea pielii lui Terri.

— Acum odihneşte-te, a spus ea. Ţi-am dăruit din energia mea. Fie ca ea să-ţi dea putere.

El a dormit un timp, cu un zâmbet întipărit adânc în fiecare fibră. Lumea întreagă cânta în pielea lui, iar el şi lumea întreagă erau făcuţi numai din piele.

Pretutindeni, în încăpere, în semiîntuneric, ardeau lumânări parfumate aşezate în mici vase de sticlă. Terri s-a îmbrăcat.

— Te voi lăsa singur, să-ţi aduni gândurile, i-a şoptit ea în ureche. A fost minunat. Tu ai fost minunat. Ceasurile s-au oprit în noaptea asta. În momentul ăsta, timpul nu trece pentru noi. Dar mâine va curge cu atât mai repede. Fii pregătit!

— Terri...

— Taci.

Robert a adormit din nou, de această dată aproape două ore, după care s-a trezit şi a făcut baie.

Stătea în apă de câteva minute, cu lănţişorul lui Terri aşezat în jurul degetelor, uitându-se la verigile în formă de *vesica piscis,* când a auzit uşa deschizându-se.

— Terri?

Nici un răspuns.

S-a ridicat din cadă şi a ieşit din apă. A strigat:

— Cine e?

În uşa băii şi-a făcut apariţia o siluetă, ascunsă de un cearşaf – care-i separa. A văzut, în mod vag, ceea ce credea el că era silueta unei femei ascunse în spatele cearşafului, când acesta a zburat spre el acoperindu-i faţa şi pieptul. Apoi o mână a ieşit de după cearşaf şi i-a împins capul sub apă, presându-i cearşaful ud pe gură şi pe nas. Robert s-a luptat să rămână calm, ridicându-şi mâinile spre locul în care i se părea că trebuie să fie capul atacatoarei, încercând să-şi ţină respiraţia. Nu a reuşit, lovind cearşaful ud. Un pumn înmănuşat l-a izbit în plexul solar şi, involuntar, el a ţipat, înghiţind apă. Pânza se strângea în jurul feţei lui. A simţit că-l cuprinde panica. A crezut că aude o voce de femeie, în timp ce sângele i se urca la cap, a ţâşnit şi a lovit în sus. A simţit o mână care apuca ferm lănţişorul pe care-l ţinea strâns în pumn. El a lovit lumânările, iar sticla s-a împrăştiat peste tot, spărgându-se.

Vederea i s-a împăienjenit. Era pe fundul unui puţ întunecat, cu pietrele umede şi lunecoase la atingere, agăţându-se cu degetele ca nişte gheare, să iasă… Simţea cum apa devine mai fierbinte, în timp ce el se lupta să scape. Apa a început să-l opărească. Prin cearşaful lipit pe faţa lui şi-a văzut brusc propriile braţe şi mâini împingându-se înainte, căpătând contur, într-o lumină gri-albăstruie vâscoasă. Lumina era fierbinte, fluidă, dar densă, picurând din propriile degete. Lumină care ardea. Cu ochii închişi o putea vedea încă şi mai clar. S-a întins şi a apucat braţele atacatoarei. Ea a ţipat. Robert a simţit cum trosneşte carnea vestejită în timp ce mâinile lui ardeau în pielea ei.

Apoi atacatoarea a dispărut. El avea încă cearşaful moale legat în jurul lui. Fierbinţeala dispăruse din corpul lui, la fel de neaşteptat cum venise. S-a aplecat pe marginea căzii, tuşind şi eliminând apă, luptându-se să-şi recapete respiraţia. Din cadă ieşeau aburi. Lănţişorul era încă prins în jurul degetelor lui. S-a auzit uşa trântindu-se.

Robert a ieşit din cadă şi s-a rostogolit pe podeaua băii. „Este real! şi-a spus el, iar şi iar. Este real. Dumnezeule mare, totul este real!” O parte din el încă nu credea pe dea-ntregul că ameninţările spirituale despre care-i vorbiseră Horace, Adam şi Terri se refereau la violenţa fizică reală în lumea reală. Îşi spusese că lupta din metrou ar fi putut fi o tâlhărie, că totul ar putea, cumva, să fie totuşi un joc macabru ieşit de sub control.

Acum ştia în mod sigur următoarele: existau oameni care

încercaseră să-l ucidă şi el avusese forţa şi tăria să li se opună.

Little Falls, 27 august 2004

Când Robert a ajuns acasă, nu era nimeni acolo. Un bilet lăsat în bucătărie de Katherine îl avertiza că plecase în vizită la prietena ei Claire, în West Village. Se va întoarce, din nou, târziu.

El a răsuflat uşurat. Nu o putea minţi pe Katherine. Nu-i stătea în fire. Totuşi, se temea să-i mărturisească ce făcuse. I se părea că încă mirosea a Terri, mirosea a sex.

Era trecut de ora 22. Ţinea bine în pumn lănţişorul lui Terri. Dar nu mai avea verigheta. Când se dusese la noptieră să o ia, verigheta nu mai era acolo. Căutase peste tot. Verigheta nu fusese de găsit. Încercase să dea de Terri pe Quad. Numărul era blocat.

Şi-a schimbat hainele şi le-a pus în maşina de spălat, apoi a pornit-o. A sunat-o pe Katherine să-i spună că se va culca. I-a lăsat un mesaj. A sunat-o pe Claire pe telefonul fix şi a aflat că Katherine era bine şi că tocmai plecase de la ea.

Era singur şi simţea că frica se întoarce.

Când fusese atacat, nu avusese nici un impuls să opună rezistenţă. Protejase cheile. Se simţea bine că făcuse asta. Şi acum devenea mai puternic. Se simţea mai viu. Dar cu ce costuri? Făcuse un lucru pe care jurase să nu-l facă niciodată, încălcase un jurământ pe care jurase să nu-l încalce niciodată. Vor fi consecinţe, iar el nu le va evita. Cu toate astea, simţise că era necesar şi corect să facă dragoste cu Terri. Poate nici nu ar fi supravieţuit fără puterea pe care i-o dăduse ea. Numai că se va întâmpla din nou. Oare va fi la fel de puternic data următoare? A simţit un nod în stomac. Nu avea altă variantă decât să meargă înainte.

A verificat dacă nu primise un mesaj de la Terri.

Îi trimisese un alt fişier audio. Nimic altceva. Fişierul avea titlul „Doi Cavaleri”. Şi era protejat printr-o parolă. A încercat diverse variante, pornind de la *vesica piscis.* Apoi şi-a adus aminte de florile negre de fier. Doi era parte a secvenţei, îi spusese ea. Parte a parolei.

Fişierul s-a deschis la parola „Vesica2”. Era o arie de operă pentru două voci de bărbaţi. Avea ceva obsedant.

A ascultat iar şi iar. Cei doi cântau în germană. În cele din urmă, a găsit aria pe internet. Era din *Flautul fermecat.* A găsit diverse traduceri, unele mai libere ca altele. Partea pe care i-o trimisese Terri era incompletă. Suna, mai mult sau mai puţin, cam aşa:

> Cel ce merge pe această cale a durerii se va purifica
> Prin foc, apă, aer şi pământ.
> Dacă-şi poate învinge frica de moarte
> Îşi ia zborul spre ceruri.

Robert a aprins Quad-ul şi a postat un text scurt.

> **Ce mi-a comunicat a doua ascunzătoare.**
> Astăzi a fost Proba Apei. L-am găsit pe Dumnezeu în marea sexului. Niciodată nu m-am simţit într-o manieră atât de deplină, atât de electrizat, atât de confortabil cu altă fiinţă umană. Nu am avut o fiinţă umană atât de deplin în puterea mea. Nu am fost niciodată la discreţia puterii ei pe de-a-ntregul.
> Dar dorinţa mea sexuală nu poate fi pentru Terri. Trebuie să fie pentru Katherine. Trebuie să o îndrept din nou în direcţia ei.

În câteva minute a venit răspunsul, dar nu de la Terri CIIII.

> Ai procedat bine, Robert. Ai trecut cu bine proba a doua.
> Supraveghetorul

Cântecul de iubire al unui martir: Crearea Ma'rifat'-ului

Nu mă adresez ţie cu splendoarea şi înfloriturile limbii mele materne, pentru că sunt versat în stilurile americane şi ştiu că ţi s-ar părea exagerat să tot spun „Dumnezeu e mare" şi „laudă lui Allah" Am fost ucis de propria creaţie, la 14 august 2003. Îţi vine să crezi că un om poate fi ucis de păcatele lui? Pentru că eu aşa am murit, declanşând Marea Pană de Curent, care a cufundat nord-estul Statelor Unite în întuneric, în ziua aceea.

Nu mi-am îndeplinit sarcina, pentru că explozia nu a fost intenţionată. Am fost atacat exact în momentul în care armam

Dispozitivul şi nu am fost destul de pur în sufletul meu, în mintea şi în inima mea pentru a replica în siguranţă. Deşi efectul a fost grozav, puterea eliberată a fost numai o parte din întregul ei potenţial.

Atât să ştiţi: mai există un Ma'rifat'. Există două Dispozitive. Când va fi detonat cel de-al doilea Dispozitiv, el va îndepărta ceea ce este cel mai impur din cel mai impur dintre oraşele din cea mai impură dintre naţii. Va distruge Manhattanul, clitorisul curvei celei mari, pentru că în Manhattan va găsi cel mai bogat combustibil pentru detonare, întrucât Manhattanul este atât de pătruns de lăcomie şi de pofte trupeşti, de invidie şi de mândrie, încât, odată declanşată, reacţia în lanţ va erupe ca 10 000 de sori. O apocalipsă a sufletelor.

Poate este o bolboroseală fără sens. Haide să ne axăm asupra acestui cuvânt. Deoarece ceea ce pentru tine reprezintă o bolboroseală de om nebun poate arăta pur şi simplu prejudecăţi şi ignoranţă din partea ta. Ştii originea acestui cuvânt? Dar cuvintele „alchimie", „algebră", „algoritm". Dar „alcool"?

Haide să analizăm unele dintre aceste cuvinte.

Pentru că, în vreme ce unii vor spune că „bolboroseală[6]*" redă pur şi simplu sunetele unei bălmăjeli lipsite de sens, alţii îţi vor povesti despre Jabir ibn Hayyan cunoscut ţie în Vest ca Geber, cel mai mare alchimist musulman, de asemenea, geometru şi matematician, toate fiind unul pentru înţelept, întrucât limbajul şi conceptele lui erau atât de subtile şi codificarea marilor secrete atât de eficientă, încât nici o minte, cu excepţia celor mai dotate, nu poate pătrunde „bălmăjeala" scrierilor lui pentru a descoperi aurul din interior.*

Sau poate am putea lua „algebra" – folosită cândva în engleză cu sensul de „chiropractică", ştiai asta? – care derivă din al-jabr, *cuvântul arab pentru „aducerea împreună a părţilor rupte", folosit de matematicianul din secolul al XIX-lea Abu Ja'far Muhammad ibn Musa Al-Khwarizmi din Bagdad ca titlu pentru marele lui tratat despre ecuaţii,* Kitab Al-Jabr w'al-Muqabala *sau* Reguli de Reintegrare şi Reducere. *Sau „algoritm" care practic stâlceşte numele aceluiaşi om, Al-Khwarizmi, care a dat, de asemenea, numerele arabe.*

Sau „alchimia" însăşi, din Al-Kimiya, din Khem, un nume străvechi dat Egiptului, pământul negru, ţinutul pământului negru. Şi aşa mai departe. Haide să nu mai vorbim despre

[6] *Gibberish* în engleză în orig.

„alcool”, de exemplu! Nu vreau să te obosesc.

Privind înapoi în timp, musulmanii stau între lumea modernă şi înţelepciunea antică a Egiptului şi Greciei; noi suntem uşa prin care a trecut lumea voastră; noi suntem filtrul acelei cunoaşteri şi salvatorii acesteia. Fără noi, tu nu ai fi existat.

3
Proba Focului

Little Falls, 28 august 2004

Robert s-a trezit devreme dimineaţa, simţindu-se în casa lui ca un străin. Corpul lui cânta. Toată fiinţa lui cânta. Dar nu-şi putea imagina că ar fi oriunde altundeva. Katherine. Amintirea lui Moss. Viaţa lor împreună.

Cu siguranţă purta încă mirosul lui Terri. O putea gusta, o putea mirosi, o putea simţi pe trupul lui. Se simţea întregit. Niciodată nu simţise că jubilează astfel trupeşte, niciodată nu simţise că trupul lui rezonează cu atâta bucurie. În cap. În minte. În vârfurile degetelor. În inima lui, de dragul lui Dumnezeu. De la sex. De la lupta şi supravieţuirea în faţa celui de-al doilea atac.

S-a închis în camera ce ar fi urmat să fie a lui Moss. Brusc a izbucnit în lacrimi şi a rămas acolo plângând tăcut pierderea fiului său nenăscut; i se zguduiau umerii.

A plecat de-acasă fără să o trezească pe Katherine, lăsându-i un bilet. Nu putea da ochii cu ea. I-a spus că a fost chemat de urgenţă de Horace. O altă minciună, deşi, în mod ciudat, asta nu-l deranja.

New York, 28 august 2004

În Manhattan, Robert a ieşit din staţia de autobuz de la Autoritatea Portuară şi a deschis Quad-ul pe 8th Avenue.

Îl aştepta un mesaj de la Terii, care-i indica un nou punct de destinaţie: X62. Era la vreo 3 kilometri spre sud-est, colţ cu Tompkins Square Park. Mesajul menţionase ora 11 şi era abia 10. A hotărât să meargă pe jos pe 42nd Street spre staţia Bryant Park şi să ia metroul până la Delancey.

Era o zi umedă, cu soare strălucitor. În oraş, se simţea o agitaţie crescândă. Veneau republicanii. În jurul Tunelului Lincoln erau gărzi naţionale înarmate, în uniforme de camuflaj. Balonul de observaţie Fujifilm continua să planeze, dar acum era marcat cu sigla Brigăzii de poliţie din New York. De câte ori se uita în sus, balonul oval era acolo, un ochi care nu clipea niciodată, aşezat pe cer. Grupuri de maşini de poliţie treceau în viteză, creând ambuscade neaşteptate, dintr-o parte a Manhattanului în alta. O formaţiune de cinci vehicule negre, cu geamuri fumurii a forţat trecerea printr-o intersecţie şi a intrat în traficul neîntrerupt aruncând flash-uri cu farurile. Poliţia era deja peste tot. Până şi cerul New Yorkului era străbătut de forţe militare. Robert s-a adresat unor poliţişti din Time Square:

— Sunteţi pregătiţi pentru republicani?

— Suntem pregătiţi pentru orice.

— Şi pentru protestatari?

— Pentru orice. Te afli în cel mai sigur loc din lume în acest moment. Vezi acoperişurile acelea? Pe cele mai multe se află trăgători de elită.

Mulţi newyorkezi erau plecaţi în vacanţă. Sosiseră deja câţiva republicani şi protestatari. Dar ceva iminent părea că se va întâmpla, de bine sau de rău. Regulile încetăţenite se erodau; făceau loc unor lucruri extraordinare pe cale să se întâmple.

Robert ardea de nerăbdare să o vadă pe Terri. A urcat scările de la staţia de metrou Delancey şi a deschis Quad-ul. Imediat ce a fixat punctul următor din traseu – la peste 800 de metri spre nord – a luat-o la fugă pe Essex Street.

Când se apropia de Houston, a observat un cadran gigantic de ceas pe o latură a turnului de apă al unui bloc de apartamente. Toate numerele erau răsturnate 12, 4, 9, 6... A scuturat din cap şi s-a uitat din nou. Cifrele erau tot răsturnate.

Când a ajuns la colţul sud-vestic al Tompkins Square Park, ecranul Quad-ului a afişat: „Sosiţi la destinaţie”.

A mai căutat. Nici urmă de Terri. Mai erau cinci minute până la 11. S-a uitat înjur căutând o explicaţie.

Unde era ea? Ce-i făcea ea lui?

A intrat în parc. Vreo cinci, şase tipi îmbrăcaţi sărăcăcios erau adunaţi în jurul tablelor de şah din piatră. Unul vorbea spaniolă. Nu juca şah nici unul. El s-a aşezat pe un scaun verde, în faţa unei table de şah şi a aşteptat.

Îşi simţea corpul relaxat şi delectat. Fiecare clipă de plăcere

fusese înregistrată în memoria pielii lui. Cea mai uşoară frecare a cămăşii pe pieptul lui implora atingerea părului şi degetelor ei, răsuflarea ei, ochii ei aţintiţi asupra lui, căldura ei, umezeala ei dulce ca zahărul, umezeala ei sărată, umezeala ei ca mierea.

A verificat Quad-ul: „Gata de navigare, raza de acţiune 20 de metri”.

Cineva s-a aşezat pe locul dinapoia lui, cu spatele la el.

— Nu te întoarce, Robert, i-a spus o voce de bărbat. Este vremea să stăm de vorbă.

— Adam?

— Să nu cumva să te întorci.

— Ce naiba se întâmplă?

— Asta este un loc marcat de sfinţenie şi de mari pierderi, ştii? O tristeţe teribilă. Mulţi oameni fără adăpost, un munte de disperare, oameni care şi-au pierdut credinţa şi speranţa. Apoi mai există şi oarecare bucurie. Dans şi cântec. Dacă ştii unde să priveşti.

— Unde este Terii?

— Vei ajunge la ea în câteva minute, nu te nelinişti.

— Eşti în siguranţă?

— Nu, prietene, nu sunt. Nu sunt deloc în siguranţă.

— Ce se întâmplă?

— Tu mă salvezi, cred. Sper că mă salvezi. O faci? Fără o vorbă de răspuns, Robert s-a răsucit pe scaun. Vocea lui Adam a devenit ascuţită: Nu. Pentru bunul Dumnezeu, nu te întoarce!

— Adam, eu nu ştiu ce se petrece.

— Prefă-te că te bucuri de soare, fă ceva. Vorbeşte încet, într-o clipă, te vei ridica să te plimbi. Acum relaxează-te şi ascultă.

Robert şi-a încleştat fălcile.

— Mă întrebi dacă sunt în pericol. Da, sunt. La fel şi tu, la fel noi toţi. Este nevoie să înaintezi mai mult în joc dacă eşti hotărât să ieşi pe partea cealaltă. Altă cale nu există.

— Eu…

— Te rog! Această căutare de indicii, în care suntem cu toţii implicaţi, are, mă tem, un miez diabolic. Sunt obligat să iau parte, nu am de ales. Sunt implicat, nu există nici o cale să ocolesc acest fapt.

— Până peste cap?

A auzit un râs sardonic.

— Atât de până peste cap, încât nici nu mai pot vedea lumina soarelui. Numai sclipiri ocazionale. Când chiar văd soarele, este

atât de frumos că-ţi frânge inima.

— Poţi fugi.

— Nu. Nu există cale de scăpare.

— Vreau să te ajut.

— Îţi mulţumesc. Întotdeauna ai fost un om extraordinar, Robert, în parte, tocmai fiind atât de obişnuit. Eşti bun, eşti direct, eşti cinstit – totul, probabil cu excepţia zilei de ieri, trebuie să admit, un interludiu necesar – şi un lucru uluitor în ce te priveşte este că nu-ţi poţi vedea propria putere. Nu ştii ce eşti. În noaptea incendiului, când mi-ai salvat viaţa şi pe cea a lui Katherine, vieţile noastre s-au… înlănţuit. Fie că ne place, fie că nu. Eşti familiarizat cu conceptul?

— Povesteşte-mi.

— Imaginează-ţi două gemene identice. Amândouă prezintă o trăsătură uimitoare. Poartă amândouă numai alb şi negru, dar niciodată nu poartă aceeaşi culoare în acelaşi timp. Şi niciodată nu-şi bat capul ce culoare poartă, până nu se uită cineva la una din ele. Îndată ce privirea cade asupra uneia, hainele ei capătă o culoare anume – să spunem alb.

— Îmi place metafora ta. Cum le cheamă?

— Pe amândouă le cheamă Phoebe. Dar iată care-i chestia. Trebuie să se potrivească până la zero. Trebuie să se potrivească până la gri. Imediat ce hainele unei Phoebe se fac albe, hainele celeilalte Phoebe se fac negre, instantaneu. Indiferent cât de departe se află cele două în timp şi-n spaţiu. Informaţia nu poate circula mai repede decât viteza luminii, totuşi, cumva, se întâmplă, când de fapt nu există nici o cale să se întâmple asta. Oamenii de ştiinţă numesc asta „înlănţuire”.

— Este imposibil. Am auzit despre chestia asta, acum că mi-o descrii. Nu este ceea ce a numit Einstein „acţiune enigmatică la distanţă”? El nu credea în ea, nu-i plăcea ideea, nu a vrut-o. Eu sunt de partea lui Einstein, trebuie să mărturisesc. Dumnezeu nu joacă zaruri, cum spunea Einstein. Este vorba numai despre o fisură în capacitatea noastră de a înţelege.

— Bine, a fost făcut în laborator, cu fotoni. Prima dată la Paris, aproape cu treizeci de ani în urmă. Nu cu culoare, ci cu ceva ce ei numeau „spin”. Experimentul a fost repetat de multe ori de-atunci. Există ca fenomen fizic. Dar eu nu vorbesc despre fenomene fizice sau, în cazul nostru, despre rochii negre şi albe. Vorbesc despre suflete, Robert. Despre al tău. Despre al meu. Al lui Katherine; al lui Terri.

— Al lui Terri?

— Suntem înlănţuiţi cu toţii. Tu, eu şi Kat, din noaptea incendiului din ’81. Terri cu mine şi, prin urmare, cu ceilalţi dintre noi, de la Marea Pană de Curent. Există un nivel al realităţii în care ne comportăm ca acele fete, ca acei fotoni – în care ceva ce afectează pe unul dintre noi ne afectează pe toţi. Acum răspunde când eşti apelat pe Quad.

Robert a închis ochii. A încercat să-şi ţină în frâu frica. Nu înţelegea. A lăsat Quad-ul să sune. Într-un târziu, a răspuns.

— Robert?

Era Adam. Robert s-a răsucit în scaun. Nu mai era nimeni acolo. S-a uitat împrejur, prin parc. Nu l-a văzut.

— Adam. Unde-ai plecat?

— Mă plimb. Ridică-te şi ia-o spre est. Cred că ai o ghicitoare?

— Stai. Fără ghicitori. Nu încă.

— Robert…

— Lawrence Hencott. Te-ai dus să-l vezi chiar înainte ca el să se sinucidă.

— Ah!

— De unde naiba îl cunoşteai?

— Te rog, hai să nu vorbim acum despre asta.

— Vorbim despre asta acum sau îmi iau adio.

— Nu poţi.

— Priveşte numai.

A urmat o pauză. Avea oare o oarecare putere? Sau tocmai îl pierduse pe Adam? Şi poate pe Terri?

După ce a părut să fie o veşnicie, Adam a răspuns:

— A trebuit să-l văd. Am fost constrâns.

— De ce s-a sinucis?

Adam a scos un ţipăt de durere.

— În acest moment, încerc să te protejez pe tine şi să mă protejez şi pe mine de… Iwnw… Nu o pot face… dacă vorbim despre asta acum.

— De ce s-a sinucis?

— Te rog…

— Spune-mi.

— Ca să te… protejăm… pe tine.

Contactul s-a întrerupt.

Robert a încercat să-şi amintească vorbele lui Lawrence. „Rănit… tu… glonţ… mori.”

Să nu fi fost o ameninţare, ci o prevenire?

Quad-ul a sunat din nou.

— Robert.

— Ce vrei să spui cu „să mă protejaţi pe mine”?

— Mai întâi găseşte ascunzătoarea şi apoi îţi voi spune. Te rog!

— Tu nu ştii unde este ascunzătoarea?

— Nu – nici asta, nici celelalte. Nu îmi vor spune. Nu au încredere în mine.

— Cine?

— Găseşte ascunzătoarea, Robert. Nu ţi-au trimis nici un indiciu?

— Nu, nu încă.

— Mai verifică-ţi mesajele de pe Quad.

— Cine le trimite?

— Supraveghetorul.

— Cine este Supraveghetorul?

— Vei afla foarte curând, sunt sigur.

Apoi Quad-ul a zbârnâit şi Robert a primit un mesaj nou:

> La un copac viu trebuie să fii
> Pleacă-ţi coiful spre ulm
> Nu sunt scrântit, sunt numai un învăţător hindus
> Primul dintre cei trei, o treime
> Cum înlănţuie focul, în triunghiul iubirii
> Totuşi pentru a ispăşi, mergi singur
> Pentru a-ţi depăşi dorinţa
> Treci Proba Focului.

La sfârşit i-a mai dat două puncte de destinaţie.

Aleile parcului erau mărginite de grilaje frumoase, curbate, din fier forjat negru. Robert a luat-o pe aleea ce-l ducea în direcţia răsăritului, uitându-se cu atenţie în jur pentru a-l zări, pe undeva, pe Adam. A ajuns aproape imediat la un copac cu ghirlande în jurul trunchiului şi cu flori presărate printre rădăcini. Era un ulm american. *Ulmus Americanus.* Pe gărduleţul de alături a găsit o plăcuţă pe care scria că în 9 octombrie 1966. Bhakhtivedanta Swami Prabhupada şi adepţii săi au stat sub acest copac şi au ţinut prima lor sesiune de incantaţii în aer liber din afara Indiei lui *Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna, Krishna, Hare, Hare*... Era prezent poetul Allen Grinsberg, din aşa-numita generaţie Beat. Evenimentul a avut caracterul unui act fondator pentru

răspândirea religiei Hare Krishna în Statele Unite.

— Robert.

— Da.

— Ai ajuns?

— Da.

— Concentrează-te. Găseşte ascunzătoarea. Citeşte-mi indiciul.

Robert i l-a citit.

— Ai devenit cumva un Krishna şi nu ai spus nimănui?

— Nu. Nu asta-i problema. Pentru moment rămâi la noţiunea de bucurie. Dacă este de ajutor, Jimi Hendrix a cântat în acest parc. De asemenea, parcul poartă numele celui care a abolit sclavia în statul New York. Caută departe de specific.

Robert a dat ocol copacului, a căutat o urmă de ceva ars. A căutat fisuri şi crăpături… Nimic. Înapoi la plăcuţă.

La gard. Şi-a trecut degetele pe la baza gardului. Nimic. Apoi i-a atras atenţia ceva aflat mai sus în copac, o scorbură deasupra capului.

S-a dus la un bărbat cu aspect de om bătut, care şedea pe o bancă învecinată şi i-a oferit cinci dolari pentru a-l ajuta să ajungă la scorbură. Au căzut la învoială pentru zece. Bărbatul s-a sprijinit cu spinarea de trunchiul copacului şi şi-a făcut mâinile scăunel, iar Robert a reuşit să se urce şi să-şi vâre degetele în scorbură. A simţit un cârlig de undiţă şi l-a tras afară. Era ataşat de un tub de plastic transparent.

— L-am găsit.

— Discreţie, Robert. Te rog!

A coborât pe pământ şi s-a uitat împrejur. Părea că nimeni nu-i acorda atenţie. Robert a examinat tubul şi a descoperit o piesă de metal, cu patru laturi neregulate, lungă cam de 2,5 centimetri. Părea făcută din acelaşi aliaj ca şi Cutia Răului.

— Trebuie să postez ceva pe website.

— Nu încă. Asta-i o treime, cred. Acum ia-o spre nord. Trebuie să vezi ceva.

Robert a pus forma de metal într-un buzunar de la pantalon şi a tras fermoarul. În mintea lui se contura un model pe care încă nu-l putea recunoaşte. A continuat să meargă pe aleile şerpuitoare ale parcului, spre capătul dinspre nord, unde se înalţă o clădire de un etaj ce adăposteşte o toaletă pentru bărbaţi şi una pentru femei, despărţite de o poartă ce dă spre o grădină din spate. A trecut pe lângă o structură curioasă, care la

o examinare atentă s-a dovedit a fi o fântână, un personaj mitologic purtând un vas de apă şi având deasupra un acoperiş piramidal din piatră, pe care era gravat cuvântul TEMPERANŢĂ.

— Continuă să mergi, Robert.

Acesta a depăşit un catarg şi a ajuns la o căsuţă. Prin poartă a putut vedea o stelă din marmură roz, înaltă de circa 3 metri.

— Du-te şi uită-te puţin, Robert. Asta-i moartea prin foc.

Era un monument cu un basorelief ce reprezenta feţele a doi copii.

> În memoria celor care şi-au pierdut viaţa în dezastrul corăbiei *General Slocum,* în XV iunie MCMTV (1904). Victimele au fost cele mai pure fiinţe de pe pământ, copii nevinovaţi şi neştiutori.

Au murit peste o mie de persoane, majoritatea femei şi copii, a spus Adam. Uită-te la faţa băieţelului.

— Vrei să mă baţi la cap cu asta?

— În nici un caz, Robert, în nici un caz. Dar spun că moartea lui Moss va fi fost zadarnică dacă nu continui căutarea.

— Să continui? Ce vrei să spui? Ţi-am spus deja că vreau să te ajut.

— *General Slocum* a luat foc în timp ce se îndrepta spre East River. În timpul unei excursii de o zi, organizată pentru copiii din Little Germany[7]. Vei remarca faptul că aşa o ambarcaţiune nu mai există în New York. Nu după întâmplarea asta. Căpitanul a acostat pe insula North Brother de pe East River încercând să salveze pasagerii. Acolo unde a fost internată şi a murit Typhoid Mary, dacă nu ştiai. Dezastrul suferit de *Slocum* a însemnat cea mai mare pierdere de vieţi din toate incendiile din New York City. Cel mai mare dezastru înainte de 9 septembrie.

— Şi?

— 9 septembrie a fost cam de trei ori mai mare?

— Mai mult sau mai puţin. Altă categorie.

— Lucrul cu care ne confruntăm acum – şi la stoparea căruia tu ajuţi – este, probabil, de o mie de ori mai puternic. Putem să-l oprim, dar numai continuând jocul.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Moartea prin foc. Trebuie să-mi dai indiciile pe care le ai

[7] Cartier german (*Kleindeutschland* în germană) în New York dispărut în 1904 după catastrofa vasului *General Slocum* (n. red.).

până acum.

— Asta nu se va întâmpla.

— Gândeşte-te. Eu înţeleg. Curând trebuie să te aştepţi la alt punct pe traseu.

— Deja îl am. Numărul 101.

— Porneşte. Voi fi în spatele tău.

Robert a trecut pe aleea asfaltată dintre terenurile de baschet, pe care strigau şi ţipau nişte copii şi a primit un semnal pe Quad, cu raza de 11 metri, chiar la colţul străzii. Acesta indica Punctul de destinaţie 101 care se afla cam la 1 kilometru, spre vest lângă parcul Washington Square.

Robert îşi bătea capul în timp ce mergea pe East 10th. „Înregistrează tot ce-ţi iese în cale. Totul este important."

A trecut pe lângă biserica de cărămidă roşie în stil neogotic, cu hramul Sf. Nicolae din Mira. Ceva i-a atras atenţia. S-a oprit şi s-a uitat îndelung, până când a văzut ce era. Pe pereţi erau sculptate nişte capete stranii, cu feţele răzuite? Tăiate? Făcute poate din frunze? Semănau cu cele pe care le văzuse pe John Street. Îi dădeau fiori.

A remarcat, dincolo de stradă, un magazin de curiozităţi şi obiecte vechi, cu un manechin de croitor afară, în stradă şi cu obiecte militare şi anatomice vechi în vitrină. Mai era unul la fel pe First Avenue, vizavi de Coyote Ugly Bar, care vindea maşini de scris vechi, instrumente muzicale, lămpi, modele de proiectile militare, o centură neagră, frumoasă, în comparaţie cu SoHo, zona părea mai neîngrijită şi emana un aer studenţesc. A trecut de un magazin numit Vinyl Market, care vindea discuri.

GPS-ul continua să-şi piardă semnalul pe la mijlocul străzii şi să-l recapete la colţuri.

— Am nevoie de o imagine clară a zonei văzute de sus, pe ecran.

Când a ajuns pe Second Avenue, i-a apărut în faţă, la distanţă, o biserică ce sfida Manhattanul; frontonul şi turla ei aminteau de Capela Sf. Pavel din centrul oraşului.

A sunat din nou Adam.

— Robert, unde eşti?

— Nu poţi spune unde sunt, cum face Terri?

— Nu sunt ca ea, din punct de vedere psihic. Nu pot face ce face ea.

— Dar nu mă urmăreşti? Sunt chiar în faţa Bisericii Sf. Marcu. Traversez ca să intru în cimitirul bisericii.

— La sfârşitul secolului al XIX-lea, din acest cimitir a fost furat cadavrul unui bogătaş pentru recompensă. Văduva acestuia a trebuit să negocieze pentru a-i recupera rămăşiţele pământeşti.

— Nu ştiam.

— Şi noi suntem pe punctul să negociem moartea, prietene. Moartea viitoare. Tompkins, eliberatorul de sclavi, este îngropat aici. La fel, Thomas Addis Emmet odihneşte acolo, într-un cavou. Acela care lipseşte de la obeliscul de la Biserica Sf. Paul.

— Ştii şi despre asta, nu-i aşa?

— Am citit tot ce ai postat pe net. Face parte din joc.

— Am de gând să solicit răspunsuri mai bune decât ăsta.

— Calmează-te. Le vei avea.

Cavoul lui Emmet era o lespede în curtea pavată a bisericii. Imaginea încăperii goale de sub obelisc nu-i dădea pace. A remarcat un clopot uriaş într-un colţ al curţii, fixat cu nişte nituri masive de fier, ca să nu se dezmembreze. Chiar şi niturile îi spuneau ceva. În minte i-au venit avalanşe de imagini nedefinite. Şi-a pus palmele pe clopot, a stat cu ochii închişi, ascultând din nou incantaţiile din visul lui.

Mary Fat, Mary Fat, Mary Fat...

Nu putea. A alungat imaginile şi, cu ele odată şi frica.

Quad-ul i-a indicat să o ia pe Stuyvesant Street, care traversa în diagonală planul rectangular al Manhattanului. La mai puţin de 800 de metri de mers. A traversat Third Avenue în faţa lui Cooper Union, pe lângă intrarea la metrou de la Astor Place, inspirată de Budapesta, una dintre puţinele reproduceri ale proiectelor originale şi elegante de intrare la metrou. În timp ce se apropia de Lafayette Street, deasupra vârfului nordic al clădirii Con Ed, s-a aprins un reflector puternic, roşu.

A trecut pe lângă librăria Barnes & Noble, îndreptându-se spre intersecţia cu Broadway, de-a lungul a ceea ce se numea pe vremuri Obelisk Lane. Spre nord se zărea turnul Bisericii Graţiei. Apoi a traversat bulevardul Broadway şi, la sud, a apărut clădirea Woolworth. Cele două turnuri gotice, unite cu o linie imaginară desenau nişte trasee asemenea celor de pe harta din biroul lui. Prin minte i-au trecut fulgerător forme geometrice uimitoare.

Pe Broadway, semnalul a revenit. Mai avea de parcurs cam 160 de metri.

A luat-o spre sud, pe lângă nişte magazine cu preţ redus şi, chiar în Piaţa Waverly, urmând săgeata, au rămas 140 de metri de parcurs. Săgeata arăta la stânga pe Mercer Street, apoi direct

în Washington Place… 54 de metri… şi drept înainte, până la intersecţia cu Greene Street. Până la destinaţie mai erau 24 de metri, arăta Quad-ul, indicând clădirea colţ cu Washington Place şi Greene Street. La aproximativ 10 metri săgeata a început să se învârtă, existând o marjă de eroare.

S-a uitat împrejur, în căutare de alte indicii. Apoi Quad-ul a sunat.

— Eşti acolo deja?

— Sunt chiar în punctul indicat.

— Anume?

— Washington Place colţ cu Greene Street.

— Oh… înţeleg. Da. Bineînţeles.

— Spune-mi ce caut eu aici?

— Vei avea nevoie de puţin timp pentru a te impregna de spiritul acestui loc. Citeşte placa de pe clădirea colţ cu Washington Place şi Greene, din partea de nord-vest.

— Ce-i asta?

— Mai multă moarte prin foc, prietene. Vei ajuta să fie privită, dacă faci ce-ţi spun.

Robert a citit placa:

> Pe locul acesta şi-au pierdut vieţile 146 de muncitori, în incendiul de la Compania Triangle Shirtwaist, în 25 martie 1911…

— Oh, Doamne…

Ştia povestea asta, dar nu recunoscuse locul. Ţipetele înfiorătoare ale femeilor căzând prin aer, unele ţinându-se de mână, ca sărmanii care au sărit de pe turnurile gemene, zdrobindu-se de trotuarul lui Greene Street. Tinere captive în spatele uşilor încuiate şi blocate de la etajele superioare, în timp ce flăcările mistuiau totul înjur, împingându-le spre ferestre. În urma lor infernul. Săritura în moarte. Robert putea să simtă toate astea. Putea vedea toate astea. Suferinţa era insuportabilă. Strada reverbera de violenţă. Nu era vorba despre imaginaţia lui. Pentru o clipă, a fost practic acolo, conectat psihic la durerea şi spaima acelor femei. A simţit energia pâlpâind în jurul lui şi scăzând în intensitate. Apoi aceasta a dispărut tot atât de brusc cum venise. Era ca un radio stricat, care captează frânturi de semnale din aer.

A auzit vocea lui Adam care-l întreba:

— Robert, care este cel mai preţios lucru din viaţa ta?

— Căsătoria mea. Amintirea lui Moss. Mai degrabă, ideea existenţei lui.

— Încă o dată. Trebuie să-mi dai cheile pe care le-ai adunat până acum. Adică un inel, un cilindru oarecare, o pereche de cercuri întrepătrunse şi indiciul pe care l-ai aflat astăzi.

— Nu pot face asta, Adam.

— Dacă nu o faci, mă voi îngriji ca soţia ta să afle totul despre tine şi Terri. Totul. Amândoi o cunoaştem. Te va părăsi.

— Nu te va crede.

— Când aţi făcut voi, ultima dată... nu contează. Există fotografii. Imagini video. Terri nu a ştiut, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Poftim? Ce naiba ţi s-a întâmplat, obsedatule?

— Singura cale de ieşire este să te afunzi mai tare. Trebuie să-mi dai cheile.

— Nici vorbă!

— Trebuie să te gândeşti serios la asta.

— Şantaj. Tu. Nu-mi vine să cred!

— Concentrează-te. Trebuie să te gândeşti la ce-i mai bine pentru Katherine. Acum du-te şi găseşte următoarea ascunzătoare. Care-i indiciul?

Indiciul era aproape identic cu cel de dinainte:

> Un copac-spânzurătoare este locul unde să te afli
> Întoarce-ţi coiful spre un alt ulm
> Al doilea din trei, o treime
> Cum înlănţuie focul în triunghiul iubirii
> Totuşi, pentru a ispăşi, mergi singur
> Pentru a supravieţui dorinţei tale
> Treci Proba Focului.

O detaşare rece l-a cuprins pe Robert; acea detaşare care punea stăpânire pe el ori de câte ori se simţea atacat. Fusese oare cu adevărat înregistrat video? Avea vreo importanţă?

Începea să întrezărească o schemă. Simţea că începe să câştige un avantaj. Va depăşi şi această încercare. Nu se va lăsa manevrat. Trebuia să câştige timp.

— Cheile. Mă voi gândi la asta.

— Bun! Care este indiciul?

Robert i l-a citit.

— Când pleci, uită-te după bătrânul Garibaldi.

Intrând în parc, Robert a trecut pe lângă statuia geniului militar italian, reprezentat în momentul în care îşi scotea sabia din teacă. Ce ieşea în evidenţă? În exil, Garibaldi locuise împreună cu un bărbat pe nume Meucci, despre care se spune că ar fi inventat telefonul înaintea lui Alexander Graham Bell, într-o casă din Staten Island. În 1970, când statuia a fost mutată, sub soclul ei s-a găsit o ambarcaţiune din sticlă, o capsulă a timpului din sticlă, care conţinea tăieturi din ziarele de la sfârşitul secolului al XIX-lea despre moartea lui Garibaldi şi ridicarea statuii. Ceva preţios, delicat, ascuns…

A mers înspre fântâna circulară din mijlocul parcului, uitându-se în jurul lui şi observând şi scuarul. Zona Henry James pe latura dinspre nord. Universitatea New York la est, sud şi peste tot în jur. Clădirea greoaie din cărămidă roşie a NYU i-a amintit de un reactor nuclear. Legenda spunea că unul dintre ulmii din colţul nord-vestic al parcului servise drept spânzurătoare publică. A căutat din ochi copacul. West Village se întindea în faţa lui; acolo începuse, cu două zile în urmă, căutarea, în apartamentul secret al lui Adam.

„Întoarce-ţi coiful spre alt ulm…”

Şi l-a găsit. Chiar şi acoperit de frunze, părea strâmb şi avea o înfăţişare sinistră. Un copac al morţii.

Locul servise drept teren de paradă militară, cimitir pentru săraci, loc pentru execuţiile publice, fie folosind acest ulm, fie alţii. Şi, înainte de asta, o mlaştină, alimentată de Minetta Brook, pârâul care curgea încă pe sub Lower Manhattan. În tradiţia indienilor americani, Minetta sau Manetta era un şarpe.

Robert s-a uitat cu atenţie la Ulmul Spânzuratului. Numai o mică placă verde aflată pe trunchi lămurea acest lucru.

A trecut peste un mic grilaj şi a mers pe iarbă ca să examineze copacul mai de-aproape. A cercetat la baza copacului, dându-i roată. A găsit o piuneză verde înfiptă în pământ. Ascunzătoarea era amplasată destul de adânc printre rădăcinile copacului, în solul afânat.

Tubul conţinea două obiecte identice la prima vedere, forme geometrice cu unghiuri stranii, neregulate care păreau a se uni între ele într-o manieră pe care el nu o înţelegea. Le-a aşezat cu grijă în buzunar. S-a dus la terenul cu măsuţe de şah din colţul sud-vestic al parcului şi a refuzat câteva oferte de a juca o partidă.

Pe un indicator scria: „Măsuţe de şah numai pentru şahişti. Limita: două ore la o masă. Folosinţă gratuită. Interzise jocul pe bani şi taxele”. Robert s-a aşezat şi a tras de timp, aşteptând apelul următor. Ştia ce trebuia să facă. Era vremea să preia controlul. Se temea de suferinţa pe care aceasta ar produce-o, dar trebuia s-o facă.

În minte i-au revenit ciudatele feţe de pe Biserica Sf. Nicolae şi de pe John Street. Feţe jupuite? Zei ai recoltelor? Deghizări?

După câteva minute, a sunat Quad-ul.

— Ai cheia?

— Le am, ca să fiu exact. La fel ca prima. Am acum trei piese.

— Mai este de venit una, prin urmare, aşa aş crede. Care-i destinaţia următoare?

Robert a privit Quad-ul. Era Punctul de destinaţie 036.

— Îţi voi spune când voi fi acolo.

S-a dus din nou în colţul nord-vestic al parcului, lângă Ulmul Spânzuratului şi i-a tot dat ocol, până ce a primit un nou semnal. Quad-ul spunea că destinaţia următoare era la numai 800 de metri, în direcţia vest. A parcurs Waverley Place. Traversând Sixth Avenue, a văzut turnul clădirii din cărămidă roşie, de o frumuseţe stranie, a clădirii Jefferson Square Market înălţându-se spre nord. O piramidă deasupra unui ceas cu cadran pătrat, deasupra unui turn cilindric, deasupra unei baze octogonale. Şi-a amintit de închisoarea art deco ce se aflase cândva pe o latură a grădinii acestei clădiri, o închisoare demolată între timp, care avea un altar pentru folosul prizonierilor de diverse credinţe. Era singura închisoare al cărui interior îşi dorise vreodată să-l vadă.

Supraveghetorul evalua progresele lui Robert, cântărind riscurile şi echilibrul pe muchie de cuţit al planului. În minte i-au venit imagini pe jumătate formate. Adam exercitând presiune asupra lui Robert, iar acesta opunând rezistenţă şi luptându-se cu dilemele, cu frica. Adam luptând cu Iwnw, cedând teren, pretinzând să îndeplinească poruncile diavolului, ascunzându-se, prefăcându-se. Tinzând spre lumină. Adânc în sufletul lui Katherine, care se pregătea să meargă mai în profunzime neştiută, se afla un miez întunecat, ascuns. Nimeni nu putea vedea ce se afla acolo.

Supraveghetorul l-a văzut pe creatorul Ma’rifat’-ului suspendat între vieţi, zăvorât în ADN-ul lui Adam, incapabil să ierte, incapabil să uite. Incapabil să moară. A văzut cancerul lui Terri,

suspendat în timp. Apoi s-a uitat din nou. A văzut cu groază neputincioasă că acesta reîncepea să se extindă.

Curând, ieşind din transă, Horace avea să se întoarcă la pregătirile pentru îngroparea fratelui său. Îl aştepta o mare durere.

Supraveghetorul s-a rugat pentru sine şi pentru toţi ceilalţi.

28 august 2004, New York

Continuând să meargă, Robert a regăsit la tot pasul motive triunghiulare.

A ajuns la Northern Dispensary, o construcţie cu trei laturi din secolul al XIX-lea, învecinându-se cu Waverly Place pe două laturi ale sale şi, fapt neobişnuit, cu două străzi pe latura a treia: Christopher Street şi Grove Street. Edgar Allan Poe frecventase dispensarul în vremea când aici se administra laudanum.

Robert a ajuns la Christopher Park, creat la cererea locuitorilor din împrejurimi ca un spaţiu triunghiular deschis, după ce incendiul devastase zona în 1835.

Lângă parc era un bar cu o reprezentare triunghiulară la colţ, la nivelul străzii, forma fiind gravată în trotuar. Doi meşteşugari sculptaţi ciudat susţineau buiandrugul deasupra formei care lipsea, aparent zdrobiţi de greutatea acestuia. Într-o altă reprezentare, o femeie nudă călărea un monstru marin.

Şi-a dat seama că ajunsese la intersecţia în formă de stea neregulată a mai multe străzi, de unde în urmă cu două zile luase metroul de la staţia Christopher Street.

A traversat strada spre placa triunghiulară din strada de lângă Village Cigars, care amintea de refuzul fostului proprietar al locului de a vinde 0,3 metri pătraţi din proprietatea sa autorităţilor orăşeneşti.

Urmând direcţia indicată de Quad, a refăcut traseul parcurs joi de-a lungul lui Christopher Street, pe lângă saloanele de tatuaj, barurile de homosexuali şi magazinele cu lenjerie sexy. A ajuns din nou la stelele din paviment unde Terri îl abordase prima dată pe Quad.

Doamne, cum o dorea pe Terri. Trupul îi fremăta numai când se gândea la ea.

Şi-a dat seama unde urma să ajungă în momentul în care unitatea GPS a numărat metrii până la intersecţia străzilor

Charles şi Greenwich. A ajuns la o casă de lemn cu două etaje, vopsită în alb şi fără nici o logică arhitecturală, cu liniile atât de neverosimile, încât arăta ca un proiect de avion al lui Stealth. Dincolo de stradă, se afla clădirea în care Adam avea un mic apartament. A stat şi a aşteptat semnalul Quad-ului.

Al treilea din trei, o treime
Trebuie să descoperi o casă strâmbă
Gazda ascunzătorii noastre, un stâlp de fier
Cum înlănţuie focul în triunghiul iubirii
Totuşi, pentru a ispăşi, mergi singur.
Pentru a supravieţui dorinţei
Treci Proba Focului.

Robert a îngenuncheat lângă grilajul de fier al porţii ce ducea spre curtea din faţă a casei de lemn. La baza ei, lipindu-se magnetic de grilaj şi vopsit în aceeaşi culoare neagră, se afla ultima piesă a puzzle-ului. A vârât-o repede în buzunar şi s-a ridicat.

Atunci a sunat Adam.

— Robert? Unde eşti?

— Nu mă pot uita la această casă fără să mă ia ameţeala. Distorsionează spaţiul din jurul ei.

— Este o fermă daneză, de la începutul secolului al XVIII-lea. Adusă aici cu un camion, în 1968, din Upper East Side, ca să fie salvată de la demolare. Doamna care a scris *Goodnight Moon*[8] a trăit în ea până când casa a fost mutată. Observă grădina.

Casa era aşezată pe o bucată de pământ triunghiulară.

Robert s-a uitat prin grilaj. Deasupra unui stâlp, a văzut o colivie micuţă şi albă cu un acoperiş cu unghiuri şi faţete stranii: o miniatură perfectă şi replică a casei înseşi.

— Seamănă un pic cu cheia de la Ma’rifat’, pe care ţi-am trimis-o eu, a spus Adam. Casa mică este miniatura perfectă a celei mari. Acum trebuie să vezi ceva ce se află în vechiul meu apartament.

— Ce urmează să se mai întâmple de data asta acolo? Vei fi acolo?

— Nu.

— Terri?

[8] *Noapte bună, Lună,* carte pentru copii scrisă în 1947 de Margaret Wise Brown şi ilustrată de Clement Hurd (n. red.).

— Nu. Îmi pare rău.

— Altcineva pe care eu îl cunosc?

— De această dată nu se află nimeni în Casa Vrăjilor. Urcă.

— Ştii cum se întâmplă, chiar am nevoie să mă uşurez. Credeam că n-o să-mi mai ceri vreodată asta.

Robert a scos cheile şi a intrat. A luat-o pe scări.

— Cinci etaje. Mulţumesc.

— Bucură-te.

A deschis uşa. Apartamentul fusese golit total. Storurile erau lăsate, iar singura lumină provenea de la o lampă decorativă de un albastru electric aşezată pe podea, pe locul pe care se aflase biroul lui Adam.

— Îţi place minimalismul anilor ’70, să înţeleg. Frumos.

— Ce muzică ai recomanda, pentru a fi în ton?

— Kraftwerk, poate. Asta a fost cuibuşorul tău cu Terri? Poate şi cu altele?

— O iau pe a cincea. Ai cheia completă acum?

Robert avea patru piese ale puzzle-ului în mână.

— Se potrivesc ele cumva. Nu văd cum. Ce vrei să văd, aici, în apartament?

— Aşteaptă. Voi reveni, a spus Adam şi a întrerupt legătura.

Robert a mers în bucătărioara din fundul apartamentului şi a ridicat storul. Toate cele patru piese ale cheii erau identice şi toate încărcate magnetic. Le-a învârtit unele pe altele. A învârtit şi iar a învârtit.

Adam a sunat câteva minute mai târziu.

— Eşti gata?

— Aproape.

— Perdantule! Ar trebui să fie o piramidă dată naibii.

— Ştiam asta. Puteam s-o văd.

— Robert, dă-mi cheile. Trebuie.

— Nu.

— Ştii, Katherine n-a fost ieri în West Village numai ca să-şi viziteze o prietenă. M-a întâlnit şi pe mine.

— Poftim?

— Ascultă. Te rog! Îţi voi trimite o fotografie. Eram în Washington Square Park. Uită-te bine la ea. Eram în legătură de un timp, dar am rugat-o să păstreze secretul. A încercat să mă ajute anul trecut. Şi m-a ajutat. Acum vrea să ştie ce se întâmplă. Cât de mult îţi poate spune. Asta nu-i o ameninţare. Îţi amintesc ce este în joc.

Robert a primit fişierul pe Quad şi l-a deschis.

Fotografia o arăta pe Katherine în rochia pe care o purtase în ziua anterioară, aşezată pe o bancă, în parc. În jurul capului ei era un nor de întunecime. Şi în el Robert a văzut chipul morţii. Era un singur ochi frumos, seducător, sclipind cu lumină galbenă şi albastră, cu miezul mort, negru, în centrul lui. Oare asta era faţa lui Iwnw? Aveau de gând să vină după Kat? Cât de mult putea el să creadă din ce spunea Adam?

Robert a strigat în telefon:

— Adam!

— Dacă nu-mi dai cheile…

Legătura s-a întrerupt.

Robert s-a uitat pe fereastră, încercând să-şi stăpânească frica. Apoi a auzit un sâsâit uşor venind dinspre cuptor. O lucire de flacără, ca o scânteie, s-a iţit deasupra unuia dintre arzătoare. Scânteia s-a extins devenind un firicel de foc împrejurul arzătorului, arcuindu-se încet în spaţiu. Acesta a fost urmat de un al doilea firicel de foc, un şarpe înflăcărat învârtindu-se într-o mişcare lentă în aerul din faţa ochilor lui.

În timp ce el privea înmărmurit şi fermecat, în faţa lui s-a format o reţea de fâşii arzătoare de lumină; şi, treptat, s-a preschimbat într-o formă tremurândă de faţă umană, care stătea în faţa lui, într-un filigran de flăcări. Timp de o clipă, figura şi-a păstrat conturul, apoi s-a topit în propria substanţă şi a luat din nou forma unei feţe schimbătoare, unduitoare, de foc.

— Robert.

Era o voce pe care el o cunoştea, dar nu putea spune a cui este.

— Cine… cine eşti?

— Eu veghez asupra ta.

Vocea era o şoaptă sonoră, amestecată cu şuieratul gazului şi cu o notă de putere profundă, era un tunet îndepărtat.

— Ce se întâmplă?

— Explodează bucătăria. Procesul a început deja. Totul se petrece într-o fracţiune de secundă. Dar nu te îngrijora. Te-am prevenit la timp.

— Cum se poate aşa ceva?

— Începi să înveţi să vezi.

— Locul ăsta este gata să explodeze?

— Deja explodează. În mod obişnuit, tu nu ai supravieţui.

Fâşiile de foc s-au topit din nou şi au închipuit o siluetă

umană, înaltă cât Robert, care se unduia ca reflectată în apă.

— Cum se poate întâmpla aşa ceva?

— Timpul există în mod diferit pentru fiecare dintre noi. Este parte a unei colivii pe care ne-o construim singuri. Deschizi uşa coliviei. Ieşi din tine. Afară din şinele tău mic şi legat de ego.

— Eu tocmai încerc să supravieţuiesc.

Flăcările ca nişte fire au început să se îngroaşe, umflându-se pentru a acapara silueta şi chipul ei şi răsucindu-se în funii de foc.

Robert auzea încă vocea.

— Sper că e mai mult decât atât. Eşti atacat de Iwnw. Ei hrănesc energia psihică a lui Adam, determinându-l să acţioneze aşa. Eu sunt capabil să intervin, să mă înserez în atacul lor, doar suficient timp cât să-ţi dau şansa să supravieţuieşti. Va trebui să foloseşti fereastra. Nu vei scăpa dacă încerci să ieşi pe uşă.

— Cum te cheamă?

— Eu sunt Supraveghetorul. Mă cunoşti drept Horace. Aleargă, Robert!

Robert s-a întins peste chiuvetă şi a încercat să deschidă fereastra. Aceasta nu s-a clintit. Flăcările se îngroşau. Robert a luat o cratiţă şi a spart geamul, a curăţat rama cât de bine a putut şi apoi s-a urcat pe chiuvetă, vârându-şi capul, apoi umerii prin fereastra spartă. S-a răsucit, cu o mână protejându-şi ochii şi cu alta la vintre pentru a se apăra de sticla spartă şi a împins cu picioarele în peretele chiuvetei.

A zburat orizontal pe fereastră exact când funiile de flăcări s-au unit într-o singură minge de foc şi au explodat, creând o undă de şoc teribilă.

A căzut pe acoperişul apartamentului de la etajul imediat inferior, rostogolindu-se acrobatic, în timp ce în jurul lui cădeau resturi rezultate din explozie. Apoi s-a întins pe spate, respirând accelerat din cauza şocului şi repetând la infinit:

— Bunule Dumnezeu! Bunule Dumnezeu!

Cu răni sângerânde la coapsă, cu braţele şi picioarele tremurându-i, Robert a început să coboare pe scara de incendiu, în sunetul sirenelor care se apropiau. A perceput în cap o voce, o intuiţie care suna ca un ordin: „Fugi. Autorităţile nu te pot ajuta. Fugi”. A simţit că avea curaj. Devenea mai puternic. Dăduseră încă o dată greş în încercarea de a-l ucide. El continua să evolueze pe Cale.

De la casa „Goodnight Moon” a luat-o spre nord, pe Greenwich

Street, până când a găsit o scară pe care să se aşeze pentru o clipă, ca să-şi examineze rana. Aparent era o rană superficială, deşi în picior simţea o durere surdă. Avusese noroc. Sau nu fusese vorba despre nici un fel de noroc aici?

A privit înapoi la blocul cu apartamente. Incendiul fusese stins şi acum se putea constata că explozia îşi direcţionase parcă toată energia spre exterior, neproducând nici o pagubă la etajele inferioare. Vecinii arătau spre ferestrele sparte ale apartamentului lui Adam şi, la faţa locului, sosea maşina poliţiei.

Mâinile îi tremurau încă.

Explozia derulată cu încetinitorul era deja ca un vis în mintea lui. Îl văzuse oare pe Horace vorbindu-i în mijlocul flăcărilor? Avusese oare halucinaţii? Ce era real şi unde?

Imaginaţia îi juca o festă?

Nu mai putea continua. Totuşi, trebuia să nu renunţe.

S-a gândit la Adam, la ameninţarea cu şantajul. Robert a luat o decizie. Nu se va lăsa intimidat de Adam, va lua iniţiativa. Îi va spune lui Kat despre Terri înaintea lui. Indiferent cât de dureros ar fi fost.

Şi-a întors atenţia asupra aspectelor practice. Cum ajunge acasă. Cum să o prevină pe Katherine.

Cu ani în urmă, stabiliseră nişte coduri de urgenţă, pentru cazul în care oricare dintre ei ar fi vreodată în pericol. Cu trecutul ei, i-ar fi fost foarte greu să renunţe la prudenţă şi la bunele obiceiuri. A sunat-o la telefon.

— Katherine?

— Robert? Ce se întâmplă? Eşti bine?

— Salut, draga mea! Sunt bine. Te-am sunat să-ţi spun numai că nu am mai avut migrena de care mă temeam de dimineaţă. Trebuie să lucrez până târziu cu Derek, dar, cum termin, plec. Şi să ştii că am luat în sfârşit bilete la *Lion King.* Sunt foarte încântat. Ghici când?

— Când? În seara asta?

— Da.

— Lasă-mă atunci să mă pregătesc.

Katherine a închis telefonul. Mâinile lui Robert lăsaseră urme umede pe carcasa Quad-ului. Umiditatea creştea pe măsură ce ziua trecea. El era ud de sudoare acum. Ochii îl înţepau, iar durerea din picior se intensifica.

A chemat un taxi şi a făcut o ofertă generoasă pentru a fi dus până în New Jersey. Erau aproape de Tunelul Lincoln, când a

sunat Katherine.

— Va trebui să renunţăm la bilete. Îmi pare rău. Am uitat că l-am invitat pe Orlando la cină.

— Oh, la naiba! Ai dreptate. Le voi da înapoi. Ne vedem curând.

„Migrenă” şi „Lion King” însemnau că ea trebuia să meargă într-un loc sigur, în afara casei, loc pe care numai ei doi îl ştiau. Faptul că ea îl sunase însemna că era deja acolo.

*

Ştiind-o pe Katherine în siguranţă, s-a dus întâi acasă şi s-a curăţat şi-a schimbat hainele şi şi-a dezinfectat tăieturile. Locul lor sigur era casa prietenei lor Kerry, la câţiva kilometri de casa lor şi era aproape 15.30 când el a ajuns acolo, pe o cale ocolită. Amândoi aveau chei. Katherine avea grijă de pisicile lui Kerry ori de câte ori aceasta pleca în delegaţii de serviciu, ceea ce se petrecea frecvent. Săptămâna asta, Kerry era la Chicago. Când a introdus cheia în broască, Robert şi-a amintit momentul sosirii acasă, seara, a tatălui care lucrase până târziu pe câmp, sentimentul de siguranţă pe care-l avea când auzea zăvorul ridicat, speranţa că el va veni în camera lui şi-i va povesti despre cum petrecuse ziua. Totuşi, intrând în casa lui Kerry, Robert se simţea de parcă aducea cu el ceva străin de el, ceva periculos şi nedorit. Katherine stătea în camera din faţă îmbrăcată cu pantaloni lejeri şi jachetă uşoară. Avea cizmele în picioare şi Robert ştia că ea avea şi un pistol ascuns sub îmbrăcăminte. Ea a rostit un abia auzit „Salut”, ca răspuns la salutul lui. Robert s-a apropiat şi a sărutat-o pe creştet.

— Totul va fi bine, a spus el. Îmi pare rău că te-am speriat.

— O zi dementială. Ai făcut duş?

— Da.

L-a privit drept în faţă. A simţit ca o adiere pe piele şi în spatele ochilor. Încerca să-l citească? Niciodată nu mai avusese o asemenea senzaţie până acum.

— Ai auzit despre arestările în vederea prevenirii unui atentat cu bombă?

— Nu?

— NYPD a arestat doi tipi, un american şi un pakistanez, pentru planificarea unui atentat în staţia de metrou Herald Square. Se spune că aveau tot ce trebuia, cu excepţia explozivului.

— Ştiau oare cu adevărat ce făceau?

— Aşa se pare. Totuşi, nu există indicii privind legătura lor cu grupuri organizate. Apelul tău are vreo legătură cu asta?

— Nu.

— Care este ameninţarea?

Prin natura pregătirii, Katherine era foarte exactă. Sub acest aspect, se potriveau foarte bine.

— Cumva ne-am dezamăgit reciproc.

— Care-i ameninţarea?

— Ce ţi-a spus Adam ieri?

— Hai să lămurim un lucru. A venit pe la mine anul trecut…

— Ţi-a cerut să păstrezi secretul. Ştiu. Cu ce a vrut să ajute?

— Nu a spus. Atunci, cu mult timp în urmă, tot ce a spus a fost că are de gând să se opună cuiva foarte puternic şi voia să ştie dacă mi-a revenit vreunul dintre harurile mele. I-am spus că nu, dar m-a rugat să încerc oricum.

— Când exact s-a întâmplat acest lucru?

— În dimineaţa Marii Pene de Curent. Pe 14 august. Şi mi-a cerut să jur că păstrez secretul. Ca să te protejez pe tine. A spus că nu te va implica decât când va fi absolut necesar.

— Şi ieri?

— A spus că, într-un fel, persoana cu care a trebuit să se lupte cu un an în urmă s-a întors. A spus că noi suntem într-un fel vulnerabili, pentru că, începând cu noaptea incendiului de la Cambridge, suntem cu toţii… înlănţuiţi, aşa a spus. Ai noutăţi?

Robert i-a arătat fotografia. Ea s-a uitat lung la ecran, fără cuvinte.

— Adam mi-a trimis-o în urmă cu mai puţin de două ore. M-a atras în acelaşi lucru, ştii asta. Dar se întâmplă ceva foarte… întunecat cu el. Nu cred că poate controla acest lucru. Nu ştiu dacă poate câştiga.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că poate are nevoie de mine nu ca să oprească acest act teribil, ci ca să-l provoace? Dacă totul este o înşelăciune? Pe tine te-ameninţă, dar spune că o face ca să te protejeze. Mă ameninţă şi pe mine…

Ea l-a privit drept în ochi.

— Cum?

El nu i-a putut susţine privirea.

— Cu nişte murdării. Nu-mi este frică de el.

— De ceva îţi este frică totuşi.

— Îmi este mai puţin frică decât mi-a fost. Nu ştiu cum să

explic.

— Lucrul acesta este fotografia. Ai mai văzut-o până acum?

— Este moartea. Întâlnire întâmplătoare. Nu mă întreba de unde ştiu.

— Ai văzut-o în noaptea incendiului. În camera lui Adam. Ştiu.

Capul lui era plin de secrete, de lucruri pe care le văzuse şi le negase toată viaţa lui, lucruri pe care le considerase interzise, lucruri văzute în ultimele trei zile, dar cărora abia dacă le putea da crezare. Ce-i putea spune lui Katherine? Ce ar trebui să-i spună?

— Şi tu ai văzut-o, Kat?

— Da. În vise. Şi am simţit-o în camera lui Adam, în noaptea aceea, la Cambridge, deşi la momentul acela nu am ştiut ce era.

— Ce este?

— Ceva diabolic. Trăieşte într-o lume potenţială, nu chiar în existenţa reală, dar caută constant să treacă în existenţa reală. Se hrăneşte cu suferinţă, cu confuzie, cu teamă. Este cumva conectată cu libera-voinţă. Când cineva alege să facă rău sau doar are oportunitatea să facă rău, ea se apropie. Când oamenii se confruntă cu situaţii critice şi nu sunt pregătiţi să le facă faţă, imediat ea vede o oportunitate. Aduce moartea. Da.

— Care este legătura ei cu aceşti oameni care-şi spun Iwnw?

— Nu sunt sigură ce-ţi mai pot spune. Fiecăruia dintre noi îi revine un rol în asta, care trebuie jucat până la capăt. Unele lucruri au valoare numai pentru tine dacă le descoperi pentru tine. Din ceea ce a spus Adam, eu cred că Iwnw trăiesc în lumea asta şi în următoarea. Au oameni în fiecare generaţie care acţionează pentru ei, un fel de preoţie dacă vrei şi apoi ei mai sunt şi acest… ochi.

— Încep să înţeleg câte ceva. Dar au nevoie de ajutor. Există persoane care se luptă cu ei, da? Horace? Ne-a supravegheat şi a avut grijă de noi tot acest timp?

— Ţii minte noaptea petrecută la Biserica Rotundă? Este singura dată când l-ai întâlnit, în timp ce el îl sfătuia pe Adam în Anglia.

— Oh, Dumnezeule!

Oră după oră, îşi schimba imaginea asupra propriei vieţi. Nimic nu era aşa cum păruse a fi. De-a lungul vieţii, diverşi oameni încercaseră să-l protejeze de adevărata lui natură. Părinţii lui. Adam şi Kat. Horace.

— Trebuie să fiu cine sunt acum, a spus el, nedându-şi seama

că vorbea cu voce tare.

Kat nu a spus nimic.

— Am fost atât de orb.

Ea a zâmbit.

— Nu. Până acum nu ai fost pregătit. Lucrul pe care trebuie să-l ştii este că Adam spune că el ne protejează. Este ca un scut pentru noi. Eu îl cred.

— Eu nu ştiu dacă-l cred, Kat. Cred că vrea să ne protejeze, dar…

Telefonul mobil al lui Robert a sunat. Era Horace. Robert a sărutat-o pe Katherine şi s-a dus în bucătărie.

— Robert, prietene, eşti bine?

— Mi-ai salvat viaţa.

— Nu chiar. Am putut numai să înclin balanţa în favoarea ta. Nu-mi dădusem seama că Adam era atât de mult în puterea celorlalţi. Aceştia l-au folosit pentru a ajunge la tine.

— Totuşi, el se opune încă, nu-i aşa? Am simţit că se lupta.

— Da, dar pierde teren mai repede decât credeam. Robert, trebuie să fii atent la orice detaliu, la orice voce interioară, la orice seamănă a coincidenţă, la orice senzaţie pe care o primeşti de la oameni.

Robert a simţit că-l cuprinde mânia.

— Fac ce pot! Am fost atacat de trei ori! Unii încearcă să mă ucidă, pentru bunul Dumnezeu!

— Nu eşti singurul, în această privinţă. Am putea spune că şi eu sunt între tabere. Casa mea nu mai este un loc sigur pentru mine în acest moment. Dacă mă duc acasă, voi fi ucis.

— Poftim?

— Este vremea să te maturizezi, Robert. Pentru noi toţi.

— Scuze, eu…

— Şşt. Nu mai pot rămâne mult. Mă vor găsi şi Adam mă va ucide.

— Adam?

— Exact cum l-a ucis pe Lawrence. Sau cum l-a obligat să moară. Voi muri şi eu, dacă trebuie. Ca să te protejez pe tine.

— Horace?

— Înţelege, Robert, înţelege care este miza aici. Pe bune.

— Cine sunt *ei,* Horace?

— Iwnw sunt vânători de suflete. În lumea asta şi în următoarea. Paraziţi. Folosesc Minotaurul ca pe un fel de poartă spre Adam. Spune-mi repede ce altceva s-a mai întâmplat astăzi.

Robert i-a povestit totul.

— Trebuie să mergi mai departe. Trebuie să rămâi în joc, cu Adam. Trebuie.

— Dar ai spus că te va ucide.

— Se luptă. Nu este pierdut. Dar puterea voinţei lui nu este nelimitată. Când oboseşte, pierde controlul asupra propriilor acţiuni.

— Poate fi salvat?

— Da, Robert. Tu îl poţi salva. Şi pe toţi ceilalţi. Dar numai dacă rişti să pierzi.

— Să pierd ce?

— Să pierzi totul.

Mintea lui alerga în douăzeci de direcţii. A renunţat să insiste. Învăţa să aibă încredere.

— Horace, am trecut cea de-a treia probă? Am reuşit?

— Permite-mi să-mi adun gândurile o clipă.

Horace a păstrat tăcerea. Robert a recunoscut în el ceva mai puternic decât înainte. Ceva ce cunoştea din viaţa lui obişnuită, care părea la ani depărtare, în trecut: era decis acum. Voia să treacă prin toate, indiferent de costuri. Alternativa era atât de îngrozitoare, încât fie şi numai gândul la ea i se părea insuportabil.

— Proba a treia se concentrează asupra libertăţii, a spus Horace. Ea te pune în situaţia în care autonomia şi independenţa ta, capacitatea ta de a sta pe propriile picioare şi de a-ţi decide singur soarta sunt puse sub o presiune insuportabilă. Acestea sunt puterile focului, energiile care dirijează ambiţia, respectul de sine, căutarea desăvârşirii, forţa mândriei. Proba asta te-a dus mai adânc în natura cursei de a opri explodarea Ma’rifat’-ului. Pentru a trece proba cu bine trebuie să descoperi ce se află la limitele extreme ale libertăţii şi să plăteşti un preţ teribil: intrând în umbra acestei puteri, trebuie să alegi între a te supune şantajului sau a-ţi pierde soţia.

— Am făcut această alegere. Am de gând să-i spun.

— Mulţi aspiranţi la cunoaşterea Căii eşuează la acest stadiu, într-un mod sau altul: fie nu reuşesc să declanşeze puterile focului pentru a crea un ego sănătos şi sentimentul independenţei, fie nu-şi pot depăşi propria infatuare. Spune-mi, dacă respingi şantajul şi instaurezi libertatea de acţiune, ce vezi la limitele extreme ale libertăţii?

Era aceeaşi întrebare din scrisoare, cu alte cuvinte: „Caută

liniile îndepărtate ale libertăţii”.

— Libertatea absolută înseamnă singurătate absolută, izolare absolută. Pe mine mă va costa Kat, dar nu am de ales, trebuie să fac asta, dacă vreau să supravieţuiesc.

— Bun. Ai recuperat o cheie din patru părţi, formând un triunghi sau o piramidă şi ai descoperit o altă parte a trupului tău de lumină destrămat. Dacă eşuai în acest stadiu, ai fi pierit. Eu nu aş fi fost capabil să te ajut dacă nu ţi-ai fi dezvoltat forţa de a supravieţui. Ai trecut cu bine proba.

Brusc ochii lui Robert s-au umplut cu lacrimi. Era epuizat, înfricoşat şi uluit. Dar rămăsese în viaţă şi lupta şi învăţa pentru a lupta mai bine. Era mândru.

— Robert, mai eşti acolo?

Acesta şi-a alungat emoţiile şi-a dres glasul şi a căutat întrebările din mintea lui.

— Un singur lucru. Pe o biserică din East Village am văzut ceva ce m-a tulburat. Un cap, o faţă care părea… jupuită. Acoperită de frunze. Greu de descris.

— Omul Verde, a spus imediat Horace. Bine. Ceea ce ai văzut este o mască înfrunzită. S-au spus o mulţime de prostii despre el, dar în esenţă cuprinde ceva de care ai nevoie. Simbolizează viaţa. Ţine-l minte. Încă un lucru. Termenul „Tunelul de Apă Numărul Unu” înseamnă ceva pentru tine?

— Tunelul cel nou aflat în construcţie? Va dura treizeci de ani să-l facă?

— Nu, acela este Numărul Trei. Se avansează destul de bine acum, cu noile foreze. Dar nu, eu mă refer la Numărul Unu. Urmăreşte-i parcursul. Te poate ajuta să găseşti nişte explicaţii. Acum trebuie să plec. Este periculos să stăm de vorbă mai mult timp.

— Ce ai de gând să faci?

— Ceea ce trebuie să fac. Te voi ajuta în lupta ta.

Apoi Horace a întrerupt legătura.

Robert s-a întors în camera de zi, la soţia lui. A inspirat adânc.

— Ce face Horace?

— Katherine. Ţi-am fost infidel. Am făcut sex cu Terri ieri.

Cântecul de iubire al unui martir:
Crearea Ma’rifat’-ului

Tata nu a fost numai un om de ştiinţă; a fost şi un visător şi un om cu preocupări profund spirituale. A fost un învăţător, fizician, chimist şi, mai mult de atât, un mistic, un explorator al misterelor lui Dumnezeu. Nu există cuvinte mai lungi în engleză pentru ce a studiat el, deşi în vremea lui Chaucer – da, eu sunt un învăţat arab, îţi aminteşti? – el ar fi fost numit alkamystere.

Ia chimia, ia alchimia, ia misterul şi combină-le. Aceasta este ştiinţa pierdută. Alcumystrie, *cum a fost numită mai târziu. Am stat la picioarele lui. Am învăţat. Am aplicat-o.*

M-am rugat ca 11 septembrie să fie de-ajuns. Ca America să înveţe din acest dezastru. Ca marele val de compasiune şi altruism pe care dezastrul l-a provocat să dureze şi să se răspândească în toată lumea. Dar nu s-a întâmplat aşa. Şi am tras concluzia, printre lacrimi, că era nevoie de ceva mult mai distrugător.

Iubesc New Yorkul. De la New York se cerea ceva mai înălţător. Nu numai să arate compasiune şi o inimă mare în faţa atacului, ci chiar mai mult, de dragul lumii: să moară. Inima asta mare trebuia să se oprească; trebuia să facă sacrificiul ultim, saltul suprem în divinitate.

Când Dispozitivul a fost declanşat din greşeală, am murit pentru lumea fizică. Dar acum locuiesc într-un loc unde nu există timp şi spaţiu, unde sălăşluieşte lumina. Pentru particulele de lumină nu există timp şi toate locurile sunt totuna. Acum sunt un Om de Lumină şi observ lucrarea lumii pe care am părăsit-o ca pe un singur lucru. Sunt un nou-născut. Sunt un om care moare. Lucrez la RHIC. Îmi înmormântez bunicul. Cunosc pentru prima dată o femeie. Îmi ţin mama în braţe. Construiesc Dispozitivul. Fac şi sunt toate aceste lucruri.

De aici pot să văd totul. Pot să-i văd pe top ai noştri. Văd după-amiaza de 14 august 2003 în detaliu, zbor pe deasupra Statelor Unite ca un vultur şi urmăresc cu privirea cum se răspândesc tentaculele Marii Pene de Curent. Văd electricitatea alergând nebuneşte înainte şi-napoi de-a lungul firelor electrice. Văd metastaza întunericului. Văd lumea crăpând în bucăţi ca gheaţa Mă năpustesc în jos şi intru în corpuri şi le simt cele mai intime senzaţii. Văd pe fiecare dintre noi în relaţie cu ceilalţi de-a lungul crăpăturilor fine ca firele de păr şi a fisurilor provocate de detonare.

Mă văd pe mine murind.

Îi văd pe Robert şi pe Katherine făcând dragoste. O văd pe

Terri inspirând puternic, pierdută în senzaţii, pierdută pentru sine. O văd pierzându-şi vederea.

Îl văd pe Adam. Îl văd luptând. Îl văd în camera cuprinsă de flăcări întotdeauna, îl văd într-o cameră în flăcări. Întotdeauna, acelaşi incendiu.

Văd spaţiul şi timpul curbându-se.

Văd adânc în sufletul meu. Văd puhoiul. Văd, prea târziu, turnura greşită pe care trebuia să o fi evitat.

Mă văd eşuând.

În lacul din Battery Park există o sculptură. Ea reprezintă doi marinari întinzându-se cu disperare să salveze un bărbat pe punctul să se înece, care este complet acoperit cu apă în timpul fluxului. Aşa suntem toţi parte din marea lui Dumnezeu când fricile noastre individuale sunt înecate într-o dragoste mai mare... când toată frica a dispărut, iubirea din adâncul sufletului nostru ne poate inunda. Aşa văd eu lumea oamenilor din noua mea aşezare în lumină Crâmpeie de iubire, jurate de la unul, de la altul şi de la lumea însăşi de către frică. Toate barierele din lume sunt datorate fricii. Avem nevoie de bariere pentru a putea atinge maturitatea, dar apoi trebuie să învăţăm să le doborâm, să le transcendem. Ce putere poate realiza asta?

În Brookhaven, în programul de coliziune la care am lucrat, am dat timpul înapoi atât de mult, încât am fost capabili să creăm materie într-o formă în care nu s-a mai văzut în univers din microsecunda 10 de după Big Bang. I s-a spus plasmă din quarci şi gluoni, dar te poţi gândi la ea într-un mod foarte simplu, ca la un univers lichid. Oceanul din care venim toţi. Aparatura pe care am folosit-o să colidăm aur este aşa de puternică, încât, înainte de a ni se permite să continuăm şi să o folosim, a trebuit să se facă studii pentru a arăta că spaima că vom distruge pământul era nefondată. Una dintre îngrijorările noastre era că am putea distruge întregul univers cunoscut. Aceasta nu este o glumă. Raportul de examinare a acestor aspecte, care a ajuns la concluzia că experimentul este sigur, se află la dispoziţia publicului, îl poţi citi on-line.

Cu mulţi ani în urmă, în vreme ce excelam în studiile mele la Londra, m-au contactat agenţi din Moukhabarat. Nu refuzi o invitaţie venită de la serviciile secrete. Voiau să se asigure că aş vrea, când va veni momentul, să lucrez pentru ei atunci când voi

începe să profesez în alte ţări. Nici acum, după atâţia ani, nu ştiu dacă erau de la Moukhabaratul din ţara mea sau dintr-o altă ţară.

Nu am lucrat pentru ei de bunăvoie. Le-am oferit cât de puţine date am putut. Întrebările lor erau prosteşti, înţelegerea lor minimală. Eu eram specialist în fizica particulelor, nu doream câtuşi de puţin să lucrez la un program de construire a unei bombe atomice şi nici să dau rapoarte cu privire la colegii mei. Dar, în cele din urmă, în 1990, mi-au cerut să mă infiltrez într-un program de construire de bombe într-o ţară străină. L-au arestat pe tata, pentru a mă obliga.

Am făcut-o, dar în secret am decis să-i lovesc pe la spate. M-am dus la Ambasada Britanică şi m-am oferit să spionez în favoarea lor.

Acum sunt un bărbat îndrăgostit şi ard cuprins de patimile acestei iubiri. Este ca o sete mistuitoare. Sunt o picătură de ploaie şi Iubita mea este marea nesfârşită. Pentru a mă alătura Iubitei mele trebuie să mă pierd înapoi în marele ocean din care am venit. Trebuie să caut anihilarea în bucuria iubirii mele.

Am cunoscut-o pe Iubita mea sub un alt nume, dar ea mi-a spus că numele ei adevărat este Katherine.

4
Proba Aerului

Little Falls, 29 august 2004

Katherine fuma. Stătuseră de vorbă până la primele ore ale dimineţii.

Între ei se instalaseră răceala, distanţa şi durerea. Suferinţa pe care el i-o provocase plutea în cameră. Katherine plânsese, iar faţa lui Robert luase foc când ea îl pălmuise.

— Erai ancora mea. Ştiam că, dacă totul se prăbuşeşte în jurul meu, tu rămâi.

— Te-am dezamăgit. M-am dezamăgit şi pe mine.

— Te rog. Hai să ne concentrăm asupra mea pentru moment. Vrei? Da, m-ai dezamăgit. M-ai rănit.

— Îmi pare rău.

— Ştiu că-ţi pare rău. Dar nu ajută cu nimic. Nu schimbă nimic. A tras din ţigară şi a stins-o apoi cu furie. Nu ar trebui să fumez. Uită-te la mine. Sunt o epavă.

Robert s-a văzut pe sine din exterior. Se afla acolo în cameră împreună cu ea, absorbindu-i valul de durere, primindu-i loviturile când ea îl biciuia. Katherine avea nevoie de el şi el voia ca ea să-şi consume furia asupra lui. Totuşi, păstra şi distanţa unui observator, evaluând cu răceală cât de bine lucra planul de a se elibera pe sine.

Katherine se juca cu bricheta, aprinzând-o şi stingând-o.

— Când am decis să rămân cu tine, am scăpat de un coşmar. Să fii sub acoperire aproape tot timpul, vreme de aproape un deceniu. Asta mă ucidea şi am renunţat.

— În beneficiul meu.

— Am fost norocoasă. Credeam că toţi bărbaţii ca tine sunt deja căsătoriţi.

— Ai luat destul de repede decizia asta. Şi-ai terminat-o cu pericolul şi cu bărbaţii periculoşi.

— Da.

— Şi voiai pe cineva de nădejde şi pe care să te bazezi, dar nu peste cincizeci de ani şi nu tatăl tău adevărat.

— Şi tu erai opţiunea sigură. Mă făceai să mă simt importantă şi în siguranţă.

— Chiar dacă se profila un uragan la orizont. Povestea noastră romantică învolburată.

— Şi îţi aminteşti ce ţi-am spus? În noaptea aceea, în Miami?

— Ai spus că ai merge până la capătul lumii pentru a ocoli trădarea. Pentru a evita să o trăieşti din nou. Şi pentru a evita să o mai atragi vreodată spre tine.

— Şi acum ce-ai făcut tu?

Robert nu a spus nimic.

Katherine s-a uitat pe fereastră. El i-a simţit durerea. A lăsat-o să-l inunde. Katherine avea dreptate, dar era mai mult de-atât. Avea şi ea partea ei de vină. El şi-a muşcat limba. Dacă-şi pierdea răbdarea, îşi pierdea şi controlul şi miza era să nu se întâmple asta.

— Robert, după 11 septembrie s-a întâmplat ceva cu mine. Am vrut să cred că e ceva nobil, dar, privind acum înapoi, cred că era vorba numai despre răzbunare. La momentul acela, nu era ceva ce să-ţi pot împărtăşi. În realitate, nu ar trebui să-ţi spun nici acum. Dar o voi face.

— Te-ai întors la muncă?

— Ştiai?

— Bănuiam. Te-ai ascuns foarte bine. Dar ceva s-a schimbat la tine. Ai devenit mai dură, se simţea în tot ce făceai.

— Nu ai spus nimic.

— Ce puteam spune? M-am gândit că poate fantomele nu te-au părăsit niciodată. În sufletul meu mă temeam de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă ţi-aş fi pus întrebări.

Katherine a râs.

— Dacă ar fi trebuit să te ucid? Vechea glumă?

— Dacă ar fi trebuit să mă părăseşti. Presupun că te-ai întors la britanici?

— De fapt, nu. M-am dus la americani. Evenimentele din 11 septembrie mă răniseră în calitate de americancă. Aveam câteva contacte. Am intrat la Antiterorism.

El a evaluat situaţia în minte.

— În segmentul de analiză?

— Şi operaţiuni. Am făcut pregătire pentru fete dure. M-am

întors în grabă. Îţi aminteşti retragerea mea în yoga? Ei bine, n-a fost yoga.

— Îţi ieşiseşi din mână?

— Am fost cea mai bună trăgătoare din clasă când am intrat în MI6 demult, în 1986. Eram aşa de bună, încât m-am bucurat de o pregătire de specialist. Eram încă bună. Foarte bună.

— Îmi spui toate astea cu un motiv?

Ea s-a înfuriat.

— Scuze, Robert. Te plictisesc.

— Nu, eu…

— Nenorocitule egoist, numai de tine îţi pasă. Nu mai suport să te privesc.

Şi-a întors privirile în întuneric.

— Îmi pare rău, Kat…

— Simt nevoia să-ţi spun această poveste. Astfel încât tu să înţelegi cum văd eu trădarea ta. În voce i se simţea suferinţa. Astfel încât să înţelegi ce ai făcut.

Pe neaşteptate, lui Robert i s-au umplut ochii de lacrimi. O rănise mult mai profund decât îşi imaginase el. I-a trecut fulgerător prin minte imaginea unui nebun nefericit. El însuşi, egoul lui mărunt şi preocupat doar de propria satisfacţie.

— Îmi pare rău, a spus el din nou, mai apăsat.

Ea a sesizat eliberarea lui emoţională iminentă, a văzut încotro ar fi dus. I-a refuzat acest demers. Nu vor plânge unul pe umărul celuilalt, nu va fi reconciliere.

— Lasă-mă să-ţi spun asta. Nu poţi înţelege dacă nu ştii acest lucru.

— Continuă.

— În 2002, mi-a sunat un clopoţel în legătură cu unul dintre suspecţii pe care-i supravegheam. Nu a fost ceva frumos. Supravegheam un potenţial spion din comunitatea ştiinţifică. Era fizician, specialist în particule, un arab-american, care lucra la Brookhaven în Long Island şi care avea un comportament ciudat. Era în ţară de numai doi sau trei ani.

— Îţi mai foloseai talentul? Am crezut că ţi-ai pierdut harul după ce te-ai retras din serviciile secrete.

— După ce l-am pierdut pe Tariq?

— Da.

— Stai să vezi. L-am regăsit. La Brookhaven. Lucrând la un accelerator de particule şi arătând un interes deosebit pentru cercetările în domeniul sticlei metalice.

— L-ai găsit? Până la urmă scăpase cu viaţă?

— Nu ştiam dacă să râd sau să plâng. Supravieţuise. Dar ca să fie eliberat şi apoi să vină în America, însemna că fusese constrâns să ne spioneze. Nu exista altă posibilitate.

— Ce ai făcut?

— Îmi este ruşine de ce am făcut.

— Credeam că-l iubiseşi. Şi tu erai raţiunea lui de a trăi. Pentru a trăda. Pentru tot.

— Ştiu. M-am folosit de asta. L-am deconspirat. Întâlnire accidentală. Uimire. Lacrimi. Declaraţii solemne de nevinovăţie, de scăpare ca prin miracol. Nu l-am crezut nici o clipă. Dar întâmplarea m-a adus din nou aproape de el. M-a apropiat de ceea ce lucra.

— Ai început să te întâlneşti cu el?

— Da.

— Te-ai culcat cu el?

După o pauză, ea a spus:

— Nu.

— I-ai dat motive să creadă că ai face-o?

— Da.

— Şi apoi?

— America a invadat Irakul. Câteva săptămâni mai târziu, l-am atras într-un loc izolat şi l-am dat pe mâinile lor.

— Ale cui?

— Ale anchetatorilor.

— Iisuse!

— Mi-am spus că asta era misiunea mea. Denunţarea lui mi se părea necesară. Aşa era. Apoi, când au început să iasă la iveală abuzurile de la Abu Ghraib… Faptele bestiale pe care le făceau americanii. Am auzit de ele înainte de a deveni publice. M-am îmbolnăvit. Asta m-a îmbolnăvit.

— Ai ascuns totul foarte bine.

— M-ai ajutat foarte mult. Deşi nu ţi-ai dat seama. Am demisionat din nou. Am avut cu tine ani mai fericiţi decât credeam că este posibil, Robert. Şi apoi a venit Ziua Marii Pene de Curent.

— A apărut miracolul nostru. Moss. Tu ai devenit mamă la patruzeci şi trei de ani.

— Şi apoi l-am pierdut.

— Amândoi l-am pierdut.

— Şi eu am fost rece cu tine. Lipsită de viaţă. Începând cu acel

moment.

Era exact ce ar fi vrut să spună Robert. Da, ea se purtase rece cu el. Da, purtarea ei îl umilise. Să fie izolat într-o cameră separată. Să fie înstrăinat pe neaşteptate, iar asta să ucidă dorinţa unuia faţă de celălalt. Şi, da, într-un colţ întunecat al inimii lui, dorea să se răzbune.

— Nu a fost greşeala ta, Kat.

— Întotdeauna am avut sentimentul că sunt gemeni.

— Aşa ai spus.

— Încă de la început, când doctorii au spus că era numai unul, am crezut că au greşit. Pesemne ceva nu mersese cum trebuia.

Katherine trecuse de la exaltare la amorţire după pierderea sarcinii. În ciuda evidenţei, ea o ţinuse întruna că, cumva, Moss nu era cu totul pierdut. Era o reacţie obişnuită la traumă. Continua să creadă în fiinţa visurilor ei.

— Ştiu că este imposibil. Dar tu credeai că o iau razna.

— Nu mai ştiam ce să cred. Vedeam cum te pierd. Îmi doream într-un mod dureros să fiu atins. De tine. Şi apoi numai să fiu atins. Când s-a întâmplat, a fost ca o revenire la viaţă.

Katherine l-a privit în ochi.

— A fost bună?

— Ce vrei să spui?

— A fost cel puţin neplictisitoare? Ştii că unii oameni sunt. În pat.

— Ar avea vreun sens să spun că într-un fel nu te priveşte?

Ea l-a plesnit peste obraz, fără nici un avertisment, faţa ei fiind albă ca varul de furie.

— Nu mă priveşte? N-ai putut nici măcar să-ţi găseşti verigheta şi să ţi-o pui la loc pe deget şi nu mă priveşte?

— Îmi pare rău. Kat, eu…

— Întotdeauna am crezut că voi fi în stare să mă descurc dacă tu calci strâmb. Dacă ai o aventură. Că voi pleca pur şi simplu. Dar este mai greu decât atât. Dar… Katherine a oftat, reţinându-şi lacrimile. A luat o hotărâre. Am câteva locuri sigure, amenajate, de care tu nu ştii. Trebuie. Mă duc la unul dintre ele, acum.

— Te rog, nu pleca.

— Acesta este costul, Robert.

— Kat, te rog. Nu face asta. Vreau să te protejez. Să fac ce trebuie pentru a-l ajuta pe Adam să scape. Horace este neînduplecat. Trebuie să pătrund mai în profunzime pentru a-l

ajuta.

— Totuşi, nu ai încredere în Adam.

— Nu am încredere în ce a devenit el. În ce va deveni dacă nu-l ajut.

— Ai de gând să-mi spui că aventura ta cu iubita lui face parte din ajutorul pe care i-l dai?

— Nu. Nu spun aşa ceva.

— Ai putea.

— Nu spun aşa ceva. Nu mă ascund în spatele acestui lucru.

— Poate că o parte a costurilor salvării lui Adam o reprezintă încrederea mea în tine. Este poate unul dintre sacrificiile cerute. Pentru că s-a terminat, crede-mă.

— Nu-mi caut scuze. Robert simţea că situaţia este fără speranţă. L-a cuprins furia. Dar ştii ceva? S-ar putea să vreau să o regulez din nou pe Terri.

— Aşadar, aşa de bine *a fost,* nu-i aşa?

— Poţi să pui pariu.

— Nenorocitule! Să nu încerci să mă opreşti. Ştii că nu mă vei găsi până nu sunt pregătită. Acum piei din calea mea!

Câteva ore mai târziu, Robert stătea în biroul lui, frecându-se la ochi de vedea stele verzi, epuizat şi singur. După ce Katherine părăsise casa lui Kerry, el se întorsese acasă, în locuinţa lor goală. Acum stătea absorbit, deasupra hărţii tridimensionale a Manhattanului. Marcase cu piuneze galbene copacul Hare Krishna, locul incendiului de la fabrica în formă de triunghi, apartamentul lui Adam. Le unise cu fire colorate cu piuneza roşie de la Biserica Sf. Pavel, cu o piuneză portocalie pusă la Mercer, chiar sub Prince. Se formase astfel o formă care sugera un triunghi, dar nu tocmai; care sugera o literă G, dar nu tocmai.

Simţea costurile deciziei pe propria piele. Devenise imun la şantaj. Îi spusese lui Katherine despre Terri înainte ca Adam să-i poată vorbi despre aventura lor. Îşi arătase puterea de a sta pe poziţie. Trecuse cu bine proba. Şi acum, în această libertate totală, se vedea cu totul singur.

Ştia că poate să fie rece şi distant. Detaşarea fusese o virtute profesională. Dar acum era ceva diferit: o rănise deliberat pe Katherine. Pusese durerea ei alături de nevoia lui şi considerase nevoia lui mai mare decât durerea ei. Şi dacă nu se mai întorcea niciodată? El tot găsea nevoia lui mai importantă.

Iartă-mă, a şoptit pentru sine.

Capul i se învârtea. Într-un fel, se simţea uşurat că-i mărturisise fapta lui. Chiar şi că-i spusese că i-ar plăcea să mai facă dragoste cu Terri încă o dată. Era adevărul. Dar luase confesiunea şi o răsucise pe toate părţile: folosise acest adevăr pentru a o răni. Pentru a se răzbuna pentru durerea pe care ea i-o provocase de când pierduse sarcina. Era de neiertat.

Totuşi, acum nu mai putea fi ameninţat cu şantajul. Aceasta ţinea de parcurgerea Probei Focului. Îşi asumase responsabilitatea pentru acţiunile lui şi plătea preţul necesar. Se putea împăca cu asta.

Ieşirea era pe cealaltă parte a întunericului care se aduna în jurul lui, în jurul tuturor.

Ieşirea era Calea lui Seth.

A revenit la harta Manhattanului, jonglând cu liniile marcate pe hartă, prelungindu-le în minte spre New Jersey şi Queens şi de-a lungul Manhattanului şi căutând sensul.

Horace îi spusese să se uite la Tunelul de Apă Numărul Unu.

Tunelul de Apă Numărul Unu era un şarpe de fier pe sub oraş, care aducea apă proaspătă, aducea viaţă. Prea necesar pentru a fi închis pentru reparaţii, prea vechi pentru a fi închis în siguranţă, susţinut de însuşi şuvoiul de apă pe care-l transporta, tunelul trecea prin Bronx, pe toată lungimea Manhattanului şi prin Brooklyn, purtând apa de la o mulţime de rezervoare spre nord şi vest. Avea nouăzeci de ani vechime. Furniza zilnic aproape patru miliarde de litri de apă.

Robert a privit traseul tunelului. Gravitatea purta apa spre sud în Manhattan, printr-un lanţ de parcuri. Central Park, Bryant Park de lângă Biblioteca Publică din New York, o intersecţie aflată chiar lângă Madison Square Garden, apoi Union Square Park... Realizarea puţurilor pentru săparea tunelului pe terenul public a avut probabil sens, pentru a se evita bătăile de cap cu proprietarii privaţi.

S-a uitat la celelalte tunele de apă. Tunelul Numărul Doi nu intra în Manhattan, alimentând Queens şi Brooklyn şi făcând legătura cu Staten Island. Al treilea, un sistem imens în construcţie de zeci de ani, era menit să permită închiderea celorlalte două pentru a putea fi verificate serios pentru prima oară.

Fără Tunelul Numărul Unu, Manhattanul ar muri. Oare despre asta vorbise Horace?

Până acum, punctele de localizare ale fiecărei probe se aflaseră de fiecare dată mai departe spre nord faţă de ziua anterioară. Dacă lucrurile ar continua aşa, atunci traseul tunelului s-ar conecta cu harta lui la... Union Square. Oare va înainta după aceea pe cursul tunelului în amonte, spre capătul lui iniţial? A întins un fir de aţă pe harta lui, de la Capela Sf. Pavel, prin locul de pe Mercer Street unde se întâlnise cu Terii, prin locul unde scăpase de la incendiu spre capătul Manhattanului. Ducea spre Central Park, trecând întâi pe lângă pilonii tunelului la Union Square Park, Madison Square Park, Bryant Park...

În mintea lui a apărut o formă care a dispărut îndată ce el a crezut că o putea distinge... În mod nebunesc, a ştiut că era ceva ce-i putea da un atu asupra răului care-l afecta lăuntric pe Adam. Dar nu te puteai uita la el direct.

S-a uitat la hartă până nu s-a mai putut gândi la nimic altceva. Dar, după intuiţia iniţială, patternul îi scăpa. A fost lăsat numai cu convingerea că găsise o parte a puzzle-ului. Îndoielile încă îi

dădeau târcoale, în ce măsură Adam îi spunea tot adevărul? De ce ceruse s-o vadă pe Katherine?

Avea nevoie de mai multe informaţii. Trebuia s-o găsească pe Kat şi s-o recâştige. Trebuia să afle mai mult despre viaţa lui Adam şi a lui Terri. Şi, ca să fie cinstit, o dorea în continuare pe Terri. Poate că trebuia să o elimine din sistemul lui. Sau să fie cu ea din nou şi să vadă că aceasta este mai puţin senzaţională. Să-i vadă defectele. Să găsească ceva. Nu putea ajunge la Adam. Trebuia să se întâlnească cu Terri. Toate drumurile duceau la ea. Robert a privit din nou harta. Cu un strigăt de furie şi de frustrare, a măturat harta cu braţul, făcând să zboare în toată camera clădirile în miniatură şi piunezele. A rămas cu ochii aţintiţi în întuneric.

Drumul spre afară era drumul spre înlăuntru. Îşi căpătase libertatea şi acum trebuia s-o folosească bine. Se simţea tot mai puternic. În ce priveşte înţelegerea, avea sclipiri care dispăreau imediat, dar se simţea foarte aproape de un progres decisiv.

Şi-a frecat tâmplele. A închis ochii o clipă şi-a adormit.

S-a trezit câteva ore mai târziu tresărind speriat. Stătea înţepenit şi ghemuit în scaunul de la birou. Purta hainele de zi, dar era totuşi înfrigurat. Quad-ul zbârnâia. Primise un mesaj scris de la Terri. „Washington Park, ora 11.30.”

S-a uitat la ceas. Era trecut de nouă. S-a dus clătinându-se la baie să facă un duş.

Robert stătea în picioare sub arcul de la Washington Square Park, cu faţa spre oraş, aşteptând să-l sune Terri. Dacă avea dreptate, ştia unde îl va trimite.

Quad-ul a sunat.

— Salut!

— Salut!

— Punctul de destinaţie 057.

— Union Square.

— Foarte bine. Impresionant. Colţul dinspre sud-vest. Începi să te prinzi. Dar fii atent în timp ce mergi. Important este parcursul.

— Unde naiba ai fost ieri?

— Pune-te în mişcare, iubitule. Astăzi este o zi nouă. Caută Numărul 2, în timp ce mergi.

— Tunelul de apă?

— Poftim? Nu. Numărul 2 pe Fifth Avenue. Care-i ideea cu

tunelul de apă?

— Ignoră-mă. Sunt obosit.

A început să meargă pe Fifth Avenue în direcţia nord. Pe partea opusă a bulevardului vedea Washington News, o alee privată, cu o statuie elisabetană în capăt. Aleea se afla la numărul 1/2, urma la numărul 1 o minunată clădire în stil art deco. Uşile ei placate cu bronz îi aduceau aminte de Waldorf-Astoria şi de şinele ascunse.

S-a uitat mai cu atenţie la Numărul 2, un bloc cu apartamente heteroclit. La dreapta intrării principale în hol, dar vizibil de afară prin geamuri, se ridica un tub de plastic de aproape doi metri, gălbui şi transparent, cu jumătatea inferioară încastrată într-un postament de marmură. În el clocotea apă.

Pe plăcuţa de pe peretele exterior scria: „Un pârâu îşi şerpuieşte drumul rătăcitor sub locul acesta”. Indienii l-au numit Manette sau Apa Diavolului. Pentru emigranţii olandezi el era Bestvaer’s Killetje. Localnicii îi ziceau de peste două secole pârâul Mineta.

Apa Diavolului clocotind. Şarpele de sub Manhattan.

Quad-ul îi indica o străduţă spre est, ducându-l din Fifth Avenue în University Place. De acolo a luat-o spre nord. Când a intrat în East 9th Street, cele şapte arce parabolice lucitoare ale clădirii Chrysler şi-au făcut din nou apariţia.

El a continuat să meargă. Când a intrat în 14th Street la baza Union Square Park, i-au apărut în raza vizuală acoperişurile Turnurilor Zeckendorf, trei forme piramidale ce păreau să plutească la orizont, aliniate preţ de o clipă, ca Piramidele Giza din Egipt. S-a îndreptat spre ele, zărind o a patra piramidă ce se profila între celelalte trei. De la proba a treia la a patra.

Departe la distanţă, a auzit sunetul de tobe în aerul nemişcat, cântări, fluierături şi strigăte. Temperatura depăşise 30° C. Era deja transpirat tot.

Quad-ul a arătat: „Aţi ajuns la destinaţie”. Apoi a sunat.

— Bun venit la Curba Mortului, a spus Terri. Chiar unde-ţi sunt tălpile.

— Ce nume al naibii?

— Ce joc al naibii! Este locul în care maşinile cu cablu care veneau din Broadway se ciocneau uneori când dădeau să ia curba. Nu exista posibilitatea să încetineşti. Îţi sună familiar?

— Eu sunt acel vehicul stradal. Tu unde eşti?

— Traversează spre parc şi uită-te în jos. Există un desen în asfaltul trotuarului, un fel de roată a timpului în formă de potcoavă, înconjurând capătul sudic al parcului. Mergi de-a lungul roţii şi mă vei găsi. Auzi marşul apropiindu-se?

Marşul de protest împotriva Convenţiei republicane ajunsese la sfârşit şi se dispersa la Union Square, după ce trecuse pe lângă Madison Square Garden, ţinta mitingului. Sute de mii de oameni participau la miting. Robert a cercetat din priviri locul. A văzut doar câţiva poliţişti, dar mai erau multe alte sute la o distanţă discretă, era sigur de asta.

A traversat 14th Street şi s-a uitat în jos, la picioarele lui. Erau acolo mai multe plăci încastrate, precum cele de lângă City Mall, dar din metal, nu de piatră.

Horace îi spusese să fie atent la toate detaliile.

A parcurs jumătate de roată pe latura ei vestică întâi, uitându-se după Terri şi inspectând imaginile cu Union Square Park în diferite momente ale istoriei. Era locul de protest al muncitorilor, locul discursurilor libere, al activismului, al priveghiilor. După 11 septembrie, Robert venise aici şi stătuse la amurg în lumina sutelor de lumânări de la altarul improvizat, pradă unui sentiment de pierdere, încercând să creadă într-o forţă a iubirii atât de puternică – asemenea căldurii şi luminii lumânărilor care se înmulţeau la infinit – încât să poată să lupte şi să învingă? Asemenea violenţă, care să fie capabilă să rupă ciclul omorurilor şi a răzbunării. Erau acolo graffiti care cereau cu stringenţă: *Iubire, Iubire* şi *Răspunde Războiului cu Pace*… şi în sufletul lui nu le putuse da crezare. Simţise aripa neagră a cinismului cuibărită acolo şi el o purta încă în suflet. Iubirea nu era suficientă. Uneori trebuia să lupţi.

— Robert.

— Terri.

— Mergi spre capătul estic al roţii.

— Vin la tine.

Şi-a redirecţionat paşii şi a luat-o pe celălalt braţ al potcoavei, întorcându-se în timp: 1859… 1857… 1855.

Nu a văzut-o pe Terri imediat.

Privirile îi erau atrase de una dintre cele mai mari plăci încastrate în pavaj. Era o busolă care indica nordul. Dar nu una oarecare, fiind alcătuită din patru inimi întrepătrunse.

Robert, Katherine, Adam, Terri.

Prin minte i s-au perindat imagini fugare. Ei patru dansând în

timp, conectaţi prin fâşii de foc… şi, între ei, o umbră care ascundea ceva ce el nu putea vedea. Minotaurul zăvorât în Adam? Imaginea a dispărut.

Apoi a venit un trandafir cu codiţa lungă, într-o noapte cu ceaţă, cu mulţi ani în urmă, la Cambridge, când el a bătut la uşa domnişoarei Katherine Rota la începutul unei întâlniri oarbe.

Apoi, distrugând trandafirul, a venit ochiul pâlpâitor al morţii, aţintit asupra lor. În minte i-a pătruns o voce, neauzită, dar înţeleasă şi el a pronunţat cuvintele primite de la ea, ca un radio. „Transformă cremenea într-un giuvaer.”

Nu avea nici un sens din punct de vedere raţional, dar Robert a înţeles. Trecerea probelor îi dădea putere. Puterea de a transforma cremenea neagră în diamant.

Să transforme frica în iubire şi să-i pună capăt.

— Bau!

Nişte mâini i-au acoperit cu blândeţe ochii, în clipa în care el înregistra cuvântul în minte. S-a întors şi a tras-o spre el, sărutând-o lung şi apăsat. Valuri de dorinţă se răspândeau în trupul lui. Lumea se cufundase în tăcere şi nu mai erau decât buzele ei, atingerea ei, gustul ei, căldura ei transmisă corpului lui.

Apoi ea a încetat să-l sărute şi s-a desprins de el.

— Ce nu-i în regulă?

Terri l-a privit enigmatic.

— Asta a fost vineri. Azi e altă zi. O probă diferită, domnule Reckliss.

Se simţea cuprins încă de dorinţă, de fierbinţeala corpului ei.

— Katherine m-a părăsit. I-am spus ce s-a întâmplat.

— Ai făcut un pas foarte curajos.

— Nu ştiu ce am făcut.

Acum Robert s-a dat un pas înapoi, cu mâinile pe umerii ei, atent la ea. Terri stătea nemişcată, fără vedere, dar văzând totuşi, cu o încredere absolută în atitudinea ei, foarte senină.

Accesul lui brusc de dorinţă pălea. Ceva nu era în regulă cu ea.

— O probă diferită de data asta. Înţeleg. Fără sex.

— Nu cu mine.

— A fost…

— Taci!

Buzele ei tremurau. Şi, spre uimirea lui, o lacrimă îi aluneca pe obraz.

— Ce nu e în regulă?

— Nu-i deloc treaba ta. Ascultă. Protestatarii vor fi curând aici.

Robert a oftat de nerăbdare.

— Trebuie să-l găsesc din nou pe Adam, Terri.

— Nu este sigur. Pentru nici unul dintre noi.

— Are nevoie de mine.

— Uneori acţionează ca şi cum nu ar avea nevoie de nimeni.

Robert a văzut din nou o umbră de durere pe chipul ei.

— Te-a rănit?

Ea a ezitat.

— Mi-e teamă că-l voi pierde.

— Teamă că va muri?

— Mai rău. Că voi pierde iubirea lui.

— Din cauza a ceea ce am făcut noi?

— Nu.

— Regreţi ce s-a-ntâmplat între noi?

— Nu.

— Atunci care-i problema?

— Nu ştiu dacă eşti pregătit pentru asta. Nu ar trebui să-ţi spun.

— Terri, ce se întâmplă?

— Pierd controlul. Eu nu pierd niciodată controlul decât dacă doresc asta, dar acum îl pierd fără să vreau.

— Nu înţeleg.

— Ne aflăm la o răspântie. Toţi suntem la o răspântie. Suntem cu toţii interconectaţi şi ne-am schimbat cu toţii. Când i-ai spus lui Katherine despre noi doi, ai făcut-o pentru un motiv care depăşeşte simpla corectitudine şi devotamentul, nu-i aşa?

— Am făcut-o pentru ca Adam să nu mă poată şantaja.

— Ai făcut ce trebuia pentru a te proteja. Acum trebuie să fac şi eu acelaşi lucru.

Terii vorbea ca şi cum ar fi vorbit cu aerul, cu cineva pe care el nu-l putea vedea. Încearcă să se convingă singură de acest lucru, se gândi Robert.

Vocile protestatarilor deveneau tot mai puternice pe măsură ce puhoiul învălmăşit şi agitat de oameni a invadat Union Square, agitând bannere, bătând din tobe şi scandând slogane politice.

— Ia asta, a spus ea strecurându-i o bucată de hârtie în buzunar. Este indiciul pentru tine. Acum ascultă: sunt în pericol. Trebuie să am grijă de mine acum. Soţia ta este împreună cu

Adam. El o iubeşte încă. Ea s-a dus de la tine la el. Ceea ce înseamnă că el poate nu mă mai protejează.

Robert a apucat-o de încheietura mâinii, chiar când ea se întorcea să plece.

— Terri. Opreşte-te!

Dar ea i-a răsucit încheietura cu o uşurinţă uluitoare, dezechilibrându-l şi a dispărut în mulţimea de oameni, înainte ca el să-şi revină.

A rămas cu gura căscată. Katherine să se ducă la Adam? A scos un urlet de furie şi de durere? Ipocrita! Cum îndrăzneşte? Aşa se răzbuna pe el? Robert încerca să-şi tempereze ritmul respiraţiei.

— Nu, nu!

S-a auzit strigând în văzduh. Trecătorii îi evitau privirile. Se simţea străbătut de o durere chinuitoare.

— Nu! La naiba!

Simţea cum toată puterea de a ucide, puterea sexului, a mândriei, pe care le dobândise pe Cale, se scurgeau în hăul negru al urii. S-a văzut bătându-l cu pumnii în cap pe Adam, mustrând-o pe Katherine, chiar dacă ea îi arunca în faţă toată natura iraţională, ipocrită a furiei lui.

Dar era periculos pentru ea. Adam se clătina pe marginea prăpastiei, pe punctul de a trece cu totul de partea Iwnw, dacă nu o făcuse deja. Oare nu ştia? Sau li se alăturase şi ea pentru a lupta împotriva lui?

Brusc a simţit o umbră atingându-i sufletul. Ceva îl penetrase, încercând să se infiltreze în el. Ochiul. Iisuse Cristoase! Pe neaşteptate a văzut chipul morţii uitându-se în ochii lui şi acesta era Iwnw. Încerca să se hrănească din el.

Privirile i-au căzut pe un ceas digital uriaş, aflat pe latura unei clădiri amplasate cu faţa spre capătul sud-estic al parcului. Acesta avea cincisprezece numere luminoase şi era parte a unei reprezentări artistice pe care Robert nu încercase niciodată să o înţeleagă. Cele trei numere centrale se mişcau de obicei aşa de repede, încât nu le puteai deosebi unele de altele, în timp ce celelalte se mişcau mai încet, în mod progresiv, spre capete.

Dar acum toate numerele se derulau cu viteză şi se vedeau ca o pată în mişcare. Ceasul o luase razna.

În mintea lui Robert a apărut o imagine, un simbol săpat în piatra de mormânt a lui James Leeson, simbol pe care el îl decodase: o clepsidră înaripată care dansa în faţa ochilor lui.

Timpul zboară.

Iwnw îi vorbea, hrănindu-se cu gelozia lui, arătându-i ceva. Jucându-se cu el.

Numerele de pe ceasul digital s-au oprit toate deodată la cifra 7. Apoi, în ordine, au început numărătoarea în sens descrescător: 6… 5… 4… 3… 2… 1… 0.

La zero, ceasul a luat foc. Lumea ţipa şi arăta spre fumul negru ce începea să iasă din ecran. Un miros de fire scurtcircuitate a ajuns până la el.

Nu ne poţi opri.

Aceste cuvinte au apărut nepoftite în mintea lui.

Instinctiv s-a cufundat în cea mai adâncă, cea mai secretă parte a lui şi a absorbit de-acolo putere, apoi s-a umplut cu lumină războinică şi ostilă pentru a obliga parazitul să iasă din conştiinţa lui. L-a simţit cum pleacă, zburând înapoi spre întunericul virtual de unde venise.

A mers clătinându-se prin parc, în direcţia nord şi a găsit un loc să se aşeze puţin. Sudoarea i se prelingea pe tot corpul.

Strigând în megafoane, organizatorii marşului îndemnau lumea la calm.

— Oameni buni, zgomotul pe care l-aţi auzit a fost numai o disfuncţie a ceasului, tuna unul. Fiţi calmi, nu vă impacientaţi; nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi.

Robert a ridicat privirea şi a văzut poliţişti agitându-se la baza clădirii pe care era montat ceasul, lângă Virgin Megastore.

Şi-a întors mintea la problemele lui. Calea. Era singura direcţie ce ducea departe de Iwnw. Trebuia să devină mai puternic. A scos peticul mototolit de hârtie pe care Terri i-l vârâse în buzunar.

> Întorsături uluitoare îl aşteaptă pe iubitul
> A cărui inimă este îndreptată spre alta.
> Caută un şarpe care înaintează în spirală înlăuntrul tău
> Pentru că este vremea să-ţi lepezi pielea
> Găseşte poarta înţelepciunii, nu este prea târziu
> Să învingi disperarea
> Treci Proba Aerului.

„Bush minte, cine moare?” Scandările protestatarilor răsunau în întreg parcul.

Şi totuşi, participanţii la demonstraţie veneau, valuri-valuri, cu

păpuşi şi bannere şi tobe, îşi continuau traseul prin oraş flancaţi de poliţişti în albastru şi de Garda Naţională în verde camuflaj.

Robert a încercat să facă abstracţie de demonstraţie şi să se concentreze. Erau însă prea mulţi oameni. Cum naiba să găsească ceva, orice, într-un loc înţesat de protestatari?

A încercat să meargă spre capătul de nord al parcului, dar s-a trezit purtat spre sud de marea de oameni.

„Un şarpe care înaintează în spirală… să-ţi lepezi pielea.”

— Iadul sunt ceilalţi, a spus cu voce tare în timp ce încerca să se tragă spre marginea mulţimii.

S-a strecurat pe lângă protestatarii care se comasau în Union Square şi, în cele din urmă, aproape că a ajuns la librăria Barnes & Noble pe latura dinspre nord a parcului. Direct în faţa lui se afla o zonă deschisă, preferată de practicanţii de skateboard, atunci când nu era plină de standurile fermierilor veniţi să-şi expună marfa în piaţa cu caracter temporar, organizată aici. Sute de persoane se învârteau pe-acolo. Sub picioarele lor, Robert a desluşit forme răsucite, de culoare verde, întrerupte de pantofi sport şi de cizme. Nu putea vedea întreg patternul, dar ceva tot i-a reţinut atenţia. S-a apropiat cu ochii în jos, urmărind cercul modelelor desenate şerpuit.

„Întorsături uluitoare… un şarpe care înaintează în spirală…”

A găsit marginea unuia dintre desene, împingându-i uşor pe protestatari în lături, în timp ce se deplasa privind cu atenţie în pământ şi nu la feţele lor. S-a rotit spre dreapta, apoi spre stânga, înainte, înspre parc şi din nou înapoi.

„Întorsături uluitoare…” Şi-a dat seama că mergea pe un labirint, pe un şarpe care înainta în spirală, desenat cu verde, galben şi roşu. S-a întors şi s-a învârtit din nou, aproape ajungând în centru şi fiind apoi aruncat spre stânga sau spre dreapta înapoi, până aproape de margine, într-un dans sâcâitor. Era într-un fel erotic şi tracasant, dar avea şi ceva copilăros şi inocent. Brusc s-a simţit cuprins de voioşie.

În centru s-a oprit şi a privit spre sud. Un val de emoţie i-a urcat pe spinare. Urmase traiectul şarpelui până la coadă, unde spirala desenată se spinteca asemenea unei limbi de şarpe.

În faţa lui Robert era un pavilion de piatră gri, la capătul de nord al parcului, ca locul de recreere din Tompkins Square Park, cu locuri de joacă pentru copii pe ambele laturi şi, în centru, cu o poartă arcuită.

„Găseşte poarta înţelepciunii…”

A pornit-o înainte prin mulţime, strecurându-se cât mai bine posibil în direcţia pavilionului, lăsându-se purtat de marea de oameni bine dispuşi, spre ţelul lui. Dar brusc mulţimea a fost cuprinsă de panică. El a auzit ţipete şi strigăte, voci incoerente amestecându-se şi intensificându-se ca talazurile oceanului. Privind în direcţia sursei acesteia, a văzut un bărbat înalt, cu părul alb, care se uita direct spre el, cu un zâmbet pe buze. Apoi a venit valul, o avalanşă de oameni care se îmbrânceau şi alergau, care i-au ridicat picioarele de pe sol şi l-au cărat pe sus vreo 3 metri spre dreapta şi apoi l-au lăsat să cadă la pământ.

Ştia cu siguranţă instinctivă că Iwnw intrase în capul cuiva din mulţime.

S-au auzit voci potrivnice, pline de frică.

— Au ucis un poliţist! Au ucis un poliţist!

— Nu vă panicaţi! Păstraţi-vă calmul!

— Vin copoii! Plecaţi repede de-aici!

— Oameni buni, au fost artificii! Fiţi raţionali! Staţi liniştiţi!

— Luptaţi-vă cu copoii!

— Pentru bunul Dumnezeu, sunt şi copii aici!

A simţit picioare care-l loveau, care călcau pe el. L-a cuprins teroarea. Va fi zdrobit. A încercat să se ridice, dar nu a reuşit. S-a ghemuit, făcându-se colac şi protejându-şi capul, luptându-se să-şi găsească un punct de susţinere. Apoi, peste el s-au prăvălit alţi oameni, ţipând. Respira şuierând printre dinţi. Putea muri strivit. A încercat să se elibereze răsucindu-se de sub corpurile de deasupra. Nişte copii plângeau şi nişte femei se rugau cuprinse de panică, în timp ce valul de groază cuprindea tot mai mulţi oameni.

Cu un efort suprem, s-a eliberat, s-a târât şi s-a răsucit, lovind cu picioarele şi împingând la o parte alţi oameni şi a inspirat rapid şi lacom în timp ce adrenalina clocotea prin trupul lui. Iwnw încercaseră să-l ucidă. A găsit adăpost lângă un ghiveci de beton şi a rămas acolo, gâfâind şi scuipând, cuprins de durere.

Apoi a văzut un băieţaş căzut sub picioarele mulţimii, chiar în faţa lui. Avea probabil nouă sau zece ani. Fără să se gândească, Robert a făcut un salt înainte, întorcându-se din nou în mulţime şi s-a împins prin marea de pantofi pentru a ajunge la băiat, ca să-l protejeze.

A reuşit să se ridice în genunchi. Ţinându-l pe băiat pe după piept, s-a ridicat în picioare. S-a forţat să inspire o dată adânc, fără să se grăbească. A mai luat o gură de aer. Apoi a vorbit

instinctiv, neştiind dacă băiatului sau mulţimii.

— Nu te teme.

Încă o dată s-a lăsat în voia fluxului şi refluxului mulţimii, ţinându-l în continuare pe băiat şi simţind cum încet-încet puterea creştea înlăuntrul lui pentru a deveni stâlpul în jurul căruia gravita toată lumea. Nu ştia cum s-a întâmplat, dar instinctiv s-a impregnat de aceeaşi forţă cu care-i respinsese pe Iwnw din conştiinţa lui cu câteva minute în urmă şi a transferat-o mulţimii, cu o fermitate insistentă, dar blândă.

A văzut la dreapta sa o femeie care plângea după fiul ei. A simţit că băiatul din braţele lui a încercat să se elibereze.

— Este mama ta?

— Da.

— Du-te.

A pus băiatul jos şi i-a dat drumul în spaţiul liber. Apoi brusc Robert se privea pe sine însuşi de deasupra. Mulţimea se rotea în jurul lui în spirală, ca marea de pelerini care înconjoară piatra sacră Kaaba la Mecca, la fel ca uraganul în jurul ochiului său.

I-au atras atenţia trei capete care se mişcau prin mulţime în direcţii diferite, îndepărtându-se de el. Ştia ale cui sunt. El îi făcuse să se retragă pe cei trei. Turnând putere de pământ, de apă, de foc şi de aer în mulţime, i-a liniştit pe oameni, i-a calmat, permiţând ca picioarele lui să fie ridicate de la pământ aşa cum dicta şuvoiul de oameni. Apoi, în cele din urmă şi-a înfipt picioarele în pământ.

— Nu vă temeţi, a spus el din nou.

A simţit cum panica se risipeşte.

Au început să se audă voci care spuneau:

— A fost un foc de artificii.

— Staţi calmi.

— Au fost copoii!

La acest anunţ, lumea a huiduit.

— Liniştiţi-vă fiecare. Liniştiţi-vă!

Când s-au oprit vuietul şi agitaţia, Robert a observat că stătea în picioare exact în centrul labirintului.

A făcut câţiva paşi în faţă, iar mulţimea s-a dat în lături făcând cărare, fără ca cineva să-i acorde vreo atenţie specială, permiţându-i să treacă ca şi cum ei toţi ar fi fost o singură fiinţă gânditoare. Nimeni nu remarcase ce făcuse el, cu excepţia bărbaţilor despre care era sigur că făceau parte din Iwnw. Dar ştia că prevenise o îmbulzeală care putea fi fatală. Iwnw nu ar fi

şovăit să facă rău celor din jur pentru a-l ucide pe el. Pentru o clipă, a exultat cuprins de bucuria puterii nou-găsite şi a utilizării ei instinctive, îşi riscase viaţa pentru a salva un copil, găsind puterea să salveze poate alţi zeci de copii. „Mergi pe calea Celuilalt…”

Avea încă nevoie de cheie.

În faţa lui era un pavilion. *Poarta înţelepciunii.*

În capul scărilor se afla un grilaj de metal, deschis, prin care a intrat în sectorul central, acoperit, al pavilionului. În stânga a văzut echipament de grădinărit şi de întreţinere; la dreapta erau celelalte încăperi. A căutat o nişă sau un pervaz care să-i sară din ochi prin ceva deosebit. Nimic.

În podeaua pavilionului erau încastrate cărămizi de sticlă opacă, ceea ce sugera că dedesubt se mai afla o cameră, deşi nu vedea defel trepte care să conducă în jos sau la etajul superior, dotat cu balustradă. A verificat camerele de la etajul accesibil, dar nu a găsit nimic, cu excepţia unui bidon cu dezinfectant. Acum protestatarii se învârteau liniştiţi în jurul pavilionului, dar pe moment nici unul nu intra. Robert era singur, în punctul imobil al lumii agitate.

A privit din nou în jos, la picioare. În jurul unuia dintre cuburile de sticlă din podea era desenat un cerc verde. S-a uitat în jur, dar nu mai existau şi alte graffiti. A îngenuncheat şi s-a uitat mai îndeaproape.

Cercul era de fapt un şarpe schiţat destul de simplu, cu coada în gură, desenat în jurul cubului central dintr-un ansamblu de cărămizi transparente. Prezenta similitudini cu modelul de labirint desenat pe pavajul din exterior.

„Caută un şarpe care înaintează în spirală…”

Robert a pus un deget pe cub. Nu era bine fixat. Robert şi-a scos briceagul şi a desprins cubul şi dedesubt a văzut o pungă de plastic sigilată. A vârât-o în buzunar, a pus repede la loc cărămida transparentă şi a ieşit din pavilion, înapoi în baia de mulţime.

Avea în buzunar a patra cheie.

S-a lăsat purtat pe străzile oraşului, epuizat, făcând un ocol ca să-i evite pe protestatari.

În cele din urmă, a desfăcut punga de plastic şi a golit-o cu mare grijă într-un intrând. Erau cinci pătrate dintr-un material ce

părea cositor, gravate cu numere, cam la doi, trei centimetri unul de celălalt.

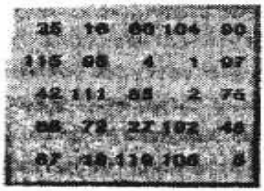

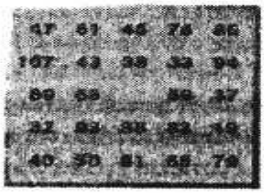

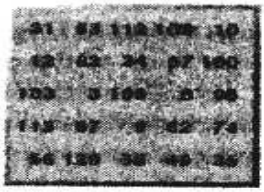

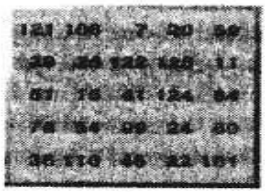

Puse unul lângă altul, alcătuiau un cub. A observat că marginile subţiri ale fiecărui pătrat aveau la rândul lor numere gravate pe ele, aşa încât cubul însuşi era făcut din 125 de cuburi mai mici, fiecare marcat cu un număr.

Era prea obosit ca să rezolve enigma acum. A pus pătratele la loc sigur şi şi-a continuat drumul, uitându-se la oraş şi la oamenii lui.

După fiecare dintre probele anterioare, imediat după ce se apărase de un atac, se simţise stors de toată puterea, abia fiind în stare să gândească sau să vorbească. Senzaţia de epuizare fusese mai intensă de fiecare dată. Acum era din nou istovit. Se simţea ca un zombi, în timp ce continua să meargă.

Manhattanul părea cuprins de febră. Era o febră umedă, electrică, o febră-frică, o febră superconductoare, doborâtoare de bariere, una a sirenelor şi a strigătelor şi a ritmurilor perturbate. Brusc s-au format ambuteiaje, motociclete de poliţie şerpuiau în sus şi-n jos prin centrul insulei, cu farurile aprinse şi erau benzi speciale marcate cu conuri portocalii, maşini negre care accelerau pornind în misiuni speciale, baricade instalate în locuri în care, de obicei, accesul era liber.

Agitaţia eroda distanţele, permiţând oamenilor să se provoace unul pe altul, să se admonesteze, să se înfrunte, să se seducă unul pe altul. Elicoptere pluteau deasupra capetelor, observând totul. Pentru o clipă, le-a văzut ca pe ochiul morţii, privirea Frăţiei Iwnw.

Erau şi străini în oraş. Oamenii erau îndepărtaţi de pe căile lor obişnuite, iar figuri noi apăreau în faţa şi în jurul lor. Emoţia, frica şi furia pluteau în aer. Oamenii care de obicei tăceau, acum vorbeau. Se simţea frica de atac şi frica de ceea ce frica de atac le făcea oamenilor.

Se simţea pericolul, iar şi oraşul era plin de viaţă.

A ajuns la intersecţia 34th Street cu 8th Avenue, unde poliţia instalase puncte de control pentru a supraveghea accesul spre Madison Square Garden, locul Convenţiei Republicane. Căldura era înăbuşitoare. Peste tot erau care TV, erau amplasate antene, cabluri în spirală de-a lungul şanţului ca nişte scări în spirală spre inima turnurilor luminoase de la Tunelul Lincoln. A remarcat că CNN se instalase la Tick Tock Diner, pe colţ, pe durata Convenţiei, instalându-şi reflectoarele roşii lângă faţada cromată şi neoanele verzi cu albastru ale localului Tick Tock Diner şi lângă clădirea stil deco a hotelului New York. Cele două restaurante Tick Tock, cel din New York şi cel din Manhattan, se suprapuneau în mintea lui; două porţi identice spre o Cină perfectă imaginară, în afara timpului.

O tânără cu nasul cârn şi păr negru, legat în coadă de cal, „purtând o insignă roz Buck Fush”[9] pe cămaşa neagră desfăcută la nasturi, vorbea despre o demonstraţie plănuită şi despre succesele protestului coordonat prin mesaje scrise în timp real unui reporter aflat la celălalt capăt al telefonului ei mobil. A zâmbit strâmb când şi-a dat seama că femeia vorbea cu unul din reporterii lui.

Şi-a dat, de asemenea, seama că nu dorea să fie în centrul transmisiunii. De când se târâse pe brânci afară, din studioul de ştiri, se simţise uşurat în sufletul lui. Cuprins de amorţeală, murea de o moarte lentă în timp ce aşternea strat peste strat de aversiune pe măsură ce conştientiza lucrul acesta. Într-un fel, acelaşi lucru se întâmplase treptat în relaţia lui cu Katherine. Sarcina pierdută îi ucisese.

Acum de-abia se mai recunoştea pe sine. Şi ştia că o vrea pe Katherine înapoi. Era atât de aproape de clădirea cilindrică Madison Square Garden – care nu era grădină, nici scuar, nici în Madison avea sentimentul că toţi cei 37 000 de poliţişti din oraş se aflau la mai puţin de o sută de metri de el. Newyorkezi şi turişti înfierbântaţi şi furioşi se plângeau că nu pot trece.

[9] Mesaj de protest la adresa lui George Bush (n. red.).

Politicoşi, poliţiştii îi redirecţionau de-a lungul unor străduţe spre est şi vest, împrejurul perimetrului securizat. Sirenele sunau, iar echipa de intervenţie rapidă trecea pe lângă ei la o stradă distanţă, într-un convoi de cel puţin şase vehicule, dintre care cinci microbuze, poliţiştii de la circulaţie făcându-le semn să treacă pe roşu.

S-a oprit în loc. A decis să se ducă acasă.

New York, 29 august 2004

Aşezată pe patul lui Adam, jucându-şi rolul sub acoperire pe care i-l încredinţase Supraveghetorul, Katherine se ruga pentru Robert.

Nu fusese deloc prevenită că urmarea Căii va atrage după sine pierderea soţului ei. Supraveghetorul nu-i spusese nimic în acest sens. Acesta îi transmisese pur şi simplu misiunea de a ajunge cât mai aproape posibil de Adam, căruia să-i spună că îl părăsise pe Robert.

Ea construise în minte un scenariu bazat pe dificultăţile reale pe care le avuseseră de la pierderea sarcinii. Înţelegând încă de când Robert parcurgea primele trepte ale Căii că ei trebuiau să se distanţeze. Începuse să exagereze în mintea ei înstrăinarea dintre ei în timp ce încerca să-l ajute pe Robert să înţeleagă ce se întâmpla.

Supraveghetorul îi spusese că va şti singură când să se ducă la Adam, fără ca el să-i spună.

Şi apoi confesiunea lui Robert o lovise ca un trăsnet. După asta nu mai trebuise să joace teatru. I se oferise tot ce avea nevoie pentru a fi convingătoare. Era în acelaşi timp o manevră abilă a Supraveghetorului şi o formă de pedepsire – aşa a privit-o ea, în furia şi durerea ei – pentru partea ei de vină în declanşarea evenimentelor.

A încercat să-şi liniştească mintea, privind înapoi la anul trecut şi la evenimentele care au condus la atacul iminent.

Cu două zile înainte de Marea Pană de Curent, ea primise un e-mail înfricoşător de la Tariq. Era primul şi unicul ei contact cu el din momentul în care-l predase anchetatorilor. Era acum liber, spunea el în e-mail şi voia să se întâlnească cu ea în Las Vegas, la hotelul Luxor, la ora 18 pe 14 august. Avea să-i transmită nişte

informaţii foarte importante. În mesaj rezonau furia şi frica lui.

Ea se dusese la Supraveghetor şi-i spusese.

Supraveghetorul îl contactase pe Adam, care de luni întregi căuta semnale privitoare la un potenţial atac. El văzuse aici un indiciu că detonarea urma să aibă loc pe 14 august. Părea să arate că Tariq o voia pe Katherine afară din oraş în ziua aceea.

Şi astfel ea îl ajutase pe Adam să-l înfrunte. Apoi Adam plecase să se lupte cu Tariq şi-l ucisese. Îi înmânase Supraveghetorului un PDA pe care-l luase de la Tariq, iar Supraveghetorul i-l dăduse ei. Nu mai întâlnise documente atât de securizate. Sigilii între scuturi cu sigilii.

Un an întreg lucrase la spargerea codurilor.

Găsise un program-fantomă cu sute de numere de trei cifre. Un eşantion de numere părea să se refere la longitudine şi latitudine. Dar, când localizase coordonatele pe un glob pământesc, descoperise că acestea indicau poziţii în mijlocul Oceanului Pacific, la sute de kilometri de uscat.

În cele din urmă, văzuse nişte patternuri care se regăseau în numerele cu trei cifre. Găsise un program care lega cifrele cu longitudinile şi cu latitudinile. Erau destinaţii pentru o unitate GPS.

Ea avea o idee despre cum funcţiona mintea lui Tariq. Ştia cât de mult putea jongla cu cuvinte şi numere. La un moment dat, găsise un fişier cu nişte versuri ridicole, de genul celor pe care ei doi obişnuiau să le improvizeze ca să se distreze când ea flirta cu el.

Apoi a observat că fiecare avea legătură cu o destinaţie. A avut sentimentul – neplăcut şi emoţionant totodată – că Tariq se gândise la ea când alcătuise complicatele coduri.

Cu toate acestea, continuase să lucreze.

Succesiunea destinaţiilor o uluise. Prezenţa unui X în anumite numere se hrănea din imaginaţia ei. În grupuri de patru, numerele adunate dădeau 252. Dar mai era ceva ce îi scăpa.

Ultima descoperire, cu care declanşase numărătoarea inversă, avusese loc exact cu o săptămână în urmă.

Îşi dăduse seama că punctele din Oceanul Atlantic erau puncte în oglindă de pe partea opusă a globului.

Legase între ele toate aceste date din PDA şi pornise un program care să descifreze toate codurile şi criptările. După executarea calculelor, acesta arătase că toate destinaţiile erau, de fapt, în New York. Formau un pattern aparte de-a lungul

Manhattanului.

Imediat ce programul înşirase toate datele corelate corect, PDA-ul se aprinsese şi dăduse semnalul de avertizare. Timp de câteva secunde a eliberat o explozie de energie într-o vălmăşeală de lungimi de undă wireless, apoi începuse să şteargă datele pe care ea le descoperise.

Nu ştia ce însemna semnalul – dacă el transmisese informaţii decodate sau dacă înregistrase locul în care ea se afla sau dacă programase cumva Ma'rifat'-ul să explodeze. Ar fi putut să-l prevină pe vreun partener necunoscut ai lui Tariq că cineva spărsese toate codurile pe PDA sau pe un alt dispozitiv. Din fericire, ea copiase datele decriptate pe calculatorul ei. Şi nu putea scăpa de senzaţia că Tariq, într-un fel sau altul, voise ca ea să le tubă. Ca ea să ştie ce făcuse el? Ca să înţeleagă cât de profund îl rănise, până acolo încât să-l determine să construiască un asemenea dispozitiv?

Îi spusese imediat Supraveghetorului şi se dusese repede să se consulte cu Adam şi să pună împreună la cale un plan de acţiune. Robert va fi determinat să parcurgă Calea lui Seth. Era singura posibilitate. Ea nu-şi dăduse seama ce anume însemna exact lucrul acesta, ştia doar că va avea un efect distrugător.

Ştia că-l rănea pe Robert plecând de la el. Întotdeauna avusese intenţia să-l dezamăgească pe Robert în acest stadiu al planului şi asta ar fi fost destul de rău, dar necesar. Acum, după ce Robert se culcase cu Terri, simţea că răul pe care-l făcuse ea era justificat şi meritat. Pentru prima dată în viaţa ei, ea a înjurat şi s-a rugat pentru un bărbat, în acelaşi timp. „Robert, ticălosule, treci prin toate încercările ca să te pot omorî cu mâna mea!" Cam aşa vedea ea lucrurile.

Prima întâlnire adevărată a lui Katherine cu Supraveghetorul avusese loc în urmă cu peste douăzeci de ani, după noaptea incendiului de la Cambridge, când acesta îi explicase ei ce li se întâmplase tuturor. Îi vorbise despre faptul că el îl ghida pe Adam, despre nevoia de a-l proteja pe Robert. Îi explicase că şedinţa cu tăbliţa Ouija mersese aşa de rău din cauza prezenţei lui Robert, din cauza puterii sale psihice neconştientizate. Şedinţele ei anterioare se desfăşuraseră fără probleme, fiind bine armonizate cu abilităţile ei; dar Robert servise drept o lentilă ascunsă, care mărea lucrurile, necunoscută nici unuia dintre ei. Gândurile lor nevinovate şi scăpările – ea dorind ca el să fie

Adam, confuzia numelor celor doi bărbaţi – şi intensitatea emoţională a serii imprimaseră şedinţei o rezonanţă uriaşă, atrăgând forţe care în mod obişnuit ar fi fost ţinute la distanţă. La nivelul realităţii, unde aveau loc înlănţuiri psihospirituale, unde timpul şi locul reprezentau ficţiuni, ei fuseseră uniţi pe vecie: Robert, Katherine şi Adam. Gelozia şi nesiguranţa lui Robert se strecuraseră printr-o crăpătură în lumea reală, declanşând incendiul din camera lui Adam. Şi, pe scurt, când focul ameninţa să-i ucidă pe Adam şi Katherine, Iwnw se manifestase prin ochiul morţii. Cumva, Robert îl îndepărtase.

Atunci ea nu înţelesese totul. Reluase când şi când contactul cu Supraveghetorul în decursul anilor ei de muncă secretă, deşi nu se consultase cu el în privinţa lui Tariq.

Era un secret prea mare, îşi spusese ea. Acum îşi dorea să-i fi vorbit Supraveghetorului despre el.

Ştia că existau părţi ale planului pe care nu le înţelesese pe deplin. Pierderea lui Robert o chinuia şi la fel faptul că-l rănise. Dar era hotărâtă să facă ceea ce-i ceruse Supraveghetorul. Şi până acum aceasta însemnase să câştige încrederea lui Adam, aşa încât să poată sta destul de aproape de el pentru a-i da în taină puterea de a ţine piept Frăţiei Iwnw. Miza era următoarea: îşi putea oare ţine scopul ascuns faţă de Iwnw şi putea ea oare să se opună influenţei Iwnw când era atât de aproape de aceasta?

Little Falls, 29 august 2004

Odată ajuns acasă, Robert a postat o fotografie a cubului pe website-ul pe care i-l indicaseră Terri şi Adam.

Lipsea cifra din mijloc a pătratului din mijloc, a remarcat el acum. Dacă asambla pătratele făcând un cub, însemna că cubul interior era alb.

A analizat numerele, fără a avea ceva anume în minte, căutând o relaţie evidentă între ele. Acestea păreau aleatoare, cel puţin pentru mintea lui obosită. Apoi a pus cubul în seiful de la etaj, împreună cu celelalte chei.

A făcut câteva însemnări, încercând să-şi sintetizeze trăirile şi aşteptând cu nerăbdare să sune Quad-ul. Dar nu se întâmpla

nimic. A sunat-o pe Katherine pe telefonul mobil. Era închis. Furia l-a redus la tăcere. Chiar dacă ea ar fi răspuns, nu ştia ce ar fi avut să-i spună. Nu i-a lăsat nici un mesaj.

Şi-a alungat gândurile şi s-a instalat în faţa televizorului, urmărind imagini de la pregătirea Convenţiei şi cu demonstraţia. A văzut că comisarul Kelly anunţase două sute de arestări. Nu fuseseră incidente majore la acest marş, deşi un dragon plutitor din plastic fusese aprins pentru scurt timp, producând o avalanşă de scântei. Mai târziu, în cursul serii, câteva grupuri mici încercaseră să blocheze intrarea în două hoteluri în care stăteau delegaţii republicani.

Un subiect al ştirilor era acela că cineva distribuia o hartă greşită a metroului din New York, cu trasee şi staţii inexistente, ca să-i zăpăcească pe vizitatorii republicani.

A văzut imagini cu poliţia înconjurându-i pe protestatari şi pe jurnalişti cu plase portocalii, a văzut afişele şi sloganurile zilei, capete din *papier-mache* şi teatrul stradal.

I-a urmărit pe republicanii americani din clasa de mijloc mergând nonşalanţi la spectacolele de pe Broadway prin toată larma din jur, atitudinea lor evoluând între „fără griji” şi „dispreţ” în timp ce dezavuau protestele. A văzut apariţii de neuitat, favorita lui fiind o femeie de vârstă mijlocie, din New York, care striga indignată „Plecaţi naibii din acest oraş! Plecaţi naibii din acest oraş!” şi un republican care le arunca protestărilor că-i ajută pe duşmanii Americii.

Robert a adormit, în timp ce râdea singur pe înfundate, cu vorbele femeii răsunându-i în ureche.

*

S-a trezit după câteva ore, simţindu-se refăcut. Între timp primise de la Horace un mesaj, care spunea simplu: „Postează-ţi urgent impresiile – Horace”.

Robert şi-a adunat notiţele şi-a liniştit gândurile şi a scris:

Ce mi-a spus mie a patra ascunzătoare

Uneori apa diavolului aduce viaţa.

Sunt sfârşit, dar sunt şi tot mai plin de viaţă încep să aud şi să văd lucruri despre care niciodată n-aş fi crezut că sunt posibile.

Din momentul în care au început aceste evenimente mi-am pierdut slujba şi am fost alungat în mod umilitor din rândul apropiaţilor mei. Mâine mă voi răfui cu ei.

Am fost atacat şi bătut şi lăsat vomitând în metrou.

A fost cât pe ce să fiu înecat.

A fost cât pe ce să fiu pulverizat de o explozie.

Am fost strivit şi n-am mai putut respira.

Mi-am încălcat de bunăvoie jurămintele de căsătorie şi am pierdut verigheta care era simbolul lor. Mi-am insultat soţia.

Am experimentat o nouă autonomie, un nou respect de sine, apoi am rănit-o pe cea mai iubită fiinţă a mea pentru a le păstra. Mi-am tolerat furia şi dorinţa de răzbunare şi le-am prezentat drept onestitate.

Totuşi, în faţa morţii, în scena dorinţei carnale, am găsit puterea pe care niciodată n-am bănuit că o am. Am transformat pornirile ancestrale – ucide, posed-o! – în arme spirituale, acelea ale pământului şi ale apei.

Respingând şantajul, afirmându-mi libertatea completă, am adăugat puterea focului acelor două arme.

Aruncându-mă în mulţime pentru a-l salva pe băiatul acela, când simţul conservării m-ar fi făcut să stau la adăpost şi să mă ascund cu laşitate în locul în care mă aflam, cred că am adăugat puterea aerului. Este ce-am folosit, fără să ştiu, pentru a calma mulţimea.

Devin mai puternic pe măsură ce înaintez pe Cale, deşi toată această putere nu este a mea, îmi este numai împrumutată, nu este pentru vanitatea sau pentru avansarea mea.

Este pentru Adam, să-l ajut să reziste forţelor care-l afectează pe dinăuntru.

Este pentru Katherine, pentru a o ajuta pe calea solitară pe care am aruncat-o chiar eu. Dacă faptul că ea este cu Adam îl va ajuta pe acesta să supravieţuiască acestor grele încercări, atunci aşa să fie. Dar va fi din nou a mea.

Este pentru Terri, să o ajut să depăşească noua frică ascunsă pe care o văd în ea.

Este pentru Horace, să mă ghideze şi să mă instruiască aşa cum este nevoie.

Ceilalţi oameni nu înseamnă iadul. Ei sunt salvarea.

În mintea mea există o formă care desfide cuvintele, exact cum peregrinările pe care le-am făcut eu prin Manhattan – forma pe care am desenat-o în oraş,

experienţele de la fiecare destinaţie – au conturat o formă în sufletul meu.

Văd acum conexiuni acolo unde aparenţa indică de fapt contrariul, văd linii şi imagini ale unor noi armonii.

Capacitatea de a vorbi limba păsărilor se trezeşte în mine.

Toate acestea, pentru a-i învinge pe cei care ne supun la toate aceste încercări.

Mă rog pentru duşmanul meu, fiindcă a te ruga pentru prieteni nu este o virtute.

Îmi acord iertarea pentru tot ce-am făcut în mod necesar. Le cer iertare celorlalţi.

Sunt gata. Sunt viu. Mă voi lupta.

După ce a postat aceste cuvinte, s-a aşezat să privească în noapte, la toate luminile de-afară, aşteptând să audă dacă trecuse sau nu de a patra probă.

În cele din urmă, Horace l-a sunat:

— Am citit ce-ai scris. Progresezi, a spus el, dar ni se scurge timpul.

— Am făcut ce mi s-a cerut?

— Hai să-ţi spun despre a patra probă şi despre ce urmează după aceasta.

Cea de-a patra probă, a spus el, îl adusese pe Robert la răscrucea principală sau la punctul de tranziţie de pe Cale. La Union Square, corect denumită pentru stadiul acesta, forţele fizice de bază acumulate până acum au întâlnit puteri psihospirituale mai înalte nedescoperite încă. Motoarele care permiteau trecerea de la un nivel la altul erau puterile aerului sau forţele compasiunii.

Pentru a trece cu bine această probă, Robert trebuia să fi arătat că începea să trăiască pentru alţii mai presus decât pentru sine, punându-şi propriul ego şi chiar propriile şanse de supravieţuire în pericol. Proba cerea descoperirea unei chei în formă pătrată sau cubică şi găsirea inimii corpului lui de lumină. Fără puterile aerului, Robert nu ar fi supravieţuit întâmplărilor ce urmau să vină.

— Aşadar, am trecut proba?

— Aprinderea ceasului digital nu a fost un semn promiţător, a spus Horace dojenitor. Toate aceste puteri au părţi întunecate, iar gelozia şi mânia ta le-a trezit. Tot ele le-au permis adepţilor

Iwnw să se apropie în mod periculos de tine.

— Ştiu. Îmi pare rău. Am înţeles.

— Fii sigur că ai înţeles.

Brusc a fost lovit de un acces de frică.

— Am dat greş?

— Din ceea ce ai scris şi din faptul că ţi-ai riscat viaţa ca să-l ajuţi pe acel băiat şi ca să opreşti panica iscată, salvând nenumărate vieţi, apreciez că ai trecut proba şi că ţi-ai însuşit puterea aerului. Da, ai reuşit să treci cu bine de a patra probă.

— Îţi mulţumesc.

— Nu deveni prea mândru. Suntem abia la început.

Horace a vorbit minute în şir despre natura Căii. A spus că era vorba despre mărirea vitezei şi intensificarea proceselor naturale şi despre trăirea lor de multe ori într-o singură viaţă. Era foarte necesar pentru un luptător spiritual să experimenteze erodarea propriului ego. Toate fiinţele umane au trecut prin aceasta, în încercările iubirii, ale paternităţii, în punerea în serviciul unor cauze mai înalte decât interesele lor. Deosebirea era în nivelul intensităţii, în gradul de concentrare disciplinată şi în numărul de cicluri de purificări parcurse.

De asemenea, era în parte ceva adăpostit în inima secretă a alchimiei: sutele de evaporări şi distilări, topiri şi coagulări de substanţe în retortele din laborator oglindeau acelaşi proces în alchimistul aflat în căutarea înţelepciunii, dar substanţa era el însuşi.

Robert l-a întrebat la ce să se aştepte în continuare.

— Prin cele trei probe rămase poate trece numai un aspirant care a reunit într-un echilibru creator elementele pământ, apă, foc şi aer. Când este atins punctul de echilibru, se formează al cincilea element – chintesenţa. Atunci vei fi expus la puterile eterului.

Acesta era stadiul la care cei mai mulţi oameni cădeau de pe Cale, pentru că eterul reprezenta nivelul de realitate la care erau conectate toate lucrurile – nivelul la care încep să fie percepute armonii mai înalte şi unde începe să se manifeste clarviziunea. Mulţi preferă pur şi simplu să nu creadă acest lucru – el contrazice prea puternic lumea în care ei au crescut şi în care cred. Era nivelul la care începi să auzi limba păsărilor.

Lui Robert i se va cere să elibereze energiile eterului, atât prin exprimarea adevărului complet în gândurile şi sentimentele sale,

cât şi prin subjugarea propriei voinţe – a propriului său ego – a unei voinţe mai mari decât a lui, a voinţei Căii înseşi.

Robert va trece proba dacă demonstra că a înţeles cum ar putea afecta realitatea însăşi folosindu-şi voinţa, supusă voinţei Căii – cum ar putea cuprinde şi altera aspecte ale lumii din jurul lui.

Dilema lui va fi simplă: să aibă sau să nu aibă încredere în Cale.

Robert va reconstitui o cheie cu cinci laturi, divizată în trei părţi. Şi va reasambla un alt organ al corpului său de lumină distrus.

Robert a păstrat pentru un timp tăcerea, absorbind cuvintele lui Horace. Apoi a întrebat:

— Ce anume devin?

Horace a râs.

— Nimic din toate astea nu va face din tine un Buddha şi nici nu te va duce la nivelul unui mare învăţător precum Cristos sau Mahomed. Vei trece numai printr-un ciclu dintr-un parcurs ascendent fără sfârşit spre asemenea niveluri. Dar ar putea să fie suficient pentru a opri detonarea Ma’rifat’-ului.

Apoi Robert a auzit un sunet în întunericul casei, un scârţâit înfundat. Simţurile i s-au aprins ca un pom de Crăciun, nervii i s-au întins brusc, muşchii i s-au încordat.

— Este cineva în casă, Horace. Trebuie să plec.

A întrerupt legătura şi a rămas absolut nemişcat în întuneric. Nici un sunet nu se auzea, cu excepţia bătăilor accelerate ale inimii lui. A inspirat adânc, încercând să-şi domolească răsuflarea. După o clipă, inima lui bătea regulat ca un ciocan puternic, insistent.

S-a ridicat încet, încercând să nu facă nici un zgomot. A înaintat câţiva paşi, foarte încet, în direcţia scării. Şi-a ascuţit simţurile, căutând să prindă orice manifestare cât de mică a fiinţei sau a lucrului care se afla în casă.

La etaj, o uşă a scârţâit uşor. Robert şi-a imaginat că aude pe cineva respirând. Apoi totul a fost cuprins de tăcere.

Katherine păstrase un pistol în casă, dar îl luase cu ea când plecase. El ţinea la îndemână o bâtă de baseball, lângă uşa de la intrare. S-a aplecat şi a luat-o. Greutatea ei în mâna lui l-a mai liniştit. Apucând strâns mânerul bâtei, Robert a rămas la baza scărilor, cu urechile ciulite.

Nici un sunet. Inima-i bătea cu putere în piept.

A început să urce centimetru cu centimetru, punându-şi uşor picioarele jos, evitând treapta a şaptea care scârţâia întotdeauna, croindu-şi drum foarte precaut spre vârful scărilor. Când ochii lui au ajuns la nivelul primului etaj, a zărit o sclipire de lumină roşie, ca de la o rază provenită de la o torţă acoperită cu degetele.

Era cineva în încăperea care fusese dormitorul lor până când Katherine ocupase o altă cameră în momentul maxim al înstrăinării lor. Ura a izvorât în el la ideea violării casei lor. Ajungând la capătul scărilor, a apucat mai ferm mânerul bâtei, gata să-l izbească pe hoţ, îndată ce va avea un unghi bun. S-a îndreptat spre dormitor. Simţea că nu erau adepţi Iwnw. Nu se simţea deloc în casă energia diabolică a acestora. Semăna mai mult cu…

Brusc, din întuneric, a răsărit o siluetă îmbrăcată în negru, ca întunericul însuşi şi l-a lovit în faţă împingându-i capul în spate. Robert s-a învârtit şi s-a prăvălit, izbind în cădere cu bâta de baseball. Lovise în carne de om şi a auzit un icnet de durere. Apoi a simţit o lovitură în vintre şi o durere sălbatică i-a traversat corpul.

Silueta a trecut peste el şi a coborât scările în întuneric, fără a rata vreo treaptă. Apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre spatele casei. Robert s-a ridicat în picioare şi a coborât pe jumătate rostogolindu-se pe scări, urmărindu-l pe agresor. Când a ajuns la colţ, a văzut uşa din spate închizându-se; apoi silueta s-a pierdut în noapte. A alergat la uşă, dar a ştiut că este inutil. Din grădina din spatele casei lor, existau cel puţin trei direcţii în care agresorul putea fugi pierzându-şi urma.

A ieşit şi a rămas în mijlocul curţii, cu urechile ciulite să prindă vreun sunet. Nimic. A alergat în stradă, în faţa casei, uitându-se după faruri de la vehicule. Din nou, nimic.

A alergat frenetic înapoi în casă, a urcat în dormitor, la seif. Uşa seifului era larg deschisă.

S-a uitat înăuntru, căutând cu disperare printre documentele ţinute acolo. Toate cheile de la Ma’rifat’ dispăruseră.

Cântecul de iubire al unui martir: Construirea Ma’rifat’-ului

Trei lucruri m-au condus spre moarte.

Primul a fost Moukhabaratul.

În fiecare lună am primit o casetă video care-mi arăta că tatăl meu nu era rănit.

Voiau să schimbe sensul lucrurilor. Spuneau că pentru început ar trebui să trec la informaţia ştiinţifică despre care ştiam că nu au nici o şansă să o folosească în slujba unui lucru bun sau în vreun fel, oricare ar fi fost el Apoi, mai târziu, ar trebui să încerc să construiesc o reţea de spioni în comunitatea mea, să caut să-i îmbrobodesc şi să-i şantajez pe colegii mei cu probleme cu femei, cu alcool, cu droguri, cu bani.

I-am oferit minimum posibil pentru a putea să-mi protejez tatăl. Informaţii ştiinţifice fără valoare, care se puteau găsi în revistele academice. Noutăţi picante, dar irelevante.

Pentru a-l onora pe tata şi a-mi curăţa sufletul m-am întors la studiul onorabilelor tradiţii pe care mi le transmiseseră tatăl şi bunicul meu, la ştiinţa Tărâmului Negru, în care „negru" este în mod corect înţeles cu sensul de „înţelept", la alchimia care este respinsă de căile moderne.

Iubita mea, Katherine, mi-a făcut un dar preţios cam în acea perioadă. Era o culegere de cunoştinţe pierdute, mele scrise de înţelepţii poporului meu, adunate de nimeni altul decât de Sir Isaac Newton însuşi. Pentru un profan, aceasta nu ar însemna nimic. Culegerea cuprinde liste de substanţe chimice şi de proceduri de laborator, momentele din zi şi din noapte destinate rugăciunii şi reflecţiei, liste de simboluri astrologice şi matematice şi de diverse expresii în latină.

Dar pentru cel care a recunoscut semnificaţia alchimică a conţinutului culegerii, alchimia întreagă, nedivizată, care a fost atât vechea noastră tradiţie, cât şi adevăratul subiect al cercetătorilor lui Newton, ea conţinea, pe lângă atenţionări şi pasaje obscure, elemente ale unui mister teribil procedurile spirituale şi psihice care concură la obţinerea celei mai puternice substanţe de pe pământ. Este o formă de materie care rezonează cu arealele psihice, îmbinându-se cu ele, din care se hrăneşte. Este o componentă-cheie în construirea dispozitivului numit Ma'rifat'.

Este cunoscută în mod curent ca Piatra Filosofală.

Am considerat cadoul de la Katherine drept simbol al iubirii. Dar la acel moment el era o dovadă de încredere. Mărturisesc că mi-am făcut notiţe după el Apoi i-am returnat lui Katherine exemplarul.

Al doilea lucru care m-a dus spre moarte a fost Katherine însăşi. Pentru mine, ea era lumea, lumea în care voiam să trăiesc, lumea pe care voiam s-o creez.

Pentru ea, mi-am asumat riscuri imposibile şi, în cele din urmă, am fost demascat. Chiar în ziua în care urma să mă retrag din spionaj, am fost arestat. A urmat tortura, cu şocuri electrice, cu bătăi. Am făcut singurul lucru pe care-l puteam face pentru a supravieţui. Am negociat. Eram cetăţean american. Puteam merge sub acoperire în America. Puteam să lucrez în laboratoarele lor. Orice.

Nu l-au eliberat pe tatăl meu. Dar au fost de acord să mă lase în viaţă.

Am fost instruit să nu fiu demascat de verificările minuţioase. Am fost instruit să încetez să fiu un bun musulman, aşa încât, pentru a-mi îndeplini misiunea sub acoperire, să pot deveni un adevărat occidental.

Mama fiind americancă, vorbind o engleză perfectă, mi-a fost uşor să fac asta. Am încetat să mă rog altundeva decât în adâncul inimii, am început să beau alcool. M-am bucurat de câteva relaţii cu femei.

În cele din urmă, oamenii din Brookhaven m-au adoptat.

Al treilea lucru care a dus la moartea mea a fost 11 septembrie.

Ura din acel atac încă răsună în inima mea. N-am văzut în el decât păcatul, în ciuda trufiei ţării pe care o adoptasem şi o făcusem patria mea şi trufia era mare. Dar explozia a lovit adânc şi şi-a atins în parte ţinta: a făcut ca America să devină mai asemănătoare cu naţiunea despre care spunea că este inamicul ei. Mai asemănătoare cu naţiunea pe care o voia inamicul ei.

Şi apoi s-a petrecut un miracol. Am întâlnit-o din nou pe Katherine.

Era mai frumoasă ca niciodată. Mintea ei era mai brici ca niciodată. Şi, foarte curând, mi-a arătat clar că avea sentimente puternice faţă de mine. În relaţiile mele anterioare cu femei păstrasem o limită şi preferasem să închei relaţia dacă vedeam că ele se implicau emoţional prea tare. Dar de această dată, cu ea, cu Iubita mea, părea că îmi zâmbise Dumnezeu. M-am lăsat în voia iubirii. Şi chiar m-am implicat, serios.

După 11 septembrie, preşedintele Bush a vorbit despre islam ca despre o religie a păcii, iar acest lucru a fost bine primit. Pentru că islamul chiar asta este.

Dar într-o zi am fost scuipat în stradă, în faţa Iubitei mele. Atacatorul meu era un prost needucat. I-am spus-o în faţă şi ne-am luat la bătaie. Ea era supărată. Dar bărbatul nu este nimic dacă nu are onoare.

Apoi Moukhabaratul a venit din nou şi mi s-a cerut mai mult. Informaţiile pe care le trimiteam eu din America erau neimportante, aşa au spus. Reţeaua creată era inutilă. Mi s-a spus că tatăl meu va fi maltratat. Am încercat din greu să nu le dau nimic, dar am eşuat.

Mi s-a pus la telefon o casetă pe care era înregistrat tatăl meu în timp ce era maltratat. I-am recunoscut vocea.

Şi astfel le-am dat mai mult. Îmi era ruşine de asta.

Iubita mea era oaza mea. Dar bănuiam că până şi ea îi considera pe oamenii mei ignoranţi, incapabili, înapoiaţi. Cred că pe mine mă considera o excepţie nobilă. Eram tot mai supărat pe măsură ce mă temeam mai tare pentru tatăl meu, iar Moukhabaratul mă presa mai puternic.

Iubita mea îmi punea tot mai multe întrebări dificile despre situaţia în lume. Am simţit că mă supunea la probe, mă testa, îmi verifica loialitatea.

Singura mângâiere era în vechile tradiţii. Am văzut paralelisme cu munca noastră, la accelerator, conexiuni, puncte de contact. Pentru că, ciocnind cantităţi infime de aur la energii uriaşe şi catalogând particulele subatomice care apăreau şi dispăreau ca rezultat al coliziunilor, ne apropiam din ce în ce mai mult de mecanismul creaţiei înseşi, vedeam materia condensându-se din energie şi dispărând din nou – exact ca în tradiţia veche, în care dansul materiei şi al energiei era obiectul cercetărilor noastre. Diferenţa era că noi nu aveam nevoie de acceleratoare cu particule, pentru că era suficient creuzetul minţilor noastre. Vechile metode lucrau cu substanţe rare – cea mai rară dintre toate era una numită aurul roşu şi se spune că nu se mai găseşte în epoca modernă – care erau supuse experienţelor mentale şi fizice. Starea mentală a căutătorului cunoaşterii, nivelul concentrării lui spirituale şi al purificării erau la fel de importante ca şi starea retortelor, a babanelor de sticlă şi a cuptoarelor. Şi produsul final suprem, căutat cu asiduitate, dar rareori realizat, nu era vreo substanţă magică în sine, ci transformarea celui care a căutat-o într-o fiinţă cu un nivel spiritual lăuntric mai înalt. Era o cale onorabilă.

M-am împrietenit cu colegii care lucrau la o substanţă despre

care ei credeau că este nouă: sticla metalică. Am învăţat de la ei diferite lucruri, fără a le împărtăşi în schimb din înţelepciunea străbunilor mei, pentru că fuziunea sticlei cu diferite metale era parte a vechii tradiţii, parte a căii pe care ei habar n-aveau că evoluau: fabricarea Pietrei Filosofale. Pentru că ei nu dădeau nici o atenţie propriilor stări psihospirituale din timpul în care lucrau. În fizica modernă facem numai jumătate din munca necesară, deşi chiar şi aici s-a văzut rolul omului în anumite fenomene, de la începutul secolului al XII-lea, ca parte integrantă a oricărei descrieri a ceea ce se întâmplă la nivel subatomic. Suntem însă tot mai aproape să observăm un lucru cunoscut vechilor înţelepţi: conştiinţa şi materia sunt intim conectate. Eu nu voi avea niciodată şansa să lucrez acolo, dar visez să fac experimente la cel mai puternic accelerator de particule care urmează însă să fie construit: marele accelerator Hadron, care urmează să înceapă să funcţioneze în 2007 la CERN, Centrul European de Cercetări Nucleare, de la graniţa Franţei cu Elveţia. Umanitatea va învăţa lucruri noi, lucruri care vor revoluţiona imaginea noastră despre lume, dar care erau cunoscute înţelepţilor încă din Antichitate. El ne-ar putea învăţa, de asemenea, cum să distrugem lumea cât ai clipi din ochi.

Am organizat la laborator un seminar despre marile contribuţii ale civilizaţiei mele la evoluţia lumii. A fost bine primit. Oamenii de aici sunt amabili şi gândesc.

Apoi, într-o zi, Iubita mea m-a invitat la o plimbare cu maşina, la ţară. Ne-am oprit într-un loc dinainte retras şi imediat a apărut de nicăieri o dubă cu geamuri fumurii.

Am fost luat.

Ultimele cuvinte pe care le-am auzit spuse de ea au fost: „Este al vostru. Eu am terminat cu el”.

5
Proba Eterului

New York, 30 august 2004

S-au întâlnit la ora 9 fix, într-o sală de conferinţe de la unul dintre ultimele etaje ale clădirii Lexington 570, departe de ochii şi urechile sensibile din biroul de ştiri.

Robert, nedormit şi agitat, stătea pe o latură a mesei împreună cu Scott de la departamentul juridic, John de la DC şi o doamnă pe care nu o cunoştea, de la departamentul de resurse umane. Spre deosebire de ceilalţi, el purta un sacou sport uzat şi nu avea cravată.

Corporaţia Hencott Inc. Era reprezentată de trei avocaţi, cu stiluri diferite: unul cu un stil diplomatic-părintesc (trecut de cincizeci de ani), o doamnă care se purta ca la carte (de treizeci de ani şi ceva) şi unul zelos-intimidator (nu împlinise treizeci de ani). Robert a decis că tipul care făcea pe unchiul favorit era cel mai periculos.

John, arătând ca o mâţă care a mâncat smântână, a deschis întâlnirea:

— Doamnelor, domnilor, bine aţi venit la GBN! Ne-aţi adus la cunoştinţă intenţia de a declanşa proceduri legale împotriva acestei instituţii pentru pretinsele acţiuni ale GBN sau/şi ale unuia dintre angajaţii săi în legătură cu decesul lui Lawrence Hencott, director executiv al Hencott Inc., survenită în primele ore ale dimineţii de joi, 26 august. Permiteţi-mi să folosesc această oportunitate pentru a-mi exprima condoleanţe pentru pierderea domnului Hencott.

— Vă mulţumim, a spus bărbatul mai în vârstă.

Robert a închis ochii şi a vizualizat sala cu o arhitectură glorioasă destinată întâlnirilor la nivel înalt din clădirea Lex 570, aflată la câteva etaje mai jos: săgeţi luminoase pulsând în pumni încleştaţi, un arc de ţepuşe ca o coroană de ţepi, simboluri ale

undelor radio emiţând şi intersectându-se în eter. Deşi lipsise numai două zile de la lucru, se simţea oarecum străin în spaţiul înghesuit şi strâmt al birourilor de dedesubt.

— Nu eşti în largul tău, fuseseră singurele cuvinte pe care John i le adresase când se urcaseră în lift amândoi.

El a revenit la conversaţie pentru a-l asculta pe mai tânărul avocat al corporaţiei Hencott citind un bilet pe care-l lăsase Lawrence în camera de hotel în care se împuşcase:

— „Ceea ce s-a întâmplat este din cauza lui Robert Reckliss. Îmi pare rău că nu-i pot spune eu însumi cât de mult este amestecat în povestea asta. Dacă cineva crede despre mine că sunt laş, să-l lăsăm să se gândească la faptul că uneori este mai nobil să cazi sub sabia cuiva decât să continui să trăieşti într-o lume a corupţiei oarbe, necugetate. Eului otrăvit al lui Robert Reckliss îi spun că tortura mârşavă, intensă dezvăluie imposibilitatea vieţii. Aceasta sună chiar ca o sentinţă. Toată iubirea mea către Horace, care va avea grijă ca testamentul meu să fie respectat întocmai”.

— Doamne, Dumnezeule! Am putea avea o copie a acestui bilet? s-a interesat John.

— Am făcut deja copii, a spus avocata şi a înmânat fiecăruia câte o foaie.

— O stare de spirit tulburată, a spus Scott, scuturându-şi cu tristeţe capul.

— Văd că nu face nici o referire la GBN, a zis John pe deasupra ochelarilor de citit.

Vorbele lui Lawrence reverberau în mintea lui Robert.

— După părerea noastră, domnul Reckliss nu a acţionat de unul singur în momentul nefericitei interacţiuni cu defunctul domn Hencott, a spus avocatul pe un ton echilibrat, rezonabil. Cred că suntem cu toţii de acord că, fără a prejudicia dreptul la recursul care ar putea fi făcut de domnul Reckliss, în calitate de cetăţean particular şi aici aţi putea lua în calcul, domnule Reckliss, angajarea unui avocat care să vă reprezinte în această afacere, este greu de pus la îndoială implicarea GBN-ului, printr-unul dintre editorii săi seniori şi în calitate de editor de informaţii calomnioase şi incorecte, defăimătoare la adresa domnului Hencott şi aducătoare de prejudicii corporaţiei pe care acesta o conducea, făcute cu intenţii rele.

— Cu intenţii rele? a exclamat Scott. Nu e nici o răutate aici şi ştiţi acest lucru. Asta-i numai praf în ochi. Şi să nu îndrăzniţi să-l

puneţi pe Robert sub acuzare ca persoană particulară.

John l-a întrerupt cu un semn făcut cu mâna.

— Robert, tu *ai* de fapt un avocat?

Robert s-a uitat lung la John, apoi la ceilalţi. În jurul fiecăruia a văzut un halou transparent de lumină gri-albăstruie slabă. A închis ochii pentru a o îndepărta, dar nu era nimic în neregulă cu ochii lui. Uitându-se mai atent şi-a dat seama cu încântare crescândă că el vedea forme slabe de energie rotindu-se încet în jurul fiecărui corp. Privea înjur uluit, la ani-lumină depărtare de procedurile josnice din cursul dimineţii.

Tortură intensă, mârşavă? I se părea greu de imaginat că Lawrence Hencott avusese o piele aşa de fină încât să exagereze atât de grosolan ceea ce se întâmplase. Omul avusese un şorici gros ca de rinocer. Şi nici nu fusese sinucidere. Îl ucisese Adam, aşa ştie el de la Horace. Sau fusese forţat să moară. Nu de Adam, ci de forţele care-l măcinau încet pe Adam, distrugându-l. De ce? Ce anume aflase Lawrence? Care a fost rolul lui? Robert simţea că trebuie să iasă din biroul acela.

A văzut că toţi se uitau fix la el.

A vorbit rar, dar ferm:

— Nu… am… nevoie… de… nici un… nenorocit… de… avocat.

Atunci a sunat un mobil care s-a şi deplasat câţiva milimetri de-a lungul mesei lustruite. Avocatul cel tânăr l-a ridicat cerându-şi scuze. A ascultat câteva clipe şi i l-a dat colegului mai în vârstă, a cărui faţă a căpătat, după un interval de timp la fel de scurt, o culoare roşie-purpurie violentă.

— Ce!!! Mai spune o dată! a mârâit el.

La celălalt capăt, s-a auzit o voce agitată vorbind sacadat, tăios. El a încercat să intervină de câteva ori, dar nu a reuşit. Apoi, cu o mişcare bruscă, a închis mobilul şi l-a înapoiat avocatului cel tânăr. A început să-şi pună documentele în servietă claie peste grămadă.

— Întâlnirea s-a încheiat, a spus el. Trebuie să vă informez că Hencott Inc. nu va mai intenta nici o acţiune în legătură cu decesul lui Lawrence Hencott, care, cred, este incinerat chiar în acest moment. Îmi cer scuze pentru timpul pierdut şi trebuie să-i transmit domnului Reckliss salutările călduroase ale noii majorităţi a acţionarilor companiei.

John părea euforic şi şocat totodată.

— Cine a fost la telefon?

— Domnul Horace Hencott, fratele decedatului.

Avocaţii lui Hencott au ieşit.

Au rămas muţi de uimire. În cele din urmă, femeia de la departamentul de resurse umane a spart tăcerea.

— Nu cred că mai este nevoie de mine aici.

John i-a făcut semn să stea liniştită.

— Mai există, de fapt, problema investigaţiei noastre interne. În ultimele câteva zile, i-am examinat acţiunile lui Robert şi trebuie să spun că ar putea fi identificate motive pentru proceduri disciplinare interne.

Scott a sărit înainte ca Robert să poată avea vreo reacţie.

— Eşti nebun? Ce motive?

— Neglijenţă, nerespectarea sarcinilor de serviciu, decizii greşite. Nu ne putem permite să avem interviuri cu persoane care a doua zi se sinucid. Circulă deja glume pe seama noastră.

Robert s-a ridicat în picioare.

— Nimic din toate astea nu contează, a spus el. Mă voi întoarce când voi fi pregătit. Ar putea dura câteva zile. Numai dacă nu vreţi să-mi iau un avocat. În acest caz, mă voi întoarce când voi fi pregătit *şi* voi îmi veţi da o grămadă de bani.

John a ţipat la el în timp ce el deschidea uşa.

— Să nu spui nimănui nimic despre toate astea, mă auzi? Nimic! Nu glumesc!

Robert l-a privit în ochi.

— Fără glume, John.

Şi cu un zâmbet în inimă, a coborât în minunatul hol tapetat cu aluminiu şi a ieşit în stradă.

Londra, septembrie 1990

Robert ţinea în mână invitaţia bogat ornamentată şi râdea în hohote.

> Sunteţi invitat la un eveniment teatral cu o singură reprezentaţie.
> În grădina Clubului Sf. George, Whitefriars Cut, EC4.
> Lectura piesei *Hârtiile lui Newton.*
> Ora 20.00. Ţinută obligatorie.

I-a telefonat imediat lui Adam Hale.

În vremea aceea, locuiau amândoi în Londra, Robert îşi începea al şaptelea an la GBN, după stagii solide la Paris şi la Madrid. Adam se mutase din America Centrală la Londra, în aparenţă la fel de vivace şi sardonic ca totdeauna, dar de fapt fără bani, hăituit şi singur. Fosta lui iubită, Isabela, poetă şi jurnalistă, fusese ucisă cu aproape un an în urmă. El îi găsise trupul pe marginea drumului spre aeroportul din Sato Tomas, împuşcat în ceafa. Ea reprezentase iubirea vieţii lui şi, în suferinţa şi însingurarea lui, Katherine îl sprijinise cel mai mult. Deveniseră inseparabili şi, cu sentimentul că au nevoie unul de altul, se căsătoriseră mai devreme în anul acela.

Adam era liber-profesionist şi călătorea cât de mult putea. Ca să-l ajute, Robert încerca să-i găsească o slujbă la GBN, indiferent cât de mult îi displăceau lui Adam instituţiile. Acum că Saddam Hussein fugise în Kuweit, părea foarte probabil ca GBN-ul să apeleze la serviciile lui.

— Ce naiba este asta? Aţi montat afurisita aia de piesă?

— Rickles. Ce minunat să-ţi aud vocea!

— Ai terminat-o? Când?

— A fost un proiect marginal de care m-am ocupat în ultimele câteva luni. Printre alte angajamente, înţelegi? Ca să-mi ţin mintea în frâu. Amintiri şi toate celelalte.

— Este uluitor. Ai terminat-o singur?

— Sau în colaborare cu Katherine? A fost un proiect minunat pentru amândoi de fapt. Şi acum îl putem scrie *şi* putem dormi împreună, desigur. Apropo, ce face Jaqueline?

Robert şi Jaqueline se întâlneau de trei ani de-acum, având apartamente în Paris şi în Londra, ceea ce le permitea să se vadă destul de des. Ea era o prietenă din copilărie a lui Katherine, din mediul francez aristocratic sărăcit şi lucra în domeniul relaţiilor publice. Până acum legătura lor fusese monogamă, fără planuri de căsătorie şi fără copii.

— Splendid, mulţumesc! Invitaţia este pentru o persoană sau pot s-o aduc şi pe ea?

— Mă tem că este individuală, bătrâne. Locurile sunt limitate.

— Nici o problemă.

— Vorbind despre muncă, tocmai strigam la cineva de la Ambasada Irakului. Felul cum funcţiona mintea lui Adam era mai misterios ca niciodată pentru Robert. Nişte poponari. Acreditarea de presă pentru Bagdad? Aş fi putut la fel de bine să cer o cheie de la baia personală a lui Saddam.

— Poftim?

— Nu este vina ta. Nu-i aşa? Nu ar trebui să gândesc aşa.

După toţi aceşti ani, Robert era încă uşor exasperat de dezinvoltura şi de inconsecvenţa lui Adam.

— Ce are de-a face baia lui Saddam cu *Hârtiile lui Newton?*

— Nimic, bătrâne. Aşadar, onorezi invitaţia?

Robert a verificat din nou data înscrisă pe invitaţie, respirând adânc în timp ce făcea acest lucru.

— Cu siguranţă, da! Îmi face plăcere.

— Excelent! De vreme ce ai participat la conceperea proiectului, ca să spunem aşa, vei fi invitatul de onoare.

— Apropo, ce-i clubul ăsta? N-am auzit niciodată de el.

— Bunicul meu a fost membru al clubului. Au mai fost încă unul sau doi prieteni, de asemenea. Seamănă puţin cu Special Forces Club sau cu Explorers Club, numai că este un pic mai… ezoteric. Vei vedea.

Şi aşa prima şi unica reprezentaţie a piesei *Hârtiile lui Newton* a avut loc într-o noapte caldă de septembrie, într-o grădină interioară din spatele unui club privat extrem de discret, de lângă Biserica Sf. Fecioară, chiar lângă Fleet Street.

Nu a fost deloc ceea ce Robert şi Adam se aşteptaseră să fie.

New York, 30 august 2004

În timp ce Robert mergea pe Lexington Avenue după ce părăsise clădirea GBN, Quad-ul a zbârnâit semnalizându-i sosirea unui mesaj scris de la Supraveghetor. În sfârşit. Nu reuşise să-l contacteze pe Horace noaptea trecută şi să-i povestească despre chei. Mesajul spunea numai atât: „Punct de destinaţie X69”. Programul GPS arăta că locul era în East Side, lângă spitalul veteranilor, pe 23rd Street.

Robert nu avea deloc timp. Voia să-şi provoace duşmanii. Tot ce putea face era să treacă prin celelalte stadii ale Căii cât de repede posibil şi să se roage să poată descoperi unele dintre cheile rămase. Era în delir de bucuria de a-i fi trimis la naiba pe avocaţi. Ce manevră extraordinară din partea lui Horace! Întotdeauna şi-l imaginase lăsând problemele lumeşti lui Lawrence, dar vechiul lui prieten avea în mod clar mai multă pricepere practică decât îşi imaginase vreodată. A început să formeze numărul lui, dar şi-a amintit la timp că Horace era încă

la înmormântare.

Stând la colţul 52nd Street, unde rochia lui Marilyn Monroe fusese ridicată de curentul de aer de la metrou, în scena memorabilă din filmul *Şapte ani de căsnicie şi*-a ridicat braţul şi imediat şi-a făcut apariţia un taxi. I-a spus şoferului să-l lase pe 23rd Street, în faţa spitalului.

Când a ajuns acolo, Quad-ul i-a arătat mai departe spre est şi nord. Încurcat de faptul că nu primise încă nici un indiciu, a mers de-a lungul străzii spre East River, lăsând Centrul Medical VA în stânga şi ajungând la un pavilion elegant de început de secol cu două intrări, una pe uşa căreia scria BĂRBAŢI şi alta pe uşa căreia scria FEMEIE. Era o baie publică fără taxă, transformată acum în Centrul de Recreere Asser Levy.

Quad-ul l-a condus pe lângă pavilion, mai departe spre nord. Robert a ajuns la un loc de joacă pentru copii şi la un teren de baschet, ambele pustii.

Acum a sosit şi indiciul. Robert şi l-a imaginat pe Horace trimiţând mesaje în anumite momente discrete, în timpul funeraliilor.

Primul din trei să formeze un cinci
Să rămâi în cursă, să rămâi în viaţă
Continuă să păşeşti pe pietre care nu traversează nici un râu
Peşti şi stele, dar nu tremura
Cauţi uşa ascunsă
Cauţi echilibrul inimii
Pentru a trece Proba Eterului
Încearcă să joci şotron pentru un timp.

Robert a rămas pe loc privind terenul de joacă şi lăsându-şi gândurile să hoinărească, până când a văzut: de la toboganul copiilor până la fântâna cu apă potabilă erau o serie de pietre dispuse circular, la distanţă de un pas, ca nişte meduze în mare.

S-a dus să le cerceteze cu atenţie: erau cam patruzeci de pietre cu totul, de diferite dimensiuni, având gravate motive semizodiacale. Vedea crabi, peşti şi rechini; scoici, cochilii de nautilus şi stele-de-mare, toate dispuse într-o cărare vălurită, şerpuită.

A mers pe pietrele de la tobogan până la fântâna care era spartă. Apoi s-a întors şi a mers înapoi, păşind întâi cu piciorul

drept, apoi cu stângul.

Poate că micuţii chiar jucau un fel de şotron pe el?

Una dintre pietre s-a clătinat uşor când el a pus piciorul pe ea. Era una mai mică, o stea-de-mare cu cinci braţe. A îngenuncheat şi a tras-o uşor, pentru a vedea dacă se mişcă mai tare.

Piatra s-a ridicat ca un capac şi dedesubt era o carcasă de film, într-o pungă sigilată.

— Bingo! a şoptit Robert.

L-a luat şi a pus cu grijă piatra înapoi, călcând ferm pe ea ca să se aşeze bine. Dar în recipient nu era nimic.

— La naiba!

Aproape imediat a zbârnâit Quad-ul. „Mergi la Punctul de destinaţie 090. Cât de curând poţi. Simt că soţia ta are necazuri."

I-a indicat direcţia vest, de-a lungul 23rd Street. Nu era nici un taxi. A alergat înapoi spre First Avenue, prin căldura înăbuşitoare, pentru a ajunge la un autobuz care era pe punctul să pornească, înjurând şi rugându-se totodată să-l prindă. A ajuns la uşa autobuzului când aceasta se închidea şi şi-a vârât un braţ, obligându-l pe şofer să redeschidă uşa.

Londra, septembrie 1990

Robert a luat un autobuz Circle Line până la Blackfriars şi a mers pe jos spre Biserica Sf. Fecioară, apoi a petrecut câteva minute hoinărind în jurul străzilor din spatele Fleet Street, întrebându-se dacă nu cumva citise greşit invitaţia, apoi a găsit intrarea nemarcată a Clubului St. George de pe Whitefriars Cut.

Exteriorul modest, minimalist al casei adăpostea o sală de primire somptuoasă, cu podeaua cu carouri albe şi negre, unde un portar în uniformă i-a verificat lui Robert invitaţia şi l-a condus apoi într-o mică bibliotecă, unde erau servite băuturi şi gustări.

— Sper că nu am venit prea devreme, a spus Robert, văzând că nu mai este nimeni altcineva în încăpere.

— Nu, aţi sosit la momentul potrivit, sunt sigur, domnule, a spus portarul, cu intonaţie de fost poliţist. Domnul Hale a spus că trebuie să vă aşteptăm.

Curând au sosit şi alţi invitaţi în smoching sau în ţinută de seară şi Robert şi-a mai diminuat disconfortul resimţit când era în societate uitându-se la rafturile cu cărţi şi ţinându-şi strâns paharul cu sherry. Biblioteca era plină de romane medievale de

dragoste, traduceri din poezia persană şi arabă şi povestiri despre expediţiile exploratorilor. A remarcat, de asemenea, mai multe cărţi despre heraldică.

A auzit crâmpeie de cuvinte în limbi străine. Cehă? Poloneză? A recunoscut câteva cuvinte portugheze, spaniole, franţuzeşti. Un bărbat cosmopolit, cu costum arab trecea uşor de la o engleză desăvârşită la metrica frumoasă a limbii arabe.

Curând, în bibliotecă erau vreo şaizeci de persoane şi cam tot atâtea în sala de la intrare.

S-a întors să vadă un bărbat foarte înalt, cu dinţi proeminenţi şi cu păr cărunt, în uniformă militară oficială, cu o doamnă roşcată şi durdulie la braţ. Ea i-a zâmbit lui Robert, în timp ce el căuta să-şi amintească cine erau cei doi.

— Bună! a spus Robert, trăgând de timp.

— Cavaler către cavaler, înaintează, a spus doamna. Ne-ai bătut, îţi aminteşti? *Omnia vincit amor?*

— Dumnezeule mare!

Apoi a sunat un gong, invitând audienţa să-şi ocupe locurile.

New York, 30 august 2004

Robert a coborât din autobuz la staţia Madison Square Park. În faţa lui se ridica Flatiron Building, cu profilul ei triunghiular arătând spre nord, cu ondulaţii pe faţada ei lungă ca nişte unde magnetice îngheţate în timp.

A mers spre colţul parcului, pe lângă statuia lui William Seward, omul care a cumpărat Alaska. Se spunea că Seward era un bărbat mai scund decât silueta înaltă, uscăţivă arătată de sculptură. Dar artistul, supărat că a fost plătit târziu sau insuficient, folosise torsul mai zveltului Abraham Lincoln pe care-l sculptase pentru un alt proiect şi adăugase pur şi simplu capul lui Seward. Legenda i se păruse lui Robert „prea bună pentru a o verifica”.

Nepierzând din ochi clădirea Flatiron, Robert a luat-o la dreapta. Empire State Building se înălţa direct în faţă, printre copaci, la distanţă de zece străduţe spre nord şi mai aproape, un stâlp pentru arborarea steagului i-a atras lui Robert atenţia. S-a apropiat şi a zâmbit când a recunoscut steaua cu cinci vârfuri săpată la baza stâlpului, deasupra cuvintelor O LUMINĂ ETERNĂ şi în vârful stâlpului, o lampă cu cinci braţe, în formă de stea. Ea

comemora soldaţii căzuţi în Primul Război Mondial.

— După pătrat, urmează pentagrama, a spus el cu voce tare.

„Mâine prezic Steaua lui David. Dar şapte ce va fi?”

A încercat să-şi explice semnificaţia numerelor şi a formelor de pe Cale. La început un cerc, apoi o *vesica piscis* formată din două cercuri, locul incendiului fabricii în formă de triunghi şi toate acele petice triunghiulare de pământ care l-au condus la o cheie-piramidă; apoi cheia cubică de la Union Square. O componentă se adăuga la forma geometrică cu fiecare probă parcursă. Simboliza oare aceasta că el evolua, crescând în cunoştinţe şi complexitate, chiar dacă pericolul îi dădea târcoale? Reflecta oare echilibrul dintre dezmembrarea şi replămădirea lui, sau poate echilibrul dintre evoluţia lui şi declinul lui Adam?

Trebuia să se concentreze. Imediat ce se ivea ocazia, îl va întreba pe Horace. Nu primise nici un indiciu nou. S-a îndepărtat de parc şi a privit spre vest, căutând din priviri ceva ce l-ar putea ajuta în căutările lui. A văzut ceva ce observase de zeci de ori mai înainte şi nu văzuse cu adevărat niciodată până în acel moment: în mijlocul unui rond mare din trafic, la intersecţia Fifth Avenue cu Broadway, se înălţa un obelisc de aproape 20 de metri înălţime.

Simţea roata oraşului de jur împrejurul lui, înfiptă în el ca şi cum el ar fi fost axa ei. În mintea lui au prins contur forme şi aliniamente şi s-au perindat în imaginaţia lui mai repede decât putea el să le reţină. A văzut o linie verticală chiar de-a lungul coloanei vertebrale a Manhattanului, braţe de la East Village până la West Village şi acum de la piatra cu stea-de-mare la acest loc al pentagramelor şi de aici… încotro? Ar fi trebuit să fie Chelsea în West Side…

Şocul acestei viziuni l-a lăsat înmărmurit şi ameţit. Şi s-a stins apoi la fel de repede cum a apărut.

A inspirat şi a expirat profund. Nu ştia cum să se descurce cu asemenea imagini fulgerătoare interioare. Cu cât el se străduia mai tare, cu atât îi scăpau.

A traversat supărat strada, să examineze obeliscul, încercând să-şi amintească imaginea pe care o zărise fugar în mintea lui.

Obeliscul de la Capela Sf. Pavel sugera că sub el zăcea un trup, dar nu era aşa.

A văzut că acesta nu dădea indicii cu privire la ce acoperă el. În cazul acestui obelisc, imaginea unui braţ retezat susţinând o sabie, era o plăcuţă pe care scria:

Sub acest monument odihneşte William Jenkins Worth, născut în Hudson, NY, pe 1 martie 1794, decedat în Texas, pe 7 mai 1849.

Locul era împrejmuit cu gard de fier, cu ornamente tot în formă de săbii. Monumentul fusese ridicat în 1857. „Onoare Viteazului”, scria pe soclul de piatră care era, de asemenea, gravat cu două stele cu cinci colţuri.

Adam dăduse dovadă de un curaj excepţional, iar acum, simţea Robert, Terri făcea acelaşi lucru. Totuşi, putea să simtă că furia acumulată în ani întregi de Adam începea să iasă la suprafaţă. A simţit că este inutil să lase frica să cenzureze ce spunea, gândea şi simţea el.

Trebuia să se întâlnească neapărat cu Adam şi să găsească o cale să răstoarne situaţia.

Adam era şi duşman şi aliat. Cât mai putea să ţină piept forţei distrugătoare care punea treptat stăpânire asupra lui? Încă o zi? Robert simţea în inima lui că Adam putea încă să fie salvat. Oare Adam era încă îndrăgostit de Katherine, dacă Terri spunea adevărul?

Calea înapoi la Katherine şi ajutorul dat lui Terri erau acelaşi lucru. A simţit o strângere de inimă pentru Terri, care mereu păstra controlul, dar pe care între timp o văzuse îngrozită, rănită şi singură, probabil pentru prima oară în viaţa ei. Dependentă de alţii. Închizând pleoapele, a zărit-o cu ochii minţii arzând spiritual, înspăimântată, încercând să se ascundă de Adam şi de întunericul din el.

Ceva funcţionase teribil de rău pentru ea. Robert se simţea înspăimântat.

Ce-i ascundea Terri? Închizând ochii şi încercând să ajungă la ea mintal, neştiind cum să-şi folosească noile puteri, lui Robert îi apăreau cu insistenţă în minte imagini cu *vesica piscis,* două cercuri formându-se din unul singur, patru cercuri din două, opt cercuri din patru... *Diviziune celulară...* cuvintele se formau singure în mintea lui.

Oh, Doamne! Asta trebuia să fie. *Diviziune celulară... începând cu ziua de vineri.* Însărcinată cu el. Sigur că nu. Nu se putea întâmpla. A încercat să privească mai adânc. Doamne Dumnezeule, nu! Ea spusese că nu exista nici o posibilitate... *Era o umbră peste diviziunea celulară... întunericul şi frica participă*

la această diviziune... Robert a pierdut cuvintele care se formau, sărind înapoi din râul de informaţii în care se cufundase fără să ştie cum.

Dacă Terii era însărcinată, simţea că el nu are nici o legătură cu ce văzuse, nici un sentiment. Ar putea ca tatăl să nu fie el, ci Adam? Totuşi, deasupra imaginilor atârna un nor de rea-voinţă. *Dacă era însărcinată, atunci...*

Dacă lui Terri îi era frică de Adam, însemna că acesta continuase să se îndrepte spre rău. Dacă Adam era încă îndrăgostit de Katherine, asta însemna că Terri se simţea îndepărtată. Lipsită de protecţie. În prima lor conversaţie pe AOL, ea îi povestise cum o protejase Adam de locul cel rău. Acum Adam nu o mai proteja. Cât de mult se îndepărtase Adam de ei? Dacă ar fi fost copilul lui, cu siguranţă nu ar fi părăsit-o pe Terri, dacă mai avea un crâmpei de umanitate în el. Şi dacă trecuse cu adevărat de cealaltă parte a baricadei, atunci Katherine era în mare pericol, în ciuda înzestrărilor ei.

Întregul spectru al sentimentelor lui faţă de Adam din ultimii peste douăzeci de ani i-a revenit pe neaşteptate în minte. Sentimentul constant că într-o bună zi Adam ar putea face mai mult rău decât bine. Aroganţa cu care credea că putea continua cu isprăvile lui scandaloase, în vreme ce alţii nu-şi permiteau luxul acesta, că darul lui unic de a magnetiza îl va salva când alte suflete inferioare se vor târî în noroi. Robert avusese permanent sentimentul că toate aceste daruri ameţitoare vor sfârşi prin a se epuiza, folosite la oarecare planuri descreierate puse în joc şi pierdute pentru un fior. Adânc în sufletul său, în ciuda generozităţii lui Adam, în ciuda grijii lui sincere pentru ceilalţi, în ciuda capacităţii lui de a tulbura vieţile altora într-un sens bun, Robert fusese întotdeauna supărat pe el. Gelos, invidios şi furios.

Mergând în jurul obeliscului, căuta orice detaliu ce i-ar fi putut fi de ajutor. A găsit câte ceva, dar nu o listă a distincţiilor de război. A scos Quad-ul şi a căutat pe Google. Era ceva ce-i scăpa? Singurul lucru pe care l-a aflat era că în piatra de temelie a monumentului fusese pusă o cutie-relicvariu, ca şi „capsula timpului” de la Statuia lui Garibaldi, din Washington Square. Pentru o clipă, imaginea a părut că voia să-i spună ceva; apoi a pierdut firul gândului.

A traversat 25th Street şi a mers mai departe pe Fifth Avenue atras de un steag cu un P mare imprimat pe el. Şi chiar după colţ

a văzut ce reprezenta acesta: la Numărul 204 erau birourile unei firme de design numite Pentagram, cu numele gravat chiar în zidul clădirii, deasupra uşii. Un alt cinci. I s-a făcut pielea de găină.

Pe neaşteptate, a sunat Quad-ul. A activat casca, iar vocea lui Adam i-a răsunat în cap. Lui Robert i-a bătut inima mai să-i sară din piept.

— Robert, a spus Adam. În ce rahat suntem, n-ai zice!

— Tâmpitule! Ai multe lucruri de explicat.

— Când nu am avut eu de dat explicaţii, Robert?

— Pentru mine, asta nu e joc, Adam. Unde este Katherine?

Robert vorbea tare, ca şi cum Adam ar fi fost peste tot în jurul lui, în văzduh.

— Nimic nu este vreodată un joc pentru tine, Robert, asta-i una dintre problemele tale. Unde crezi că e Katherine? Ştii că este un spirit liber.

— Vreau să vorbesc cu ea, să-i aud glasul.

— Crezi că este cu mine?

— Să nu minţi. Nu-ţi mai bate joc. Ştiu că este cu tine. A plecat la tine după ce i-am spus că m-am culcat cu Terri. Şi pariez că are blestematele de chei. Pe toate. Ceea ce înseamnă că le ai tu, de fapt. Aşadar, ai obţinut ce ai dorit. Chiar încerci să opreşti lucrul ăsta? Se va întâmpla asta cu adevărat, nu-i aşa?

Pentru o clipă, Adam a rămas tăcut. Robert îşi simţea furia. Nu, nu furie. A închis ochii şi s-a gândit la Adam. Întuneric. Frică. O frică primară.

— Robert, mă tem că nu este cu mine în acest moment. Vom face nişte aranjamente foarte curând, sunt sigur. Trebuie să-ţi explic câteva lucruri.

— Spune-mi.

— De unde să încep? Este vorba despre femeia aceea…

Robert a pufnit:

— Întotdeauna este vorba despre o femeie, Adam. Ceasul ticăie, nu se opreşte. Eu o vreau pe Kat. Unde este?

Adam a tăcut câteva secunde; părea că se simte rănit.

— Îţi voi spune totul. Totul. Dacă-mi acorzi două minute numai. Ascultă-mă două minute.

— Terri e însărcinată? De ce-i este frică de tine? Furia se simţea în glasul lui. Arogantule, egoistule. Ţi se scurge timpul. Nu poţi rămâne pe loc. Tu nu eşti supraom. Trebuie să împiedicăm să se întâmple lucrul ăsta! Dă-mi-o pe Kat. O vreau înapoi!

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta mai înainte, i-a retezat-o Adam. Şi, dacă vrei să supravieţuieşti celei de-a cincea probe, ar trebui să-ţi ţii în frâu acest temperament dezagreabil. Ia-o ca pe un sfat de la cineva care a trecut prin lucrurile astea înaintea ta.

Robert s-a oprit în stradă, rămas fără grai din cauza furiei oarbe.

Atunci a strigat Adam:

— Habar n-ai cu ce mă confrunt. Pe bune, nu ai habar. Ţi-o voi da pe Kat. În două minute. Dar mai întâi ascultă-mă. Două nenorocite de minute! Sau nu vei mai auzi de mine niciodată!

Robert a respirat adânc, voind să-şi alunge furia, încercând să se controleze. I-a trecut prin cap gândul că Adam credea că asta ar putea fi ultima lui ocazie de a-şi spune povestea.

— OK. Două minute. Ai două minute.

Adam a făcut o pauză, adunându-se şi domolindu-şi tonul vocii. Robert a traversat înapoi strada spre obelisc.

— S-o luăm de la început. După spectacolul cu *Hârtiile lui Newton,* cu nefericitele întâmplări de la sfârşitul acelei seri, m-am certat cu Horace, mentorul meu de la vârsta de optsprezece ani până în momentul acela. Şi lucrurile au degenerat, devenind stranii.

Robert îi sorbea cuvintele.

— Înainte nu fuseseră stranii? Vreau să spun că trebuia să-ţi dai seama că tu ai o imagine despre straniu diferită de a celor mai mulţi oameni.

— Ascultă-mă. Vreau să înţelegi că Horace mă supraveghea, la cererea bunicului, din momentul în care am dat semne că am aptitudini pentru Cale. Lucraseră împreună la o acţiune de spionaj în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, acţiune care a condus la descoperirea manuscrisului lui Newton de către bunicul meu. Eu am parcurs drumul pe care-l faci tu acum, chiar dacă mult mai lent.

Când ne-am cunoscut la universitate, eram la începutul ascensiunii pe Cale. Jocurile acelea din noaptea incendiului ar fi fost prima mea încercare de a orchestra *experimente* într-un fel care să reflecte complexitatea Căii, modul în care aceasta lucrează pe mai multe planuri în acelaşi timp – mental, geografic, simbolic, existenţial, psihospiritual.

— Continuă. Despre ce perioadă vorbim?

— Începutul anilor ’90, acum. I-am spus lui Horace că nu mai aveam nevoie de mentor, nu mai aveam nevoie de un maestru,

voi parcurge singur Calea. Poate îţi aminteşti că în perioada aceea îmi cam pierdusem minţile.

Robert şi-a amintit perioada. Adam suferise o cădere la începutul anilor ’90, era adevărat, în timpul nefericitei angajări pe un post la GBN, după afacerea cu *Hârtiile lui Newton.* Apoi, spunând că gândul la Isabela nu-i dădea pace, se rupsese de viaţa lui de atunci şi se întorsese în America Centrală. Acolo avusese alte încurcături şi începuse o viaţă itinerantă.

— Nu erai prea bine în perioada aceea, Adam. Dar ascultă. Spune-mi mai bine ceva ce să pot folosi. Nu avem timp, dacă este să te ajut.

Încerca totuşi să-şi stăpânească nerăbdarea. Simţea extenuarea în spatele dezinvolturii afişate de Adam. Durere şi epuizare şi voinţa de a le ţine ascunse.

— Nu eram bine, este adevărat. Vrei să faci câţiva paşi cu mine, nu-i aşa? Uită-te înjur. Poţi privi în stânga, de-a lungul 25th Street? Ce frumoasă este biserica sârbească Sf. Sava! Oferă mângâiere. Hrană sufletească. Acum priveşte spre est. Primele două Grădini Madison Square erau la colţul nord-estic, cele care erau cu adevărat în acest perimetru.

Cea de-a doua avea o clădire-turn uluitoare, inspirată de Giralda din Sevilia. Exact ca Biltmore. Ce altceva mai vezi?

— Clădirea MetLife.

— Este inspirată de Campanila din Piaţa San Marco, ştii asta? Depăşeşte 200 de metri în înălţime. Cea mai înaltă clădire din lume între 1909 şi 1913, când…

— … Când s-a terminat clădirea Woolworth din centru.

— Impresionant! Cunoscută şi ca Madison Avenue nr. 1. În 1908, înainte să fie terminată, un ziar din New York a instalat pe clădire un reflector puternic pentru a anunţa alegerea preşedintelui, după scrutinul electoral din acel an. Razele se roteau spre nord, pentru Taft, republican, spre sud, pentru Bryan, democrat. Îţi poţi imagina asta?

Axa nord-sud pe lungimea Manhattanului a apărut din nou în mintea lui Robert preţ de o clipă. Încă nu putea vedea întreaga imagine. Oare Adam încerca să-l ajute?

— Şi următoarea, spre nord? Ce vezi, Robert?

— Tot MetLife. Clădirea splendidă în stil deco Madison 11, acoperă tot spaţiul dintre două străzi. M-a impresionat mereu numărul mare de ornamente masonice. La ce ne conduce asta?

— Oh, vei avea destule ornamente masonice mai târziu, dacă

asta este ce-ţi place. Clădirea asta are treizeci şi nouă de etaje; urmau să fie o sută, dar s-a renunţat la proiectul iniţial când a început Marea Criză Economică. Ar fi fost probabil cea mai înaltă clădire din lume, dacă se respecta planul originar.

— De ce-mi spui toate astea?

— Despre MetLife? La bază este o ghicitoare.

— Poftim?

— O ghicitoare. MetLife.

A pronunţat numele într-un fel deosebit. Cu uşoara distorsiune datorată telefonului, a sunat ca şi cum Adam scosese un sâsâit.

— Ai necazuri dacă vorbeşti cum trebuie? Nu am timp pentru alte ghicitori. Vorbeşte!

Pentru a treia oară, Adam a rostit numele, exagerând pronunţarea încă şi mai tare.

— La bază e o ghicitoare, *met lice*[10]*.*

Robert a simţit brusc stringenţa mesajului; o voce îi şoptea stăruitor: *Ţine minte asta.* Şi-a întipărit cuvintele în minte.

— OK. Te ascult.

— Aşadar, am venit în Lumea Nouă. Montreal, New York, Miami. Las Vegas. Cu nouă ani în urmă.

— Vegas? Să faci ce?

— Să câştig bani, în principal. Foarte ciudat. Am avut câteva nopţi bune. Ca să fiu cinstit, niciodată nu am fost în stare să continui prea mult. Dar m-a ajutat să mă finanţez. Am decis să văd dacă pot face sex până la moarte.

— Voiai să mori sau voiai să regulezi la greu?

— Câte puţin din fiecare. De fapt, încercam să ajung la o experienţă tantrică. Asta-ţi spune ceva despre egoul meu. Trebuia să fie ceva care să mi se potrivească, dar de asemenea, ceva care să-mi placă şi la care privaţiunile să se refere la lucruri la care nu mă deranja prea mult să renunţ. Aşa că am renunţat la fumat. Am plecat cu o doamnă care era în domeniu. Am făcut explorări sexuale undeva la capătul străzii. De fapt, lângă locul în care te afli tu acum, la nr. 27, chiar după hotelul Gershwin, este un local… de sex în grup pentru cupluri. Sălbatice vremuri.

— Mulţumesc pentru informaţie. Care-i ideea?

— Ţine minte tot ce-ţi spun. Există metodă chiar şi în nebunie. Ştii că se spune că poţi înnebuni dacă nu ai un mentor sau un ghid în aceste căutări spirituale, o persoană care a parcurs Calea înaintea ta… şi eu am petrecut câţiva ani buni fără să-mi iau în

[10] *To met* – a întâlni; *lice* – păduchi (în lb. engleză, în orig.).

seamă mentorul. Mă tem că m-am băgat singur într-o situaţie groaznică.

— Ai fost surprins că divinitatea nu este de găsit în cluburile în care se practică orgii?

— Îţi spun pe scurt. A fost mult mai mult de-atât. Retrageri în singurătate. Perioade lungi de abstinenţă. Meditaţie. Controlul respiraţiei. Disciplină. Studiu. Îţi aduci aminte de jocul Unicornului de la Cambridge. Mulţi ani de jertfire. Mulţi ani de căutări, dar terenul pe care cauţi este propriul suflet. Unii oameni ajung aici prin sadomasochism şi apelând la fetişuri. Cu siguranţă, nu aşa aş proceda eu. Dar există diferite căi. Şi, vezi tu, poate funcţiona. Chiar poate.

— Ce poate, Adam?

— Lucrurile astea sunt ţinute secret cu un motiv. În fiecare cultură, în fiecare religie există o cale ascunsă, rezervată de obicei adepţilor speciali; existenţa lor este tăgăduită, criptată şi ascunsă în spatele unei discipline riguroase. Ea descătuşează puteri ale minţii şi ale sufletului pe care nici nu ştim că le avem, Robert. Numele adepţilor variază. Sufişti, cabalişti, gnostici… Mistici creştini precum Sfânta Tereza sau Sfântul Ioan al Crucii au ajuns s-o întrezărească. Ceea ce au ei în comun este un ascendent al sufletului care înseamnă o coborâre în tine însuţi, o cunoaştere de sine care conduce cumva la cunoaşterea divinităţii… dar ea descătuşează, de asemenea, o mulţime de alte lucruri pentru cei care nu înţeleg pe de-a-ntregul ce fac, cum este cazul meu. Şi ea atrage atenţia… oh, da. Atrage atenţia celor care au urmat aceeaşi cale din motive care sunt departe de a fi bune şi altruiste. Oameni precum cei din Frăţia Iwnw.

— Te-au găsit? Atunci demult? Şi această cale ascunsă, despre care-mi vorbeşti, este aceeaşi cu cea pe care merg eu?

Adam a pufnit supărat pe sine.

— Da, m-au găsit. În ceea ce priveşte calea ascunsă, asta este ce m-a învăţat Horace. Există o singură cale, deşi sunt multe modalităţi de a o aborda. Abordarea ta este dintre cele mai dificile şi mai primejdioase. Calea conţine adevăratul sens interior al tuturor marilor religii care s-au osificat în timp, pierzând contactul cu totul, cu excepţia cochiliei lor exterioare. Adepţii Căii nu-şi fac reclamă, nu fac prozelitism, dar când cineva este pregătit pentru ea, este găsit de un învăţător. Oamenii aceştia au primit multe nume în diferite momente ale istoriei. Adepţii Luminii Perfecte este un nume comun. În lume, au

grupuri particulare, discrete, de susţinători. Clubul Sf. George este unul dintre el. Calea este, de asemenea, inima secretă a ceea ce căutau alchimiştii. Fabricarea aurului din plumb sau producerea unui elixir al vieţii erau produse secundare sau chiar numai metafore pentru atingerea celui mai înalt nivel al Căii, unde conştiinţa devine atât de distinsă şi de puternică, încât are capacitatea de a opera cu materia, de a o controla, de a o modifica. Este un ţel atins de foarte puţini, deşi mulţi încearcă.

— Calea este bună? Sau numai neutră, depinzând de uzul pe care i-l dăm?

— Este bună, Robert. Ea îţi arată lucruri care nu par raţionale, pentru că acestea vin dintr-un loc aflat departe, dincolo de raţiune. Spune, de exemplu, că iubirea este cea mai puternică forţă din univers, că iubirea *este* universul şi că universul sălăşluieşte în fiecare din noi. Dar fiecare studiu al Căii are o parte întunecată. Şi acolo sălăşluieşte Iwnw. Ca şi Lumina Perfectă, această frăţie are reprezentanţi în lume sau, dacă preferi, adepţi.

— Şi ei te-au găsit pe tine.

— Da. Eu le-am dat ocazia. A trebuit să merg la Horace şi să-l implor să mă primească înapoi, să mă ierte şi să mă protejeze împotriva lor. Era în 1997, cam cu un an înaintea acelui eveniment în care am fost atras la Biltmore. Horace m-a ajutat să scap de ei. În schimb, de atunci, eu îl ajut să lupte cu IWNW.

Robert l-a auzit pe Adam respirând deodată, greu, inspirând rapid, cu zgomot. Se lupta să scape de ceva. De ceva înspăimântător. Forţele Iwnw îi scoteau viaţa din el, încercând să-l acapareze şi să-l controleze complet.

— Adam?

— Continuă să mergi. Mergi spre Flariton, apoi înapoi pe lângă obelisc.

Robert a continuat să meargă.

— Vorbeşte cu mine, Adam.

— Fă rondul.

Robert a ajuns la capătul sudic al insulei din giratoriu şi s-a întors spre nord, spre structura de granit verde, neobişnuit de joasă, din spatele obeliscului. Care nu prezenta nici o inscripţie şi avea uşi metalice, iar pe părţile laterale, ferestre cu grilaje. În grădina învecinată, creşteau plante luxuriante, în jurul monumentului dedicat generalului William Jenkins Worth. A ocolit colţul structurii de la capătul de nord al insulei din centrul

sensului giratoriu. Şi acolo, zâmbitor, dar alb la faţă de durere, purtând un celular cu cască bluetooth, cu mâinile în buzunarele de la haină, se afla Adam Hale.

Londra, septembrie 1990

Cei mai puţin de 200 de spectatori – mai târziu, Robert a aflat că se trimiseseră 170 de invitaţii numerotate – s-au îndreptat spre grădina interioară din spatele clubului şi au fost conduşi la locul lor. Era o seară perfectă, caldă, cu o adiere uşoară.

Scaunele erau aşezate în formă de L pe două laturi ale pătratului, exact cum intenţionase Adam să amplaseze locurile spectatorilor cu nouă ani în urmă. Cărămizile zidurilor erau subţiri, cam cât o carte broşată: păreau mult mai vechi decât restul clubului. În faţa unghiului format de laturile L-ului, erau trei scaune de lemn sculptat în formă de semilună. Două aveau în faţă mici pupitre precum cele ale instrumentiştilor. Un singur copăcel se afla în centrul careului, poate cam de un metru înălţime şi lângă el o masă joasă, acoperită cu o pânză închisă la culoare.

Unghiul depărtat al grădinii, în spatele scaunelor, era mascat cu o draperie neagră, pentru a crea un fel de zonă din spatele scenei.

Robert, după ce s-a bucurat de o conversaţie uşoară cu Cavalerul şi cu Domniţa în timp ce au stat la coadă spre a-şi ocupa locurile, i-a pierdut din ochi, pentru că s-au îndreptat spre cealaltă parte a grădinii. Cei doi intraseră în club la câţiva ani după universitate, la invitaţia lui Adam, aşa i-au spus ei, descriind clubul ca pe o organizaţie care sponsoriza săpături arheologice şi expediţii în părţi exotice ale lumii.

Robert îşi avea locul mai la margine, iar lângă el era un scaun gol.

Un gong a bătut de trei ori, anunţând că va începe reprezentaţia.

Apoi Katherine s-a strecurat pe locul liber de lângă Robert.

— Este foarte captivant, a spus el.

— Nici nu ştii cât de captivant, a replicat ea arătând îngrijorată. Este foarte important pentru Adam.

— Cum aşa?

— Îţi aduci aminte de manuscrisul lui Newton? Când era la

universitate, Adam a făcut jurământ să protejeze documentul. Ţii minte că am vorbit despre asta în noaptea aceea.

El s-a încordat involuntar pe scaun.

— Nu-mi aduc aminte aproape nimic din noaptea aceea.

— Ştiu. Ia-o uşor. Făcuse jurământul în faţa mentorului său, un vechi prieten al bunicului său. O parte a jurământului este că la un anumit număr de ani, cei care protejează asemenea documente sau cunoştinţe sunt solicitaţi să împărtăşească conţinutul acestora cu lumea întreagă. Dar trebuie să facă acest lucru într-o manieră pe care numai cei demni de cunoaştere o pot înţelege. Este momentul ca Adam să-şi onoreze jurământul.

— Vorbeşti despre manuscrisul lui Newton descoperit de bunicul lui Adam în Al Doilea Război Mondial?

— Da. Acest club este o societate care ajută la protejarea unor asemenea secrete şi încearcă să găsească altele pierdute în timp. Unii membri sunt în club numai pentru explorări şi istorie, dar alţii cunosc adevăratul său scop. Este o ocazie deosebită pentru Adam să-şi îndeplinească jurământul. Dar nu toată lumea este de acord că aceasta era modalitatea în care trebuia Adam să o facă.

— Mie mi se par nişte prostii. Nu putea să-l dea pur şi simplu la un muzeu şi să scape de chestia asta?

— Manuscrisul conţine secrete care au o putere a lor, Robert.

— Prostii!

Gongul s-a auzit din nou. Murmurul poliglot s-a diminuat în intensitate, iar din spatele cortinei a apărut o actriţă trecută puţin de treizeci de ani, îmbrăcată cu pantaloni şi bluză neagră. Robert a recunoscut-o pe femeia care luase rolul târfei în fondarea Societăţii Unicornul, cu aproape douăzeci de ani în urmă.

— Doamnelor şi domnilor, Sir Isaac Newton! a declamat ea, îndemnând audienţa să aplaude în timp ce cortina s-a dat în lături din nou şi în centrul scenei s-a oprit un actor cu perucă, în costum de secol XVII, ca să primească aplauzele. Era Adam, care zâmbea încântat de ovaţiile primite.

Un al treilea actor, de asemenea drapat în întregime în negru, l-a urmat ieşind de după cortină şi i-a îndemnat pe spectatori să aplaude mai tare.

Actriţa a ridicat o carte la înălţimea pieptului şi a citit din ea pe un ton exaltat:

Ochiul lui Newton sublim
A marcat perioadele luminate ale timpului revolut;
A explorat în scenele Naturii efectul şi cauza.
Şi, fermecat, i-a dezvăluit toate legile ascunse.

Partenerul ei a declamat la rândul lui:

Natura şi Legile Naturii stau ascunse în Noapte
Dumnezeu a spus: „Să fie Newton!” şi Totul a devenit Lumină!

Adam li s-a alăturat, la punctul culminant:

— Sunt în Catedrala Westminster, ştiţi?

Aplauzele s-au topit în râsete şi apoi Adam i-a adus pe toţi la tăcere, în timp ce ceilalţi actori s-au retras şi şi-au reluat locurile.

— Sunt un adjectiv, a spus el cu mândrie. O unitate fizică de măsură *Newton.* Un epitet. *Newtonian.* Şi ce lume descrie numele meu? Adam a afişat o expresie amară. Mecanism de ceasornic. S-a uitat lung şi rece la cei din audienţă. Ceasornic fără Dumnezeu, vă vine să credeţi? S-a cutremurat. Nu este o lume în care eu să pot trăi. Adam s-a răsucit pe călcâie şi s-a dus să se aşeze. Din scaunul său, a continuat cu nemulţumire în voce: Am călătorit prin „ciudate mări ale gândirii, singur”.

Cei doi actori din spatele scenei au pronunţat cuvintele lui Wordsworth împreună cu el. Efectul a fost dramatic.

Spectacolul a continuat alternând monologuri din Newton şi scurte lecturi din documente şi scrisori, susţinute de actorii din spatele lui Adam, cu scene jucate cu dramatism de toţi trei.

Actorii au smuls râsetele audienţei la scena ce relua povestea cu mărul care i-a căzut lui Newton în cap şi despre care se spune că l-a condus la ideea gravitaţiei, folosind ca recuzită un mic manechin amplasat sub copăcel. Au menţionat apoi că totul era numai o născocire a lui Newton la bătrâneţe. L-au citat pe John Maynard Keynes, cel care în 1963 achiziţionase scrierile despre alchimie ale lui Newton, rămase mult timp ascunse: nu „un raţionalist, unul care să ne înveţe să gândim în termenii raţiunii reci şi nenuanţate… Nu primul din epoca raţiunii”, ci mai degrabă „ultimul dintre magicieni, ultimul dintre babilonieni şi dintre sumerieni, cea din urmă minte măreaţă care a privit dincolo de lumea vizibilă şi a intelectului cu aceiaşi ochi ca şi cei care au

început să construiască moştenirea noastră intelectuală cu mai puţin de 10 000 de ani în urmă... Copernic şi Faust într-unul singur".

Într-o scenă Newton a vorbit despre ţelul viziunii lui despre lume şi despre tristeţea lui de a fi devenit proverbial pentru numai un fragment al ei, metoda ştiinţifică, prin excluderea restului. Scena l-a arătat pe Newton faţă-n faţă cu un tânăr fizician.

— Tu ai creat tot în ceea ce cred eu, i-a spus tânărul. Tu ai condamnat superstiţiile. Ai arătat că mintea omului, prin observaţie şi experiment şi raţiune, poate înţelege universul fără a recurge la picturile din grote, la zei care aruncă fulgere şi la auguri!

Newton s-a întors spre audienţă supărat şi frustrat.

— Vedeţi ce am creat? Am crezut că-L cunoşteam pe Dumnezeu, nu că-L ucideam. Am putea născoci o nouă Lege a lui Newton. O vom numi Legea Consecinţelor Neaşteptate.

— Ai arătat că nu are nici un sens să vorbim despre Dumnezeu. Raţiunea nu are nevoie de legende pentru a umple golurile în care ea nu a pătruns încă. Dumnezeu este o creaţie a minţilor bolnave, este rodul fricilor noastre, nimic altceva. Tu ne-ai învăţat asta!

— Eu nu am făcut aşa ceva.

— Ştiinţa măsoară ceea ce este real. Restul este numai o aiureală.

— Tu, superficialule! Tu, pui de om fară Dumnezeu!

Tânărul nu s-a lăsat.

— Tu ai pregătit calea pentru moartea lui Dumnezeu!

Newton a tunat, ieşindu-şi din fire de furie şi aproape izbucnind în lacrimi:

— Blasfemiatorule! Dispari din faţa ochilor mei!

Actorul s-a aşezat. Newton a făcut câţiva paşi, apropiindu-se de auditoriu.

— Eu am căutat cunoaşterea; a spus el şi vocea lui părea să se ridice din adâncul sufletului său. Eu am parcurs Calea, în această lume cunoaşterea este fragmentară, ca un trup măcelărit, cu mădularele împrăştiate în patru zări. Dar putem găsi o piesă ici şi alta colo şi le putem asambla. Eu nu am inventat nimic, am redescoperit nişte fragmente de cunoaştere şi le-am pus împreună, încercând să recompun întregul. Sunt alte mii de fragmente care zac pretutindeni înjur, ascunse ochilor

noştri nevăzători. Ascunse la vedere, să ştiţi. După ce a spus acestea, a îngenuncheat în poziţie de rugăciune şi a continuat: Eu am căutat să trăiesc în lumină nefragmentată, în grădina Edenului, învăluit în iubirea lui Dumnezeu. Dar am mai aflat că, mergând pe Cale, o asemenea cunoaştere este interzisă. Descoperim cunoştinţe care pot distruge lumea.

În acel moment s-au aprins toate luminile.

New York, 30 august 2004

Adam a întins mâna să i-o strângă pe a lui Robert. Robert i-a luat mâna instinctiv şi o forţă ca un curent electric i-a traversat trupul. Adam i-a ţinut îndelung mâna lui Robert de dragul vieţii, cu o expresie de implorare în ochi, deşi pe faţă avea întipărit un zâmbet nonşalant. Robert a închis ochii. A văzut o umbră neagră pe o lumină mai întunecată şi i-a cerut rugător, fără o vorbă, doar cu forţa gândului, să se retragă.

Adam a dat drumul mâinii lui Robert şi s-a lăsat în spate, sprijinindu-se de peretele curbat din granit verde. La fereastra octogonală încastrată în uşa principală de metal se găsea o carte de vizită cu un număr la care să se sune în caz de proastă funcţionare a alarmei.

— Ce-i asta?

— Este intrarea în Tunelul de Apă Numărul Unu, a spus Adam.

Imaginea cursului tunelului i-a trecut fulgerător prin minte lui Robert. Union Square Park. Madison Square Park. Apoi continua spre… a văzut lucrul acesta. Axa Manhattanului i-a revenit brusc în minte.

— Astăzi este cifra cinci, a spus Robert. Pentagrama. Steaua cu cinci colţuri. Am făcut unu prin patru. Ieri a fost pătratul. Mâine va fi şase, Steaua lui David, la Bryant Park. Biblioteca Publică din New York.

— Gândeşte-te la ea ca la Scutul lui David. Vei avea nevoie de el. Dar ţine minte, punctele de pe traseu te ajută numai să ajungi acolo unde trebuie să te afli.

— Ce este dincolo de ele? Ce rămâne când toate astea se termină?

— Să sperăm că noi suntem. Îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat. Căutarea. Calea. Despre asta este vorba. În timp, am căpătat anumite puteri. Ele apar în mod neaşteptat pe calea

spirituală, vin numai când nu mai eşti impresionat de ele şi când îţi asumi responsabilităţile care vin odată cu ele. Pentru o minte obişnuită, ele au numele de puteri supranaturale, deşi ele sunt pur şi simplu o parte a naturii noastre ascunse pentru cei mai mulţi dintre noi. Puterea intuiţiei este una dintre ele. Faptul că am lucrat împreună cu Horace ca să ţinem piept acoliţilor Iwnw m-a ajutat să descopăr un om care lucra la Laboratorul Naţional Brookhaven din Long Island. Acolo se află acceleratorul de particule, dar şi alte aparate puternice pentru cercetări avansate în fizică.

— Am auzit de asta. Ştiu ce ai făcut.

— Atunci vei şti că i-am luat urma şi, în cele din urmă, l-am provocat pe acel individ. El construise Dispozitivul şi intenţiona să-l detoneze. Ma'rifat'-ul. Urma să fie un atac în genul celui din 11 septembrie, dar cu mult mai rău. Ceva mai degrabă ca Hiroshima. În 14 august 2003, l-am urmărit în Long Island. M-am luptat cu el.

— Ştiu despre asta. Cum ai supravieţuit?

— E mult spus că am supravieţuit. Trăiesc pe un timp luat cu împrumut. Am fost destul de puternic pentru a mă proteja, dar…

Vocea i s-a stins. Şi-a încleştat dinţii. Robert a simţit din nou forţa voinţei lui puternice.

— Am fost înlănţuit. La fel şi Terri. Nu eram destul de pur. Frica. Vina. Moartea fratelui meu. A murit într-un puţ vechi, ţi-am spus? Ne jucam în grădină. Ne luptam şi ne băteam. A călcat pe un capac de lemn putrezit pus peste un puţ, despre care nimeni nu ştia că se află acolo şi a căzut în adâncul lui. S-a lovit în cădere şi s-a înecat. Nu a fost vina mea. Dar lăsasem nişte porţi deschise, iar sentimentul de vină faţă de Moss a fost una dintre ele. Bărbatul pe care l-am ucis s-a prins de mine când a murit în explozie şi a ţinut una din porţi deschisă. El a devenit Minotaur, un suflet pierdut, puternic din punct de vedere psihic, dar dependent de un alt om pentru a supravieţui. Acum alte fiinţe îşi croiesc cu forţa drum prin poarta rămasă deschisă. Iwnw. Minotaurul a devenit pentru ei o poartă. Aceştia vor să se hrănească din mine. Rezonează ca o notă muzicală armonică cu ADN-ul tău şi-l colonizează treptat, ascunzând în ADN-ul deteriorat şi transformându-te încet în ei. Eu sunt prins în capcana lor şi ei mă constrâng – Doamne, ajută-mă! – să detonez Dispozitivul rămas. Nu mai pot rezista mult. Singurul lucru care

mă ajută să ţin situaţia sub control este acesta.

Şi Adam a scos din buzunar Cutia Răului şi i-a arătat-o.

— Katherine ţi-a dat-o!

— A făcut ce trebuia să facă.

— Prin urmare, este cum am spus eu. Ţi-a dat ţie toate cheile pe care le-am găsit.

— Dar sunt în siguranţă. Până când este nevoie de ele. Pe asta trebuie să o ţin la mine.

Robert se uita la lumina fantomatică a Cutiei, în timp ce Adam o ţinea în palma strânsă pumn. Katherine. Cum putuse să-l trădeze atât de mult?

— Vezi tu, eu am ajuns să înţeleg că existau două dispozitive. Unul care era deja instalat, ascuns pe undeva prin Manhattan. Cu două zile înainte de Marea Pană de Curent. Era unul din gemeni. Femela celuilalt mascul, dacă vrei. De-a lungul Manhattanului sunt dispuse cheile care unesc cele două dispozitive, pentru a transmite energia de la cel pe care l-am distrus eu la celălalt. Acestea sunt şi cheile pe care tu şi ceilalţi le-aţi căutat.

— Un dispozitiv geamăn, spui tu. A supravieţuit Marii Pene de Curent şi este încă armat? Este încă ascuns în Manhattan? Este cel pe care trebuie acum să-l dezamorsăm?

Adam a încuviinţat din cap. Îi curgeau broboane de sudoare şi îi tremurau mâinile.

— Pentru a fi dezamorsat, va fi nevoie de chei şi de acest miez. Bineînţeles că, odată ce este încărcat cu ajutorul acestor chei şi al miezului acestuia, el poate fi şi detonat. Cu câteva ingrediente în plus, va fi mai puternic decât dispozitivul originar.

— Cu ceva ingrediente în plus?

— Vei şti când va fi nevoie să ştii, a spus Adam, icnind de durere.

— Adam, poţi rezista. Ştiu că poţi. Nu face asta.

— Eu pot încetini ritmul. Dar totul depinde de tine acum.

— De ce numai de mine? Horace este mult mai puternic decât mine. Pesemne că mai sunt şi alţii.

— Nici chiar Horace nu este un Unicorn. Robert, nu mai există Unicorni în această lume. Tu eşti singurul. A-i contracara pe Iwnw este ca şi cum ai produce o contra-notă, o tonalitate pură suficient de puternică pentru a absorbi sau a le distruge armonia. Numai că aici nu e vorba de muzică, este vorba de rugăciune, de meditaţie, de concentrare a forţei spirituale, a bunătăţii, a altruismului. Tu eşti singurul care o poate face. Horace te poate

ajuta numai până la un punct.

Robert a închis ochii, dorind ca frânturile viziunii parţiale pe care o întrevăzuse şi puterea şi înţelegerea lui fragmentară să se îmbine într-un tot armonios. Altfel ştia cu certitudine că nu va fi suficient de puternic. Voia acest lucru cu fiecare fibră a fiinţei lui, apoi a abdicat de la propria voinţă şi s-a pus în totalitate la dispoziţia Căii. Robert a încercat să-l apuce pe Adam de mână şi să-i transmită cumva putere, spunându-i:

— Luptă, prietene!

Adam a sărit înapoi scoţând un sunet ca un mârâit, cu faţa întunecându-i-se.

— Lasă-mă să-ţi explic ceva. Aici este o transmisie cu camera web. Ia uită-te puţin.

Adam a scos un dispozitiv ca un telefon mobil din buzunarul de la jachetă, cu mâna liberă şi a apăsat un buton, apoi altul. Quad-ul lui Robert a primit un mesaj care conţinea un URL. Robert l-a deschis şi a văzut o imagine compusă din pixeli albi şi negri, a unei femei aşezate pe un scaun, cu o cutie cu formă ciudată în poală, stând absolut nemişcată.

— Asta-i Katherine, a spus Adam. Este într-o cameră dintr-o clădire aflată în apropiere. În cutie, care, aşa cum te-ai putea aştepta la stadiul acesta are, cinci laturi, este o fiolă de sticlă ce conţine un lichid fără miros, gust sau culoare, care explodează în contact cu aerul. Cât de supărat eşti în acest moment pe Katherine?

Robert s-a uitat atent la ecranul mic al Quad-ului, încercând să-şi dea seama dacă era cu adevărat Katherine.

— Ea este, te asigur. Eşti destul de supărat pentru a-i dori moartea?

Robert s-a repezit la Adam, l-a apucat cu mâna stângă de beregată şi l-a izbit tare de granitul verde al intrării în tunelul de apă. L-a pocnit cu Quad-ul în cap.

— Dă-i drumul lui Katherine! Dă-i drumul sau te voi ucide pe loc!

Adam a scăpat din strânsoarea lui Robert şi, apucându-i mâna stângă, s-a rotit în loc şi i-a răsucit mâna ducându-i-o la spate, între omoplaţi.

Robert a simţit o durere ascuţită în braţ. Simţea ca şi cum osul i se putea frânge în orice clipă. A încercat să înainteze şi să se aplece pentru a-şi molcomi durerea, dar Adam l-a împins cu faţa în zidul de piatră.

— Am aflat astăzi, mai devreme, că soţia ta Katherine este o fată neascultătoare, a şuierat el la urechea lui Robert. M-am întors mai devreme decât se aştepta ea, la apartamentul pe care-l folosim împreună şi am găsit-o cu două părţi din a cincea cheie. Una de la Asser Levy Park, una de la grădina de lângă obelisc, pe care tocmai o descoperise. Mi s-a părut că, în loc să mi le dea imediat, a încercat să le ascundă. Ajurat că nu a făcut aşa ceva, dar îţi spun cinstit că nu ştiu ce să cred. L-a izbit din nou pe Robert de zidul de piatră. Acum îţi spun că eu o iubesc pe Katherine – ai ştiut acest lucru întotdeauna o iubesc încă, dar nu pot vedea că nu are încredere în mine. Nu acum. Nu, cu toate aşteptările prietenilor mei din Frăţia Iwnw. Aşa că i-am cerut părţile cheii aflate la ea şi mi le-a dat. Apoi am decis să-i aduc aminte cât de serioasă este treaba asta. Un mic test să văd cât de departe ai înaintat pe Cale şi cu ce trebuie să ne confruntăm în aceste ultime zile. În cutie este un ceas care ticăie. Când va ajunge la o anumită oră, va realiza un circuit electric, eliberând un mic dop sub presiune care va sparge fiola. Exact ca în căutările noastre, Robert, timpul ţi se scurge.

Adam l-a eliberat din strânsoare, îmbrâncindu-l şi s-a tras înapoi. Cu ochii aţintiţi în continuare asupra lui Robert, a ocolit obeliscul pe lângă latura dinspre vest. Cu ochii la el, Robert l-a urmat, frecându-şi braţul şi gândindu-se când şi cum ar putea să-l atace şi să-l aibă în puterea lui.

Adam avea toate cheile. Robert trebuia să ia miezul de la el, cu orice preţ. Dar acest lucru l-ar deposeda pe Adam de ultima lui apărare în fata Frăţiei Iwnw. L-ar arunca de pe marginea prăpastiei, l-ar trimite direct în iad, pentru că i-ar lua capacitatea de a detona Ma’rifat’-ul.

Robert nu avea totuşi altă soluţie decât să ia miezul de la Adam.

În ceea ce o priveşte pe Katherine, Robert şi-a eliberat mintea de furia faţă de ea. A conştientizat-o şi-a asumat-o, dar nu a mai lăsat-o să-l atingă.

— Robert, acordă-mi, te rog, puţină atenţie. Eşti familiarizat cu dispozitivul cunoscut sub numele de comutatorul cu mercur?

— Folosit în bombele amplasate în maşini şi la sistemele de încălzire?

— Corect. Bun! Un mic balon de sticlă sigilat ermetic, care conţine o picătură de mercur şi două fire care nu se ating. Înclinat într-un anumit unghi, mercurul curge la un capăt al

balonului şi circuitul rămâne întrerupt. Dacă unghiul se schimbă şi mercurul curge în celălalt capăt, face conexiunea între fire şi reface circuitul lor, dacă acesta este conectat la ceva care explodează, face bum.

— Oh, Iisuse!

— Un astfel de mecanism există, de asemenea, în cutie. Unul foarte delicat. Numai capacitatea lui Katherine de a ţine balonul în echilibru pe genunchi împiedică explozia.

Robert s-a uitat din nou la imaginea de pe Quad. Nemişcarea lui Katherine. Abia dacă îndrăznea să respire, întregul ei corp era înlănţuit de frica de moarte. Îi putea vedea capul înclinându-se de concentrare, încercând să-şi controleze tremurul, blocând fiecare crampă a muşchilor care se revoltau împotriva poziţiei rigide în care ea stătea.

— Tu chiar ai de gând să o ucizi.

— Nu şi dacă tu afli cum s-o salvezi, Robert. Am toată încrederea. Mie nu-mi este permis să ştiu tot ce se petrece în timpul căutării cheilor, după cum bine ştii. Aş fi preferat să las asta pentru un moment când ar fi să întreb pe cineva: cât de important este echilibrul? Care este natura lui? Ce se întâmplă când îl realizăm? Cum îl pierdem?

— Adam, unde este Katherine?

— Învaţă să vezi, prietene. Eu am parcurs Calea înaintea ta, ţii minte. Nu poţi învăţa parcursul ei de la altcineva. Ea nu poate fi pusă în cuvinte. Ea poate numai să fie trăită personal.

Robert şi-a stors creierii.

— Ai vrea un indiciu, bătrâne?

— Da, nenorocit nebun ce eşti!

— Atunci, trebuie să-mi dea ceva în schimb. Spune-mi unde s-a dus Terri.

— Nu ştiu unde este Terri.

— Pare destul de înamorată de tine. De nemulţumită de apariţia lui Katherine. Se pare că acum chiar că nu se mai plac deloc una pe cealaltă.

— Nu se mai plac? Eu spun că nu ştiu unde este.

— Foarte rău. Aici este vorba despre o alegere, Robert. Mai sunt trei minute pe ceas.

Londra, septembrie 1990

Spre sfârşit, un membru din audienţă a strigat la Newton:

— Dar tu eşti un impostor, domnule. Pretinzi că eşti în căutarea adevărului lui Dumnezeu şi totuşi te îndeletniceşti cu magia neagră!

Newton s-a oprit, s-a întors şi s-a adresat vorbitorului:

— Mă scuzaţi?

— Te îndeletniceşti cu magia, zic. Cu magia neagră!

Newton l-a fixat pe cu o privire de gheaţă.

— Căutarea Pietrei Filosofale nu este magie neagră, domnule! A făcut o pauză şi apoi s-a adresat întregii asistenţe: Da, dacă s-ar fi ştiut, asta m-ar fi distrus. Pentru că trăim cu toţii printre ignoranţi. Pentru a-mi proteja identitatea, în contactul cu fraţii aflaţi pe aceeaşi cale, am folosit un pseudonim. O anagramă a numelui meu. ISAACVS NEWTONVS a devenit IEOVA SANCTVS UNVS. Un Dumnezeu Sfânt. Dar înţelegeţi asta: cei care caută Piatra Filosofală sunt obligaţi de propriile legi la o viaţă strictă şi religioasă. Li se cere să fie smeriţi. Se pare că secretul alchimiei stă într-un singur cuvânt VITRIOL, care înseamnă: *Vuita interiora terrae, rectificando invenies occultum lapidem* – „Vizitează interiorul pământului; rectificând, descoperă piatra ascunsă”. Şi înţelesul corect al interiorului pământului este interiorul propriului suflet, acolo unde trebuie să corectăm căile căutării sinelui. Am auzit că se spunea că aş putea fi cârcotaş. Pot fi şi un om frivol. Dar în căutarea focului secret al lumii, al flăcării centrale, unice, care este lumina şi viaţa – în alchimie, în scriptură, în gravitaţie, în calcule, în natura luminii – eu am fost pios. Am tins spre starea de graţie spirituală fără de care procesele alchimice sunt simplă… chimie. M-am rugat din inimă. M-am îndeletnicit cu alchimia în cea mai mare parte a vieţii mele de adult, ca parte a căutărilor Adevărului Unic, a Căii pe care am pierdut-o cu toţii. Am fost căutător al spiritului dătător de viaţă, al principiului activ care produce ordine, structură şi viaţă în actul creaţiei. Noi l-am numit în multe feluri. I-am spus spirit vegetal, focul secret din inima lumii, focul sacru din centrul Templului lui Solomon. L-am numit chintesenţă, virtute creatoare, corp de lumină, caducelul lui Mercur, magneziu. În mintea mea, el a fost, de asemenea, Cristos. Mijlocitorul. Acela care adaptează Lumina lui Dumnezeu la lumea noastră. Cel care a unit cerul cu pământul, aşa cum eu am unit cerurile şi pământul de sub picioarele noastre prin teoria gravitaţiei… Am căutat Piatra Filosofală, da. Newton a făcut o mică pauză. Apoi a

continuat: Şi mai este ceva.

A făcut câţiva paşi înainte şi cu un gest ostentativ a tras faţa de masă neagră de pe măsuţa joasă de lângă copăcel. O tobă mică de sticlă, sclipind de lumină, s-a întors lent deasupra mesei.

— Şi am aflat.

Toată audienţa a scos un sunet de surpriză. Katherine l-a apucat strâns pe Robert de braţ.

— Cunoaşterea poate fi folosită pentru a face bine sau a face rău, a spus Newton. Dacă posezi Piatra, îţi este cu putinţă să modifici materia – să faci aur, să vindeci boli – şi să transformi fiinţele umane. Este, de asemenea, posibil să descătuşezi forţe atomice şi spirituale în sprijinul răului. Să-l întorci pe om împotriva omului, pe frate împotriva fratelui. Să dezlănţui forţe care ar putea distruge chiar şi pământul. Piatra poate fi folosită să construieşti Dispozitivul care poate face aceste lucruri. A arătat cu degetul spre toba strălucitoare de sticlă. Am făcut această replică simplă a ceea ce ar putea fi un mecanism diabolic. O mulţime de lentile rotative, făcute din substanţa Pietrei, concentrând energie la suprafaţa Pietrei şi în miezul ei, lentile interioare aranjate în nişte modele geometrice speciale. Pentru a face un asemenea dispozitiv, este nevoie de trei componente: Piatra şi cunoaşterea modului în care să o foloseşti; stăpânirea geometriei centrului şi a lentilelor schimbătoare; şi puterea intensificatoare a substanţei cunoscute sub numele de aurul roşu. Numai cea din urmă mi-a fost refuzată, pentru că această substanţă este foarte rară; unii spun că nici nu se mai poate găsi. Fiecare etapă şi fiecare componentă trebuie să fie impregnate de la început cu cel mai înalt nivel de dedicaţie spirituală şi de subtilitate din partea constructorului, altfel tot efortul este în zadar. Permiteţi-mi să vă spun cum am făcut această descoperire şi cum am pierdut-o.

Inima lui Robert s-a oprit. Era adevărat. Cartea interzisă. Aceea despre care Katherine a spus că provocase incendiul. Adam urma să citească din manuscrisul secret al lui Newton.

New York, 30 august 2004

— Mai am nevoie de puţin timp. Resetează-l.

— Nu pot.

— Pentru ce ai nevoie de Terii?

Adam a pufnit.

— O iubesc. Este remarcabilă.

— Şi Katherine?

— Robert. Dragă Robert. Şi pe ea o iubesc. Îmi pare rău. Brusc Adam a izbucnit în lacrimi de durere. Este prea mult. Fugi. Fugi. Vine. Oh, Doamne…

Peste faţa lui Adam a trecut o umbră. În vreme ce ochii lui implorau iertarea, mâinile i s-au ridicat şi s-au încleştat pe gâtul lui Robert. Acesta şi-a ridicat braţele în triunghi pentru a rupe încleştarea lui Adam şi l-a lovit dur cu pumnul în faţă.

— Spune-mi unde este Katherine.

— Du-te la naiba!

— Spune-mi. L-a lovit din nou cu pumnul în plexul solar. Era mai greu decât Adam, mai puternic. Unde este?

— Nu pot.

— Eu nu sunt duşmanul tău. Eu mă lupt cu duşmanul tău.

— Tu eşti duşmanul meu.

— Nu, nu sunt, Adam.

— Du-te la naiba!

Robert l-a tras pe Adam spre grilajul din jurul obeliscului şi l-a lovit din nou cu pumnii, făcându-l să zboare peste grilaj, în vegetaţia din jurul obeliscului. A sărit după el, i-a apucat un braţ şi l-a răsucit în spate, forţându-l să-şi desfacă pumnul. I-a smuls Cutia Răului din mână.

— Nu!

Adam şi-a eliberat braţul şi a lovit în spate cu cotul, cu putere, direct în beregata lui Robert. A sărit apoi în picioare, a făcut o voltă peste grilaj şi a luat-o la fugă. În timp ce Robert se ridica din verdeaţă, Adam s-a făcut nevăzut.

Robert a încercat să-l strige pe Adam pe nume. Beregata nu-l asculta. Nu putea vorbi.

„A spus trei minute.”

— Cristoase! Katherine.

Robert s-a uitat din nou la ecranul Quad-ului. A încercat să o contacteze vizual pe Katherine, deşi ştia că ea nu-l putea privi. Katherine stătea încă nemişcată. Nu se clintise deloc. Cât timp se bătuse cu Adam? Nici măcar treizeci de secunde. S-a uitat fix la cutia de pe genunchii lui Katherine. A simţit-o cu ochii minţii. Şi-a închis ochii şi s-a concentrat asupra unui singur gând: „Echilibru. Ce este echilibrul? Care este sensul echilibrului? Ce facem după ce găsim echilibrul? Cum pierdem echilibrul?”

A vrut ca timpul să-şi încetinească ritmul în cutie. Timpul şi vibraţia să se oprească. Cu privirea întoarsă spre interior, a vrut ca temperatura mercurului să scadă, ca atomii lui să-şi încetinească ritmul. A ţinut asta în gând, îngheţând încet mercurul, rugându-se ca sticla să nu se spargă înainte ca mercurul să se solidifice. A văzut-o pe Katherine reacţionând, ridicându-şi uşor capul cu neîncredere şi cu uluire întipărite pe faţă.

Robert s-a gândit la mulţimea din Union Square gravitând în jurul lui, în timp ce el stătea în echilibru perfect în mijlocul lor, acţionând ca un stâlp, centrul lor, cu picioarele desprinse de pământ, susţinându-i şi fiind susţinut.

S-a gândit la ce se întâmplase când încercase să-şi pună picioarele jos, când încercase să fixeze un loc în jurul căruia să graviteze mulţimea. Când forţase şi se opusese mulţimii, căzuse. Apoi îşi abandonase propria voinţă şi-şi lăsase intenţia să se topească în materialul lumii înseşi.

Apoi a văzut mercurul îngheţat. A văzut că ceasul s-a oprit. Şi Katherine a văzut lucrul acesta. Şi-a ridicat privirea şi şi-a fixat-o drept în aparatul de filmat. Gândurile lui Robert se manifestau în lume. Intenţia lui devenise realitate.

A văzut-o pe Katherine relaxându-se în scaun şi încuviinţând din cap. A văzut-o zâmbind. Ea a privit în jos şi-a răsucit umerii şi trupul în timp ce-şi elibera mâinile. A luat apoi un creion şi un carnet din geantă şi a mâzgălit ceva în grabă, apoi a ridicat foaia spre aparatul de filmat: era o adresă de pe 25th Street, probabil la mică distanţă spre vest. „Subsol”, asta scrisese ea.

Robert a alergat şi a găsit clădirea în mai puţin de două minute. Era o clădire cu locuinţe, cu zece etaje din cărămidă, cu fronton din grilaje ornamentate, de fier. Avea un apartament la subsol.

A lovit uşa cu toată puterea lui. Lacătele s-au rupt şi s-au desprins. Uşa s-a deschis. Robert a văzut scaunul pe care stătea Katherine. Cutia. Aparatul de filmat. Nici urmă de Katherine sau de bombă.

A deschis cutia sperând, împotriva oricărei speranţe, să găsească părţi ale pentagonului din sticlă metalică înăuntru. Dar în ea nu era nimic, cu excepţia unei bucăţi de hârtie cu scrisul de mână mâzgălit în grabă al lui Katherine.

Îţi mulţumesc, dragul meu Robert. Bomba nu era o jucărie. Era adevărată. Mi-ai salvat viaţa. Dar, în ciuda a ceea ce ai făcut, eu mă duc după Adam. Încă îl pot ajuta. Te iubesc. Du-te la Punctul de destinaţie 067. Du-te acum.

Robert a dat cu piciorul în scaun, l-a apucat apoi cu furie şi frustrare şi l-a izbit de perete. Dacă ea se dusese acum înapoi la Adam, era sigur că ea va muri.

Londra, septembrie 1990

Toba de sticlă şi-a schimbat culoarea şi s-a rotit uşor, trecând de la nuanţe de albastru-închis şi galben la nuanţe roşii intense, apoi din nou la alb.

Audienţa rămăsese fară glas.

— Eu am aflat. Şi apoi am pierdut-o.

Adam s-a apropiat de tobă, lăsând-o să-i lumineze faţa de jos în sus. Arăta spectral, grotesc.

— Într-o zi de ianuarie în 1678, singur în laboratorul meu, după multe rugăciuni şi multe nopţi nedormite, am fost binecuvântat să mă bucur de reuşită. Am spart o matriţă şi în ea am găsit secretul secretelor. Piatra Filosofală. Am recunoscut-o imediat. Era un disc. Strălucea ca această tobă. Piesele dinlăuntrul ei se răsuceau şi se învârteau.

În audienţă, se auzeau voci care protestau. Şuierături. Apeluri la linişte. Aplauze.

— Cum am realizat lucrul acesta? Lucram de ani buni cu metalele, în fierăria mea. De ani de zile lucram, de asemenea şi cu sticlă, pilindu-mi propriile lentile până la precizia dorită de mine. „Este piatră şi nu este piatră”, spuneau vechii maeştri. Fluidă şi totuşi solidă. Întunecată şi totuşi luminoasă. Şi într-o zi am observat: sticla era un lichid. Veţi fi văzut geamuri la case vechi, poate de o sută de ani sau mai vechi. Ochiurile de geam sunt mai groase la bază decât în partea superioară. Sticla s-a scurs, treptat, în jos. Este fluidă şi totuşi solidă. Se poate produce când nisipul este lovit de fulger. Este foc şi pământ, apă şi aer. Anticii colorau sticla prin amestec de metale şi de compuşi metalici în sticla incandescentă. Glorioasele noastre catedrale şi capele găzduiesc capodopere de sticlă vitrată. Am început să fac experienţe. Am variat temperaturile, orele zilei, poziţia soarelui şi

a lunii, compuşii metalici încălziţi cu grijă şi răciţi, sticlă amestecată cu grijă şi încălzită şi răcită din nou. M-am rugat, am postit, am petrecut noapte de noapte urmărind cu grijă ce se întâmplă.

A făcut lista metalelor şi a compuşilor folosiţi, temperaturile, stagiile procesului, totul ascuns sub vălul unui cod alchimic: *leul verde, trandafir alb, sulful nostru, soare şi lună, rege şi regină.*

— Cei care au găsit Piatra, a continuat Newton cu voce puternică, au ascuns-o din timpuri imemoriale la vedere. Au scris cum să fie găsită. Au lăsat întotdeauna un element lipsă, o parte transpusă, un defect pe care numai cei înţelepţi îl vor vedea. Nu mă voi despărţi de această nobilă tradiţie.

S-au auzit câteva ropote de aplauze.

— Iată cum am transmis mai departe secretul. În ziua aceea de iarnă am spart matriţa. Mai făcusem acest lucru de sute de ori înainte. Şi din ea a strălucit o lumină pură. O sclipire dulce precum iubirea, puternică precum fulgerul. Amalgamul perfect de sticlă şi metal, nefiind nici una, nici alta. Am rămas cu gura căscată. M-am uitat la ceea ce am făcut. Şi am auzit aceste cuvinte în sufletul meu: *Flamma unica clavis mundi*: „Cheia lumii este o flacără unică”. Eu am văzut adevărul unic. Flacăra unică de dincolo şi din spatele a orice altceva. Lumina nedespărţită la capătul Căii.

Adam a tăcut. Arăta ca şi cum urma să mai adauge ceva.

Katherine l-a prins pe Robert de braţ strângându-l atât de tare, încât Robert aproape a ţipat.

— Nu spune! a şoptit Katherine pentru sine, cu ochii îndreptaţi spre Adam. Taci! Nu spune tot!

Atunci Adam a ales să nu continue. S-a retras de lângă toba lucitoare.

— Păstrând încă în minte Adevărul Unic, am alergat la capelă să-i aduc o umilă mulţumire lui Dumnezeu. Da, aceeaşi capelă unde acum puteţi să-mi vedeţi statuia. Probabil că am lipsit zece minute… Şi în acele zece minute… pentru că unele cunoştinţe declanşează incendii, pentru că un perete de foc înconjoară lumea noastră şi limitează ceea ce avem voie să ştim… o candelă a căzut pe hârtiile mele în timp ce eu mă rugam şi a dat foc muncii mele din acele ultime luni şi din alţi câţiva ani anteriori şi tuturor însemnărilor mele din acea zi.

La întoarcere, am stins focul, care se extindea, cu apă. Şi, când focul a fost stins, trecând în revistă notiţele şi însemnările

mistuite de foc, am aflat că… pierdusem Piatra Filosofală. Mai rămăsese o singură pagină cu câteva notiţe. Incompletă. Arsă pe margini. Piatra însăşi? O relicvă stricată, distrusă.

Adam a căutat printre faldurile costumului său şi a scos o coală de hârtie. A despăturit-o şi s-a pregătit să o citească. Câţiva oameni dintr-un grup s-au ridicat în picioare cu ochii fixaţi asupra documentului.

— *Flamma unica clavis mundi,* a spus Adam din nou. Cheia…

Cuvintele i-au fost acoperite. S-a auzit un tunet asurzitor şi pomişorul din faţa lui a izbucnit în mod spectaculos în flăcări. Era un efect uluitor. În timp ce acesta ardea, trosnea şi arunca scântei, toba rotitoare s-a aprins şi ea, împrăştiind scântei asupra actorilor şi a celor din audienţă.

Când audienţa a început să aplaude, un vânt iscat din senin a înteţit focul. Apoi, la o rafală violentă, flăcările au sărit direct la actori. În urlete de oroare, costumul lui Adam a izbucnit în flăcări. În acelaşi timp, doi membri ai audienţei au sărit asupra lui Adam, încercând să-i smulgă preţiosul document din mâna dreaptă.

— Iwnw! a strigat Katherine.

Ţipând de durere şi revoltă, Adam l-a lovit pe unul dintre atacatori în stomac şi pe altul în gât, apoi şi-a smuls peruca aprinsă şi a fugit spre zona din spatele scenei. Ceilalţi doi actori, prietenii lui, au alergat spre atacatori şi au încercat să-i pună la pământ, urmaţi de mai mulţi membri ai Clubului Sf. George.

Robert a văzut câţiva oameni încercând să stingă cu mâinile goale flăcările care cuprinseseră costumul lui Adam. El şi Katherine au alergat spre Adam.

Apoi o flăcăruie albastră s-a aprins în mijlocul oamenilor care se aruncaseră asupra atacatorilor. Câţiva dintre ei au fost aruncaţi în spate, cu hainele în flăcări. Alţii fugeau împrejur, în zigzag şi ţipau. Spectatorii şi angajaţii clubului au venit în grabă la ei, punându-i la pământ şi lovind flăcările pentru a le stinge, în vreme ce alţii au alergat în grădină cu extinctoare şi pături. Nimeni nu a putut spune mai târziu cum, dar în confuzia generală, atacatorii au dispărut.

Robert şi Katherine au alergat la victimele cu arsuri şi l-au văzut pe Adam trecând printre cortine şi dispărând în spatele scenei.

Au tras cortinele şi au constatat că nu era nimeni în spatele lor.

Zece oameni au fost trataţi pentru arsurile căpătate în acea noapte. Doi dintre ei au fost desfiguraţi pentru totdeauna; una dintre victime era actriţa care urcase pe scenă alături de Adam. De atunci acesta a fost în permanenţă bântuit de cele întâmplate.

După ce a dispărut în spatele scenei, Adam a fugit printr-un chepeng spre subsol, aflat în spatele cortinei şi care nu se vedea din sală. El plănuise să o folosească la final, pentru un efect special – actorii s-ar fi retras în spate, după cortină, apoi cortina s-ar fi dat în lături şi ei n-ar mai fi fost de găsit. În locul acestui final, Adam a folosit chepengul pentru a salva de atacatori preţiosul document.

Robert nu ştia cum să pună cap la cap cele văzute. A interpretat întâmplarea ca pe un atac cu dispozitive pirotehnice sau flăcări din motive pe care nu şi le putea imagina.

El şi Katherine merseseră la spital cu Adam, unde acestuia i-au fost tratate arsurile uşoare de pe braţe.

Mai târziu, Robert şi Kat au stat de vorbă, în timp ce aşteptau să afle care era starea celorlalte victime.

— Între cei din audienţă erau oameni care îl protejau pe Adam, altfel acesta ar fi fost rănit mult mai serios, i-a spus Katherine lui Robert. Dar erau unii care n-ar fi trebuit să fie acolo. Cumva, aceştia au reuşit să se infiltreze în club. Nici unul dintre noi nu i-a putut repera. Doreau să afle secretul Pietrei, dar nu pentru un scop bun.

— Cine sunt ei? O bandă de piromani? Un club rival?

— Nu sunt unii care glumesc, Robert. În mod obişnuit li se spune Frăţia Iwnw.

— *Tounu?* Şi ce-i prostia asta cu secretul Pietrei Filosofale? Doar nu crezi în toate bazaconiile astea studenţeşti?

Ea i-a luat mâna şi i-a strâns-o, privindu-l direct în ochi.

— Robert, trebuie să pleci de aici. Du-te acasă. Voi avea eu grijă de Adam.

Robert ştia că-l trimitea acasă pentru a-l proteja de ceva de care ea se temea. Nu a vrut să o lase singură.

— Nu pot face nimic ca să te ajut?

— Într-o bună zi, poate. Acum, nu. Noapte bună!

New York, 30 august 2004

Robert a luat-o spre vest, pe 25th Street, urmând indicaţiile pe care i le dădea Quad-ul şi simţind durerea pulsându-i în gât. Simţea cum forţa creştea din nou în el, mai violent decât oricând altă dată, totuşi, în corpul şi în mintea lui reverbera o senzaţie înălţătoare de armonie. Se minuna de ceea ce făcuse, indiferent de cât de mult îl costase acest lucru. Şi, mai presus de orice, o salvase pe Katherine.

În timp ce-şi forţa picioarele grele ca de plumb să continue drumul, simţea în el valuri de emoţii contradictorii. Quad-ul îi indica să meargă mai departe spre sud-vest. A înaintat de-a lungul Sixth Street spre 21st Street şi a luat-o la dreapta, pe lângă cimitirul trist şi mic al sinagogii spaniole şi portugheze. A înaintat spre vest de-a lungul vechii Love Lane, inclusă de mult în planul rectangular al Manhattanului.

Kat îl iubea încă, acum era sigur de asta. Dar risca ce-i mai rău prin decizia de a sta cu Adam şi de a încerca să-l sprijine să păstreze cât mai mult ceea ce rămăsese bun în sufletul lui. Iwnw ar putea să intre şi în ea. Adam s-ar putea dovedi prea puternic pentru ea.

Robert a ajuns în Ninth Avenue, în dreptul unei clădiri din beton armat din anii ’60, cu un fronton rotunjit. Seminarul Teologic Central. La nord de seminar se aflau câteva clădiri cu două etaje, cu bârne de lemn, care arătau ca şi cum ar fi aterizat în Chelsea din trecut, de acum în jur de 150 de ani.

Quad-ul îi indica cu insistenţă să intre în curtea seminarului.

A căutat o intrare şi a găsit pe 20th Street o poartă care dădea spre grădina seminarului. Era uriaşă. Habar nu avusese că există. S-a aşezat pe o bancă dintr-una din grădinile interioare împrejmuite cu un zid de cărămidă roşie, asemănătoare celor de la vechiul colegiu Cambridge, o adevărată oază.

Mintea îi rătăcea liberă în timp ce stătea acolo liniştit şi încerca să absoarbă tot ce se întâmpla înjur.

Direct în faţa lui se afla capela seminarului, cu două scene din viaţa lui Iisus pe fiecare uşă. Spre stânga, o casă frumoasă de piatră, cu faţada acoperită cu viţă, cu turnuri gen coşuri de fum aşezate în unghiuri de 45 de grade, sugerând un al cincilea punct interior. Casa însăşi avea numărul 5. Era un loc plin de armonie.

Acum simţea epuizarea. Prin minte îi zburau imagini din noaptea incendiului din camera lui Adam, când vieţile lor – a lui, a lui Adam şi a lui Katherine – se înlănţuiseră pe vecie. Amintirea încă îi trezea groază. Timp de două decenii nu vorbise despre

noaptea aceea, se abţinuse chiar să se gândească la ea. De ce se temea încă?

Răspunsul se afla în spatele unei uşi închise aflate la capătul coridorului, de mai bine de douăzeci de ani şi a conştientizat din nou că numai ideea de a o deschide îl paraliza de spaimă şi că, în spatele ei, erau lucruri pe care el le trecuse sub tăcere în toată viaţa lui de adult.

Ce era ascuns în spatele uşii din capătul coridorului?

Timp de douăzeci de ani optase pentru mintea sceptică şi abordarea empirică. Alungase imaginile, considerându-le o plăsmuire a minţii lui după o noapte suprasolicitată de băutură, tensiune sexuală şi confuzie. Dar ştia că altfel stăteau lucrurile. Şi-a amintit chipul morţii plutind deasupra lui Adam şi a lui Katherine. Şi-a adus aminte că s-a uitat la ea, s-a uitat direct în ochiul a cărui privire paraliza şi la flăcăruile de lumină albastră şi galbenă care pâlpâiau în el.

Chipul acela îi vorbise: *Cine eşti tu?*

Şi, ştiind că ea venise pentru Adam, Robert răspunsese: *Adam Hale.*

Şi ochiul neînduplecat îşi vărsase urgia asupra lui, luându-l… drept altul. Se destrămase şi dispăruse.

Robert ştia, dincolo de orice îndoială, că văzuse chipul morţii şi că tot ce se întâmplase în noaptea aceea era real. Robert avea darul pe care familia căutase să-l înăbuşe în sufletul lui, din dragoste, de teama locului în care el l-ar putea duce. Dar, simţind puterea darului său, Robert se dăduse înapoi cuprins de teroare.

Acum şi-a dat seama că atunci nu era încă pregătit. Horace, Katherine şi Adam îi stătuseră alături ca să-l protejeze. A simţit un val de recunoştinţă faţă de ei şi o convingere puternică. Ştia ce are de făcut: asemenea dragoste trebuie răsplătită. Acum venise vremea să lase la o parte frica şi să devină pe de-a-ntregul cel care era. Să întoarcă evenimentele prin forţa voinţei sale. De dragul tuturor celor care aveau nevoie de el. Să-şi arate harul.

Quad-ul a zbârnâit. Indiciul.

> Găseşte puterea lui cinci, ca să ne ţii în viaţă
> Dacă urmezi semnele, vei ara via
> Un coş spre nord-est este un bun indiciu fumegător

Afirmându-ţi voinţa, nu vei face nici un rău
Dar plecându-te mai mult îţi va fi arătată uşa
Caută echilibrul în mijloc.

A mers spre coşul de fum din partea dreaptă a casei de piatră şi şi-a înfundat degetele în pământ, sub cea mai apropiată rădăcină de viţă. A trebuit să sape adânc şi repede, dar a găsit ce căuta. O pungă de plastic. O carcasă de film. Forme mici din metal sticlos. Un segment dintr-un pentagon.

S-a dus clătinându-se înapoi la bancă şi apoi aproape că şi-a pierdut cunoştinţa.

Cu fiecare atom al fiinţei lui a vrut să se ridice în picioare ca să se ducă să o găsească pe Katherine, ca să-i ajute pe toţi, să oprească detonarea. Acum recunoştea un model repetitiv: după fiecare achiziţie şi utilizare a unei noi puteri, trebuia să-şi regăsească forţa şi să asimileze cunoştinţele noi. Trebuia să demonstreze că înţelesese.

S-a pus cu greu pe picioare şi a reuşit să găsească un taxi oferind o plată generoasă pentru o cursă până la New Jersey. A dormit tot drumul spre casă.

Odată ajuns acasă, Robert s-a dus la harta Manhattanului cu o riglă, piuneze şi un fir de aţă şi a trasat ultima versiune a formei pe care o schiţase în oraş şi în propriul suflet.

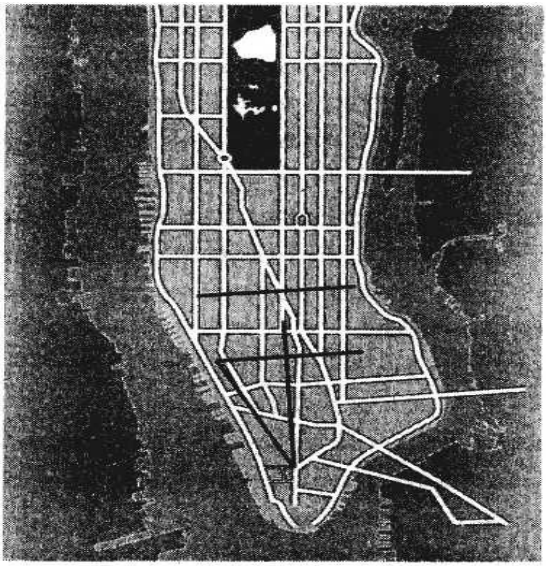

A trasat, de asemenea, o linie de la obeliscul de la St. Pavel, spre nord, prin obeliscul monumentului dedicat generalului William J. Worth, aflat vizavi de Flatiron şi a continuat-o spre nord…

— Ei, să fiu al naibii! a spus el cu voce tare. Horace, trebuie să vorbim.

A sunat, dar nu a primit nici un răspuns. Apoi a dat drumul la radio pentru a asculta ştirile cu privire la Convenţie.

Convenţia începuse deja. Senatorul John McCain şi fostul primar Rudy Giuliani se pregăteau să vorbească, în cursul dimineţii, postul NBC difuzase un interviu cu preşedintele Bush, în care acesta afirmase că nu ştia dacă războiul împotriva terorismului putea fi câştigat vreodată. Acum toată lumea dezbătea aprins declaraţiile preşedintelui, încercând să le desluşească sensul.

Robert a aţipit. La un moment dat l-a auzit pe Giuliani spunând: „În 11 septembrie, acest oraş şi naţiunea noastră s-au confruntat cu cel mai virulent atac din istoria noastră… în acea zi, a trebuit să înfruntăm realitatea. Pentru mine, stând sub Turnul Nordic şi privind în sus şi văzând flăcările iadului şi înţelegând apoi că de fapt vedeam un om – o fiinţă umană – sărind de la etajul 101 sau 102, a fost clar că aveam în faţă ceva mai presus de tot ce înfruntasem vreodată… La momentul acela, am crezut că vom fi atacaţi de mai multe ori în ziua aceea şi în zilele care vor urma.”

Robert şi-a amintit ziua aceea. Şi-a amintit de frica pe care o simţise. Şi-a amintit de furia care-l cuprinsese. A privit adânc în sufletul lui. Se lupta cu diverşi oameni, dar întrebările rămâneau aceleaşi. Cum să înţelegi fără să ierţi? Ce răspuns să ai împotriva urii? Ce arme să foloseşti împotriva răului?

A deschis calculatorul şi a intrat pe site. A scris:

Ce mi-a spus mie a cincea ascunzătoare?

Cum pui, aşa aduni şi cum semeni, aşa culegi. Astăzi am înţeles această maximă.

Pe măsură ce avansăm pe Cale, trebuie să echilibrăm forţele pământului, apei, focului şi aerului. Echilibrul balanţei se schimbă şi se modifică tot timpul. A te înclina într-o parte te poate distruge. Echilibrul trebuie recăpătat constant, altfel el se va pierde. Dacă ne aliniem fluxului şi

refluxului naturii, putem dobândi forţa naturii şi chiar canaliza şi direcţiona unele dintre forţele proprii naturii. Aceasta este puterea eterului – să vezi interconexiunea dintre toate lucrurile şi conexiunea noastră la ea.

Între ordine şi dezordine există o graniţă vie, mişcătoare, punctul în care se petrece creaţia. Realizând echilibrul, voinţa mea devine puternică. Intenţiile mele devin realitate. Culeg ce-am semănat încep să-mi creez realitatea din jurul meu. Totuşi, forţa eterului nu trebuie să fie folosită spre propria satisfacţie, altfel se va întoarce împotriva mea.

Astăzi am simţit pentru prima dată că a fost posibil – nu, necesar – să înfrunt Iwnw cu o altă monedă decât a lor. Am văzut posibilitatea – nu, din nou, necesitatea – de a găsi o formă de armă pe care ei să nu o poată converti în combustibil pentru propria lor putere. Este imposibil, dar de asemenea inevitabil. De neconceput, dar, de asemenea, de neînlăturat: numai o formă de iertare poate opri detonarea Ma'rifat'-ului. Dar trebuie să fie o formă puternică de iertare. Vreau să distrug Frăţia Iwnw.

În câteva minute a apărut un comentariu la cele scrise de Robert pe site:

Robert alegerea ce trebuie făcută este aceasta: Să-mi aliniez voinţa – abilitatea mea de a participa la crearea lumii – cu propriile dorinţe, temeri, nevoi şi scopuri? Sau aleg să am încredere şi să-mi aliniez voinţa cu voinţa divină, cu voinţa Căii, indiferent încotro duce ea? Renunţând la propriile dorinţe, inclusiv la dorinţa primară de a trăi?

IWNW pot fi învinşi numai de iubire. Chiar tu nu poţi găsi iubirea care să-i învingă pe vecie. Dar avem voie totuşi să le contracarăm activitatea lor obişnuită.

Ai trecut Proba Eterului. Ai lucrat bine. Dar acum avem în faţă multe pericole. Fii pregătit Mâine începe penultimul test.

Supraveghetorul

Cântecul de iubire al unui martir:
Construirea Ma'rifaf-ului

Ceea ce mi s-a făcut mie nu ar trebui să i se facă nici unui câine, cu atât mai mult unei fiinţe umane.

Imediat ce m-au urcat în dubă, mi-au acoperit faţa şi m-au sedat. Am simţit o înţepătură în braţ şi apoi am pierdut noţiunea timpului.

Am ştiut că am fost scos din maşină şi că am stat în aer liber câteva minute, într-un spaţiu deschis. Încheieturile mâinilor îmi erau imobilizate cu o coardă elastică. Simţeam un miros de substanţă chimică despre care am crezut că era kerosen. Apoi am fost urcat într-un avion.

Am încercat să strig că eram cetăţean american şi am primit câte o lovitură dură peste fiecare ureche în acelaşi timp, ceea ce a făcut să-mi sune capul de durere. Este îngrozitor să fii lovit când eşti împiedicat să vezi, să fii legat la ochi şi imobilizat cum am fost eu. Nu am îndrăznit să mai scot nici o vorbă.

Am ştiut întotdeauna că Moukhabaratul din ţara mea nu avea nici un fel de scrupule în ce priveşte torturarea prizonierilor. Dar ajunsesem să cred că nu exista un asemenea Moukhabarat american.

Nu ştiu exact cine m-a interogat, dar nu a fost FBI-ul lui Eliot Ness. Nici măcar nu cred că s-a petrecut în America. Dar sunt sigur că cei care au făcut-o au fost americani. Am trăit destul de mult timp printre ei.

Am fost ţinut cu glugă pe cap, în pielea goală, într-o încăpere atât de friguroasă încât nu mă puteam opri din tremurat. Organele mele genitale s-au contractat până aproape de dispariţie. La intervale de timp pe care nu le pot aprecia, auzeam deschizându-se o uşă şi simţeam parfum de femeie. Voci de femeie făceau comentarii în engleză şi în arabă în legătură cu dimensiunea mică a organelor mele genitale. Râdeau şi-şi băteau joc de mine.

Am săpat adânc în mine, în miezul demnităţii mele şi-am încercat să mi-o păstrez intactă. Dacă dezvăluisem secrete, o făcusem pentru a-mi proteja tatăl rănit. Încercasem din răsputeri să minimalizez răul potenţial cauzat de acţiunile mele. Alesesem să eşuez în acţiunea de recrutare a colegilor mei, în loc să învăţ cum să compromit şi să şantajez alte fiinţe umane. Eu nu păcătuisem, deşi, cu siguranţă, încălcasem legea.

Dar eu eram un arab cu abilităţi şi cunoştinţe în fizica nucleară. Nu poţi face o bombă din ceea ce lucram eu în laborator, deşi energiile pe care le exploram noi acolo erau

imense. Nu cu ştiinţa vestică. Dar nimănui nu părea să-i pese. Spion nuclear arab. Călăriţi-l serios. Am încercat să-mi folosesc pulsul pe post de ceas, să înregistrez trecerea timpului. Dar uneori acesta părea să alerge, alteori bătea letargic. Cred că mi-au pus ceva în mâncare, pentru a-mi refuza şi acest mijloc de orientare.

La intervale de timp imprevizibile, începea să cânte tare muzică rock, violentă. Apoi se lăsa tăcerea, întreruptă uneori de nişte bărbaţi care intrau în încăpere şi strigau incoerent la mine; alteori de femei; alteori de nimeni.

Uneori aveam în cameră un scaun pe care să mă aşez. Alteori scaunul dispărea. De obicei aveam un pat pliant, alteori nu. Îmi aduseseră o găleată pentru necesităţile mele fizice. Dar îi schimbau mereu locul, aşa că nu ştiam unde era exact decât după miros.

În cele din urmă, mi s-a scos gluga de pe cap, pentru interogatoriu. Le-am văzut pe femeile care-si bătuseră joc de mine. Uitându-se cu un zâmbet dispreţuitor. Nici bărbaţii, nici femeile nu purtau insigne pe hainele negre. Uneori femeile purtau halate medicale.

Le-am spus adevărul, tot adevărul, imediat, cu excepţia studiilor mele în onorabila noastră tradiţie. Nu aveau nevoie să ştie despre asemenea lucruri şi nici nu mi-au dat de înţeles că ar prezenta interes pentru ei. Nu au crezut, pur şi simplu, că le spuneam adevărul întreg: că dezvăluisem unui serviciu secret nişte informaţii confidenţiale, deşi nu ştiam sigur care Moukhabarat era.

Le-am povestit despre tatăl meu, despre cum mi-am permis să mă orientez, despre dragostea mea pentru femeia care s-a dovedit a fi agenta lor.

Ei s-au enervat şi uneori m-au pălmuit. Nu am fost niciodată lovit cu pumnul. Dar să fii pălmuit cu putere, în timp ce eşti gol şi îngheţat de frig, spre plăcerea şi râsul celorlalţi bărbaţi şi femei, să te simţi atât de lipsit de apărare şi singur este profund chinuitor. Mă simţeam ca un băieţaş.

Eram ţinut ghemuit sau în picioare ore în şir, timp îndelungat care mi se părea cât o zi, în poziţii în care ajungeam treptat să sufăr dureri îngrozitoare. Când căutam să schimb poziţia, mă pălmuiau, îmi împingeau capul în jos cu violenţă, mă maltratau şi-şi băteau joc de mine şi mă forţau să-mi reiau aceeaşi poziţie.

Cu toate acestea, eu le-am spus adevărul. Nu mai aveam ce le

spune. S-au enervat foarte tare.

Au venit diverşi oameni. Şi apoi m-au rupt.

M-au Abu Ghraid-ed.

Au adus alţi oameni prizonieri ca şi mine. Eram obligaţi să stăm unii peste alţii, să formăm grămezi de trupuri, să facem acte pe care nu le voi descrie, să pozăm în poziţii umilitoare.

Au adus câini. Câini furioşi, sălbatici, la câţiva centimetri de faţa mea, abia controlaţi de dresorii lor Eram aşa de înfricoşat, că am urinat pe mine. Au râs şi mi-au spus să le destăinui adevărul.

Pentru cine lucram de fapt? Care era rolul meu în Al-Qaeda? La ce a folosit pregătirea mea în domeniul nuclear? Unde era bomba? Exista o bombă? Ce ştiam despre bombele nucleare?

După ore întregi de interogări, un bărbat mi-a spus că totul s-a redus la atât: „Dumnezeul meu este mai puternic decât Dumnezeul tău". Aşa s-a exprimat. Şi apoi a rupt pagini din Coran *în faţa mea şi a aruncat cu ele în perete.*

Am început să plâng incontrolabil, la intervale neregulate, din cauza lucrurilor iraţionale.

M-au ameninţat că voi fi transportat în altă ţară, unde nu voi fi tratat atât de bine. Tot ce trăisem eu, au spus ei, a fost autorizat şi legal. Mă puteau trimite în ţări unde anchetatorii nu erau aşa de scrupuloşi.

Le-am spus din nou că sunt cetăţean american. „Nu am primit această informaţie", a spus unul dintre bărbaţi şi a râs.

În tradiţia noastră, aşa cum tatăl şi bunicul meu mi-au transmis-o, există diverse niveluri de creştere în forţă spirituală şi înţelegere, exprimate uneori ca organe colorate diferit pe piept sau în partea superioară sau inferioară a corpului, alteori redate sub formă de corpuri mistice emanând din corpul nostru fizic; alteori ca atribute ale unor profeţi anume. Se numesc lata'if, *care se poate traduce prin* „subtilităţi". *Am început, acum, să le folosesc înlăuntrul meu, să fac lista nivelurilor distrugerii mele.*

M-au făcut să mă simt îndepărtat de Dumnezeu: akhfa.

M-au făcut orb la iubirea lui Dumnezeu: khafi.

M-au făcut să-mi dezvălui cele mai intime secrete: sirr.

Mi-au distrus spiritul: ruh.

Mi-au distrus compasiunea inimii: galb.

M-au redus la eul meu primitiv, animalic: nafs.

M-au făcut să mă tem de distrugerea mea fizică: sfărâmarea qualib-ului *meu, structura ce constituie corpul nostru. Cuvântul englez* „calibre" *derivă din el.*

În ziua în care m-au făcut să simt că mă înec, iar fi iar, când m-a cuprins cu adevărat groaza de moarte, am ştiut că mi-am pierdut demnitatea.

Am încercat să le spun tot ce voiau de la mine să le spun. Am mărturisit tot ce mi-au cerut să mărturisesc. Le-am spus toate secretele pe care le ştiam despre onorabila noastră tradiţie. Şi ei tot nu mă credeau. Râdeau. Chinul a continuat.

Am renunţat. Am decis să mor. Mi-am dorit moartea.

Şi acesta este momentul în care am căpătat puterea de a activa Ma'rifat'-ul.

6
Proba Minţii

Little Falls, 31 august 2004

Quad-ul a zbârnâit indicându-i lui Robert că primise un nou mesaj. Punctul de destinaţie 039.

Telefonul său mobil a început să vibreze pe birou.

— Robert? Sunt Horace. Trebuie să ne întâlnim.

— Este în siguranţă pentru tine?

— Nimic nu mai este sigur. Facem ce trebuie să facem.

— Am multe lucruri pe care trebuie să ţi le spun. Să ţi le arăt. Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut la Hencott. Cum Dumnezeului ai reuşit?

— O să-ţi explic când ne vedem. Ora 11. Avem o mulţime de treburi de făcut. Du-te la punctul indicat.

— Horace, m-am îngrozit de ce i se poate întâmpla lui Kat. Este în pericol dacă rămâne cu Adam.

— Eu i-am spus lui Katherine să adune şi să ascundă cât de multe chei poate, stând aproape de Adam, dar începe să fie consumată lăuntric de prezenţa Iwnw. Ai dreptate când spui că este în pericol. Devine susceptibilă la sugestiile lui Adam, dar apropierea ei este singurul lucru care-i permite lui să se lupte încă cu Iwnw. Pentru moment, trebuie să rămână cu el.

Programul GPS arăta că punctul indicat de Quad se afla pe First Avenue, lângă Naţiunile Unite. Avusese destul timp să ajungă aici înaintea lui Horace.

— Dacă întârzii mai mult de cinci minute, voi pleca, i-a spus Horace. În acest caz, ne întâlnim la amiază la Biserica Sf. Toma, de pe Fifth Avenue.

— Voi fi acolo la 11.

A mers cu maşina spre Manhattan, profilurile zgârie-norilor licărind la orizont ca macheta cu clădiri în miniatură pe care-o crease în biroul lui. Trebuia să afle ce altceva se mai întâmplase

în Ziua Marii Pene de Curent. Totul era legat de asta.

Şi-a amintit că avusese parte de o zi frumoasă de vară. O zi cu puţine evenimente. Dimineaţa, se dusese la serviciu şi se ocupase de sarcinile administrative de rutină. În jurul prânzului, încetinise ritmul. Apoi îl sunase Katherine cu o sugestie tentantă, ceva ce făceau din când în când amândoi. Închiriau o cameră la hotel, luau un prânz întârziat, beau şampanie şi făceau dragoste. Seara rămâneau în oraş şi ieşeau la cină, poate la un spectacol.

— Mă gândeam la acelaşi lucru, spusese el.

În jurul orei 14, erau în camera de hotel. Trupurile lor zvâcneau încleştate într-o îmbrăţişare fierbinte, făcând dragoste pentru a doua oară, când s-au stins luminile; era ora 16. Întâlnirile lor în camera de hotel erau întotdeauna intense şi Katherine o făcuse pe aceasta încă şi mai intensă, recitându-i câteva din cuvintele magice legate de sex, pe care le folosise în prima lor noapte împreună, cu ani în urmă.

Robert fusese uluit când ea începuse, dar ea îi alungase rapid teama.

Amândoi erau la apogeu când a căzut curentul electric şi, în convulsia orgasmului, Katherine a deschis larg ochii şi a scos un ţipăt care, pentru o fracţiune de secundă, a exprimat mai mult groază decât plăcere şi Robert a trăit o furtună de imagini simultane atât de înfricoşătoare, încât a îngheţat, cu muşchii încordaţi, adânc în lăuntrul ei.

Robert a văzut fâşii de lumină albă intensă legându-l pe el de Katherine, pe aceasta de Adam, pe acesta de o altă femeie, cu faţa ascunsă, uniţi cu toţii într-un dans al focului şi, în timp ce imaginile fiecăruia dintre ei se aprindeau în faţa ochilor minţii lui, li s-a alăturat în dans o umbră, o creatură fără formă şi apoi o alta, un copil.

Katherine nu a fost niciodată în stare să-i vorbească despre ce văzuse ea în acel moment de teroare. Acum Robert ştia, fără urmă de îndoială, că cea de-a doua femeie din imaginea lui fusese Terri. El şi Kat culeseseră impresii mentale ale momentului în care Adam, Terri şi creatorul Ma’rifat’-ului deveniseră înlănţuiţi cu inelul format de Katherine, Robert şi Adam cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Şi, din acea zi, Robert a crezut că umbra copilului fusese Moss sau măcar posibilitatea existenţei micuţului Moss, la numai câteva minute după conceperea lui.

Dar acum, în timp ce conducea maşina, în minte i-au venit, dezlănţuite, noi imagini şi cuvinte: *Copilul lui Terri. Copilul lui Terri.* Pentru el nu avea nici un sens. Văzuse divizarea celulară în Terri, începând cu ziua în care făcuseră dragoste, dar aceste imagini erau de cu peste un an în urmă.

După avalanşa violentă de impresii din momentul Marii Pene de Curent, Katherine şi Robert se dezlipiseră unul de celălalt şi stătuseră întinşi unul lângă altul, respirând greu. Iniţial nu remarcaseră şi nici nu le păsase că nu mai funcţiona curentul. Când observaseră acest lucru, presupuseseră că pana de curent afecta numai hotelul, poate numai etajul. Apoi sunase celularul lui Robert. Era Ed de la birou.

— Şefu', unde eşti? Tocmai s-a oprit lumina.

— Şi aici s-a oprit. Sunt la numai câteva străzi distanţă. A pornit generatorul de rezervă?

— Da, suntem bine. Ecranele tocmai s-au luminat. Dar nu avem aer condiţionat, nici cablu TV. Aşteaptă. Aşteaptă. S-au stins luminile şi în Times Square.

— Este un atac?

— Verificăm. Se vede fum venind de la transformatorul de lângă sediul Naţiunilor Unite. Trebuie să te întorci aici. S-a oprit lumina în Brooklyn, în Queens... Dumnezeule. Şi în Boston. Este ceva de proporţii.

— Am pornit spre voi!

Şi-a amintit că se uitase la Katherine. Ea era albă ca varul.

Robert ajunsese la birou chiar când poliţia confirma că nu suspectează vreun atac. Dar pana de curent continua să se extindă. Părţi ale Canadei rămăseseră fără lumină. Virtual, toată partea de nord-est a Statelor Unite era în întuneric. Mii de oameni rămăseseră blocaţi în metrou. El se ocupase de realizarea reportajelor exact ca în dimineaţa zilei de 11 septembrie. Trimisese echipe de reporteri pe teren. Desemnase editorii. Intrase în legătură cu alte birouri. Trimisese acasă oamenii-cheie care locuiau în Manhattan, să se odihnească, pentru a fi proaspeţi a doua zi dimineaţă. Coordonase activitatea echipei responsabile de partea financiară. Analizase cu managerii tehnici şi cu tehnicienii cât de mult timp va putea funcţiona generatorul de rezervă.

După ce teama de un atac dispăruse, newyorkezii se adaptaseră la absenta curentului. Oamenii dormiseră pe străzi, netemători, în noaptea aceea. Erau grupuri. Rata jafurilor

scăzuse. În jur de 3 dimineaţa, după ce le ţinuse un timp companie editorilor şi reporterilor, Robert se întorsese la hotel împreună cu patru colegi de serviciu care nu puteau ajunge la casele lor. Katherine privise gestul lui cu ochi buni şi îi lăsase să doarmă în cameră.

Cu Convenţia Republicană în oraş, traversarea Manhattanului cu maşina putea crea probleme. Robert a parcat în West Side, lângă Ninth Avenue şi a luat metroul din Times Square până la Grand Central. De aici a mers pe jos trei sau patru străzi destul de lungi până la sediul Naţiunilor Unite.

Ieşind în First Avenue la capătul 42nd Street, a verificat Quad-ul. I-a indicat s-o ia la stânga şi a început să anunţe periodic „Ajungeţi la destinaţie”, imediat ce Robert a luat-o din loc. A văzut placa verde-albăstruie a Secretariatului Naţiunilor Unite şi East River în dreapta lui. În faţă, se afla un părculeţ cu un trandafir argintiu, strălucitor, protejat în partea lui nordică de un zid curbat, din blocuri grele de piatră. În exteriorul zidului erau scări răsucite ce duceau spre 43rd Street şi spre micul „oraş în oraş” numit Tudor City. În zidul mare erau dăltuite litere aurii cu câteva versete din Cartea lui Isaia.

> Preface-vor săbiile în fiare de pluguri şi lăncile lor în cosoare. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia şi nu vor mai învăţa războiul.[11]

Punctul indicat era la Zidul lui Isaia.

Robert s-a gândit să încerce o manevră prin care să vadă dacă era aşteptat sau dacă fusese urmărit – schimbând brusc direcţia sau chemând un taxi – pentru a vedea cine ar sări involuntar sau ar ieşi şocat din anonimat, cuprins brusc de teama de a nu-l pierde dar a decis apoi că era inutil. „Nimic nu este sigur. Facem ce trebuie să facem.” Harul lui, de care se speriase în toată viaţa lui de adult, ieşise la iveală. Era la vedere pentru oricine voia să-l vadă, indiferent de urmări. Dacă cineva venea după el, se va lupta al naibii de bine.

Quad-ul a zbârnâit. Un mesaj scris de la Supraveghetor.

> Un index, pentru a găsi o chestie,
> În căutare de sex, vei găsi BEX

[11] Isaia, 2:4.

Urmează-ţi presimţirea, vei găsi un buchet
La numărul unu, bătălia e câştigată
Pentru a-ţi găsi semenul
Treci Proba Minţii.

S-a dus lângă obeliscul de oţel argintiu. „Pace de la numărul unu”, aşa i se spunea. Era un index, în sensul că aducea un deget arătător, ca obeliscul Emmet de la Biserica Sf. Pavel. Şi era amplasat într-un parc ce purta numele unui diplomat Bunche[12].

A îngenuncheat şi s-a uitat la baza sculpturii. A căutat printre suporturile pentru lumânări şi printre florile lăsate de oamenii care manifestau pentru pace, în faţa sediului Naţiunilor Unite. Şi-a înfipt degetele în pământul de la baza monumentului. Cu vârfurile degetelor a atins un obiect, a simţit că este tot o carcasă de film, fixată în acel loc şi sigilată într-o pungă de plastic folosită pentru sendvişuri. A scos-o cu grijă şi a deschis-o. Înăuntru nu era nimic în afara unei bucăţi de hârtie cu un mesaj scris de mână, cu majuscule. PIERZI!

La naiba!

A sfărâmat carcasa în pumn, înjurând cu voce tare. Trebuie să fi fost Katherine. Numai ea şi Horace cunoşteau punctele de destinaţie. Oare i le dăduse direct lui Adam? O rugase el să facă asta? De frică i s-a pus un nod în stomac.

Şi-a frecat faţa cu mâinile. Avea măcar cheia principală, Cutia Răului. Fără ea, cu siguranţă ei nu puteau să detoneze cum trebuia arma fatală.

Şi-a dat seama că avea numai câteva minute pentru a ajunge la întâlnirea cu Horace. A alergat înapoi spre 42nd Street şi a luat-o la dreapta, îndreptându-se către Midtown.

Arcele parabolice şi V-urile inversate ale clădirii Chrysler se înălţau direct în faţă spre cer, ca nişte valuri ascuţite. Mai mersese odată pe această stradă împreună cu Horace, uitându-se la capodopere art deco ce o decorau ca nişte bijuterii – clădirea News, Chrysler, Chanin. Lângă clădirea Chrysler, vorbise despre platforma de observaţie închisă a acesteia şi despre legendara eleganţă a Clubului Cloud de la ultimul nivel al clădirii, ca şi despre straniile spaţii curbe, din vârful clădirii în formă de turn, pe care Horace avusese privilegiul să o viziteze.

— În vârf este deschisă spre cer, poţi simţi rafalele vântului.

[12] Joc de cuvinte: Bunche (numele diplomatului) şi *bunch* (buchet) se pronunţă asemănător (n. red.).

Structura pare atât de fragilă, dar este de fapt impresionant de puternică, a spus el. Nu ştiu mulţi oameni acest lucru, dar există un film intitulat Q, care are multe scene filmate în vârf. Nişte aiureli despre şarpele înaripat Quetzalcoatl care are cuibul chiar acolo sus şi care planează pe cerul Manhattanului şi-i devorează pe cei care fac plajă pe acoperişurile clădirilor.

— Sună de parcă ţi-ar plăcea, Horace.

— Aiureli!

— Prostii grozave, deşi Quetzalcoatl omul, preotul toltec, merită o examinare mai atentă. Dacă poţi, uită-te bine la ornamente? Ia binoclul meu, dacă vrei.

Robert făcuse întocmai.

— Parcă ar avea aripi pe ele.

— Da, aripile lui Mercur. Sau Hermes, ca să folosim numele lui grecesc. Vei vedea acelaşi lucru la Grand Central. Hermes pretutindeni şi roţi sculptate, ornate cu aripile lui. Este vorba de viteză, înţelegi. Mesagerul iute de picior.

Această simplă plimbare cu Horace părea a se fi petrecut cu mult timp în urmă. Bătrânul prieten îi vorbise despre toate platformele de observaţie închise din Manhattan.

— Ne este atât de frică, spusese el. Ar trebui să le redeschidem pe toate. Clădirea Woolworth. Chanin. Chrysler, Flatiron şi în special Rockefeller Center. Ne temem oare de ce am putea vedea acolo sus?

Robert înţelegea în sfârşit că Horace îi vorbise despre mult mai mult decât despre nivelurile superioare ale clădirilor din New York. Şi acum Robert era pe punctul de a pătrunde în adevăratele panorame de ansamblu şi locuri înalte la care se referise Horace: cele ale propriei naturi.

A mers mai departe, traversând Lexington Avenue. Birourile GBN, la care nu se simţea obligat să se întoarcă, erau la nouă străzi spre nord.

În sfârşit a ajuns la Grand Central Terminal. Chiar înainte de a intra în staţie, Quad-ul a zbârnâit afişându-i un nou mesaj: „Destinaţie nouă. X87”.

Programul GPS-ului i-a sugerat că aceasta se afla în interiorul Bibliotecii Publice a New Yorkului, la numai câteva străzi spre vest.

Mai erau trei minute până la ora 11. S-a grăbit spre biroul central de informaţii de sub ceasul cu patru cadrane. Holul mare al staţiei de metrou forfotea de oameni care treceau grăbiţi, nu

în nebunia de la orele de vârf, ci într-un şuvoi constant.

A simţit o mână care s-a aşezat pe braţul lui şi s-a întors să-l vadă pe Horace.

— Ne întâlnim la confluenţa Timpului cu Informaţia, a spus el, arătând cu degetul spre semnul de deasupra gheretei. Hai să continuăm să mergem, în timp ce discutăm. Este cineva pe-aici, pe care nu vrem să-l întâlnim.

Robert a privit împrejur, neştiind după ce anume se uită, în vreme ce Horace l-a prins ferm cu palma de cot. L-a direcţionat pe Robert spre nord, spre peroane şi au intrat într-un coridor pe a cărui plăcuţă indicatoare scria „Pasajul Nord-Est”. În timp ce mergeau, Robert şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos un pacheţel.

— Iată cheia principală, a spus el, dându-i pacheţelul lui Horace. Am luat-o ieri de la Adam. Mă tem că, făcând lucrul ăsta, i-am luat ultima protecţie împotriva Iwnw.

Horace l-a luat repede de la el şi l-a strecurat în buzunarul interior al sacoului.

— Slavă Domnului! Bine lucrat. Asta ne oferă ceva timp în plus, de vreme ce ei le au pe toate celelalte. Continuă să mergi.

— Cine-i aici, Horace?

— Am văzut un membru al Frăţiei Iwnw. Sunt sigur.

Robert s-a întors şi s-a uitat în urmă. Nu-i urmărise nimeni.

— Cum arată?

— Cu părul alb. Cam de vârsta mea. Ascultă. Trebuie să vorbim repede. Întâi, în ce-l priveşte pe Adam. El o are încă pe Katherine lângă el. Ea îi va fi de ajutor.

— A încercat s-o ucidă ieri.

Horace l-a privit cu un zâmbet abia schiţat.

— Da, a încercat. Asta te-a ajutat, de asemenea, să înaintezi pe Cale. Poate că nu este pierdut, cum crezi tu. Acum fii atent. Există o foarte interesantă lucrare de artă de-a lungul acestor pasaje, a spus Horace. Este intitulată: *Deasupra, ca şi dedesubt.* Va fi instructiv să explorezi una sau două părţi ale acesteia. Te rog, povesteşte cum stau lucrurile în timp ce mergem. Ce înţelegi din situaţie?

Ar putea fi cu adevărat scos Adam din acest joc dublu?

Şi acum vorbele lui Horace îi aminteau de scrisoarea pe care o primise la universitate de la ruda lui anonimă. „Deasupra, ca şi dedesubt; înăuntru, ca şi afară.”

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Intelectul nu te va ajuta, a spus Horace. Nu te mai ajută deloc faptul de a gândi de unul singur. Renunţă. Spune-mi care sunt impresiile tale profunde. Foloseşte-ţi toată mintea.

— La ascunzătoarea de acum cheia lipsea. Cred că a luat-o Katherine.

În spatele lor s-au auzit nişte paşi. Robert a privit înapoi şi a văzut un bărbat mai în vârstă arătând impecabil, în costum închis la culoare, care mergea, fără să se grăbească, în urma lor.

— Este un Iwnw?

Horace a dat din cap afirmativ.

— Este cel pe care l-am văzut. Şi, ori de câte ori există undeva unu, sunt de obicei trei. A privit drept în faţă. Acolo nu era nimeni. Trebuie să ne facem repede treaba. Poate că nu înţelegi ordinea întrebărilor mele, dar trebuie să te pregătesc pentru proba următoare şi să-ţi spun anumite lucruri. Trebuie să cântăresc nivelul tău de înţelegere. Ştii arcadele şoptitoare de aici, din Grand Central?

În sala de aşteptare de jos, era un spaţiu boltit, cu arcade din plăci din teracotă în stil Gustavino, unde la orice oră din zi puteai urmări un spectacol neliniştitor oferit de bărbaţi şi de femei mature, care stăteau lângă colţurile coloanelor cu feţele lipite de zid, ca nişte copii pedepsiţi. În această poziţie era posibil să poarte o conversaţie şoptită cu cineva situat lângă coloana opusă, aflată la câţiva metri depărtare, fiecare auzind vocea celuilalt, cu claritate, răsunând în spaţiul de deasupra capului.

— Da.

S-a uitat în urmă. Bărbatul cu păr alb era încă acolo, cu ochii aţintiţi fix asupra lor, păstrând o distanţă constantă de vreo patruzeci de paşi de ei.

— Este ca un radio care încearcă să se facă auzit. Vezi legături între lucrurile care s-au întâmplat în ultimele câteva zile şi cu zeci de ani în urmă, lucruri care nu par deloc să aibă vreo legătură se asociază pe neaşteptate... Este ca şi cum fiecare lucru este conectat cu orice altceva printr-un arc secret de şoapte.

— Da.

— Şi îţi dai seama că ai ştiut dintotdeauna acest lucru. L-ai simţit.

— Da, aşa este.

— Am putea spune că eşti la stadiul ordonării, a spus Horace, cu o expresie gravă pe faţă. Ţi se deschid mistere mai mari, unii

le-ar putea numi mistere sacerdotale. Intri în Proba Minţii.

— Trebuie să merg mai repede. Trebuie. Următoarea destinaţie…

— Ştiu, a spus Horace. Trebuie să ne grăbim, toţi, Calea nu poate fi forţată. Echilibrul este totul. Mergi mai repede împreună cu mine.

Robert a început să exprime gânduri şi impresii aşa cum acestea îi veneau în minte.

— Adam încearcă din răsputeri să ţină acest lucru din el sub control, dar acesta câştigă teren. Văd asta.

— Este un bărbat foarte curajos. Altceva?

— Katherine m-a părăsit. S-a dus la Adam pentru că eu m-am culcat cu Terri, dar este în mare pericol. Îşi face în continuare jocul dublu, încercând să-l sprijine pe Adam împotriva Iwnw şi a Minotaurului din el. Terri se ascunde, pentru că este terorizată cred, pentru că simte că Adam nu o va mai proteja. O vede pe Katherine luându-i locul, lăsând-o singură să se confrunte cu ceea ce o sperie. Cred că niciodată în viaţa ei nu a mai fost aşa de speriată.

— Terri şi-a pus toate speranţele în Adam şi totuşi este înspăimântată de el. Nu-şi poate permite să-l piardă, totuşi nu poate fi cu el, a spus Horace. De ce?

— Cred că este însărcinată. Poartă copilul lui Adam. Am avut aceste imagini… celule divizându-se… Dar peste ele era o umbră şi încă ceva ce eu nu pot vedea pe de-a-ntregul, nu pot înţelege. Sarcina ei pare a avea peste un an şi are totuşi numai patru zile…

Horace a încuviinţat, gânditor, în timp ce mergeau. Robert a continuat:

— Forma pe care am trasat-o în Manhattan. Era o linie care pornea de la obeliscul de la Sf. Pavel, prin obeliscul de vizavi de Flatiron. Am continuat linia mai departe, spre nord. Merge direct spre obeliscul din Central Park. Robert a scos o hartă turistică a oraşului şi a trasat pe ea punctele pe care le vizitase în zilele anterioare. A continuat: Nu ştiu ce este această formă sau dacă este un amalgam de forme dar prezintă aceste linii transversale şi acest spaţiu de-a lungul liniei principale – distanţă de stradă sau jumătate de stradă, nişte puncte sărite… Punctele de pe traseul de astăzi sugerează o altă linie transversală, aici…

A marcat pe hartă deplasările lui şi locul probelor pe care le trecuse. După Capela Sf. Pavel şi Mercer Street, traseul lui

traversase insula de la Tompkins Square Park la Washington Square Park, la casa „Goodnight Moon”. Înapoi la linia principală spre Union Square. O altă linie transversală de la Asser Levy cu cărăruia din pietre până la al doilea obelisc vizavi de Flatiron şi Seminarul Teologic din Chelsea. A treia linie transversală de la United Station la Biblioteca Publică a New Yorkului. Continuând, linia ducea spre gura Tunelului Lincoln din capătul vestic.

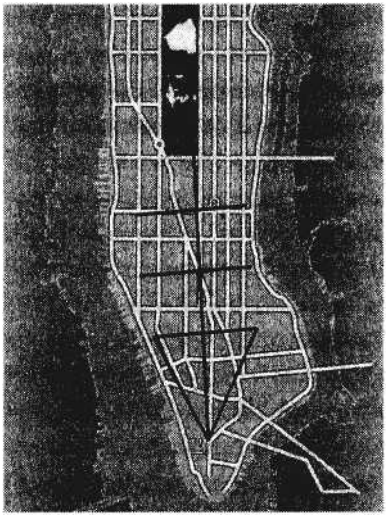

— Bun. Treptat, tu trasezi o formă numită Arborele Vieţii. Este un fel de cheie pentru a naviga printre mistere, pentru a supravieţui aventurii în care ne-am implicat. Fiecare nivel corespunde unei probe. După ziua de azi, mai este nevoie de un punct pentru a completa diagrama, exact cum mai există încă o probă înainte de a te afla în faţa încercării dificile de a dezamorsa Ma’rifat’-ul.

— Spune-mi mai mult. Vreau să înţeleg.

Au continuat să meargă. Bărbatul cu păr alb nu s-a apropiat mai mult de ei.

— Este unul dintre cele mai vechi instrumente spirituale ale omenirii, a spus Horace. Pentru ignoranţi, acesta nu are nici un sens. Pentru iniţiaţi, este foarte puternic.

— Ce face?

— Arată anumite lucruri care sunt adevărate. Este o cheie şi totodată o hartă. A existat dinaintea egiptenilor antici. Nu este singura cheie, cu siguranţă, dar se întâlneşte în mai multe tradiţii

spirituale. A fost modelul folosit de constructorul Ma'rifat'-ului când a plasat cheile de-a lungul Manhattanului pentru a transmite şi amplifica forţa armei sale. Nu perfect trasat, dar destul de aproape de perfecţiune pentru a fi foarte periculos. A fost, de asemenea, modelul după care te-am dirijat pe Cale. Poate fi gândit în multe feluri. Este o cale a puterii, o hartă a explorării sinelui…

Robert a închis ochii pentru o clipă, văzând din nou imaginile fugare, multidimensionale, care-i chinuiau mintea – sentimentul că există un model atotcuprinzător rotindu-se în jurul lui, croindu-şi drum pe străzile oraşului, un ansamblu de perspective exterioare şi interioare ce se corelau cu călătoriile lui lăuntrice şi exterioare, clădirile şi monumentele şi stadiile probelor sale, creionând o unică formă geometrică.

— Cum arată cheia completă?

— Uite-aşa, a spus Horace, completând liniile de pe harta pe care i-o dăduse Robert. Deasupra punctului celui mai înalt al Arborelui mai există un nivel care este indescriptibil, un fel de succesiune de infinităţi, pe care, de asemenea, le vom explora înainte de bătălia finală. Pe hartă, ele sunt reprezentate de Central Park.

— Trebuie s-o găsesc pe Katherine. Şi pe Terii! Trebuie să folosesc asta pentru a le ajuta.

— Aşa să faci. Mai suportă-mă puţin.

Trecuseră prin pasajul subteran până la indicatorul de ieşire pe 48th Street. Încastrat în zid, se vedea un compas de doi metri, din mozaic de sticlă, cu o imagine a lui Albert Einstein tânăr, în centru.

— Ştii că teoriile lui Einstein arată că spaţiul şi timpul sunt inseparabile şi pot fi răsucite şi curbate.

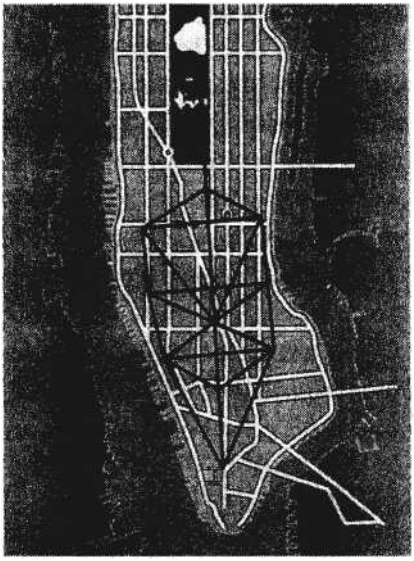

— Da.

— Şi că energia şi materia sunt echivalente şi fiecare poate fi convertită în cealaltă? Putând provoca distrugeri imense ca în cazul bombei atomice?

— Da. $E=mc^2$. Dispozitivul este un fel de bombă atomică?

— În foarte mică măsură. Eu cred că Iwnw intenţionează să-l facă ceva mult mai rău. Hai să ne continuăm plimbarea.

La câţiva paşi spre nord, au dat de următorul mozaic, o altă roată încastrată în zid, de această dată arătând o tânără cu un bol cu foc în mâini, având în fundal spaţiul intergalactic. Două cercuri mai mici erau prinse în perete, pe ambele părţi ale roţii.

— Mozaicul reprezintă elementele, a spus Horace, arătând de la stânga la dreapta. Sau probele prin care ai trecut. Pământ. Apă. Foc (ceea ce ţine femeia în mâini). Observă cum sclipeşte femeia, când lumina atinge sticla mozaicului. Apoi, aer. În sfârşit, eter.

— Stadiul acesta este Mintea, ai spus. Care-i ultimul?

— Al şaptelea este Spiritul.

— În ce constau acestea două?

În acel moment Robert a privit spre nord şi a văzut un al doilea bărbat cu păr alb, îmbrăcat identic ca primul, care se îndrepta spre ei cu acelaşi pas măsurat.

— Horace!

— Pe aici!

Au revenit la mozaicul Einstein, luând-o înapoi în direcţia primului urmăritor, care nu a mărit pasul, ci i-a privit numai cu răceală şi răutate. Horace şi Robert au coborât câteva trepte şi au luat-o prin pasajul din 47th Street spre dreapta lor.

— Când vor veni spre noi trei dintre ei, ne vom lupta, a spus Horace. Acum ascultă. Penultima probă testează mintea în sensul ei cel mai complet. Nu doar intelectul sau numai mintea conştientă, ci întregul spectru al conştientului şi al subconştientului, mintea raţională, visătoare şi creativă.

A şasea probă îl va expune la o nouă conştientizare zdrobitoare a realităţii, la un nou adevăr, i-a şoptit Horace în timp ce mergeau spre vest. În timp ce în Proba Eterului aflase că poate schimba lumea din jur cu voinţa lui, proba următoare îl va ajuta să înţeleagă că el şi lumea erau identici şi că singură mintea lui construise iluzia separării.

— Percepţia profundă, când apare, este ca şi cum ai pune mâna pe un cablu de înaltă tensiune, a spus Horace. Numai acela care a trecut de primele cinci probe poate rezista. Chiar şi aşa, percepţia profundă se manifestă numai în proximitatea morţii. Aduce cu sine puteri vindecătoare.

Pentru a trece această probă, a spus el, Robert va trebui să supravieţuiască după ce va accesa acele energii şi după ce le va direcţiona spre un scop mai presus de sine. Proba îl va obliga să se lupte cu dilema dacă să vindece sau să-şi ucidă duşmanul.

Robert va descoperi a şasea cheie, cu şase laturi sau cu şase vârfuri şi va găsi penultimul component care lipseşte al corpului de lumină care era noul lui sine superior.

Cei doi bărbaţi Iwnw au coborât scările şi s-au îndreptat încet spre ei.

Robert şi Horace au ajuns la treptele care duceau la liniile 32 şi 33. Horace s-a oprit scurt să arate spre un alt mozaic.

— Sunt aproximativ o duzină de panouri în total în lucrarea *Deasupra, ca şi dedesubt.* Aceasta poate, de asemenea, să aibă un sens pentru tine. O arată pe Persefona, condamnată să trăiască în lumea de dedesubt timp de o jumătate de an, pentru că mâncase o rodie. Pare destul de dur, nu? Este, în parte, o versiune grecească a unui alt mit, mai vechi, Inanna în infern. Cunoscută, de asemenea, sub numele de Ishtar.

— Mi-a povestit-o Terii. Este vorba despre Cale. Eu intru în infern pentru a-i scoate de acolo pe Adam, pe Terri şi chiar pe Katherine.

— Multe mituri reflectă lupta constantă dintre Iwnw şi Lumina Perfectă.

— Că veni vorba… ia priveşte. Acum sunt trei.

Un al treilea bărbat cu păr alb, cu un costum închis la culoare identic, venea spre ei dinspre vest, cu un zâmbet slab pe faţă. Acum doi erau în spatele lor şi unul în faţă.

— Repede, pe-aici!

Horace l-a condus în sus pe scări, spre peroanele liniilor 32 şi 33. Au alergat înapoi spre holul principal al Grand Station, de-a lungul Pasajului Nord-Vest.

— Dacă trebuie, ne luptăm cu ei în acest coridor, a spus Horace. Dacă mi se întâmplă ceva, înseamnă că a venit momentul să mai afli încă ceva despre familia Hencott.

Katherine a examinat locul ascuns şi a decis că era satisfăcător. Trăgătorii de elită ai poliţiei făcuseră o alegere bună. Se sculase devreme. Întotdeauna i-a plăcut să se trezească devreme. A examinat echipamentul, verificând fiecare obiect din nou. A calculat iarăşi, prin vizor, distanţa faţă de ţinta ei. Nu-şi putea permite să dea greş.

Mişcându-se încet, ţinându-se departe de fereastră, s-a lipit confortabil de un perete din apartamentul neocupat şi a închis ochii în meditaţie.

Iwnw începeau să ajungă la ea. În timp ce Adam se străduia să le opună rezistenţă, ea îi dădea toată energia de care se putea dispensa, aşa cum îi ceruse Horace, încercând a-l domoli cât mai mult posibil pentru a-i permite lui Robert să aibă timp să progreseze pe Cale. Deşi, procedând aşa, ea se expunea influenţei Iwnw şi simţea cum puterea de voinţă începea să-i scadă. Iar judecata îi era afectată.

Totuşi, nu se îndoia că asta era o mişcare bună şi necesară din partea ei. Ea a fost cea care-şi dăduse seama că era obligatoriu să existe cel puţin un trăgător de elită care să supravegheze locaţia ultimei părţi a celei de-a şasea chei, dat fiind nivelul extins de securitate din New York pentru Convenţia Republicană, ea supraveghease zona, folosindu-şi experienţa personală şi harul care se retrezea înlăuntrul ei şi a tras repede concluzia că exista numai un singur trăgător şi unde trebuia el să fie. Apoi se dusese să-l vadă. Se dovedise uşor să-l adoarmă profund, folosind o metodă de hipnotizare pe care i-o arătase Horace cu mulţi ani în urmă.

Aşa că acum avea o armă de mare precizie. Se asigurase că Robert nu va fi împuşcat de poliţişti când va descoperi a şasea cheie şi că ea îl va putea acoperi dacă el va avea necazuri cu poliţia de la sol.

Adam îi spusese că se străduia să-l ajute pe Robert de-a lungul Căii, deşi asta însemna să-i dea acestuia de înţeles că el trecuse deja complet de partea cealaltă. Era un act de un echilibru miraculos, pentru că el părea, în acelaşi timp, să le dea celor din Iwnw ceea ce doreau.

Duminică, după ce ieşise cu Robert, Adam o invitase să stea în cea mai nouă ascunzătoare a lui din New York, vorbind cu ea despre Robert, spunându-i că el o iubea. Ea îl ajutase să-şi domolească suferinţa, îl ajutase în veghea lui.

Terri venise la apartament în timp ce Adam era în oraş, sesizase prezenţa ei şi imediat se întorsese şi plecase. Katherine o zărise pe Terri, de la spate, în timp ce ea se îndepărta. Strigase după ea, dar tot ce primise ca răspuns fusese un val de durere şi frică şi, amestecate cu acestea două, o notă de resemnare profundă. Simţea că avea o parte de vină. Dându-i lui Tariq hârtiile pierdute ale lui Newton, ea crease efectiv Ma’rifat’-ul. Ea îi dăduse creatorului său mijloacele de a-l construi, apoi, mulţi ani mai târziu, îl făcuse să ajungă la o asemenea suferinţă şi furie, încât acesta voise să folosească Ma’rifat’-ul.

Trebuia să-şi răscumpere greşelile. Dar, mai presus de orice, trebuia să se concentreze asupra misiunii ei. Trebuia să-i ţină la distanţă pe Iwnw.

— Eu şi fratele meu am crescut în diverse părţi ale lumii, a spus Horace, şoptind printre respiraţiile sacadate, în timp ce mergeau. Suntem amândoi mai în vârstă decât ai putea crede. Ne-am născut în Alexandria în anii ’20. Tata era arheolog, aventurier şi uneori spion. Afirma că-l întâlnise pe Lawrence al Arabiei de mai multe ori, că ne prezentase şi pe noi lui Lawrence al Arabiei pe când eram mici. Am o amintire palidă din copilărie despre un bărbat în robă albă, care vorbea ciudat. Poate fi o amintire plăsmuită; tata ne-a povestit de foarte multe ori despre el. Fratele meu a fost, bineînţeles, botezat cu numele lui.

Robert s-a uitat în spate. Auzea zgomot de paşi şi atunci a văzut pe unul dintre bărbaţii Iwnw urcând încet scările. Era urmat de ceilalţi doi.

— Vin, Horace.

— Continuă să mergi. Lawrence a intrat în armată cât de devreme a putut, a minţit cu privire la vârsta lui şi a servit în Al Doilea Război Mondial. Era paraşutist. După război am lucrat un timp împreună, la Paris, Berlin şi înapoi în Egipt. Eu nu m-am distins pe câmpul de luptă, am lucrat în serviciile secrete, uneori îndeplinind misiuni neobişnuite. Serviciile secrete ale armatei, apoi OSS. Ai auzit de el?

— Este premergător CIA, nu-i aşa?

— Corect.

— Horace, asta înseamnă că ai optzeci de ani.

— Da. Nu mă distrage. Tata ne-a lăsat ceva pământ, în diferite părţi ale lumii, nu teren agricol, înţelegi, terenuri miniere, cele mai multe dezafectate, câteva mine care abia dacă funcţionau. Ne-a pus să jurăm că nu le vom vinde niciodată, că le vom păstra în siguranţă pentru eternitate.

— Lawrence a luat toate minele şi a făcut ceva din ele. Chiar a făcut ceva. Habar n-am cum. Cunoştea oameni, cunoştea logistica, nu se temea de nimeni. A făcut studii când a ieşit din armată, a studiat ingineria, chimia şi metalurgia. Era o forţă a naturii. A realizat Hencott Incorporated aproape singur, a construit un imperiu corporatist pornind de la ceea ce ne-a lăsat tata. Lawrence obişnuia să spună că, dacă vrei să faci bine, ai nevoie să fii prezent în lume; este mai bine să fii puternic şi să-l protejezi pe cel slab decât să fii slab şi să ai nevoie de protecţie. A alocat multe resurse pentru cercetare şi dezvoltare şi a pus la punct un laborator atât de bine păzit şi de secret, încât cei mai mulţi oameni din companie nici măcar nu ştiau despre existenţa lui. Era pe terenul unei anumite mine de aur. Poate că l-a menţionat în interviul pe care l-a acordat agenţiei tale.

— Oh, Dumnezeule, da. Despre ce era vorba?

— Fiecare lucru la timpul lui. Lawrence era pragmatic. Eu sunt contemplativ. Am căutat amândoi un fel special de aur, fiecare în felul lui.

— Poftim?

— În lume sunt doar câteva mine de aur – trei, pentru a fi exact – care extrag un aur foarte rar. Îi spunem aur roşu.

— Eu credeam că este numai un aliaj de aur şi cupru. Tipul care ne-a vândut verighetele a vorbit destul de vag despre aurul roşu, aurul alb, aurul roz şi aşa mai departe. Acestea sunt toate aliaje, pentru că aurul pur este prea moale pentru a face bijuterii din el.

— Chiar aşa. Dar acesta nu este aurul roşu despre careţi vorbesc eu. Se pare că n-ai auzit niciodată de acest fel de aur. Utilizarea lui este limitată.

— La ce?

— Ca să afli, trebuie să juri că vei păstra secretul. Pe vecie.

Horace s-a oprit şi s-a uitat la el intens. Robert nu-l văzuse niciodată emanând atâta putere.

— Jur!

Dar, înainte ca Horace să poată vorbi din nou, din faţa lor s-a auzit o voce.

— N-ai cum să scapi, bătrâne.

În spate, bărbaţii cu părul alb avansau cu pas măsurat, toţi trei, umăr lângă umăr; acum se aflau la numai 20 de metri distanţă.

Şi în faţa lor, blocând intrarea spre Grand Central, îi aştepta Adam Hale.

— Ascultă la mine, a şoptit Horace, cu faţa spre lwnw, spate în spate cu Robert, care nu-l scăpa din ochi pe Adam. Aurul roşu poate fi folosit în anumite proceduri de natură *hermetică.* Numite după Hermes, mesagerul zeilor. A fost un nume folosit de o serie de înţelepţi cu mai multe mii de ani în urmă. Proceduri alchimice, dacă vrei.

— Aurul roşu apărea în piesa lui Adam. Dar el a spus că nu a mai rămas deloc în lume.

— Ei bine, a rămas. Există. Hencott controlează toate cele trei mine. Acestea au fost printre cele lăsate nouă de tata, care acţionase şi el în numele Luminii Perfecte. Există poate treizeci de persoane în toată lumea care ştiu aceste lucruri. Aurul roşu, mânuit corect, preparat corect, după mulţi ani de încercări şi greşeli, poate, în anumite circumstanţe, să atragă asupra lui mari cantităţi de energie sau să direcţioneze asupra lumii eliberarea acesteia. El este extrem de puternic, dar numai în conjuncţie cu starea psihică a celor din jurul lui.

— Parcă ai vorbi despre Ma’rifat’. Despre Dispozitiv.

— Dispozitivul trebuie să conţină puţin aur roşu. Din cei treizeci de oameni despre care ţi-am vorbit, unii sunt de părere că puterea aurului roşu trebuie folosită în scopuri politice. Pentru a impune anumite tendinţe politice, a lucra împotriva altora, pentru a configura lumea. Pentru a o conduce. Lawrence şi cu mine nu suntem de această părere.

— Cine sunt aceşti oameni?

Cei trei bărbaţi cu părul alb se apropiaseră la 10 metri de Horace. S-au oprit şi s-au uitat insistent la el.

— Sunt Iwnw. Cuvântul înseamnă „coloană” în limba vechilor egipteni. Noi ne opunem lor. Noi suntem Lumina Perfectă.

Adam, aflat la douăzeci de paşi în faţa lui Robert, a izbucnit în râs.

— Măi, măi, domnilor! Sunteţi cam strâmtaraţi.

S-a dus spre Robert. În căldura dogoritoare din pasajul subteran, erau cu toţii transpiraţi, dar cămaşa lui Adam se putea stoarce. El arăta cadaveric.

— Ţine-te tare, Adam, i-a strigat Robert. Nu trebuie să faci asta. Iwnw nu te controlează.

— Este prea târziu, a replicat Adam. Horace tocmai îţi povestea despre sărmanul Lawrence şi despre aurul roşu? Este o poveste foarte emoţionantă.

Robert i-a şoptit lui Horace:

— Iwnw a pus mâna pe o parte din aurul tău roşu?

— Spune-le tuturor, Horace! a strigat Adam.

— Anul trecut, s-a petrecut ceva de neconceput, a strigat Horace, cu privirile aţintite asupra celor trei bărbaţi Iwnw din faţa lui. Lawrence şi cu mine am aflat că Hencott fusese infiltrat cu câţiva din aceşti… oameni. Aproape că a scuipat ultimul cuvânt. Au avut nevoie de douăzeci de ani să se insinueze în cele mai secrete zone ale companiei, dar au reuşit, în cele din urmă, să obţină accesul în laboratorul de cercetări şi dezvoltare.

— Cel despre care a vorbit Lawrence în interviu? Acela despre care a spus că Hencott îl închidea?

— Corect, a strigat Adam. Asta n-a ieşit prea bine pentru tine, nu-i aşa, Robert?

Horace a ignorat răutăţile lui Adam.

— Au luat nişte aur. Cu mult mai puţin decât un gram. Dar este suficient.

— Când ai aflat? a întrebat Robert.

— Aproape imediat ce l-au luat. Şi am decis să încetăm imediat experimentele la care lucram. A durat aproape un an să le oprim. Aurul roşu trebuie să fie mânuit cu mare grijă, odată ce începe procesul de elaborare. Ceea ce au reuşit ei să ia nu era elaborat, era neprelucrat. Clar că mai târziu au luat nişte măsuri în vederea prelucrării lui. Când în cele din urmă aurul roşu a fost luat şi dus într-un loc sigur până când omenirea va fi gata să-i găsească o utilizare mai bună, Lawrence a decis să facă acest

lucru cunoscut lumii întregi. Nu într-un fel în care să înţeleagă toţi, în afara celor treizeci de oameni excentrici pe care i-am menţionat. Dar această tehnică cere timp. Să faci un anunţ public în care să dezvălui conţinutul real al problemei, într-un asemenea mod încât să ajungă la cunoştinţa a cât mai mulţi oameni. Aceia care trebuie să înţeleagă sensul adevărat îl vor înţelege. De asemenea, anunţul constituie un semn în timp, pentru aceia care vin mai târziu şi care ar putea înţelege. Anume că, de această dată, noi am luat aceste măsuri.

— Ce s-a-ntâmplat apoi, Robert? a întrebat Adam.

— Compania a sunat pentru a spune că Lawrence îşi pierduse minţile. Au retras declaraţia.

Horace a rezumat:

— Toate astea l-au costat mult pe Lawrence. Este adevărat că stresul descoperirii infiltrării, decizia de a închide munca lui experimentală de-o viaţă, căutarea aurului roşu dispărut au provocat, în cele din urmă, o criză în mariajul lui. Soţia l-a părăsit. Dar, când te-a chemat să-ţi dea interviul, era perfect stăpân pe sine, Robert. A făcut asta din scurt pentru că aflase că se încerca înlăturarea lui de la conducerea companiei. Asta s-a întâmplat la scurt timp după ce informaţia a fost difuzată de agenţia ta de ştiri.

— Oh, Iisuse! Le-am făcut jocul.

— Nu aveai de unde să ştii. Nu este greşeala ta. Lawrence era soldat. S-a luptat. Şi-a organizat baza de operaţiuni la acel hotel şi a început să dea telefoane. A căutat şi a obţinut sprijin. S-a asigurat că aranjamentele făcute în ce priveşte succesiunea – testament, regulile de funcţionare a companiei şi aşa mai departe – nu fuseseră modificate abuziv. Şi apoi – Horace şi-a răsucit capul ca să-l vadă pe Adam – domnul Hale i-a făcut o vizită.

Robert s-a uitat fără să clipească la faţa lui Adam, în timp ce vechiul lui prieten se apropia.

— Ce s-a-ntâmplat, Adam? Ce ai făcut?

— Am făcut ce au cerut aceşti domni. Am încercat să-l conving pe Lawrence să-mi spună unde era restul de aur roşu. Stocul ascuns. El nu a vrut să mă ajute.

— Adam era sub influenţa acoliţilor Iwnw, care folosesc Minotaurul ca pe o poartă de acces spre el, a spus Horace. Trebuie să fi fost prima dată când ei au reuşit să-i afecteze atât de puternic voinţa. Aminteşte-ţi, el a fost cel care, împreună cu

mine, a aflat unde a ajuns aurul roşu furat când a luat urma creatorului Ma'rifat'-ului anul trecut. Dar asta l-a costat. L-a costat serios.

— Mi-a permis să văd de partea cui ar trebui să fiu în această competiţie fără sfârşit, a strigat Adam. Să nu crezi că dragul de Horace are toate răspunsurile.

Totuşi, cei trei bărbaţi cu păr alb stăteau liniştiţi în costumele lor închise la culoare, fără să-l scape din ochi pe Horace.

Robert simţea că ei aşteptau ceva, deşi nu-şi dădea seama ce anume. Gândul l-a purtat înapoi în timp, la noaptea morţii lui Lawrence. Miercurea trecută, noaptea. Părea că trecuse o viaţă de-atunci.

— Lawrence a încercat să mă prevină. M-a sunat. Nu m-a ameninţat. A încercat să mă prevină!

— Pesemne că suferea groaznic. A preferat să moară decât să-i cedeze lui Adam. Ţi-a scris şi ţie, nu-i aşa? Îţi aminteşti?

— Spunea că a fost numai vina mea. Nu, aşteaptă. Că a fost *din cauza* mea…

— Te prezentasem lui Lawrence ca pe cineva care ar putea veni în ajutorul nostru într-o bună zi.

— Lawrence spunea că eu am un ego otrăvit…

— Nu. El a spus: „Egoului otrăvit al lui Robert Reckliss, eu îi spun că tortura mârşavă, intensă dezvăluie imposibilitatea vieţii". Îţi dădea un sfat. Despre cum să fii de ajutor. Îţi spunea că egoul tău te făcea orb în faţa adevărului, aşa cum se întâmplă cu noi toţi.

— Doamne Dumnezeule! Am înţeles atât de puţin.

— Într-un fel, a fost sinucidere. Dar a supune un om unei presiuni atât de intense încât acesta alege să moară pentru a scăpa de suferinţă, înseamnă a comite o crimă, desigur.

— Nu am avut de ales, a spus Adam.

— Totuşi, prietenii noştri de faţă nu au fost atât de inteligenţi cum credeau ei. Lawrence a fost în stare să se asigure că, după moartea lui, controlul autorităţii în companie va trece rapid şi irevocabil la mine. Duminică seara, eu pusesem aproape totul în ordine. Luni dimineaţa, în timp ce se desfăşurau funeraliile, eu am putut suna să te scap de nenorociţii ăia de avocaţi.

— A fost extraordinar! Trebuia să le fi văzut feţele.

Sudoarea i-a intrat în ochi lui Robert. Toţi muşchii îi erau încordaţi.

— Aveam nevoie de tine. Am nevoie de tine şi acum. La fel şi

Adam. La fel, Katherine şi Terri. La fel, mulţi alţi oameni. Nu se poate să le permitem acestor fiinţe să ne oprească.

Acum a vorbit pentru prima dată şeful Iwnw:

— Voi aveţi ceva ce vrem noi, domnule Hencott. Am venit să vi-l cerem. Domnul Reckliss, aici de faţă, l-a furat de la colegul nostru.

— Ia-l de la mine, dacă poţi! a strigat Horace provocator, în numele fratelui meu, îţi jur că altfel nu-l vei obţine!

Atunci, pe neaşteptate, Adam s-a aruncat asupra lui Robert, căutându-i cu degetele ochii şi gâtul. Horace s-a răsucit într-o parte, în timp ce Robert a sărit în cealaltă, simţindu-şi corpul arzând cu puterea acumulată a celor cinci probe pe care le trecuse. L-a împins în lateral pe Adam şi l-a privit zburând prin aer şi izbindu-se de peretele pasajului. Întorcându-se să-i înfrunte pe Iwnw, l-a văzut pe Horace parând atacul şefului acestora şi, simultan, răsucind încheietura celui de-al doilea atacator cu asemenea rapiditate şi coordonare, încât omul s-a desprins de la pământ, aterizând la 5 metri depărtare, cu trosnet de oase rupte.

Adam s-a ridicat şi s-a aruncat asupra lui Horace, încercând să-şi introducă mâna în sacoul acestuia, dar Robert l-a apucat de umeri şi l-a răsucit astfel încât el şi Adam au ajuns faţă în faţă. L-a tras spre margine şi l-a luat la pumni, lovindu-l cu toată puterea în stomac. Adam s-a frânt în două, cu un răcnet de durere, eliminând aer şi sânge pe gură, apoi a rămas nemişcat la pământ.

Robert s-a întors din nou să-l ajute pe Horace în lupta cu Iwnw. Unul dintre atacatorii Iwnw îl prinsese pe bătrân de gât, pe la spate, iar altul îl izbea cu pumnul în piept. Robert s-a aruncat cu capul înainte asupra celui de-al doilea bărbat, izbindu-l cu aşa forţă, încât acesta a zburat prin aer, aterizând apoi cu trosnet de coaste rupte. Robert i-a mai administrat un pumn în faţă şi omul a încetat să se mai mişte. Cel de-al treilea membru Iwnw, cu încheietura mâinii zdrobită în urma altercaţiei anterioare cu Horace, stătea în genunchi cu capul plecat, repetând iar şi iar o incantaţie, în timp ce-şi ţinea strâns braţul rănit cu mâna nevătămată.

Acum, Horace s-a desprins din strânsoarea şefului Iwnw şi s-a întors cu faţa spre el. Aflat la un metru depărtare, Horace a făcut câţiva paşi în faţă şi a părut a proiecta un val de forţă, ce pornea din pieptul lui. Adversarul lui a zburat în spate izbindu-se de perete şi a căzut cu zgomot, inconştient, fără să fi ridicat măcar

un deget în apărarea lui.

Respirând greu, Horace i-a captat privirea lui Robert şi i-a arătat în direcţia staţiei Grand Central.

— Am încă la mine cheia principală, a şoptit el. Trebuie să plecăm de aici.

Adam zăcea încă nemişcat la pământ, încovoiat. Robert a făcut un pas spre el.

— Lasă-l! i-a ordonat Horace.

Peste câteva minute, Horace şi Robert au ieşit din Gara Grand Central, pe 42nd Street şi au luat-o la dreapta, îndreptându-se spre vest. Timp de un minut, două, nici unul nu a scos o vorbă. Horace şi-a şters cu batista câteva picături de sânge de la colţul gurii.

— Crezi că vor veni după noi?

— Da, dar peste ceva timp. Am fost sigur că amândoi vom fi protejaţi, de vreme ce am asupra mea cheia principală şi aurul roşu pe care ea îl conţine, chiar aşa rudimentar prelucrat cum este el. Sau cel puţin că el va fi ca un scut pentru noi. Fără el, ar fi putut să ne ucidă. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Cum ne-a protejat?

— A amplificat toate forţele psihice din jurul lui. Cu cheia principală în mâna mea, puterile mele s-au multiplicat. Îmi este interzis să-ţi spun cum funcţionează prin jurământ făcut Luminii Perfecte. Lumea, în totalitatea ei, nu deţine încă această cunoaştere, deşi noul accelerator de la CERN poate oferi indicii când va începe să opereze în câţiva ani. Pot spune că aurul roşu rezonează într-un anumit grad, emanând anumite unde armonice care sunt, de asemenea, elemente de armonie în creierul uman.

— Este asemenea cântecului păsărilor? Limba păsărilor?

— Da, dar aceasta este numai o modalitate de a fi trăită armonia.

— Piesa lui Adam vorbea, cu mult timp în urmă, despre un dispozitiv asemănător Ma’rifat’-ului. Dar a spus că existau trei componente.

— Da. Aşa-numita Piatră Filosofală, care este o fuziune între metal şi sticlă cu rezonanţă psihică asemănătoare aurului roşu. Aurul roşu însuşi, care rezonează cu Piatra. Acestea sunt ca nişte componente masculine şi feminine. Apoi cunoaşterea unor anumite aranjamente geometrice care permit acestor materiale să fie aduse în starea de a glisa unele pe altele, ca nişte lentile. De aceea, fiecare dintre chei are o formă geometrică diferită

pentru a reflecta şi a da formă forţelor interne ale Ma'rifat'-ului în diferite feluri, în funcţie de mărimea imaginii cerute într-un anumit moment. Toate astea sunt inutile fără o stare înaltă de purificare spirituală a operatorului. Există o singură excepţie totuşi. Acestea pot fi activate, de asemenea, de o persoană aflată într-o stare disperată de colaps psihic. Continuând să meargă, Horace şi-a înfundat mâna în buzunar, a scos o bucată de hârtie şi i-a dat-o lui Robert. Urma să-ţi trimit asta prin mesaj electronic, dar, din moment ce eşti chiar aici…

Robert a citit ce scria pe bucata de hârtie.

> Nu fi necizelat, urmează cubul
> Vizitează acum Babelul, dacă eşti capabil
> Un ghid nevăzător te conduce la ascunzătoare
> Ca să vezi, deşi eşti orb
> Treci Proba Minţii
> Cota JFD 00 – 19002.
>
> P.S.: Pentru a afla poziţia următoarei ascunzători, triplează literele din obiectul pe care-l cauţi şi scoate păcatele de moarte.

— O cotă, a spus Robert. Ca să obţin o carte de la bibliotecă?

— Da, aşa cred.

Adrenalina lui Robert era la nivel foarte înalt din cauza luptei. Focul alerga încă prin fibrele lui. Se simţea ameţit, parcă-i era şi un pic greaţă. Imaginea lui Adam ghemuit la pământ începea să-l necăjească. Îl lovise foarte puternic.

Au traversat Vanderbilt şi Madison şi au ajuns pe Fifth Avenue. Robert a activat GPS-ul la intersecţie şi acesta a confirmat că Punctul de destinaţie X87 se afla, într-adevăr, în interiorul Bibliotecii Publice a New Yorkului.

— Haide să citim printre lei, a spus Horace, făcând cu ochiul, un lucru necaracteristic pentru el şi ritmându-şi paşii în aşa fel încât să poată traversa 42nd Street şi apoi Fifth Avenue în succesiune imediată.

Robert a observat că bătrânul Horace nu era nici el imun la efectele adrenalinei.

Au urcat treptele din faţă printre „Răbdare" şi „Tărie", cei doi lei care păzeau intrarea în bibliotecă. „Aţi ajuns la destinaţie" a apărut pe ecranul Quad-ului când au poposit în vârful scării. I-a

citit din nou indiciul lui Horace.

Au intrat în holul mare al bibliotecii, trecând prin controlul obişnuit de securitate şi au urcat pe scări, la etajul al treilea.

— Ce-i cu ghidul nevăzător? Mie îmi aduce aminte de Terri.

— Da. Trebuie. Trebuie să o ajutăm, Robert. Sărmana femeie! Ai auzit vreodată de un personaj pe nume Tiresias? El este la originea baghetei magice purtate de Hermes sau Mercur, ştii asta. Caduceul, cum i se spune. Un baston înaripat cu doi şerpi care se încolăcesc în jurul lui. Sunt câteva reprezentări ale acestuia pe basoreliefurile exterioare; ar fi trebuit să ţi le arăt.

— Mi le arăţi când ieşim. Aşadar, căutăm o carte despre Tiresias.

— Nu chiar. Căutăm o carte a cuiva asemănător cu Tiresias, cred eu. Un fost bibliotecar orb, care a văzut mai departe decât mulţi alţii. Din Buenos Aires.

Au intrat în sala cataloagelor şi au notat cota din indiciu pe o cartelă de comandă, cu unul dintre creioanele boante puse la dispoziţie.

— Mă tem că nu putem scrie un titlu, i-a spus Horace bibliotecarului. Este parte a unei curse de căutare a unor chei.

— Doi într-o singură zi, a spus bibliotecarul. Este în regulă. Ni se întâmplă tot timpul.

— A mai căutat cineva aceeaşi cotă? a întrebat scurt Horace.

— Nu aş putea spune.

— Vă amintiţi persoana? Sau persoanele?

— Uau. Vă luaţi jocul foarte în serios. O femeie de cam patruzeci de ani? Cu ochi frumoşi, albaştri.

Li s-a dat un număr format din trei cifre şi au intrat în sala principală de lectură, care era magnifică. Rânduri-rânduri de cititori stăteau concentraţi la mesele de lectură din stejar, sub tavanul luminiscent cu picturi *trompe-l'oeil* reprezentând cerul deschis. O săgeată care arăta spre dreapta, în direcţia Sălii Nord, indica locul de punere la dispoziţie a cărţilor cu numerele de ordine impare; cărţile pentru numerele de ordine pare erau puse la dispoziţie în Sala Sud. O zonă destinată angajaţilor separa cele două săli, servind ca punct de distribuţie pentru volumele aduse de oriunde de pe rafturile bibliotecii, care însumau 144 de kilometri lungime.

— Nu folosim numerele de ordin impare, nu suntem niciodată atât de aglomeraţi, a spus bibliotecarul, conducându-i spre stânga. Aveţi un permis de acces?

Horace l-a asigurat că aveau.

S-au aşezat şi au aşteptat să fie afişat pe tabela electronică numărul lor de ordine, 542.

Cartea a venit în mai puţin de zece minute. Horace a luat-o. Era un volum subţire, cu copertă maro, tare, utilizată de bibliotecă pentru a proteja coperta originală mai delicată, în culorile verde, roşu şi negru. *Ficciones,* de Jorge Luis Borges, în traducere engleză.

La pagina 46 era povestirea „Biblioteca lui Babel”. Robert a citit: „Universul pe care ceilalţi îl numesc Biblioteca constă într-un număr indefinit şi poate infinit de galerii hexagonale, cu imense coloane de aer între ele, înconjurate de balustrade foarte joase”. Cartea descria o bibliotecă înfricoşătoare, nesfârşită, care avea în ea un număr infinit de cărţi şi viaţa celor care lucrau în ea. „De la fiecare hexagon, pot fi văzute etajele de deasupra şi de dedesubt: ele continuă aşa la infinit… Prin ele trece o scară în spirală, care merge în jos şi în sus la distanţe foarte mari… Biblioteca este o sferă, al cărui centru este în oricare dintre hexagoane şi a cărei circumferinţă nu poate fi atinsă.”

— După ce-am citit asta, simt nevoia de o băutură, Horace.

— De câte litere vorbeşte?

A citit până a aflat şi a răspuns:

— Douăzeci şi două. Toate cărţile din biblioteca lui Babel sunt scrise cu douăzeci şi două de litere, un punct, o virgulă şi un spaţiu.

— Înmulţite cu 3 dau 66. Scădem Şapte Păcate Capitale. Rămân 59. Punctul 59 de pe traseu.

— Eu credeam că astăzi reperul este Steaua lui David, nu un hexagon.

— Steaua lui David este un simbol venerat nu numai în tradiţia iudaică. Semnul lui Vishnu. Scutul lui David. În Islam, se spune că Solomon a folosit-o pentru a captura djini. Steaua cu şase colţuri produce un hexagon şi viceversa. Sunt acelaşi lucru. Dacă vrei să vezi o stea, îţi voi arăta unde există una, chiar afară. Dar mai întâi trebuie să analizăm mai bine această carte. Trebuie să existe ceva ataşat la ea.

Au examinat volumul pe rând, pagină cu pagină.

Pe interiorul celei de-a doua coperte, Robert a remarcat o pată, ca şi cum de acolo s-ar fi desprins o bucată de bandă adezivă.

Pe faţa lui Horace a trecut o expresie de resemnare.

— Aici a fost prins ceva. Mă tem că am venit prea târziu. Cea care l-a luat este Katherine.

Au returnat cartea şi au părăsit clădirea ieşind tot pe intrarea principală. Horace l-a condus la capătul dinspre nord al terasei bibliotecii şi i-a indicat să privească spre nord-est, unde se afla 43rd Street.

— Acolo a fost cea mai mare sinagogă din lume, Templul Emanu-El, din 1868 până în 1927. Două turnuri maure. Foarte frumoase. Congregaţia s-a mutat în partea de sud a oraşului. Noua lor sinagogă este tot cea mai mare din lume. Mult timp, până în 1911, privind încoace dinspre sinagogă, nu vedeai această bibliotecă, ci un masiv zid de piatră neoegiptean, înalt de 17 metri. Acesta era un rezervor uriaş de apă pentru Manhattan. Lumea se plimba pe el. Îmi pare rău că nu mai există.

— Vreau să ajungem la următorul punct de pe traseu. Trebuie să văd ce urmează.

Quad-ul a indicat că Punctul de destinaţie 059 era lângă intrarea în Tunelul Lincoln, la mai puţin de un kilometru jumătate.

— Avem la dispoziţie cinci minute, a spus Horace. Trebuie să-ţi umplu mintea cu informaţii care să o alimenteze.

L-a condus pe Robert în jos pe scările de la capătul de nord al terasei şi i-a arătat caduceele sculptate frumos în postament, la bază, pe fiecare latură.

— Ai dreptate să spui că suntem pe o coloană vertebrală, a spus el. Asta merge aproape exact de-a lungul lui Fifth Avenue. În anii ’20, înainte să fie instalat un semafor, aici erau turnuri pentru trafic, care dirijau vehiculele dinspre Washington Square Park de-a lungul lui Fifth Avenue până la 57th Street. Turnurile erau făcute din bronz, cu un design deosebit, în stil egiptean. Erau frumoase. Totul a dispărut acum, dar eu am nişte imagini cu ele. Aminteşte-mi să ţi le arăt.

Au dat ocol prin faţa bibliotecii şi au luat-o spre stânga, pe 40th Street. Horace s-a întors spre Bryant Park, pe cealaltă parte a grilajului vopsit, ca şi clădirea American Radiator, de pe partea opusă, cu negru şi auriu.

— Uite ce peluză frumoasă, Robert. Ce vezi?

— Văd cum se plimbă oamenii, bucurându-se de soare. Ce ar trebui să văd?

— Eu văd 64 de kilometri de rafturi cu cărţi aflate la o

adâncime de 2 metri sub peluză, unite printr-un tunel cu biblioteca din care tocmai am ieşit. Văd un palat de cristal octogonal, cu cupolă, construit pentru marea Expoziţie din 1853, în parcul lipit de rezervorul monumental. Îl văd pe tânărul Mark Twain vizitându-l. Văd palatul arzând într-un incendiu înspăimântător. Văd un bărbat gârbovit, slab ca o scândură, înaintat în vârstă, pe nume Tesla, hrănind cu blândeţe porumbeii în parc, uitat şi singur, visând la un sistem de energie şi de radio mondial, pe care nimeni nu îl va construi. Văd trupele generalului George Washington în retragere din faţa britanicilor, traversând zona parcului. Văd un mort fară o leţcaie, ars pe terenul unui olar.

— Horace, a fost o întâmplare faptul că noi doi ne-am întâlnit în timp ce mă plimbam prin oraş?

— Când elevul este pregătit, îşi face apariţia şi profesorul.

— Îmi explodează capul. Te rog, opreşte acum totul.

— Nu există această posibilitate. Nimic nu mai poate fi oprit.

— Vei merge împreună cu mine la următorul punct din traseu.

— Consideră-mă garda ta de corp, a spus Horace, pipăindu-şi buzunarul de la haină.

Au mers pe 39th Street şi au luat un taxi spre vest, până la intersecţia cu Tenth Avenue.

Când au coborât, Quad-ul avea semnal şi a anunţat: „Aţi ajuns la destinaţie”. Horace a citit indiciul corespunzător acestei destinaţii:

> Un turn de lumină are cheia la problema ta
> O vrajă marchează locul, pregătit sau nu
> Pentru a învinge noaptea, caută vederea ochiului interior
> Urcă spirala
> Ca să treci Proba Minţii.

Turn de lumină.

— Îl văd, a spus aproape imediat Horace.

A arătat spre limba de asfalt care cobora spre gura Tunelului Lincoln. Patrulau mai mulţi poliţişti ca de obicei, din cauza Convenţiei. Traficul de după-amiază nu era prea aglomerat.

Pe fiecare parte a intrării tunelului se înălţau turnurile art deco ca nişte turnuri de transmisie radio stilizate, care aveau în vârf reflectoare puternice. Acestea i-au amintit lui Robert de pistoalele cu raze din era Flash Gordon a science-fiction-ului. Prin

centrul lor urca o scară în spirală.

— Observi, sunt şase platforme.

— Nu poţi fi serios dacă sugerezi să urcăm acolo sus?

— Nu, nu noi. Numai tu.

Robert a luat-o pe 39th Street, pe latura sudică a intrării în tunel, de unde turnul părea mai uşor de abordat.

— Acesta este turnul cel mai apropiat de destinaţie, a spus el.

— Urcă.

Horace i-a dat lui Robert o bandană.

— Pune-ţi asta pe faţă.

— Eşti nebun? Vom fi arestaţi amândoi.

— Nu. Numai tu. Vraja *hex* marchează locul. Vraja *hex* şi sex, amândouă însemnând *six,* şase. Ascunzătoarea este pe platforma din vârf, sunt sigur de asta. Avem nevoie de cheie. Ea va fi parte a unui hexagon sau a unui Sigiliu al lui Solomon. Du-te.

— Horace…

Bătrânul l-a fulgerat cu privirea.

— Dacă ceva nu funcţionează cum trebuie, ne întâlnim la Market Dinner, la intersecţia străzilor 43 şi 11. Cum se poate să nu ai încredere în mine? Du-te!

Turnurile erau aşezate pe un soclu de cărămidă, care se înălţa până deasupra capului său.

— Atunci dă-mi o mână de ajutor. Susţine-mă ca să pot urca.

Horace şi-a împreunat degetele şi a format un căuş pe care Robert să pună piciorul. L-a împins pe Robert în sus cu o forţă remarcabilă, în timp ce acesta se căţăra. Apoi s-a îndepărtat nonşalant.

Sus pe soclu, Robert s-a urcat mai departe până la platforma de la bază, a intrat în interiorul turnului şi a început să urce scara în spirală. În orice moment se aştepta să audă claxoane, sirene, zgomot de pistoale. Continua să urce trecând de fiecare platformă, de-a lungul scării în spirală care se răsucea ca benzile de ADN. Era ca şi cum s-ar fi căţărat pe una dintre scările care unea etajele hexagonale din istoria lui Borges.

— Nu-mi vine să cred şi-a spus el cu voce tare. Sunt în „Biblioteca din Babel”.

Când a ajuns la ultima platformă, a ieşit din casa scării şi a privit în jur. Nimic. Plăci de metal nituite, cabluri groase, negre. Imaginea Manhattanului era uluitoare.

Părea că el ar putea urca la un nivel superior, pe o scară

mobilă, acolo unde erau montate reflectoarele. A urcat cu grijă şi şi-a vârât capul prin gaura din platformă. Chiar în faţa ochilor lui, lipită de unul dintre pilonii de metal, era o carcasă de film, într-o pungă de plastic sigilată. Întinzându-şi braţul, a luat-o şi a pus-o în buzunar.

În acel moment a auzit vocea primului poliţist prin megafoanele maşinii de poliţie.

— Stai! Nu te mişca. Rămâi unde te afli. Rămâi pe loc. Arată-ţi încet mâinile.

Katherine a văzut totul.

A fixat telescopul asupra lui Robert, aţintindu-l pe fruntea acestuia, în timp ce el se strecura afară din vârful turnului ca să-şi arate mâinile poliţiei. Distanţa era de 228,6 metri. Trebuia să tragă o dată, cel mult de două ori. Trecuse mult timp de la cursul de specializare. Trebuia să folosească lumina laser. S-a întins ca să răsucească butonul de pornire a luminii.

Robert privea în jos, înclinându-şi bustul în afara turnului.

Poliţiştii formaseră un cerc în jurul turnului. Un ofiţer stătea în maşina de poliţie cu megafonul în mână. Horace se făcuse nevăzut.

Robert şi-a desfăcut larg braţele pentru a-şi arăta mâinile. Pentru numele lui Dumnezeu, ce va urma? Brusc a văzut o lumină multicoloră. Mijlocul frunţii a simţit practic lumina. Şi-a închis ochii, dar a continuat să vadă.

Timpul s-a oprit. El s-a retras în spatele ochilor, în spatele minţii, într-un loc în care, pentru o clipă, nu a văzut nimic altceva decât forme peste forme de lumină, curgând şiroaie ca ploaia din cer, separându-se şi intersectându-se şi ondulându-se în culori pe care el nu le mai văzuse. Era ploaia lumii, o ploaie nefiltrată, o ploaie de lumină fuzionând în materie şi în afara ei şi răsucindu-se şi arcuindu-se, iar el era doar un pliu în ea, un vârtej, un înotător în marea din care era pur şi simplu făcut.

„Deasupra, ca şi dedesubt; înăuntru, ca şi afară.”

A văzut o parte a minţii lui filtrând un şuvoi de vibraţii şi de lumină, materia schimbătoare a universului nici undă, nici particulă, ci amândouă şi nici una. Şi-a văzut mintea construind o reprezentare a lumii, o selecţie adaptată nevoilor de supravieţuire, o lucrare rudimentară.

„Mintea este constructorul”

A văzut făcându-se lumea în fiecare zi. În fiecare clipă.

A văzut cicluri nesfârşite de purificare şi de evoluţie.

A deschis ochii. A văzut că era atât liber, cât şi predestinat, că el dorise şi alesese tot ce i se întâmplase, că sarcina lui fusese să înveţe de ce crease această viaţă, aceste evenimente, pentru sine însuşi.

S-a resemnat, gata pentru orice va urma.

Katherine a văzut punctul roşu dansând în jurul capului lui Robert şi fixându-se pe sprânceana lui. A ţinut cătarea armei spre el, inspirând adânc, spunând o rugăciune tăcută pentru sine, pentru a se linişti.

Robert l-a văzut pe ofiţerul în vârstă vorbindu-le celorlalţi, arătând spre maşină şi în sus, spre el. Era un joc mut mimând împotrivirea, dojana, respectul. Apoi brusc toţi s-au oprit şi au privit în sus, la Robert. A putut vedea că au devenit brusc alarmaţi, tot grupul.

Ofiţerul de poliţie a vorbit agitat în staţie.

Katherine şi-a dat seama că văzuseră punctul de lumină laser. Încercau să afle prin staţie dacă era unul de-al lor sau un lunetist solitar. Apoi şi-au dat seama că unul dintre trăgătorii lor de elită nu răspundea la apelul radio. Le acordase un minut în plus să facă asta. Apoi va trebui să se mişte foarte repede.

Robert i-a văzut pe poliţişti ocupându-şi nervos poziţiile în care erau protejaţi mai bine. Doi au început să-i facă gesturi, indicându-i să coboare.

Apoi a bubuit o voce în megafonul din maşina poliţiei:

— Domnule, coboară încet şi calm. Coboară.

A început să coboare scara în spirală. Katherine şi-a schimbat ţinta spre poliţiştii de jos.

— Bun băiat, Robert. Continuă să te mişti.

Şi-a poziţionat punctul de laser pe pieptul poliţistului, menţinându-l acolo destul de mult timp astfel încât comandantul să-l remarce, apoi l-a mutat pe fruntea poliţistului exact în momentul în care Robert a ajuns la baza turnului. L-a văzut pe Robert sărind în stradă, exact când poliţiştii au fugit care încotro pentru a se ascunde de ea.

— Iată-te, puişor.

Apoi în sufletul lui Katherine s-a strecurat o umbră. Şi-a îndreptat laserul din nou spre capul lui Robert. Ea nimerea din prima.

— Te iubesc, Robert, a şoptit ea.

A fixat ţinta. Apoi a expirat şi, între două bătăi de inimă, a apăsat uşor pe trăgaci.

Robert a privit în sus spre lunetă şi apoi timpul s-a oprit. Mintea lui a urmărit traiectoria glonţului şi a ştiut că la celălalt capăt se afla Katherine şi a simţit în mintea ei umbra înfricoşătoare a Iwnw.

Spre el venea un glonţ şi el nu se putea mişca. Îl vedea venind, îngheţat într-o rotire incompletă, o sclipire în aer şi apoi alte minţi care încercau să ajungă la mintea lui. L-a simţit pe Adam şi, în spatele lui, Frăţia Iwnw. L-a simţit pe Horace. *Apleacă-ţi capul spre dreapta. Apleacă-ţi capul spre stânga. Priveşte în sus. Priveşte în jos.* O presiune în cap, care-l forţa să se mişte încolo şi-ncoace, care-l paraliza, pentru că fiecare se lupta să-i mişte capul cu un centimetru în altă direcţie.

L-a simţit pe Horace eşuând, încercând cu disperare să blocheze intenţia criminală a Iwnw prin durerea sinceră a lui Adam. A văzut cât de serios îl rănise el pe Adam. Sângele lui pompa în interior, sângera de moarte, având o hemoragie internă. Robert a văzut sângele acumulându-se, ţesuturile umflându-se. Strânsoarea lui Horace slăbea, epuizat fiind de lupta cu Iwnw din Grand Central şi acum Robert îşi simţea capul mişcându-i-se împotriva voinţei lui, în jos şi spre dreapta, în calea glonţului…

Adam trecuse sau nu de cealaltă parte? Mai juca încă jocul dublu? Robert simţea că el pierduse controlul în favoarea Frăţiei Iwnw. Le permitea să se hrănească din Katherine prin intermediul lui. Încerca să-l forţeze pe Robert să stea în calea glonţului. Era duşmanul lui. Devenise duşmanul. Doamne Dumnezeule!

Robert nu-l putea lăsa să moară. Adam pierdea sânge. Dacă ar reuşi să menţină echilibrul între forţe, care încercau să-i încline capul într-o parte sau alta şi asta timp de câteva clipe, Adam ar muri şi Iwnw ar pierde poarta de intrare prin el. S-a întins cu mintea până la Adam. Putea chiar accelera sângerarea.

Adam Hale. Fratele pe care şi-ar fi dorit să-l aibă. Aiuritul, nebunul, adorabilul Adam. Lui Robert nu-i venea să creadă că binele s-a pierdut.

Bazându-se pe puterile extrase din pământ, apă, foc şi aer, eter şi minte, Robert s-a uitat la Adam şi a închis rana internă. A

oprit sângerarea şi a restabilit funcţiile vitale ale organismului. Apoi, cu o explozie de lumină mentală arzătoare, i-a alungat pe Adam şi Iwnw din conştiinţa lui şi şi-a răsucit capul în sus şi spre stânga cu un milimetru.

Robert a auzit şuieratul unei viespi furioase şi a simţit unda de şoc a glonţului când i-a zgâriat pielea de pe frunte. Parbrizul unei maşini goale, aflată la 10 metri de poliţişti s-a făcut ţăndări şi ecoul a răsunat printre clădiri. Poliţiştii şi-au părăsit poziţiile. Robert a luat-o la fugă.

Katherine a simţit cum din ea se ridică o umbră. A mai tras două focuri în succesiune rapidă, pentru a acoperi retragerea lui Robert, împuşcând încă două maşini de poliţie în cauciucuri. L-a văzut pe Robert scoţându-şi bandana de pe faţă şi dispărând după colţ. Apoi a pus în operă propriul ei plan de scăpare, trei minute mai târziu apărând în stradă, în costum de birou, calmă şi zâmbitoare.

Horace aştepta într-un separeu, la cină, cu faţa albă din cauza socului, când a intrat Robert cu o batistă la frunte pentru a-şi masca rana însângerată. Aproape incapabil să scoată o vorbă, acesta s-a aşezat şi a început să tremure.

— Te-am pierdut. Te-ai salvat singur. Îmi pare foarte rău, a spus Horace.

S-au scurs multe minute fără un alt cuvânt.

Robert a pus pe masă, între ei doi, un fragment roşu-arămiu din sticlă metalică, parte a unui hexagon. A inspirat adânc. A încercat să-şi calmeze mintea.

— Designul acestor chei este vechi de sute de ani, a spus Horace. Poate mai mult de-atât. Este deosebit. Hexagonul reprezentat complet va arăta o stea cu şase colţuri, formând un alt hexagon în centrul ei. În interiorul acestei forme, o altă Stea a lui David şi aşa mai departe, fiecare cuprinsă în cealaltă până la un grad rar de atins al detaliului.

— Horace, te simţi în siguranţă aici? N-ar trebui să plecăm?

Acum, sirenele de poliţie răsunau în stradă.

Horace a închis ochii.

— Mai avem câteva minute.

— L-am vindecat. L-am vindecat pe Adam.

Horace l-a privit pe Robert adânc în ochi.

— Ai făcut bine.

— Poate fi încă salvat. Mai există încă bine în el, chiar dacă nu-l vede el. Nu l-am putut ucide.

— A fost duşmanul tău şi tu l-ai vindecat.

— A fost.

— Capacităţile tale devin mai puternice decât ale lui Adam, mai mari decât ale mele.

— Nu.

— Mai este cineva care are nevoie de vindecare. Cineva căruia îi este teribil de frică.

— Terri.

— Spune-mi, când aţi fost la monumentul dedicat generalului Worth, ţi-a spus Adam ceva care ţi-a rămas întipărit în minte?

— Ei, tot vorbea despre cele două clădiri Metropolitan Life din Madison Square Park. Nu mi-am putut da seama de ce. Îi place de multe ori să vorbească aluziv, dar era ciudat.

— Voia să implanteze o expresie în mintea ta. Ce a spus el exact.

— MetLife. Spunea întruna MetLife.

— Şi tu ce concluzie ai tras din asta?

— Mă tem că n-am înţeles mare lucru.

— Ţi-a spus unde se ascunde Terri. Ţi-a spus-o ascunzând lucrul acesta chiar şi de el însuşi.

— Poftim?

— L-a pronunţat normal? MetLife? Ce a *spus* de fapt?

— De fapt, a pronunţat cuvântul în mod ciudat. Ca şi cum ar fi avut un impediment. F semăna mai mult a S. La început, am crezut că era din cauza telefonului, dar sunetul părea foarte accentuat. Foarte ciudat.

— Deci, rezolvă problema.

— MetLice… O enigmă atât de simplă, a spus el. A spus asta de două ori. O enigmă atât de simplă MetLice.

— Aşa că?

— Metalice, aşa de simplu…

— Opreşte-te aici. Este o enigmă legată de aceste litere. Care a fost contextul? Despre ce altceva a mai vorbit atunci?

— Hmm… a menţionat un sex-club, ca să fiu cinstit.

— Ce nume a spus că are?

— Nici unul.

— Foarte bine. Foloseşte-ţi mintea Robert. El îţi comunica ceva, în limbajul minţii complete.

— Deci, o viaţă simplă…

— Continuă. Scrie pe hârtie dacă trebuie.

Robert a scris litere pe un carneţel, combinându-le diferit în mintea lui.

Boîte a malice, Doamne Dumnezeule! Este aproape o anagramă perfectă a cuvintelor *boîte a malice.*

— Şi *boîte* în franceză înseamnă club de noapte, cred. Sau loc de muncă?

— Da.

— Acolo este locul în care ea se ascunde. Un asemenea stabiliment, cu acest nume, unde ea se poate să fi lucrat sau pe care se poate să-l fi frecventat. Poate că el va fi reuşit să protejeze această informaţie, dar nu mult timp, în special de el însuşi. Şi-a evitat chiar propria minte conştientă, pentru a-ţi spune acest lucru ţie. Trebuie s-o găseşti cât de curând posibil.

Robert a căutat variante ale numelui clubului pe Quad, neajungând la nici un răspuns. A încercat cu un alt motor de căutare. Nimic.

— Unele dintre aceste locuri sunt publice, deşi discrete, dar adresa altora este comunicată din gură-n gură, cred, a spus Horace. Chiar şi *New York Times* a scris despre lucrul acesta.

Robert şi-a stors mintea în căutarea vreunui indiciu pe care i-l dăduse Terri, care să-l poată ajuta. În cele din urmă, a sunat o cunoştinţă de-a lui, liber-profesionist, pentru *Time Out* şi alte câteva publicaţii, ocazional şi pentru GBN, care scria despre viaţa de noapte.

— Matt, trebuie să-ţi pun o întrebare cam delicată. Este foarte urgent să aflu răspunsul şi asta cere mare discreţie.

Matt i-a răspuns că nu auzise niciodată despre La Boîte a Malice, dar că va face nişte investigaţii.

Horace i-a scris ceva lui Robert pe un şerveţel. „Are nevoie de bani?” Robert a scuturat din cap. Matt fie că te plăcea şi te servea, fie nu.

— Matt, ar fi ideal să mă suni în următoarele zece minute.

Robert şi-a privit o clipă bătrânul prieten.

— Horace, tu nu mănânci? Nu cred că te-am văzut vreodată mâncând.

— La vârsta mea ai grijă ce introduci în sistem. Haide să ne mutăm de-aici în alt local.

Urmând o rută sinuoasă, s-au mutat în alt restaurant, la câteva străzi mai departe de scena împuşcăturilor, Robert a auzit sirenele poliţiei sunând în depărtare, în apropierea localului unde

stătuseră ei.

Matt l-a sunat după 15 minute, chiar în momentul în care el şi Horace se aşezau la o masă.

La Boîte a Malice nu era nici sex-club, nici o firmă organizatoare de petreceri, care se mută de la o proprietate privată la alta, cum îşi imaginase el. Era ceva de foarte mare ţinută, extrem de discret şi foarte scump: o agenţie de consultanţă, ţinută de o femeie, despre care se spunea că oferă servicii inspirate pentru rezolvarea oricărei probleme, folosind mijloace ce evoluează între psihic şi sexual, cu un marcant simţ al umorului. În acest sens, numele ar putea fi cu uşurinţă tradus în engleză prin Mischief House sau chiar Trick's'R'Us[13]. Matt spunea că are o reputaţie foarte ciudată, grozavă şi, în acelaşi timp, înspăimântătoare, lumea vorbeşte despre ea ca şi cum ar fi o legendă urbană. Nu angajează decât vrăjitoare, aşa se spune. Şi nimeni, *niciodată,* nu se încurcă cu ele, i-a spus Robert lui Horace.

— Ţi-a dat numele femeii care o administrează? Vreo cale de a intra în legătură cu ele? Sau te contactează ele? a adăugat Horace cu un zâmbet.

— Este genul de firmă despre care Adam ar şti. Matt avea un număr de telefon, dar nici o adresă.

Horace a scos din buzunar harta New Yorkului cu Copacul Vieţii schiţat pe ea şi a întins-o pe masă.

— Ai ceva ce a purtat Terri? Ceva, orice, de care ea este ataşată sau pe care l-a purtat pe piele?

Robert a ezitat. Apoi a scos un lănţişor pe care-l purta la încheietura mâinii. Era lănţişorul pe care îl avusese ea la gât în ziua în care făcuseră dragoste. L-a simţit cald în mâna lui.

— Acesta-i lănţişorul pe care era prinsă a doua cheie.

Horace l-a luat cu vârful degetelor şi a închis ochii. A stat perfect nemişcat, respirând adânc, mai mult de un minut. Fără să deschidă ochii, l-a rugat pe Robert să scrie pe o hârtie numărul de telefon de la Boîte a Malice şi să i-l dea. Şi-a presat palma pe bucata de hârtie, ţinând în acelaşi timp, bine strâns între degete, lănţişorul.

— Obiectele personale au rezonanţă, a spus el. Cu aurul roşu de la mine, aş putea găsi rezonanţa cu aceeaşi lungime de undă. Ai idee unde locuieşte în mod obişnuit Terri?

— Mi-a spus că Adam o numea Târfa Roşie.

---

[13] Casa poznelor, Farsele suntem noi (în limba engleză în orig.).

Horace s-a concentrat mai tare.

— Nu este în Brooklyn. După alt minut de concentrare intensă, a făcut o grimasă. I-am găsit frica… Şi durerea. Sună la numărul ăla.

Robert a format numărul şi a auzit telefonul sunând. După şase apeluri s-a declanşat robotul. Dar nu s-a auzit nici o voce care să ofere numele firmei sau să confirme numărul.

Robert a închis.

— Terri se află unde este acest telefon, a spus Horace. Apelul nostru a făcut-o să sară la telefon când acesta a sunat. I-a fost frică, apoi a fost intrigată. Acum a pus un zid între noi. I-a fost frică să răspundă, deşi îşi dorea foarte tare să o facă. Sun-o din nou. Spune că eşti tu şi roag-o să te sune. Spune-i că eşti cu mine. Mă cunoaşte.

Robert a sunat-o. L-a văzut pe Horace crispându-se din nou.

Când receptorul a fost ridicat la celălalt capăt, Robert a vorbit:

— Terii, draga mea, sunt eu, Robert. Sunt cu Horace. Te putem ajuta. Te putem proteja. Avem nevoie de cooperarea ta. Te rog, răspunde.

Nu s-a întâmplat nimic. Robert a aşteptat până legătura s-a întrerupt de la sine.

— Trebuie să o luăm în dreapta, a spus Horace.

Quad-ul a sunat în momentul în care ei traversau Seventh Avenue.

— Robert, stai departe de mine. Este prea periculos.

— Te putem proteja.

— Nu te poţi proteja împotriva lor.

— Lasă-ne să te ajutăm.

— Mă ajută femeile de aici.

— Terii, ştiu că eşti însărcinată.

Ea a început să plângă.

— Nu există scăpare… nu pentru mine.

— Ba există, dacă te ajutăm noi. Spune-mi unde te găsim.

— Unde sunteţi?

— La intersecţia străzilor 44 şi 7.

Ea a tăcut un timp care a părut secole.

— Mossman Lock Collection, la General Society, la intersecţia dintre 44th Street şi Fifth Avenue, la 15 minute de mers.

Societatea Generală de Mecanică şi Comerţ fondată la New York, în 1785, când britanicii plecaseră de numai doi ani şi

Constituţia SUA mai avea de aşteptat încă patru ani pentru a fi adoptată, se afla într-o bijuterie de clădire.

Robert şi Horace, respirând precipitat din cauza mersului alert, au ieşit din liftul cu uşă de bronz pe un coridor lambrisat cu lemn de esenţă tare, aflat la etajul întâi, care ocolea elegant spaţiul sălii tăcute de lectură de dedesubt. Biblioteca era scăldată în lumină de la luminatorul ce-ţi lua răsuflarea, aflat la trei etaje deasupra. De tavan atârnau candelabre mari, prinse cu lanţuri, care păreau nişte lilieci zburători. Robert şi Horace au înaintat de-a lungul balustradei de aramă, spre stânga şi au ajuns la o sală cu vitrine, aranjate de-a lungul pereţilor.

Terri nu era acolo.

Vitrinele conţineau o impresionantă colecţie de lacăte şi chei, cele mai multe dintre ele de o complexitate năucitoare. Oriunde se uita, Robert vedea o orgie de instrumente de precizie din aramă şi argint lustruite. Erau încuietori cu cronometru, lacăte cu chei fascinante, încuietori combinate, lacăte cu cilindri etc. Pe plăcuţa unuia scria „lacăt foarte complicat”. Chei masive din fier şi lacăte cu cartuşe ornate din perioada Renaşterii erau expuse lângă piese excepţionale din secolul al XIX-lea şi de la începutul secolului XX, care arătau ca nişte dispozitive de spart coduri, cu tobe numerotate, roţi în formă de stea şi cilindri cu caneluri.

Horace l-a chemat lângă el, cu ochii strălucitori şi i-a arătat, într-o linişte înfiorată, nişte instrumente făcute din lemn, care aveau nişte părţi ce arătau ca nişte periuţe din lemn. Aceasta este o încuietoare egipteană din lemn vechi de aproximativ 4 000 de ani, scria pe plăcuţă. Prezintă un cilindru şi zimţi. Acest principiu mecanic a fost dezvoltat de Linus Yale Senior pentru uzul modern.

În capătul îndepărtat al încăperii se afla un seif metalic negru, înalt de aproape 2 metri, cu un text scris cu litere galbene-aurii. Lângă el se afla o casă de bani din fier negru, nituită. Mintea lui Robert a fost cuprinsă de o durere bruscă, atunci când ochii lui s-au oprit asupra casei de bani. Şi-a amintit de clopotul crăpat, prins cu nituri negre, de la Biserica Sf. Marcu. *Mary fat Mary fat Mary fat Mary.* Vedea fulgere colorate în albastru şi violet şi galben. În minte îi veneau modele cu zigzaguri ca arcele parabolice de la clădirea Chrysler răsucindu-se în forme geometrice diverse. Apoi totul a devenit negru. Niturile grele de la casa de bani îl determinaseră să facă un lanţ de asocieri terifiante, care au sfârşit într-o singură imagine: o fotografie pe

care o văzuse pe când era copil: o fotografie a bombei atomice. Nituri groase pe metal negru. Fat Man, Mary *(Fat Mary) Ma'rifat'.* Şi cuvintele citate de către Robert Oppenheimer, şeful Proiectului Manhattan, când a descris imaginea primei expoziţii atomice: „Eu devin moarte, distrugătorul lumii".

S-a tras un pas înapoi uluit şi s-a răsucit pe loc.

— Horace?

În faţa lui stătea o siluetă din lumină gri pe fond negru, radiind unde negre-albăstrui.

A clipit din ochi şi a scuturat din cap. Auzul i s-a deformat şi i-a slăbit. Simţurile lui obişnuite erau copleşite şi reduse la tăcere. Simţea cum energia i se scurgea din corp.

— Nu mai văd, a şoptit el. Este aproape. Detonarea este aproape. Dacă nu o putem opri...

Apoi totul s-a stabilizat treptat şi griurile s-au estompat, transformându-se în alb.

Şi a văzut că în faţa lui stătea Terii, ţinându-l de mână pe Horace.

După ce au ieşit din clădire, Horace a chemat un taxi.

— Haideţi la mine în apartament. Pot avea grijă de voi mai bine acolo.

Terri s-a uitat trist la Horace.

— Unde stai? Întotdeauna mi-am pus această întrebare.

— Într-o clădire căreia i se spunea Level Club, în Upper West Side. Lângă statuia lui Verdi.

— De ce i se spune aşa?

— A fost construită de francmasoni pentru a-i găzdui pe vizitatorii din toată lumea. Afacerea a dat însă faliment. Clădirea a avut câţiva ani foarte duri. În cele din urmă a fost salvată şi restaurată. Eu nu sunt mason, dar unele trăsături ale clădirii au o mare rezonanţă pentru mine. Unii spun chiar că este cel mai ambiţios efort făcut vreodată pentru reconstruirea Templului regelui Solomon.

— Acum chiar că vreau să o văd.

— Robert, înainte de a pleca, uită-te acolo! a adăugat Horace.

Chiar lângă intrare, clădirea era ornamentată cu un braţ musculos din fier, în tehnica basoreliefului, braţ care ţinea în mână un ciocan.

— Ţine minte, a mai spus Horace.

După ce Horace i-a pansat rana de la frunte şi i-a examinat ochii, Robert s-a ridicat nerăbdător de pe canapea.

— Ce altceva s-a mai întâmplat în Ziua Marii Pene de Curent?

Horace i-a aruncat o privire lui Terii.

— Bănuiesc că în acea zi s-a întâmplat totul, a spus el. Tot ce s-a întâmplat îşi are începutul în acea zi.

Robert s-a încruntat. Abia îşi putea ţine ochii deschişi; tot corpul era parcă făcut din plumb şi totuşi nu-şi putea domoli mintea.

— Povesteşte-mi.

Cea care a vorbit a fost Terri:

— Eu nu am văzut totul. Adam a fost copleşit de o frică paralizantă. Dar, chiar şi aşa, s-a dus acolo.

— Începe cu începutul, a spus Robert. M-am săturat să tot vorbim pe lângă subiect.

— Eu cunosc numai o parte din evenimente, a spus Terri. Adam va avea şi alte lucruri să-ţi spună.

— Continuă.

— Între altele, aşa cum ţi-am spus, a fost ziua în care mi-am pierdut vederea.

14 august 2003: Ziua Marii Pene de Curent

Terri a ajuns la apartamentul din clădirea de pe Greenwich Street, la Charles, cu puţin înainte de 10 dimineaţa, ora întâlnirii.

Cum mai avea câteva minute de pierdut, a traversat strada, îndreptându-se spre căsuţa albă, acoperită cu şindrilă, aflată în diagonală cu clădirea pentru clienţi. Semăna cu ceva ce ea văzuse în copilărie, într-o carte de poveşti, cu mult timp în urmă. Fără o formă regulată şi neliniar.

Promitea să fie o slujbă frumoasă. Clientul, de origine aristocratică şi având în jur de patruzeci de ani, britanic, contactase La Boîte a Malice solicitând pe cineva cu talente foarte specializate pentru a-l ajuta să scape de problema lui. Terri avea cea mai bună calificare. Conform obiceiului, agenţia adunase date despre client şi-i trimisese lui Terri o notă informativă. Depindea numai de ea dacă accepta sau nu.

Când el a deschis uşa, primul ei gând a fost că zâmbetul lui era neaşteptat de încântător; al doilea gând a fost că el avea nişte ochi magnetici. Clientul, care se recomandase cu numele

Adam Hale, a prezentat-o unei femei frumoase, micuţe, cam cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, cu păr negru, drept şi cu ochi albaştri. Terri a simţit că ea punea un zid puternic în jurul unor chestiuni esenţiale din trecutul ei.

Terri a recunoscut asta pentru că şi ea se apăra în acelaşi fel. În ciuda amabilităţii superficiale a femeii mai în vârstă, ea mai desluşea şi o doză de stânjeneală: vinovăţie pentru prezenţa ei acolo, consideraţie deosebită pentru un partener de viaţă şi tristeţe. Parcă pierduse ceva.

— Fă, te rog, cunoştinţă cu Katherine Rota, a spus Adam. Katherine, ea este Terri, de la Boîte a Malice.

Între Adam şi această femeie era o legătură puternică, ce dura de mult timp. A văzut silueta a trei persoane împreună peste ani, intrând în diverse relaţii, dar întotdeauna împreună... Al treilea era un bărbat însemnat în viaţa lui Katherine. A văzut că legătura aceasta era pe viaţă.

Pe Hale l-a citit ca fiind încărcat de o energie care alerga prin el şi emana din el. Era puternic, dar, cumva, timorat şi temându-se de ceva.

— Terri, voi pune totul pe masă cât de bine pot, a spus Adam. Am aflat despre un act distrugător, un atac plănuit împotriva acestui oraş. Este genul de lucru care nu este luat în serios de către autorităţi şi într-adevăr, dacă ar fi ca ei să intervină, nu ar face decât să înrăutăţească situaţia. Cel despre care-ţi vorbesc este o persoană foarte periculoasă, care are capacitatea de a întreprinde o acţiune foarte serioasă. Este, de asemenea, o persoană fascinantă şi în alte condiţii, aş fi considerat măgulitor să-i fiu prieten. Dar asta nu se poate.

Terri a simţit tensiunea lui trecând în ea. Apoi a perceput un val enorm de rău potenţial. Pentru o clipă i s-a tăiat răsuflarea. În mijlocul lui, ca o inimă, era un cuvânt. A încercat să-l citească printre forme rotitoare de durere şi suferinţă. *Răzbunare.*

— Cine este acest bărbat?

— Numele lui nu este important, dar tatăl şi bunicul lui, amândoi egipteni, au avut acces la o importantă tradiţie a cunoaşterii antice, fiind, în plus, educaţi ca oameni de ştiinţă! În spiritul tradiţiei occidentale. Respectul lor pentru această tradiţie a trecut la băiatul care a crescut în Cairo, Londra şi America, împreună cu o parte din secretele ei. Mama băiatului este americancă, iar el este cetăţean american.

— OK.

— Acestui om i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Ca urmare, a suportat o cădere psihospirituală. Aceasta a servit drept poartă de intrare pentru anumite forţe cu mare potenţial de a provoca răul. Eu l-am descoperit şi trebuie să-l opresc…

Katherine l-a întrerupt:

— Adam, fa o pauză ca să respiri.

Terri a simţit barierele puse de Katherine devenind încă şi mai puternice. Dar ea îi zâmbea.

— Adam poate fi puţin cam acaparant. Nu vrei nişte ceai?

— Numai nişte apă, te rog.

Terri a simţit încercările lui Katherine de a o evalua. Nici o urmă de ostilitate, doar o scanare neutră la început cercetătoare, care acum devenea pozitivă. A simţit că era obişnuită şi antrenată să diagnosticheze rapid o persoană şi că avea un har ascuns.

— Pot continua?

Terri s-a concentrat din nou asupra lui Adam Hale.

— Te rog.

— În câteva ore, am făcut un plan să mă duc să-l înfrunt pe omul acesta. Nu sunt suficient de puternic să fac asta fără ajutor. Are alături forţe foarte puternice.

— Vrei să merg eu cu tine? După cum am înţeles, nu pentru problema asta am fost solicitată la această adresă.

— Nu. Când în urmă cu peste douăzeci de ani am întâlnit-o pe Katherine, la universitate, ea avea unul dintre cele mai puternice haruri pe care le-am întâlnit vreodată. Acum am nevoie de ajutorul ei, dar ea nu-şi mai poate activa acel har.

— Înţeleg.

— Eu sperasem că măcar pentru următoarele douăsprezece ore sau cam aşa ceva ai putea s-o ajuţi să-şi recapete harul. Să adaugi şi forţa ta, dacă vrei. Eu am nevoie de… o armură, ca să zic aşa. Sau de profunzime. De o profunzime în care să mă pot refugia. Nu poate fi descris.

— Ştiu. Înţeleg.

Terri şi-a închis ochii şi a inspirat adânc, prelungind inspiraţia, până când aceasta a absorbit toate abaterile, toată incoerenţa, tot negativismul în fiinţa ei. Apoi a expirat lent, eliminând totul. S-a concentrat asupra lui Katherine, a lui Adam şi a bărbatului fără nume. A văzut ceva uluitor. *Frumos… virginal…*

— Soţul tău, i-a spus ea lui Katherine. De ce nu apelezi la el? El…

S-a întors la Adam şi i-a văzut privirea zburând spre Katherine.

— El nu ştie, a spus Adam. Şi-a îngropat harul atât de adânc, încât se crede un sceptic.

— Nu-i momentul, a intervenit Katherine. Robert nu este pregătit şi el trebuie lăsat deoparte până când nu mai există cu adevărat nici o altă opţiune, decât aceea de a apela la el.

Terri i-a văzut pe toţi trei, din nou, într-un lanţ al fiinţării, legaţi împreună şi neschimbători, în timp ce lumea se schimba în jurul lor. Adam. Katherine. Robert.

Terri s-a întors spre Adam.

— Cum vei pregăti totul?

— Respiraţie. Meditaţie. Mişcare. Mă voi concentra asupra ţintei, a spus el zâmbindu-i.

Ea şi-a mijit ochii, privindu-l.

— Vrei de la mine să-ţi măresc energia sexuală. Aşa încât să poţi construi având-o pe ea ca bază.

— Faci asta prin simpla ta prezenţă în cameră.

— Aş putea să fac mai mult decât atât. S-a întors spre Katherine.

— Doamnă Rota, am putea avea amândouă o scurtă conversaţie în timp ce el practică respiraţia profundă?

New York, 31 august 2004

Robert şi-a ridicat mâna.

— Te poţi opri pentru o clipă, Terri?

În timp ce asculta relatarea ei, mintea i se umpluse de întuneric şi de presimţiri. S-a încordat să alunge sentimentul că era sortit eşecului. Ideea că soţia lui, Katherine, încerca să-l ajute pe Adam fără ştirea lui, că Terri şi Katherine se ştiau una pe cealaltă de peste un an înainte ca el să facă dragoste cu Terri îl făceau să se simtă un idiot, indiferent de faptul că îl excluseseră pentru a-l proteja. Întreaga lui viaţă de adult marcată de negarea propriului har părea, cumva, o laşitate.

— Ai nevoie în mod serios să te odihneşti, i-a spus Horace.

Terri l-a luat de braţ şi l-a condus, după indicaţiile lui Horace, în camera de oaspeţi. În timp ce el zăcea acolo, cu draperiile trase, în semiîntuneric, a fost cuprins de un val uriaş de frică şi apoi s-a topit în uitare completă.

A dormit în timpul cinei. La un moment dat, în cursul nopţii,

Terri i-a adus puţină supă. Apoi ea s-a retras şi l-a lăsat să doarmă pe săturate.

Cântecul de dragoste al unui martir: Construirea Ma'rifat'-ului

Am fost brusc eliberat, după mai multe săptămâni. Nu mi s-a dat nici o explicaţie, am fost numai avertizat să nu vorbesc niciodată despre ce mi se întâmplase. Ei ştiau ce făcusem eu, aşa au spus, dar nu voi fi acuzat. Pur şi simplu nimeni nu va mai crede vreodată un cuvânt rostit de mine.

Am fost lăsat în mijlocul Manhattanului, noaptea, în hainele în care fusesem capturat, cu toate lucrurile mele, cu excepţia cărţii de identitate.

M-am întors în Long Island pentru a afla că-mi pierdusem slujba. În afară că dispărusem fără vreo explicaţie, am fost acuzat că-mi falsificasem datele. Fotografii făcute în timpul interogatoriului în care eram arătat în poziţii compromiţătoare cu alţi bărbaţi au fost trimise prietenilor şi familiei mele. M-au discreditat ca cercetător şi ca om. Cărţile de credit nu mai funcţionau. Am fost obligat să trăiesc din micile mele economii.

Nu i-am putut ierta.

Dar mă puteam răzbuna.

A treia lege a lui Isaac Newton afirmă că pentru fiecare forţă de acţiune există o reacţiune egală şi contrară. M-am hotărât acum să respect această lege.

Şi, în mod ironic, voi folosi în parte formula pe care mi-o transmisese Newton însuşi prin intermediul iubitei mele.

Am aflat că distrugerea mea ca fiinţă umană îmi adusese capacităţi pe care le căutasem ani de-a rândul în tradiţia noastră. Incongruente şi otrăvite, dar pentru asta nu mai puţin reale. Reaua-voinţă s-a adunat în jurul meu şi a început să se hrănească din sufletul meu.

Bunicul lăsase între bunurile tatălui meu o tobă metalică cu o formă minunată, pe care, băiat fiind, am vrut să o văd o dată învârtindu-se şi strălucind şi i-am simţit puterea în momentele în care adulţii se rugau şi cântau în jurul ei. Părea că ea le amplifică şi le răspândeşte iubirea şi extazul spiritual. Tata mi-a lăsat-o mie şi, respectând sfatul lui, am ascuns-o într-un loc secret, cum se cade pentru o comoară sacră, până voi fi demn de ea. Sperasem să devin, într-o zi un adept şi să-i învăţ utilizările

ascunse. Acum, cu ajutorul lui Newton, am făcut o copie a ei. A fost făcută din aceeaşi sticlă metalică pe care el a prezentat-o drept Piatra Filosofală. Lipsea numai un element.

Se spunea că atunci când elevul este pregătit, profesorul îşi face apariţia.

Am ajuns acum în atenţia unui grup de oameni care au simţit furia mea, umilinţa mea. De cincisprezece ani m-am străduit, în studiile mele secrete, să transform o cantitate mică de aur obişnuit în aur roşu. Este o operaţiune alchimică, ce presupune atât tratament fizic delicat, cât şi atingerea unor înalte stări spirituale. Nu am reuşit. Era singurul lucru care lipsea în hârtiile lui Newton. Nu a spus cum se obţine. Acum Iwnw mi-au adus o cantitate infimă de aur roşu.

Pe 14 august 2003, m-am sculat devreme, cu intenţia de a mă bucura de fiecare strop al frumoasei zile care îşi arăta zorii. În timp ce se înălţa soarele, am stat la fereastra deschisă şi am simţit gloria cerurilor intrând în sufletul meu.

Pregătirea finală a Dispozitivului va fi o sarcină îndelungată, grea. Am meditat o oră. Am încercat să găsesc un loc al iertării pentru ceea ce mi se făcuse şi nu am găsit nici unul. Am onorat memoria tatălui meu. Am blestemat Moukhabaratul. Pe toţi membrii ei. Mai presus de orice, am blestemat Moukhabaratul american.

Cu două zile mai devreme, îi trimisesem un mesaj lui Katherine, iubita mea. A fost singurul nostru contact după ce am fost eliberat. I-am cerut să ne întâlnim în Las Vegas, la hotelul Luxor, în seara de joi 14 august 2003. Nu aveam intenţia să mă aflu acolo, dar voiam ca ea să nu fie în New York. Nu voiam să piară în explozia datorată detonării Ma'rifat'-ului, pe care ea, fără să vrea, m-a ajutat să-l construiesc.

Eu am vrut ca ea să asiste. Să-mi înţeleagă durerea. Distrugerea mea.

După ce am luat micul dejun, m-am ocupat de problemele de rutină finale. Am plătit facturi fi mi-am ars lucrurile personale. Am trimis un mesaj final pe unicul blog pe care-l păstrasem activ în semn de entuziasm pentru marele Nikola Tesla, care, ca şi mine, a explorat ultimele limite ale unor fenomene ca rezonanţa şi vibraţia, care a avertizat că asemenea cunoştinţe, ajunse în mâini greşite, ar putea scinda lumea, al cărui laborator de lângă Washington Square Park, ca fi al lui Newton la Cambridge, a ars într-un incendiu ciudat, care a văzut dincolo de limitele şi

prejudecăţile epocii sale şi a suferit pentru asta.

Apoi m-am dus la garaj şi am pus tot ce aveam nevoie în portbagaj.

Era puţin de mers de la mine de acasă până la locul pe care-l alesesem ca loc potrivit pentru ultima etapă a construirii Dispozitivului. Acesta era la intersecţia dinte Robinson Steet fi Tesla Steet, în Shoreham, Long Island, la numai câţiva kilometri de locul de muncă Era o sală goală a laboratorului unde Tesla lucrase la cea mai îndrăzneaţă idee a lui Un Radio City cu o tehnologe proprie, care să transmită energie fi informaţii prin pământul însuşi, către toată omenirea. Nu fusese susţinut suficient. A eşuat în încercarea lui, deşi, decenii mai târziu, contribuţiile sale ştiinţifice la progresul lumii au fost recunoscute.

Studiasem şi observasem când puteam trece de pază, fără să mă observe. Când am fost gata, am pătruns prin intrarea mea secretă. Pentru a-mi înfrunta destinul. Pe Adam Hale.

7
Proba Spiritului

New York, 1 septembrie 2004

Când Robert s-a trezit, Terii mânca un sendviş. Horace stătea cu ea la masă şi bea un pahar cu apă.

— Hei, somnorosule, a strigat Terri. Eşti gata pentru micul dejun?

— Ce este de mâncare?

— Eu mănânc de prânz. Este deja amiază. Ai dormit 18 ore.

El s-a întins. Simţurile îi erau extrem de ascuţite. A simţit că se mişcă cu graţie şi uşurinţă.

În timp ce Terri s-a îndepărtat de fereastră pentru a-i aduce o cafea lui Robert, el i-a văzut aura luminoasă pe fundalul închis la culoare al tapetului de pe pereţi. Arce parabolice şi V-uri inversate precum cele de la Chrysler se profilau în jurul capului şi umerilor ei. Robert a clipit din ochi, dar imaginea nu a dispărut. S-a aşezat, cu spatele drept, simţindu-şi capul perfect echilibrat pe umeri. Fiori de energie alergau prin pântecele şi prin membrele lui.

Cafeaua era delicioasă. Când şi-a pus mâna pe spinarea lui Terri, parcă s-a format curent electric. El a simţit căldură de animal, putere în desfăşurare.

— Ai mâinile fierbinţi, a spus ea, zâmbindu-i.

— Din cauza ceştii de cafea.

— Nu, tu eşti fierbinte.

Transformarea ei fusese miraculoasă. Îndată ce Horace o luase de mână în încăperea în care erau expuse lacătele, disperarea şi frica ei dispăruseră. Robert a privit-o în ochi. A simţit că îl percepea.

— Horace şi cu mine am vorbit mult în timp ce tu dormeai. Încă putem să trecem cu toţii prin această încercare.

Horace i-a adus un ziar, sugerându-i să treacă în revistă

evenimentele din frumosul lor oraş, care avuseseră loc din momentul în care el fusese conştient ultima oară. Apoi bătrânul s-a dus în camera de zi.

După ce ei ieşiseră, la Biblioteca Publică a New Yorkului se înregistraseră proteste, o încercare de a pune un banner pe unul dintre lei, scandal, arestări fără discriminare. Şi mai multe arestări au avut lângă Ground Zero. Jocuri de-a şoarecele şi pisica între poliţişti şi protestatari de diverse nuanţe, cei mai mulţi paşnici, puţini, câţiva însă agresivi.

S-au făcut speculaţii cu privire la focurile trase asupra maşinilor de poliţie, lângă Turnul Lincoln. Se spunea că îl investighează pe unul dintre trăgătorii din cadrul poliţiei. Un protestatar care escaladase unul din turnurile cu reflectoare nu a fost bănuit de implicare în incident.

Investigaţiile continuau.

Nu s-au înregistrat victime. Nu au fost raportate prejudicii materiale.

Horace s-a întors.

— Trebuie să plecăm. Cât timp rămânem toţi trei împreună şi eu am miezul, Cutia Răului, cum îi spuneţi voi, Adam şi Iwnw vor considera că este dificil să ne facă rău.

Unde crezi că este următorul punct de pe traseu? Va fi numărul 121. Indiciul este următorul:

> Pentru privelişte fără limite, urcă în lumină
> Focul şi aurul îl aşteaptă pe cel cutezător
> Pentru a bate ceasul, trebuie să escaladezi stânca
> Apoi ieşi la atac şi priveşte spre nord
> Pentru a salva iubirea sau a o ucide
> Treci Proba Spiritului.

— Ai vreo părere despre asta?

Robert a ieşit din reveria în care se cufundase.

— Dacă forma pe care ţi-am arătat-o ieri se menţine, ea ar trebui să fie undeva în apropiere de Rockefeller Center. Radio City.

Horace a aprobat din cap.

— Lucrurile se precipită.

La fel simţea şi Robert. O forţă care mocnea. Orele următoare aveau să fie cruciale. Se simţea pregătit.

— Pornim de unde am rămas ieri, pe coloana vertebrală a

oraşului, a spus Horace. Asta îmi aminteşte de…

Le-a făcut semn să-l urmeze şi s-a dus în birou. Pe unul dintre pereţi, într-o vitrină, se afla o piesă de bronz înaltă cam de un metru, ce semăna cu un turn cu ceas ornat în stil art deco. Pe vârful lui erau trei becuri cu lumină colorată.

— Dacă ar fi pusă la orizontală, ar semăna cu un sarcofag pentru o mumie, a spus Robert.

A observat de asemenea că pe perete mai era şi o schiţă înrămată a acesteia. Terri a pus mâinile pe amândouă aceste obiecte şi s-a concentrat.

— Este o copie în miniatură a turnurilor pentru dirijarea traficului care funcţionau pe Fifth Avenue, şapte la număr, după cum ţi-am spus. Frumoase. Toate au fost distruse, din păcate. Priveşte mai de-aproape vârful, partea dintre semafoare.

Robert s-a aplecat în faţă.

— Doamne, Dumnezeule! Şerpii răsuciţi în spirală.

— Exact. Caduceul.

— Mi se tot arată, Horace, dar care este exact semnificaţia lui? Înţeleg fragmente din el – îi întrezăresc legătura cu probele, cu oraşul şi cu Arborele Vieţii – dar apoi imaginea îmi scapă printre degete, din nou.

— Miturile relatează, uneori pe căi ocolite, încleştările în timp dintre Iwnw şi Lumina Perfectă pentru posesia corectă şi controlul asupra Căii, a spus Horace. Fapt este că motivul şerpilor răsuciţi în spirală de-a lungul bastonului reprezintă o imagine a Căii, exact aşa cum Pomul Vieţii o reprezintă şi el, la rândul lui, dintr-o altă perspectivă. Caduceul este un fel de baghetă magică purtată de zeul grec Hermes, numit de către romani Mercur – interpretul zeilor, ghidul în lumea de dedesubt, protectorul drumurilor şi al hotarelor.

Robert a văzut imagini fugare cu ape subterane ale Manhattanului – impresii din timpul probelor. Şi-a amintit că a simţit apa clocotind şi şerpuind pe sub oraş, că a văzut cursul Tunelului de Apă Numărul Unu de-a lungul Arborelui Vieţii conturat pe hartă şi-a amintit că indienii americani cred în şarpele Manetta care locuieşte în izvoarele de sub Fifth Avenue.

— În ce fel simbolizează şerpii Calea?

— Ei reprezintă puterile pe care le dobândeşti pe măsură ce treci de probe, a spus Terri, înălţându-se de dedesubt deasupra, urcând de la energiile primitive – ucidere, sex, urmărirea puterii – la unele mai înalte – compasiune, creativitate, tămăduire. În cazul probelor tale, de la Capela Sf. Pavel şi Ground Zero în sus, prin Union Square la Radio City. Te poţi gândi la parcurs ca fiind reprezentat de coloana ta vertebrală şi la energii ca la ceva ce urcă de la baza coloanei până la cap. Aripile din vârf reprezintă spiritul care-şi ia zborul atunci când Calea a fost parcursă.

— Totuşi, de ce sunt doi şerpi?

— Puterile pământului, apei, focului, aerului, ale eterului, minţii şi spiritului, toate au o latură ascunsă, a spus Horace. Pentru a parcurge Calea, trebuie să împleteşti, la fiecare stadiu, aspectele negative şi cele pozitive ale fiecărei puteri. Forţa primitivă a energiei de a ucide este distructivă, de exemplu, dar nu poţi parcurge Calea fără ea – tu trebuie numai să o foloseşti pentru scopuri superioare şi să găseşti tărie în ea. Fără puterea ei, nu vei supravieţui pe restul Căii. Şerpii în spirală, răsucindu-se de-a lungul caduceului, reprezintă împletirea polarităţilor – binele şi răul, femininul şi masculinul, ordinea şi haosul. Coloana vertebrală simbolizează echilibrul dintre toate acestea.

— Dar ce caută ei pe acele turnuri pentru dirijarea traficului?

— Hermes a fost zeul drumurilor, aşa că are sens să incluzi şi simbolul lui în turnurile pentru dirijarea traficului de-a lungul bulevardului principal al oraşului. Gândeşte-te, de asemenea, că atunci când aceste frumoase turnuri au fost scoase din uz, s-a folosit o altă siluetă pentru a decora semafoarele oraşului.

A arătat spre o siluetă acoperită cu o ţesătură brodată cu măiestrie. Robert a ridicat ţesătura, dezvelind o statuetă turnată în bronz, cam de jumătate de metru înălţime, cu o pălărie de formă neobişnuită şi cu o roată înaripată în mâna stângă.

— Mercur.

— Da. Cu adevărat, noi urmăm calea lui Hermes.

Când erau gata să plece, Robert a remarcat nişte fotografii cu

el, Adam şi Katherine fixate pe tăbliţa de lângă biroul lui Horace.

— Ce sunt astea, Horace?

— După cum ţi-am spus, vă urmăresc de mulţi ani, Robert. Pe toţi trei. Eu sunt Supraveghetorul vostru. Adam şi Katherine au lucrat îndeaproape cu mine în diverse momente, pentru a te face pe tine să treci prin această experienţă. Acum, chiar că trebuie să plecăm.

Cât au stat pe trotuar, Robert a verificat programul GPS.

Terii şi Horace aşteptau maşina pe care o comandaseră, în holul din spatele lui, sub marele Sigiliu al lui Solomon plasat pe tavan. Doi stâlpi cu două sfere strălucitoare în vârf înfrumuseţau intrarea monumentală a clădirii.

Quad-ul a indicat direcţia sud-est, la mai puţin de trei kilometri.

La Biblioteca Publică a New Yorkului, Horace a insistat să intre pe scara principală. l-a condus spre stânga, de-a lungul coridorului principal, la o uşă din capătul aripii stângi a clădirii.

— Sala Periodicelor, a anunţat el şi i-a condus înăuntru, în tăcere.

În afară de un custode de sală, nu mai era nimeni înăuntru. Încăperea, cu lambriuri de lemn, era plină de picturi reprezentând clădiri ce adăposteau sedii de ziare şi edituri de la începutul secolului XX, aşezate sub arcade sau în rame, de parcă ar fi fost nişte ferestre.

Robert a remarcat clădirea McGrow Hill, în culorile verde şi albastru, sediul lui *New York Times* de la nr. 1, din Times Square, cu faţada lui originală, de piatră, vechea Newspaper Row vizavi de City Hall Park, de pe vremea când clădirea publicaţiei *World* era încă în picioare.

— Luaţi-vă câteva minute înainte de a începe şi analizaţi picturile acestea, a spus Horace.

Au stat în tăcere, timp de cinci minute poate. Robert a simţit că Horace se gândea la ei cu multă dragoste.

A tras adânc aer în piept.

— Horace, care este a şaptea probă?

Horace le-a luat mâinile amândurora şi a închis un moment ochii. Apoi a spus:

— Proba finală îţi va da potenţialul – doar o şansă – de a opri detonarea Ma’rifat’-ului. Fără această probă, nu vei avea nici o şansă. Proba Spiritului este un test pentru capacitatea ta de a

ierta, de a iubi, de a te preda în totalitate oceanului iubirii divine în care eşti atât o singură picătură, cât şi albia care ţine oceanul însuşi.

Robert trecea proba dacă demonstra, prin acţiuni şi prin vorbă, că îndeplinea cerinţele Căii – că-şi dezvoltase o minte calmă ca o oglindă, o inimă neînfricată, un spirit plin de iubire, a spus Horace. Dacă nu, avea să moară.

Robert avea să descopere o cheie cu şapte laturi sau o cheie cu şapte vârfuri.

— Şi apoi vei fi de unul singur. Deşi noi vom fi cu tine, vor fi puţine lucruri în care eu sau oricine altcineva vom putea să te ajutăm în înfruntarea inevitabilă cu Iwnw şi cu creaţia lor. Acum să începem!

S-a ridicat şi a pornit-o brusc spre uşă. În timp ce ei încercau să ţină ritmul cu el, Horace i-a condus de-a lungul coridorului, prin holul de la intrare şi la stânga pe scări, la ieşirea bibliotecii din 42nd Street.

Dincolo de stradă, chiar în faţa ieşirii acesteia se afla o poartă arcuită din piatră albă, pe care erau săpate semne zodiacale. La baza coloanei din stânga, Robert a analizat constelaţia Gemini.

— Gândeşte-te la această reprezentare ca la o poartă sfântă sau ca la un pasaj care te duce spre proba finală, a spus Horace. I-a condus, pe sub arcadele Gustavino, în holul ornat al clădirii, Turnul Salmon, unde chiar şi cutiile poştale erau mici opere de artă în bronz şi apoi direct în 43rd Street. Privind înapoi, Robert a văzut un arc identic de piatră albă, cu aceleaşi semne zodiacale.

— Înainte, i-a îndemnat Horace.

Au mers pe Fifth Avenue şi au ajuns la intersecţia cu 44th Street, unde se întâlniseră cu Terri, după-amiaza trecută.

Conducându-i spre nord, fără să se oprească, Horace a arătat spre o friză în culori strălucitoare roşu, verde şi galben, aflată sus, pe faţada unei clădiri înalte la est de Fifth Avenue.

— Priviţi la vârful clădirii Maison Francaise de acolo, a strigat el. Grifoni, pe fundalul unui răsărit de soare! Vedeţi? Corp de leu, aripi şi cap de vultur, coadă de şarpe. Vestiţi pentru că găsesc aur şi comori îngropate! Pe latura vestică, în vârf, un cap de Mercur, Mesagerul, într-o stea învăpăiată de aur! Poarta este inspirată de Poarta lui Ishtar. Ishtar este Inanna, Robert.

— Eu sunt fiinţa de lumină. Îmi amintesc.

Robert a văzut. A înţeles. A simţit puterea gonindu-i prin toate fibrele.

Horace se grăbea mai departe.

— Continuaţi să mergeţi!

Au ajuns repede în 47th Street, unde, pe dreapta, la intrarea în Districtul Diamantului, se înălţau două faruri în formă de diamante octogonale stilizate, aşezate deasupra unor bare încrucişate.

— Robert, este exact ca turnul de la Tunelul Lincoln! Vrei să te urci pe el?

— Continuă să mergi, Horace!

A auzit-o pe Terri înăbuşindu-şi un hohot de râs.

Piloni art deco de bronz înfipţi în trotuar, în jurul trunchiurilor de copaci, semnalau că ajunseseră la Rockefeller Center. În faţă, pe cealaltă parte a străzii se avântau spre cer turnurile octogonale, conice ale Catedralei Sf. Patrick. La stânga, au trecut de Maison Francaise, cu faţada împodobită cu siluete sinuoase de femei, turnate în bronz şi au ajuns pe promenada care ducea direct spre o zonă adâncită – iarna, locul devenea patinoar – păzită de o statuie aurie, strălucitoare, a lui Prometeu, furând etern focul de la zei. La capătul promenadei, încadrat de clădirile înconjurătoare, se înălţa principalul zgârie-nori al Centrului Rockefeller, Clădirea GE sau 30 Rock, cu ornamentele ascuţite din vârf profilându-se în soarele arzător.

— GPS-ul nu are semnal, a spus Robert, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Dar sunt sigur că aici este. Trebuie să coborâm.

În timp ce coborau, Robert a văzut spre dreapta o siluetă aurită a lui Hermes încastrată în faţada uneia dintre clădiri, cu un caduceu în mână.

În faţa clădirii GE, semnalul a revenit.

— Aici este, a spus Robert.

Dar ceva era ciudat. A privit din nou nivelul altitudinii afişat: în jur de 250 de metri. Aceasta trebuie să fie chiar în vârful clădirii-turn.

I-a arătat lui Horace.

— Fosta platformă de observaţie, fără îndoială. Dar a fost închisă de douăzeci de ani.

— N-ar putea fi, poate, Sala Curcubeului? Este la o înălţime destul de mare.

— Nu, nu cred. Sala Curcubeului – locul în care cu mulţi ani în urmă i-am cerut mâna viitoarei mele soţii – se află la etajul 65. Platformele de observaţie erau la etajele 69 şi 70 transoceanic. Există o fotografie a Manhattanului pierdut printre nori, făcută de

acolo, în zilele de demult... se vedeau numai vârfurile clădirilor Chrysler şi Empire State şi alte câteva care străpungeau marea de ceaţă... îţi tăia răsuflarea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Accesul a fost întrerupt când au extins Sala Curcubeului. O tragedie.

— Nu permit accesul publicului în Sala Curcubeului până la ora 17, a spus Terri. Noi nu avem atâta timp la dispoziţie. Vom găsi o cale. Urmaţi-mă.

Intrarea era împodobită cu cărămizi de sticlă ce-ţi luau ochii şi cu sculpturi policrome care reprezentau înţelepciunea, Sunetul şi Lumina, în contururi maro-închis, albastru, bej şi aur strălucitor, amplasate deasupra unui pasaj din Cartea lui Isaia: „Zilele tale sunt statornice, înţelepciunea şi priceperea sunt un izvor de mântuire”[14].

Când au intrat, Terri a format un număr pe mobilul ei.

— Jay? Salut. Terri la telefon, de la... da, îţi aminteşti? Ce mai faci? Ei, am o problemă...

S-a îndepărtat de ei, aşa că nu o puteau auzi. După două minute s-a întors radiind de încântare.

— Jay este dramaturg. Lucrează aici. Va coborî în două minute.

— Şi de unde te ştie?

— Nu contează. Cu ocazia unui job la Boîte a Malice. Gândeşte-te la el doar ca la un tip foarte înalt, cu simţul aventurii bine dezvoltat.

Au aşteptat în zona liftului, un spaţiu decorat cu granit negru lustruit şi bronz. Trecerea le era blocată de bariere şi de personalul de pază, în uniforme verzi.

Jay, care părea foarte amuzat să fie vizitat de Terri şi de prietenii ei, a coborât şi i-a ajutat cu formalităţile de acces. Era, într-adevăr, foarte înalt.

— Vă pot lua sus, până la etajul 65, apoi vă descurcaţi singuri, a spus el, în timp ce aşteptau liftul. Era de aşteptat să existe trăgători ai poliţiei pe acoperiş, pentru Convenţia Republicană, dar am auzit că nu şi-au făcut încă apariţia.

Au coborât din lift în holul de la etajul 65 decorat în stil art deco. Dinspre stânga, o structură abstractă figurând valuri şi cercuri emana o lumină fantomatică. Plăcile de gresie negre şi albe de pe podea reflectau dungi de întuneric şi lumină palidă în jurul coloanelor. Se auzeau voci, ceea ce lăsa să se înţeleagă că

[14] Isaia 33:6

membri ai personalului lucrau în barul clădirii, pregătindu-l pentru schimbul de noapte.

— Trebuie să fie nişte scări de incendiu, a şoptit Jay. Dacă este ca la etajul nostru, ele trebuie să fie pe-aici.

Au găsit scara de incendiu şi au urcat rapid până la uşa de acces la etajul 69, care era încuiată.

— Este încuiat, nu e nevoie de acces liber ca la etajele ocupate, a spus Jay. Eşti o femeie grozavă, Terri, dar nu pot sparge lacătul.

Horace l-a tras uşor de cot, dându-l la o parte.

— Dacă-mi permiteţi…

A scos o lupă de bijutier din buzunar şi a examinat încuietoarea. Apoi a scos din buzunar un portofel micuţ de piele şi a luat din el două instrumente din metal, lungi şi subţiri.

— Zilele petrecute la OSS nu au reprezentat o pierdere de vreme, a spus el, în timp ce încuietoarea a scos un clinchet slab şi s-a deschis. Nu s-a stricat nimic. Sus cu noi!

Au ieşit din clădire în aer liber şi au rămas înmărmuriţi. Tot oraşul era la picioarele lor. Zgârie-norii şi clădirile-turn din centrul oraşului formau o insulă în depărtare, învăluită într-o ceaţă uşoară, secţionată de profilul lui Empire State Building şi dincolo de ea se întindea oceanul. Spre stânga, înălţându-se din spatele lui MetLife Building, sclipeau arcele şi turnul clădirii Chrysler.

— Continuăm să urcăm, se vede mai bine de la etajul 70, a sâsâit Horace şi i-a condus pe scara ce i-a dus la etajul superior.

Au ajuns pe o platformă îngustă, având deasupra lor numai antene radio şi la înălţimea taliei, balustrada de fier arcuită, între ei şi platforma de dedesubt. Lângă uşa unui lift dezafectat erau aruncate resturi de schele dezasamblate şi materiale de construcţie. Spre nord se întindea Central Park, cu marele Rezervor lucind la extremitatea lui cea mai îndepărtată.

De jur împrejur, vedeau la multe mii de metri distanţă. Părea că puteau privi veşnic.

Horace a şoptit:

— Robert, ai indiciul?

Robert l-a citit:

> Pentru o perspectivă fără sfârşit, urcă în lumină
> Focul şi aurul îl aşteaptă pe cel cutezător
> Pentru a bate ceasul, trebuie să escaladezi stânca

Apoi înaintează şi priveşte prin telescop spre nord
Pentru a salva iubirea sau a o ucide
Treci Proba Spiritului.

— Nu există nici un telescop, a spus furios Horace, cercetând cu privirea ambele părţi ale platformei.

— Au fost scoase.

— Indiciul ne spune telescop spre nord, a intervenit Terri. Am putea afla unde se aflau telescoapele cu faţa spre nord? Poate că au rămas nişte găuri în care erau fixate.

Jay îi privea amuzat.

— Deci, asta faci tu ca să te distrezi, Terri?

— Dulceaţă, eu fac cu totul alte lucruri pentru a mă distra.

Horace a scos un sunet de victorie. Robert s-a grăbit să ajungă lângă el.

— Sunt mai multe locuri în care au fost fixate picioarele telescoapelor, vezi? Caută în ele. Caută în ele.

Robert a început de la capătul dinspre dreapta, îndreptându-se spre Horace, care începuse verificarea dinspre stânga.

Robert a găsit primul ce căutau. Era o pungă de plastic învelită în bandă izolantă, cu o cutie cu ceva în ea.

— O vom deschide când ajungem jos, a spus Robert. Acolo nu putem fi surprinşi.

Horace a încuviinţat din cap şi a băgat punga în buzunar. A privit în sus spre antenele radio, apoi s-a răsucit încet pe călcâi, fixându-şi imaginea în memorie.

— Horace, când a murit soţia ta?

— În acelaşi an în care s-a închis acest loc.

Robert l-a lăsat câteva clipe singur, conducându-i spre scările ce duceau la platforma de jos pe Jay şi pe Terri. Au coborât toţi trei.

Apoi au auzit un ţipăt de durere de deasupra.

— Stai aici, i-a spus Robert lui Jay. Nu mişca.

Terri şi Robert au luat-o la fugă înapoi pe scări în sus şi apoi spre capătul estic al terasei. Pe fundalul turnului sclipitor al clădirii Chrysler şi al turnului voluminos al clădirii MetLife, Robert a văzut o siluetă în negru, aplecată deasupra lui Horace, care zăcea inconştient căutând prin buzunarele hainei bătrânului. Când Robert a urlat din străfundul plămânilor „Nu!”, o figură mascată a privit în sus spre el.

I s-a părut că acesta semăna cu figura care-l atacase pe el în metrou; avea aceiaşi ochi ce emiteau o lumină galbenă otrăvită.

Văzând bucăţile de schelă de lângă uşa vechiului lift, Robert a apucat o ţeavă de peste un metru, în timp ce silueta înveşmântată în negru s-a ridicat şi avansa spre el. Bărbatul ţinea în mâinile înmănuşate a şaptea cheie şi Cutia Răului. S-au privit intens unul pe altul, timp în care bărbatul a pus cheia şi cutia într-un buzunar de la pantaloni, pe care l-a închis cu fermoarul.

— Terri! Ajută-l pe Horace, a strigat Robert.

Apoi s-a aruncat asupra atacatorului mascat, încercând să-l lovească în cap cu ţeava. Silueta s-a aplecat şi s-a rostogolit ferindu-se, în timp ce Terri a trecut alergând pe lângă ei doi spre trupul întins cu faţa în sus al lui Horace. Aterizând lângă maldărul de resturi de schelă, atacatorul a apucat o ţeavă de oţel şi s-a ridicat în picioare, mânuind-o ca pe o spadă.

S-au fixat unul pe celălalt cu privirea, fiecare anticipând o lovitură mortală, în orice clipă, străduindu-se cu nervozitate să-şi înfigă bine picioarele în pământ, apucând şi reapucându-şi armele în aerul umed. Cu ochii la adversarul lui, Robert a strigat:

— Este în viaţă?

— Da, dar nu conştient, a răspuns Terri.

Robert şi-a cufundat mintea adânc în sufletul său, căutând puterile pământului şi ale apei, ale focului şi ale aerului, ale eterului şi ale minţii. Îşi dorea ca forţa primitivă din lupta din metrou să se întoarcă în mădularele lui. A respirat adânc, apelând la noile lui înzestrări, căutând cele mai înalte armonii care să-i permită să intre în mintea adversarului său.

Nu s-a întâmplat nimic.

Mişcându-se ca un şarpe în atac, silueta în negru a avansat şi şi-a ridicat ţeava de oţel în poziţie verticală, deasupra capului lui Robert. Acesta s-a răsucit într-o parte şi a parat atacul. Şi-a înfipt un cot în stomacul bărbatului şi s-a răsucit parcurgând o jumătate de cerc, rotind pe orizontală ţeava, la nivelul coapsei, ca şi cum ar fi vrut să-l taie în două pe atacatorul său.

Silueta în negru a sărit în spate şi l-a lovit pe Robert în zona şoldurilor, scăpând neatins de ţeava acestuia şi dezechilibrându-l. Apoi a sărit din nou înainte şi a reuşit să-l lovească năprasnic în cap. Robert a ridicat ţeava şi a ripostat cu o lovitură de forţă egală, din direcţia opusă. Metalul s-a izbit de metal scoţând un sunet exploziv, ascuţit; impactul a fost cutremurător simţindu-se

până-n măduva oaselor. Ambii bărbaţi, năuciţi pe moment de forţa ciocnirii şi-au lăsat armele improvizate să cadă la pământ. Atacatorul şi-a revenit rapid şi cu un răcnet de furie s-a aruncat asupra lui Robert, care i-a blocat pumnul cu antebraţul şi l-a izbit el pe atacator cu pumnul drept în faţă. Lovitura lui Robert nu a avut nici un efect. Şi-a simţit gâtul strâns de nişte mâini înmănuşate. Căutând adânc în sine însuşi, din nou Robert nu a găsit nici urmă de forţă. Tot ce avea era hotărârea lui nestrămutată de a nu se lăsa înfrânt. Ar fi trebuit să fie de-ajuns.

— Şi de-ar pica cerul, nu vei triumfa! a şuierat el.

Şi-a aşezat mâinile peste mâinile atacatorului şi a încercat să-şi elibereze gâtul. O vedea pe Terri încă aplecată deasupra lui Horace, ocupându-se de el cu insistenţă.

Robert a privit din nou stăruitor faţa mascată şi a văzut moartea venind din nou spre el, lumina galbenă, nesănătoasă a ochilor atacatorului lucind cu filamente roşii şi albastre şi transformându-se treptat într-un miez magnetic, negru ca moartea.

Apoi a auzit vocea lui Terri.

— Dă-i drumul!

Strânsoarea a slăbit uşor de pe gâtul lui Robert.

— Încearcă cu mine! a strigat Terri. Eu nu voi muri atât de uşor. Vino la mine, nenorocitule!

Silueta în negru l-a aruncat pe Robert într-o parte şi acesta a lunecat pe un genunchi, răsuflând greu. Instantaneu, o cizmă l-a lovit în coaste, scoţându-i tot aerul din plămâni. Robert s-a rostogolit la pământ, cu plămânii în spasme, luptându-se să respire.

Terri s-a aplecat şi a apucat arma lui Robert, agitând-o în faţa atacatorului. Robert a văzut ţeava de oţel aprinzându-se, cu doi şerpi de flăcări albastre răsucindu-se pe toată lungimea ei, în timp ce Terri a îndreptat-o cu vârful spre vintrele bărbatului în negru. Cu puţin nu l-a nimerit, pentru că el a sărit înapoi, spre balustradă.

Terri a înaintat spre el, despicând aerul cu arma ei ce făcea curse în sus şi în jos, fulgerând, fixându-i pieptul şi pântecele. Atacatorul s-a întors şi a sărit pe unul dintre stâlpii de piatră în care era fixată balustrada. A introdus mâna în buzunar şi a scos Cutia Răului, miezul Ma’rifat’-ului.

— Asta decide ce se întâmplă, nimic altceva! a strigat silueta, fluturând-o.

Robert nu a recunoscut deloc vocea lui Adam în cuvintele guturale, chinuite.

Atunci şi-a văzut şansa cu ochii. A alergat înainte pe lângă Terri şi s-a aruncat asupra atacatorului în negru, izbindu-l în oase cu o forţă cutremurătoare şi proiectându-l prin aer. Robert s-a răsucit în aer, încercând să aterizeze pe picioare şi aproape reuşind, când s-a izbit de dalele platformei de observaţie de jos, aflate la 5 metri dedesubt. A simţit glezna trosnindu-i, apoi s-a rostogolit, oprindu-se în balustrada cu motive gotice de la nivelul inferior.

Silueta în negru a căzut la câţiva metri distanţă de el, aterizând dur, pe spate. Ceva a sărit din mâna lui şi a trecut prin grilajul balustradei.

Robert nu a simţit deloc durere şi, când a încercat să se ridice, parcă l-a sfâşiat un şarpe cumplit, un foc dezgustător. Urechile-i vuiau şi-i venea să vomite.

— Robert, striga Terri după el, de pe platforma superioară. El abia dacă o auzea. Cheia principală! Trebuie să iei Cutia Răului!

Îi arăta cu precizie locul. În spatele siluetei negre care se lupta să se ridice pe picioare, Robert a văzut sclipind toba roşie-aurie, pe un pervaz de metal, de cealaltă parte a grilajului, la câţiva centimetri de margine.

Nu o putea lua. Avea dureri prea mari. Era prea înspăimântat. Îşi atinsese limitele.

— Robert!

Acum Terri a apărut în cadrul uşii de la etajul 69, cu ţeava de la schelă în mâini, cu Jay în spatele ei. Silueta neagră s-a pregătit să atace.

Robert s-a ridicat cu greu în picioare şi s-a aruncat din nou asupra atacatorului, lovindu-l şi făcându-l să se răsucească. Robert a aterizat la câţiva centimetri de Cutia Răului, aflată pe cealaltă parte a balustradei. Durerea l-a săgetat din nou în picior, iradiind în sus. O durere mistuitoare, care îl lăsa fără vlagă.

Jay şi Terri au înaintat spre silueta în negru. Terri şi-a fixat ţeava în mijlocul frunţii lui şi a apăsat. Şerpi de foc albastru luceau de-a lungul ţevii. L-a ţintuit pe loc. La cererea ei Jay şi-a introdus mâna în buzunarul atacatorului în negru şi-a scos cea de-a şaptea cheie, pe care i-a dat-o lui Terri.

Spre bucuria lui, Robert l-a văzut pe Horace apărând în cadrul uşii palid la faţă, dar hotărât. Acesta i-a strigat imediat lui Robert:

— la miezul!

Robert s-a întins prin grilaj. Nu a putut ajunge la Cutie. S-a târât înainte şi s-a întins din nou spre ea. Tot nu a putut să ajungă la ea. Era prea departe.

Şi-a scos cureaua de la pantaloni, a escaladat balustrada şi a format o buclă în jurul unui arc gotic, fixând catarama pe cealaltă parte, a răsucit cureaua formând un 8 în jurul încheieturii mâinii.

Leoarcă de transpiraţie, s-a întins după Cutia Răului aflată pe marginea pervazului de metal. Tot nu a putut să o apuce. S-a întins pe pervaz, împingându-se înainte cu picioarele; apoi, cu vârfurile degetelor, a atins cutia şi a tras-o spre el cu unghiile. A apucat-o şi a strâns-o în pumnul stâng.

Apoi piciorul i-a alunecat şi el a căzut.

Muşchii de la braţ şi de pe o parte a trupului au cedat şi cureaua i-a preluat toată greutatea. A strâns din ochi şi a ţipat până când şi-a pierdut vocea.

O teroare cumplită i-a cuprins sufletul.

A căutat în cea mai profundă parte a sinelui său, pentru a găsi o fărâmă din puterile Căii. Nimic. Eşec total.

A simţit o mână care-l apuca de încheietură. Apoi două mâini. S-a simţit tras în sus. Mâna stângă îi era amorţită, încleştată în jurul cheii. Nişte mâini l-au prins de subsuori, l-au ridicat în aer şi l-au trecut înapoi peste balustradă.

S-a prăbuşit pe platforma de observaţie, cu Jay şi Horace lângă el, privindu-l. Apoi Terri a scos un ţipăt ascuţit când silueta în negru s-a răsucit brusc, dând ţeava în lături şi aruncându-se asupra lui Robert pentru a apuca miezul. Joy a încercat să-l împiedice şi a primit o lovitură în stomac, care l-a făcut să se îndoaie din mijloc.

Pentru o clipă, silueta întunecată s-a uitat insistent la ei, complet nemişcată. Apoi, cu răceală, i-a rupt gâtul lui Jay cu un trosnet sec. Cu un spasm violent, corpul lui Jay a căzut la pământ.

— Eu nu sunt Adam, a strigat răguşit silueta în negru. Adam este mort. Asta vă aşteaptă pe toţi dacă vă opuneţi Frăţiei Iwnw!

S-a întors şi a alergat spre uşă, dispărând în interiorul clădirii.

— Lasă-l să plece! a strigat Horace când Terri a vrut să-l urmărească. Vino aici.

Terri s-a întors împotriva voinţei ei şi a îngenuncheat lângă Jay, uitându-se implorator la Horace.

— Mă tem că nici pentru el nu poţi face nimic. Vor plăti pentru

asta. Acum ajută-mă cu Robert.

Ea a încuviinţat din cap, în tăcere.

Terri şi Horace şi-au trecut mâinile peste Robert, pipăindu-i braţele şi picioarele. Era ca şi cum i-ar fi pus la loc oasele. Robert şi-a simţit corpul cuprins de un val de căldură, care devenea mai intensă în glezna rănită, în braţul drept şi în coaste.

— Trebuie să plecăm de aici îndată ce Robert poate să meargă, a spus Horace.

Robert a simţit cum oasele frânte de la gleznă i se vindecă şi o lumină mistuitoare curgându-i prin corp. A gemut de durere.

Apoi Horace a rămas o clipă nemişcat, cercetând împrejurimile cu mintea, pentru a afla unde se găseau atacatorul şi paznicii clădirii.

— Văd o ieşire pentru noi, dacă ne mişcăm repede, a spus el. Robert, trebuie să plecăm.

Coborârea le-a luat cincisprezece minute chinuitoare pentru nervi, timp în care s-au deplasat de la casa scării la liftul liber şi s-au îndreptat spre ieşire, reuşind să evite paznicii. Au ajuns în stradă exact când a început să sune alarma în interiorul clădirii.

Horace a luat-o imediat la stânga, spre nord, cerându-le să traverseze 50th Street. Spre stânga, firma de neon roşu de lângă Radio City Music Hall reda în litere îngroşate, dispuse vertical, numele pe care întregul centru s-ar putea să-l fi avut cândva: RADIO CITY.

Horace i-a dus la intrarea de vest a International Building şi direct în holul din partea cealaltă.

Robert privea uluit. Holul era învăluit de o lumină aurie, întreaga încăpere fiind acoperită cu panouri metalice şi frunze suspendate, luminate de dedesubt, din oţel aurit, care se mişcau uşor.

Horace le-a vorbit amândurora încet, dar cu stringenţă în glas.

— Îmi pare foarte rău pentru moartea prietenului tău, Terri. Aşa este în război şi el a fost o victimă nevinovată.

— Nu a cerut să ia parte la încleştare, a spus Terri. Cine ne-a atacat? Lucrul îngrozitor este că, dacă a fost Adam, eu nu l-am putut simţi deloc. Dacă era el într-adevăr, nu a mai rămas nimic din el; întreaga lui fiinţă a fost pervertită.

— Eu nu cred că a fost Adam, a spus Horace. Sunt convins că Adam încă luptă. Pesemne că a fost un alt membru al Iwnw, unul dintre cei trei pe care i-am întâlnit la Grand Central. Totuşi, a

eşuat. Avem încă miezul şi cheia a şaptea. Singurul mod de a da un sens morţii lui Jay este să împiedicăm detonarea Ma'rifat'-ului.

— Dar eu nu am trecut proba, a spus Robert.

— Nu?

— Am încercat să chem puterile Căii. Nu am fost în stare să obţină nimic.

— Proba nu s-a încheiat încă. Este o parte necesară a Probei Spiritului să cunoşti disperarea, să fii abandonat de toate puterile pe care le ai. Ne ajută să ne împăcăm cu moartea. Haide să vedem dacă ţi-ai pierdut simţurile superioare. Aşază-te în faţa uneia dintre coloane şi priveşte în sus, i-a spus Horace. Observă ce se întâmplă.

Robert a făcut întocmai. În timp ce privea în sus şi păşea uşor de la o latură la alta, umbrele aruncate pe tavan formau unghiuri şi brusc au făcut un triunghi perfect deasupra coloanei. Aceasta a devenit un obelisc. În clipa aceea, Robert a văzut un şuvoi de energie izvorând din coloană şi zburând în jurul piramidionului din vârful ei. A sărit înapoi de lângă coloană, de parcă ar fi fost izbit de cineva şi şi-a acoperit ochii.

— La naiba!

— Încă te trezeşti, a spus Horace. Prea repede, pentru cei mai mulţi dintre oameni. Vei trece prin mari frământări lăuntrice. Acum trebuie să ne continuăm drumul.

Lui Robert îi crăpa capul de durere.

— La naiba! Ar fi trebuit să mă previi!

Terri l-a luat de braţ şi l-a condus afară, după Horace. Au ieşit în spatele unei gigantice sculpturi de Lee Lawrie, reprezentându-l pe Atlas, cu faţa spre Catedrala Sf. Patrick şi au luat-o spre nord.

De pe 51 st Street, privind spre est, Robert a zărit printre lacrimile care continuau să-i umple ochii magnificul vârf ascuţit al clădirii Lexington 570, unde erau birourile GBN.

Apoi Horace îi tot îndemna să meargă mai repede. Terri şi Horace l-au luat de câte un braţ pe Robert, continuând să meargă.

— Piramidionul este aşezat deasupra obeliscurilor şi piramidelor a spus Horace. El este o mică piramidă în toată regula şi adesea poate fi placat cu aur. Cuvântul pentru el este *ben-benet,* derivat din piatra sfântă *ben-ben,* care reprezentata prima insulă a creaţiei, prima bucată de pământ ivită după retragerea apelor primordiale.

— Trebuie să fi arătat ca vârfurile acestor zgârie-nori care

străpung norii, a spus Terri.

— Da, a zis Horace gânditor. Da, aşa trebuie să fi fost. Şi în curând vom vedea o altă reprezentare a lui, una care este în chiar centrul acestei căutări. Şi voi veţi înţelege mai mult.

Au trecut pe lângă Biserica Sf. Toma, pe stânga, locul unde s-ar fi dus Horace, dacă Robert l-ar fi ratat la Grand Central.

Apoi au trecut pe lângă Trump Tower, cu culorile lui negru şi auriu, pe lângă capodoperele de art deco care găzduiau Tiffany’s şi Bergdorf Goodman pe latura dreaptă a Fifth Avenue şi au ajuns în Central Park.

PARTEA A TREIA

Corpul de lumină

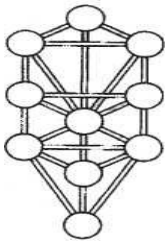

New York, 1 septembrie 2004

— Pe aici, a spus Horace, conducându-i pe după trăsurile trase de cai şi standurile care vindeau fotografii cu imagini din New York, pe Wollman Ring, în direcţia de mers.

— Horace, a strigat Terri, nu avem încă nici măcar un punct de destinaţie.

— Nu mai există puncte de destinaţie, a răspuns el. Există şapte chei. Trebuie să lucrăm cu ce avem. Avem nevoie de toate cheile pentru a opri detonarea. Ei au nevoie de toate cheile pentru a-l face să explodeze, creând un adevărat iad pe pământ, aşa cum îşi doresc.

Horace i-a dus spre o fântână cu apă potabilă, dincolo de Ring, la baza unor scări de piatră.

Terri a întrebat:

— Ne putem opri o clipă, să vedem ce avem de la ultima ascunzătoare?

Horace s-a oprit şi şi-a tamponat fruntea cu o batistă.

— Da, draga mea. Bineînţeles. Chiar aici.

Au urcat scările. Sus era o clădire octogonală, cu un singur etaj, înconjurată de bănci şi mese de şah.

— Casa Şahului şi a Jucătorilor de Şah, a spus Horace. Aici au fost stabilite probele. Numai cu nouă zile în urmă.

A scos un briceag şi a tăiat punga de plastic ce învelea pachetul pe care-l găsiseră în ultima ascunzătoare şi a scos la iveală o casetă neagră de bijuterii. În ea era un pandantiv ce reprezenta o stea cu şapte colţuri, cu intarsii de argint.

Terri a pus jos ţeava de oţel pe care-o adusese cu ea de la lupta de la Rockefeller Center şi şi-a ţinut vârfurile degetelor pe el.

— Aşa cum bănuiam, a spus Horace. O stea gnostică. Simbolizează vederea mistică. Celelalte elemente geometrice reflectate şi ele în diverse aspecte ale probelor. Primul, cercul, marchează începutul. Al doilea, *vesica piscis,* semnifică pântecele şi diviziunea celulară. A treia, triunghiul, înseamnă stabilitate, capacitatea de a sta pe propriile picioare. Al patrulea, cubul, ajută la clădirea celui mai mare om, prin compasiune. Cinci, pentagrama, creativitate şi regenerare, pentru că ea se poate multiplica la infinit. Şase, Steaua lui David, unirea a două triunghiuri care reprezintă cerul şi pământul, spiritualul şi materialul.

Lui Robert i se spărgea capul în două de durere, lumina arzându-i pur şi simplu ochii. Terri l-a ajutat să se mute la umbră.

— N-am ştiut până acum ce înseamnă durerea, i-a spus el lui Terri.

— Ştiu, a spus ea. Trebuie să plătim preţul. Vom duce asta la bun sfârşit.

Robert s-a aşezat la o masă de şah şi a închis ochii, pierdut în senzaţii pe care nu le mai trăise niciodată. Din momentul şocului energetic de la coloana din International Building, imaginea lui fusese inundată de lumină, ca şi cum el s-ar fi uitat intens la soare, incapabil să privească în altă direcţie. Conştiinţa îi era lovită de modele şi forme – pătratele meselor de şah, faţadele clădirilor deco pe lângă care trecuseră pe Fifth Avenue, forma octogonală a Casei Şahului şi a Şahiştilor – ca de nişte lame de cuţit. Chiar şi formele copacilor şi frunzelor le simţea ca pe nişte tatuaje pe carnea lui. Senzaţii intense veneau asupra lui în valuri deopotrivă cu emoţii şi stimuli fizici şi cu siluete şi forme geometrice. Simţea supărarea lui Terii şi neputinţa ei în faţa morţii lui Jay, concentrarea ei arzătoare şi unică asupra supravieţuirii, voinţa implacabilă a lui Horace de a-i învinge pe Iwnw. Robert trecea printr-o stare de hipersensibilitate atât de

acută, încât era insuportabilă. Nu exista nici umbră de pace, nici urmă de calm. În frânturile conştiinţei sale auzea limba păsărilor, dar aceasta era o cacofonie de ţipete ascuţite, stridente, fără sens, fără iubire.

— Horace, Robert este rănit foarte tare, a spus Terri.

— Plămădirea înseamnă deopotrivă şi dezmembrare, a spus Horace fără simpatie. Propun să aşteptăm aici. Vom avea veşti de la Adam.

În mit, Osiris a fost dezmembrat de Seth. Acum Robert înţelegea ce însemna acest mit. Dar apoi s-a născut Horus, fiul, purtătorul luminii, pentru a purta lupta. În ciuda durerii, Robert avea încă încredere în Cale. El era deopotrivă Osiris şi Horus. Noua fiinţă provenea din cea dezmembrată. Deja o simţise trezindu-se. Dar nu-şi revenise încă din şocul de a fi atârnat de vârful clădirii Rockefeller Center, deposedat de toate puterile lui, expus până în miezul fiinţei sale.

Cel de-al şaselea rând din scrisoarea pe care o arsese. Cuvintele au căpătat din nou formă în mintea lui.

„Ca să trăieşti frumos, cunoaşte moartea.”

A încercat să înţeleagă. Apoi s-a liniştit şi a încercat să-i liniştească şi pe ceilalţi, vorbind pe un ton nonşalant.

— De fapt, într-un fel, este chiar interesant, a spus el. Vă pot *simţi,* dragilor, văd *aure* în jurul vostru, pentru numele lui Dumnezeu!

Horace l-a plesnit puternic peste faţă.

Terri a strigat la el:

— Horace! Ce naiba faci?

— Chiar şi în asta este o ispită, anume ispita mândriei, a spus Horace cu vocea răguşită de supărare. Fii umil sau vei fi umilit.

Nici unul nu a mai scos vreo vorbă timp de treizeci de minute.

În cele din urmă, Horace s-a liniştit.

— Scuze, Robert. Eul primitiv se împotriveşte cu străşnicie când se apropie distrugerea lui şi partea întunecată a acestui stadiu este mândria spirituală. Există un poem scris de Hopkins, un poem din seria intitulată „Sonete teribile”, în care el se luptă cu renunţarea la ceea ce se numeşte ultimele fâşii ale eului:

> Nu, eu nu, nu voi alina rămăşiţele. Disperare, nu te hrăni din ele;
>
> Nu descâlci – oricât de slabe sunt ele – aceste ultime fâşii de om din mine;

Nici istovit, nu voi striga: *Nu mai pot.* Eu pot;
Pot ceva, sper, doresc să vină ziua, nu aleg să nu fiu.

— Ai face bine să le ţii minte. Aşa cum toţi trebuie să facem.

Robert nu a spus nimic şi a plecat capul. El se aşteptase ca sfârşitul călătoriei să însemne lumânare, înţelegere. Tot ce vedea era numai întuneric.

— Horace, eu ştiu acele sonete, a zis el în cele din urmă. Unul dintre ele este singurul lucru la care mă pot gândi pentru a exprima ce am simţit când am stat atârnat de platforma de observaţie.

— Care sonet?

O, mintea, mintea are munţi; stânci ale căderii
Înfricoşătoare, abrupte, de nepătruns. Să le nesocotească,
Poate doar cel care nu a atârnat niciodată acolo…

— Asta simt eu acum.

„Ca să trăieşti frumos, cunoaşte moartea.”

— Terri, a spus Horace, ar trebui să-i spui lui Robert ce altceva s-a mai întâmplat în Ziua Marii Pene de Curent.

14 august 2003: Ziua Marii Pene de Curent

Terri a dus-o pe Katherine în dormitor, singura cameră în care ele puteau să se aşeze, în timp ce Adam stătea la biroul său, cu ochii închişi şi începuse exerciţiile de respiraţie profundă.

Ea a închis uşa în urma lor.

— Katherine, cum pot fi de ajutor?

Katherine s-a aşezat pe pat şi a privit-o pe Terri.

— Ce este Boîte a Malice, mai precis?

Terri a simţit curiozitatea lui Katherine în privinţa ei ca femeie. Aceasta se întreba cum poate Terri, la vârsta ei, să arate asemenea putere, dacă era sau nu atrasă de Adam, dacă îi manipula pe cei din jur sau era de încredere. Terri, la rândul ei, simţea o ambivalenţă puternică în Katherine în privinţa harului ei care nu se mai manifesta de mult timp.

— Este un grup de femei puternice care se distrează, a spus Terri cu cel mai bun zâmbet strâmb al ei. Căutăm moduri de

rezolvare a unor probleme care îi fac pe toţi să se simtă mai bine după experienţa avută.

— Prostituţia este parte a acestei ocupaţii?

— Nu i-aş spune aşa. Imaginaţia da şi flirtul şi creativitatea, cu siguranţă. Pricepere. Aprecierea banului. Dar totul este să-i înţelegi pe oameni şi să vezi de ce au ei cu adevărat nevoie. Ne place să păstrăm o notă misterioasă puţin maliţioasă, puţin întunecată şi periculoasă. Îi pot citi pe oameni foarte bine. Dar tu?

Apărarea interioară a lui Katherine era de oţel. Terri nu vedea nimic din ceea ce ascundea ea.

— Şi eu eram capabilă de acest lucru, a spus Katherine. Eu credeam că este pur şi simplu normal. Dar am avut nişte experienţe traumatizante. Am fost aproape ucisă într-un incendiu la universitate. Am pierdut un prieten drag. Şi harul meu a dispărut.

Terri a prins o imagine a unei nopţi din trecut, a unui loc plin de umezeală, frig, panică, frică şi foc. A îndepărtat-o rapid.

— Spune-mi cum ajungeai să-ţi foloseşti harul. Înainte de a crede cu adevărat în el.

Katherine a privit-o surprinsă.

— Poţi vedea atât de mult în trecut? Atât de adânc în mine?

— Nu, dar aşa încep cei mai mulţi dintre noi.

Katherine i-a povestit despre magia sexuală, tăbliţa Ouija, crâmpeiele din noaptea incendiului pe care şi le putea aminti. Nu îşi amintea prea multe.

— Ai fost speriată? Eu cu siguranţă am fost când am început să-mi dau seama de harul meu.

— Şi eu am fost speriată să explorez o parte a lui, da. Dar a fost numai un impuls. În timp s-a consumat. Eu ardeam la ambele capete ale lumânării odată. Aveam douăzeci şi unu de ani. Cu puţin mai tânără decât tine, aş spune.

— Am început când eram chiar mai tânără. Am crescut la orfelinat până la şaisprezece ani. Viaţa mea a fost dură. La început, mi-am folosit harul pentru a supravieţui. Abia în ultimii ani am învăţat să-l folosesc pentru a ajuta alţi oameni.

— Trebuie să aflu cum să-l ajut.

— Ajută-l să-şi crească puterea. Găseşte în tine resurse.

— Vreau asta. Nu găsesc calea înapoi.

Brusc Terri a întrezărit o parte din ce ascundea ea. Legătura ei cu Adam era mai puternică decât voia ea să admită, chiar şi în

sinea ei. Îl iubea pe Robert, dar înainte fusese *căsătorită* cu Adam. Încă îl *dorea* pe acesta.

Terri a văzut că nici o persoană din afară nu ar putea rupe vreodată legătura dintre ei trei. Orice femeie care ar avea o relaţie cu unul din aceşti doi bărbaţi ar fi întotdeauna în umbra lui Katherine. Terri a fost cuprinsă de un presentiment ciudat. A alungat gândul din mintea ei.

— Iată ce trebuie să facem. Ne vom întoarce în timp, în acea noapte a incendiului, noaptea traumei tale, da? Vom elimina frica din ea. Vom lua înapoi puterea. Vom găsi o cale să i-o dăm lui Adam pentru lupta lui de astăzi.

Katherine i-a întâlnit privirea şi i-a fixat-o.

— Ce facem cu soţul meu?

— Va veni şi vremea lui să fie eliberat de frică. Dar şi el poate fi de ajutor, Katherine. Spune-mi câteva dintre cuvintele pe care le foloseai. Incantaţiile în care tu nu ai crezut.

— Credeam că ele doar pătrundeau în subconştient, a spus Katherine.

— Aşa şi era.

— Dar mai e ceva…

— Da, dar nimic rău nu se va întâmpla de această dată.

Katherine a tăcut. Apoi a spus cuvintele, începând cu:

„Timpul şi spaţiul se suspendă…”

Terri a luat-o cu blândeţe de mână şi a repetat cuvintele adresându-i-se:

— Îţi propun să te duci să-l găseşti pe soţul tău şi să faci dragoste cu el, îndată ce pleci de aici. Scoate-l din funcţiune. Indiferent ce trebuie să faci pentru asta, i-a spus ea zâmbind. Vei folosi aceste cuvinte şi vei scoate frica din ele.

Terri a spus din nou cuvintele pe care le pronunţase Katherine deasupra tăbliţei Ouija cu peste douăzeci de ani în urmă, eliberându-le de tensiune. Binecuvântându-le. A păstrat o imagine a lui Katherine şi a soţului ei fără chip în minte şi a aruncat o lumină aurie asupra lor.

— Ia această lumină de la mine când vei fi cu el, a spus ea. Acum începe să-l ţii pe Adam în mintea ta.

Terri a deschis uşa. A ieşit şi l-a atins pe Adam uşor pe braţ, pentru a-l scoate din starea de profundă meditaţie. Katherine a urmat-o.

— Katherine va pleca acum. Am lucrat puţin amândouă şi ea îţi va transmite energia necesară pentru restul zilei.

I-a ţinut pe amândoi de mână câteva clipe, lăsând curenţii de lumină să curgă prin trupurile lor, în timp ce ei trei au format un triunghi. Apoi a condus-o pe Katherine până la uşă.

New York, 1 septembrie 2004

Robert asculta în tăcere. Aşadar, Terri le binecuvântase apropierea trupească în ziua în care îl concepuseră pe Moss. Acele incantaţii magice pe care le folosise Katherine reprezentaseră ideea lui Terri, pentru a o ajuta să intre din nou în legătură cu harul ei.

— Şi apoi nu m-am putut hotărî să plec acasă. Adam îmi inspira veneraţie. Era vibrant. După ce a plecat Katherine, ne-am uitat unul la celălalt şi ne-am îmbrăţişat pur şi simplu. Ne-am devorat unul pe celălalt. Am uitat să ne păstrăm energia. Am uitat de orice. Nu ştiu dacă l-am ajutat să se pregătească sau nu. Probabil că nu. Dar el a fost sigur că va muri fericit.

— Dumnezeule! a exclamat Horace.

— La sfârşit, când se pregătea să plece, i-am dat adresa mea. I-am spus să nu se întoarcă în acest loc după ce se va confrunta cu tipul acela, ci să vină la mine. Şi i-am lăsat un talisman să-l poarte. Să-l conecteze la puterea mea. Eram acasă, pe la ora 16, când pe neaşteptate am primit o undă de şoc psihică enormă de la Adam. M-a lovit chiar în fund. Tot iadul se dezlănţuise în jurul lui Adam. Am ştiut astfel că era în viaţă, dar… blestemat. Când m-am trezit, harul meu era peste tot. Eram mult mai sensibilă, aşa că simţeam durerea chiar şi când mergeam, gândeam… şi apoi am fost ameţită, nu-mi mai simţeam picioarele. Îl puteam simţi pe Adam, el era înspăimântat, era în pericol, avea puterea mea, o avea pe a lui, dar zadarnic; el era rănit. Puteam simţi această putere, apoi nu am mai simţit-o. Valuri de putere intrau şi ieşeau din mine, retrăgându-se şi înaintând.

— Atunci a căzut curentul electric?

— Nu, încă nu… A lovit câteva secunde mai târziu. Bum! Toate luminile s-au stins. Un alt val de şoc, mai puternic decât primul. M-am simţit ca şi cum aş fi fost băgată în priză. Corpul meu ardea din lăuntru spre afară. Mi-au explodat ochii. Şi apoi am stat pur şi simplu jos şi am început să plâng. Am plâns pe săturate.

Apoi s-a lăsat liniştea o vreme.

Terri i-a pus mâna pe braţ lui Robert şi a vorbit pentru

amândoi:

— Avem câteva lucruri pe care le vrea Adam. Are şi lucruri pe care le vrem noi. Ar trebui să le folosim pe ale noastre ca momeală. Atrage-l să se întâlnească cu tine.

— Noi o vrem pe Katherine şi Ma'rifat'-ul cu cheile lui, a spus Horace. Avem câteva dintre chei, aurul roşu şi miezul.

— Şi mai suntem şi eu şi copilul pe care poate-l port, a spus Terri. Copilul lui.

Robert a scuturat din cap.

— Îi putem oferi cheile şi miezul. Asta-i tot. În nici un caz pe tine.

— El are nevoie de mine.

— El o iubeşte pe Katherine, a spus Robert. Aşa mi-a spus.

— Katherine nu este însărcinată cu copilul lui. Nu are nevoie de ea.

În mintea lui Robert a pâlpâit din nou imaginea diviziunii celulare. Dar aceasta începuse vineri. Şi el încă vedea umbra.

— Terri, trebuie să înţeleg.

— Este simplu.

Terri şi-a adunat gândurile. Robert putea simţi revolta ei pentru ce i se întâmplase lui Jay retrăgându-se în fundal, în timp ce ea se concentra asupra a ceea ce trebuia să-i spună.

— Când s-a produs Marea Pană de Curent, am fost înlănţuiţi la un nivel pe care de obicei nu-l percepem, în plan psihospiritual. Am mai vorbit câte ceva despre asta.

Adam şi creatorul Ma'rifat'-ului deveniseră înlănţuiţi şi ştiau acest lucru, într-o relaţie parazitară, a spus Terri. Dar chestiunea era mai complicată. Înainte de a se lupta cu creatorul Ma'rifat'-ului, Adam făcuse dragoste cu Terri; cum tocmai îi povestise. Fusese un act fără intenţie, spontan şi nu luaseră măsuri de contracepţie. Când câteva ore mai târziu s-a produs Marea Pană de Curent, ea era în primele stadii ale sarcinii. Purta în ea un ovul fertilizat.

— În acelaşi timp, tu şi Katherine făceaţi dragoste, i-a spus Terri lui Robert. Ea făcuse ceea ce-i sugerasem eu şi folosise cuvintele magice pentru a-ţi alunga frica. Erau nişte cuvinte care realizează o conexiune la cele mai profunde niveluri.

— Îmi amintesc, a spus Robert.

— Katherine a rămas şi ea însărcinată în ziua aceea. Când s-a produs Marea Pană de Curent, ea era în aceeaşi stare ca şi mine. Şi s-a format o conexiune dublă. Prima, prin Adam, am fost unită

cu tine şi cu Katherine. Cercul Katherine-Robert-Adam s-a unit cu cercul Terri-Adam-Minotaur, cu Adam ca element de legătură. Şi a doua, o legătură mult mai directă, s-a creat între mine şi Katherine, datorită întâlnirii binecuvântate pe care o avusesem cu ea, mai devreme în dimineaţa aceea. Cuvintele ne uneau încă şi chiar şi pielea ei ne unea, pentru că eu o atinsesem şi eram încă în contact cu ea. Ceva din ADN-ul ei era pe pielea mea şi eu rezonam cu ea, exact cum rezonam cu Adam.

— Adam mi-a vorbit despre asta. Mi-a spus că Iwnw poate lucra şi prin ADN. Poate rezona, poate realiza armonie.

Robert a auzit ciripituri la limita minţii lui. Acestea ar fi trebuit să fie armonioase, dar el nu putea percepe armonia.

— Şi eu pot stabili legături armonice, a spus Terii. Ei folosesc armonia pentru a face rău, dar undele armonice sunt un dar al Căii lui Tiresias, cale pe care o urmez eu. Adu-ţi aminte de caduceu, care în mitologie îi aparţinea lui Tiresias, înainte ca acesta să i-l dea lui Hermes. Cei doi şerpi care se răsucesc pe caduceu reprezintă, între altele, cele două spirale ale ADN-ului şi capacitatea de a acţiona asupra lui.

— Nimeni nu a înţeles ce înseamnă ADN-ul până în anii ’50.

Atunci a intervenit Horace.

— Este corect ce spui, dar numai în sensul folosirii tehnicii pentru examinarea ADN-ului, al separării componentelor lui, al manipulării lui şi aşa mai departe; toate aceste minunăţii s-au petrecut în anii din urmă. Dar anticii ştiau mai mult decât se crede despre ei. Unii adepţi ai Căii au putut vizualiza întotdeauna ADN-ul, au putut intra în rezonanţă cu orice persoană prin el, au putut chiar să-l afecteze prin forţa lor mentală. El apare în viziunile şamanilor, în imaginea mitologică a şerpilor purtători de înţelepciune.

Ciripiturile păsărilor au crescut în intensitate în mintea lui Robert şi au devenit mai discordante. O lumină pulsatorie se zbătea în spatele ochilor lui. A încercat să o alunge prin forţa voinţei.

— Conexiunea dintre tine şi Katherine. Continuă.

— Exista o conexiune între vieţile potenţiale, de asemenea. Între cele două ovule, ambele fertilizate, încă nici unul fixat în uter. Şi…

Robert a simţit un neaşteptat val de durere şi de supărare venind dinspre Terri.

— Îmi amintesc că am văzut un dans al focului, a spus el.

Imagini aprinse ale fiecăruia dintre noi. Flăcări şi umbre. Te-am văzut pe tine, pe mine, pe Katherine şi pe Adam. Mai era un bărbat, Tariq. Şi o umbră despre care am crezut că era Moss sau posibilitatea existenţei lui.

— Pentru o clipă, cele două ovule au fost conectate, suprapunându-se. „Timpul şi spaţiul se suspendă.” împărţeau acelaşi spaţiu. Terri l-a luat de mână pe Robert. Acela a fost momentul, momentul Marii Pene de Curent, când Iwnw au intrat în legătură cu mine prin Adam. Au intrat în ADN-ul ovulului, s-au infiltrat în structura celulei şi au deturnat-o de la viaţă la moarte: cancer. Şi a existat totodată un transfer de lumină, de forţă vitală, între Katherine şi mine. Cancerul meu a supt cea mai mare parte a vieţii viitorului tău copil. De aceea Katherine a pierdut sarcina, câteva luni mai târziu. Îmi pare rău. S-a întâmplat pur şi simplu. A fost fără intenţie.

A izbucnit în lacrimi, suspinând îngrozitor.

Robert a crezut că i se sparge capul. Cancer. Şi el îi vorbise despre sarcină de parcă ar fi fost un fel de mag, un fel de vizionar.

O parte din el nu putea da crezare lucrurilor pe care le aflase. Într-un fel, Terri îi spunea că chiar ea îl ucisese pe Moss? Nu. Iwnw îl uciseseră pe Moss.

— Terri, e ceva ce eu nu înţeleg. Lucrurile astea s-au petrecut cu peste un an în urmă?

— Un an şi două săptămâni.

— Eu am văzut nişte umbre deasupra ta. În jurul tău. Diviziunea celulară. Dar numai începând cu ziua de vineri.

— Iwnw au stopat cancerul imediat ce l-au iniţializat. Sau au spus că au făcut asta. Pentru a ne răvăşi minţile şi a-l ţine deasupra capetelor noastre ca o ameninţare.

— De ce?

— Pentru a-l determina pe Adam să li se supună când ei îl cheamă. Timp de un an nu s-a întâmplat nimic. Am crezut chiar că ei minţiseră. Şi apoi, cu cinci zile în urmă, au reiniţializat cancerul. Pentru a-i întări credinţa că voi muri în câteva zile dacă nu asigură detonarea Ma’rifat’-ului. Au spus că vor face cancerul să se retragă şi că ne vor proteja de explozie dacă el face acest lucru.

— I-ai crezut?

— Adam pare că i-a crezut.

Chiar şi la lumina zilei, Robert simţea umbrele nopţii în jurul

lui. Creaturi ale răului stăteau la pândă, scoţând sunete ascuţite. *Tales,* creaturi mitologice precum cele reprezentate pe poarta Colegiului Sf. Ioan. Gargui răuvoitori. A văzut încă şi mai clar nivelul răului pe care se pregătea să-l înfrunte. A jurat că va face totul pentru a-l combate, până la ultima suflare.

— Horace, tu ştiai despre aceste lucruri?

Horace s-a întins şi a luat-o pe Terri de mână.

— Da, ştiu de ceva timp. Adam şi Terri m-au întrebat dacă-i pot ajuta. Mă tem că este dincolo de puterile mele să o fac. Nici chiar Lumina Perfectă nu poate desface întotdeauna ce a făcut răul.

— De ce nu mi-ai spus? Doctorii pot face ceva?

— Nu am simţit că eşti pregătit. Şi nu, doctorii nu pot nici măcar detecta cancerul incipient. Medicii i-au spus lui Terri că totul este în mintea ei.

— L-am simţit reactivat după ziua în care tu şi cu mine am fost împreună, a spus Terri, ştergându-şi ochii. Apoi duminică am găsit-o pe Katherine în apartamentul pe care eu îl împărţeam cu Adam. Am ştiut întotdeauna că, dacă el reia legătura cu ea, mă va părăsi. Nu va fi în stare să nu facă asta. Am simţit că nu puteam conta pe el să mă mai protejeze. M-am dus la singurii oameni care mă puteau ajuta, la prietenele mele – vrăjitoarele de la Boîte a Malice. Ele m-au primit cu braţele deschise.

— Te puteau ajuta cu cancerul?

— Nu. Robert, cea mai mare speranţă a mea este să-l pot ajuta pe Adam să trăiască destul de mult pentru ca tu să-i învingi pe Iwnw şi, cumva, să ne salvezi. Pe Adam, pe mine şi copilul. Pe noi toţi. Eşti singurul care poate face asta.

În clipa aceea a sunat Quad-ul. Era Adam.

— Salut, Robert. Este momentul să ne întâlnim din nou. Vino cu prietenii tăi.

Robert şi-a pierdut cumpătul.

— Dacă te voi mai vedea vreodată, întâlnirea noastră va fi ultimul lucru pe care-l vei face! Unde este soţia mea?

Horace s-a dus lângă el să-l liniştească şi a pus aparatul pe speaker, pentru a auzi toţi ce spunea Adam. Robert nu i-a dat nici o atenţie.

— Tu ai fost pe acoperişul Rockefeller Center, nenorocitule? Tu eşti cel care i-ai rupt gâtul bietului om? Te simţi tare?

Terri i-a smuls telefonul şi a apăsat pe butonul speaker.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, a spus Adam. Ultima dată

când te-am văzut a fost la Grand Central. Aproape că m-ai ucis acolo.

— Trebuia să te fi ucis.

— Ai preferat să nu o faci. Trebuie să-ţi mulţumesc.

— Am crezut că am văzut ceva bun în tine, încă. Cred că m-am înşelat.

Tăcere. Robert a crezut că a auzit vocea lui Adam înăbuşită.

— În afară de asta, trebuie să vorbim, a spus Adam. Acul Cleopatrei. Obeliscul din Central Park. Trebuie să negociem.

Horace îi făcea frenetic semn lui Robert să accepte.

— Poate. Miezul. Îl am la mine.

— Şi toate cheile rămase?

— Da, pe toate pe care nu le ai tu.

— O vreau pe Terri.

— Nu. Miezul în schimbul lui Katherine.

— Nu. Eu am terminat cu Katherine. O poţi avea. Dar o vreau pe Terri şi miezul.

— Nici gând.

— Adio, atunci.

Terri a ţipat în Quad:

— Adam?

— Terri. Încă mai putem aduce copilul înapoi.

— Mă poţi obţine. Voi veni la tine. Vreau să fiu cu tine. Şi poţi avea tot ce mai vrei. Dă-i-o numai pe Katherine înapoi lui Robert.

Tăcere. Apoi vocea lui Adam:

— Mergi acolo acum. Voi veni şi eu când eşti acolo.

În timp ce mergeau spre nord, de-a lungul promenadei cu trei benzi de pe Mall, Horace vorbea despre obelisc.

— Sunt două obeliscuri gemene, a spus Horace. Amândouă au fost ridicate în Heliopolis, căruia vechii egipteni îi spuneau Iwnw, cu 3 500 de ani în urmă. Un oraş sacru. Sacru atât pentru Lumina perfectă, cât şi pentru duşmanul nostru, Frăţia care şi-a luat numele de la acest oraş antic.

Robert nu făcuse până acum legătura.

— Cel de-al doilea este în Londra, unde este cunoscut sub numele de Acul Cleopatrei, a continuat Horace. Deşi amândouă au fost ridicate înaintea epocii ei.

— Aşteaptă, Horace, a spus Robert. Povesteşti despre mituri de pe tot întinsul pământului în care este vorba despre lupte între Iwnw şi Lumina Perfectă. Acest obelisc se afla în oraşul

Iwnw când au început toate astea?

— Nu, a fost ridicat mai târziu. În perioada pe care istoricii o numesc acum Noul Regat. Istoria luptei pentru controlul Căii merge mult înapoi în timp şi nu numai până în Egiptul antic.

— Povesteşte-mi. Vreau să înţeleg.

Horace a reflectat o clipă şi apoi a început:

— Calea dăinuieşte de când există fiinţele umane. Ea reprezintă o modalitate de a ne privi pe noi înşine aşa cum suntem cu adevărat – conectaţi în mod intim cu restul universului, cu o conştiinţă minunată care este mintea universului însuşi. Toate fiinţele umane sunt capabile să acceadă la Cale şi să dobândească o cunoaştere completă a acesteia şi, făcând asta, să constate cum mintea, materia şi energia sunt totuna, transformându-se în mod constant una în alta.

— Dar ai spus că abia dacă sunt treizeci de oameni în această lume care cunosc secretele aurului roşu, a spus Robert.

— Toţi sunt capabili, a spus Horace. Dar numai câţiva aleg să continue drumul pe Cale, după ce au făcut primii paşi. Este foarte solicitantă – chiar şi pentru cei care nu trec prin remarcabila trezire forţată pe care ţi-am impus-o noi ţie.

Robert s-a întors spre Terri, care mergea ţinându-şi braţele peste stomac, cu mâna încleştată pe arma ei, ţeava de oţel.

— Ai spus că tu urmezi Calea lui Tiresias. Eu sunt pe Calea lui Seth. Câte căi există?

Terri nu a spus nimic, pierdută fiind în gândurile ei.

Robert a simţit că ea se ruga pentru Adam.

— Există tot atâtea modalităţi de a aborda Calea câţi doritori există, a repetat Horace. Dar există probabil multe categorii de abordări similare. Cea a lui Seth este rezervată unui număr mic de oameni.

— Iwnw urmează aceeaşi Cale?

— Da. Există numai una. Dar ei merg pe partea ei întunecată şi caută să o folosească pentru a-şi exercita puterea asupra celorlalţi. Caută să conducă. Noi nu vrem asta. Cândva am fost unul şi acelaşi lucru. Suntem toţi la fel. Toţi auzim cele mai înalte armonii, percepem culorile stărilor sufletului, putem vedea uneori dincolo de timp şi spaţiu. Pretutindeni în lume unde Calea este cunoscută, s-a petrecut totuşi o ruptură. O sciziune. Una a fost la Iwnw. Dar au mai fost şi altele. În China. În sudul Indiei. La celţi.

Robert a reflectat la cuvintele lui Horace, încercând să-şi

integreze propria experienţă în povestea pe care o asculta. Probele îi arătaseră o parte întunecată a puterilor Căii. Când fusese cel mai mult atras spre întuneric, Iwnw reuşise să se infiltreze în conştiinţa lui.

— Bărbaţii la costum. Cei trei bărbaţi cu părul alb. Aceştia sunt Iwnw, sau numai reprezentanţi ai acestora? Preoţi?

— Sunt adepţi care preferă să urmeze latura umbrită a Căii şi care s-au pus în slujba răului. Ei sunt Iwnw din această lume, o manifestare a forţei dezlănţuite, plină de ură, care trăieşte în lumina virtuală, luptându-se în mod constant să se substanţializeze, căutând în mod constant oportunitatea să se folosească de fricile noastre, de furia noastră, de mândria noastră.

— Asta s-a întâmplat la începuturi? Unii dintre cei care urmează Calea s-au separat şi au căutat să aibă putere pe pământ?

— Peste tot a fost aceeaşi poveste, a spus Horace. Şi ea s-a reiterat constant. Puterile Căii sunt atât de mari, încât este foarte dificil să renunţi la mărirea de sine. Trebuie să renunţi total la propriul ego, ceea ce înseamnă a experimenta moartea.

Au trecut pe lângă Naumberg Bandshell şi au luat-o în jos pe scări spre un pasaj subteran cu tavan boltit. Pasajul, care i-a dus sub cerul liber şi la Terasa Bethesda, cu silueta angelică profilată pe fundalul norilor mişcători, era acoperit de plăci Minton, glorioase cândva, cu modele simetrice, în nuanţe estompate de roşu, galben şi albastru.

Robert avea încă de pus întrebări.

— La ce face referire cuvântul „Iwnw”, Horace?

— Înseamnă coloană, după cum bine ştii şi se referă la două lucruri. Întâi, la crearea lumii. Prima insulă care a ieşit din marea primordială a haosului a fost reprezentată în oraşul Iwnw de o coloană cu un piramidion în vârf.

— Şi al doilea lucru?

— Al doilea lucru se referă la Cale. Coloana este, în acest sens, coloana vertebrală, care făcea legătura între natura brută, primitivă, de la bază şi cel mai înalt potenţial al nostru, cu capacitatea noastră de a comunica cu întreaga creaţie, din partea superioară. Ea reprezintă ascensiunea noastră când mergem pe Cale. Templele Iwnw erau locuri de învăţătură şi înălţare spirituală.

— Vorbeşti despre Cale, dar nu şi despre Dumnezeu, Horace?

Nu cred că te-am auzit vreodată vorbind despre Dumnezeu.

— La capătul Căii – în vârful coloanei pe care o putem, de asemenea, vizualiza ca pe o scară, dacă este mai uşor în acest fel, există experienţa divinului, a spus Horace. Unii îi spun Dumnezeu şi o personalizează. Alţii experimentează numai o senzaţie de vid creator la nesfârşit, înţelegând că procesul creaţiei se petrece în fiecare clipă, pretutindeni. Este acelaşi lucru.

Au luat-o la dreapta şi apoi spre nord, pe lângă Boathouse Cafe şi prin Ramble spre Turtle Pond, cel păzit de o statuie a eroului independenţei poloneze, regele Jagello, cu săbiile încrucişate deasupra capului, înainte de bătălie. A continuat:

— Romanii au luat obeliscul din Heliopolis şi l-au mutat în Alexandria în anul 12 î.Cr., a spus Horace, în timp ce continuau să meargă. Apoi nu a mai fost mutat din loc până în anul 1879, când s-au luat măsuri pentru transportarea lui la New York, după ce conducătorul local l-a dăruit Americii în semn de bunăvoinţă. Spre marea încântare a francmasonilor din vremea aceea, printre artefactele găsite sub postament, când coloana a fost ridicată din Alexandria, erau o piatră tăiată în forma unui echer masonic; o mistrie cimentată în calcarul de dedesubt spre a arăta că aceasta nu fusese lăsată acolo din întâmplare; o piatră de un alb neobişnuit; cuburi finisate, cu ornamente care trimiteau la simbolismul masonic; şi o deschidere într-una din pietrele ascunse în formă de diamant, considerată a reprezenta o gemă cunoscută francmasonilor sub numele de Giuvaierul Maestrului.

A urmat o pauză.

— Masonii s-au poticnit pe Cale în timpul Cruciadelor, pe vremea când încă îşi spuneau templieri, a spus Horace. Dar cei mai mulţi au reţinut puţin din înţelepciunea pe care o păziseră cândva.

Au continuat să meargă spre nord, printre copacii deşi şi apoi brusc, mai curând decât se aşteptase, deasupra lor, spre dreapta, Robert a zărit obeliscul înalt de 25 de metri, strălucind alb în soare. Au mers mai departe spre nord şi au ajuns la treptele ce duceau spre soclul octogonal al obeliscului.

— Horace, a întrebat Terri, ce scrie pe obelisc?

Horace s-a apropiat de latura vestică.

— Cunoştinţele mele privind scrierea egipteană au cam ruginit, dar voi citi inscripţia principală, scrisă pe centrul coloanei. Cele de pe părţile laterale au fost adăugate mai târziu

de unul din faraonii care au urmat. „El este divinul Horus, taurul puternic, glorios, iubitul lui Ra, Regele nobilul stăpânitor din Egiptul de Sus şi de Jos. El a făcut acest monument pentru tatăl lui, Atum, nobilul stăpânitor din Iwnw, ridicând pentru el două obeliscuri mari, cu vârful din aur curat. Iwnw…” Urmează nişte cuvinte ininteligibile… „Fiul lui Ra, Tutmes, fie ca el să trăiască veşnic.” Acesta, ca să fiu exact, a fost Tutmes al III-lea.

Terri a zâmbit.

Horace a privit în sus spre vârful obeliscului.

— Imaginaţi-vă soarele luminând aurul din vârf. Ce privelişte! Trebuie să fi fost spectaculoasă. A arătat spre centrul oraşului. Toate obeliscurile, toate turnurile, toţi zgârie-norii au ceva în comun. Ele exprimă dorinţa noastră de a atinge cerul, de a cunoaşte realitatea imaterială. Sunt rachete ale minţii, ale spiritului. Artificii care nu se consumă niciodată. Sunt însoţitorii necesari ai grotei sacre, pereţii de piatră desenaţi cu visurile noastre, inelul în jurul vetrei, cercul magic de pietre. Falusul şi vulva. Linia dreaptă şi linia curbă.

Robert a văzut o aură de lumină gri-bleu în jurul monumentului. Concentrându-se şi-a dat seama că el o poate face să se extindă şi să se contracte şi că-i poate reduce sau mări intensitatea. Violenţa primelor lui impresii vizuale pălea imperceptibil de când ei ajunseseră la obelisc.

— Unde *naiba* este Adam?

— Va veni când va fi pregătit. Bănuiesc că încearcă să adune suficientă putere pentru a-şi putea ascunde gândurile şi acţiunile faţă de Iwnw, deşi probabil că este prea târziu să sper lucrul ăsta.

— Nu, a spus Terri. Nu este prea târziu.

Acum Terri s-a ridicat de pe bancă şi a făcut supărată câţiva paşi. Apoi a continuat:

— N-aţi vrea mai bine să vă concentraţi să-l ţintuiţi pe Adam când ajunge aici? Există vreo posibilitate să-l ajutăm înainte ca eu să plec cu el?

— Dacă este şi Katherine cu el, ar putea exista o şansă, atâta vreme cât încă deţinem Cutia Răului. Cheia majoră, a spus Horace. Dacă vine fără vreun Iwnw. Fără cei care-l dirijează. Poate că tocmai din cauză că încearcă să scape de ei durează atât de mult.

— Tariq, a spus Terri.

— Minotaurul, da, a replicat Horace. Dacă poate fi cumva

descătuşat sau scos din Adam, legătura Iwnw cu acesta ar fi distrusă. Asta ar distruge, de asemenea, legătura lor cu tine şi ei nu vor mai putea avea putere asupra structurii celulelor tale.

— Ce ne va costa?

— S-ar putea să nu fie posibil, a spus Horace. Dar Katherine ar trebui să încerce să vorbească cu bărbatul pe care ea însăşi l-a distrus, trădându-l.

Au discutat despre planuri alternative cât au aşteptat, vorbind cu voci joase, punând scuturi mentale împotriva urechilor acoliţilor Iwnw, atât cât era posibil. Robert a băgat de seamă că făcea asta în mod natural, fără să se gândească la acest lucru sau să ştie măcar cum o făcea.

Totuşi, nu simţea nimic din starea de iluminare, de trezire pe care se aşteptase să o întâlnească la capătul probelor. Totul era confuz şi învăluit în întuneric.

Stăteau fiecare la o treime de drum în jurul obeliscului, formând un Y, cufundaţi în propriile gânduri.

— Robert, îţi aminteşti orificiul ascuns sub obelisc, a spus Horace. Nu exista de fapt nici un giuvaier acolo, dar forma orificiului reprezenta un giuvaier. Giuvaierul a reprezentat conştiinţa purificată a celui care parcurge Calea până la capăt. Concentrează-te acum asupra giuvaierului. Vă propun să medităm un timp cu toţii asupra acesteia. Vă va ajuta să vă pregătiţi pentru încercările care vor urma. Mă tem că Adam ne va face să aşteptăm.

Robert s-a gândit la presentimentul negru pe care-l simţise în inimă în Union Square, după 11 septembrie, pe când nu putuse să creadă că iubirea singură era suficientă pentru a lupta împotriva urii din spatele acestor atacuri. Acum vedea că iubirea, doar ea, era unica armă cu care i-ar putea învinge pe Iwnw.

— Când privesc Cutia Răului, mi se pare că se roteşte înainte şi înapoi între convex şi concav, ca şi cum ar fi amândouă odată, a spus Robert.

— Amândouă şi nici una, simultan, a spus Horace. Paradoxul este limbajul divinului. În acelaşi fel, concentrează-te asupra absenţei giuvaierului, până când giuvaierul însuşi apare în conştiinţa ta.

Robert a păstrat în minte imaginea orificiului în forma giuvaierului absent şi a lăsat toate celelalte informaţii să-i zboare din minte. Timpul s-a oprit şi a luat-o totodată la goană şi nimic nu părea real. S-a uitat fix în nişa goală, până când el însuşi a

devenit o nişă goală, un recipient gol, un gol care durea, care, treptat, a început să se mişte înainte şi înapoi între gol şi plin, între absenţă şi prezenţă.

Căutându-se pe sine, căutând să înţeleagă, Robert a intrat în mintea lui până în locul în care fusese cel mai fericit. Cântec de păsări fremăta şi răsuna în jurul lui, înălţându-se în crângul verde prin care alergase copil fiind, pe domeniul casei celei mari. Pe piele îi jucau puncte de lumină verde, când el se aşeza pe piatra netedă, invitând cântecul de păsări să-i penetreze simţurile, în timp ce în mintea lui se jucau toate misterele lumii. Niciodată nu plecase de acolo fără un sentiment de părere de rău. Acum s-a pierdut în ciripitul melodios, lipsit de griji al limbajului păsărilor şi a cunoscut pacea.

Venea cineva. O rămurică s-a rupt sub cizma grea şi o prezenţă liniştitoare a intrat în crâng, cu pasul apăsat şi rar de om care trăieşte în aer liber, de om al naturii. Robert a simţit miros de pământ reavăn, de ploaie în aer, de frunze umede. Era tatăl lui. Înclinând din cap, a venit şi s-a aşezat alături de Robert, pe piatră.

Au stat în tăcere, bucurându-se fiecare de compania celuilalt, obişnuiţi de mult cu modul de a-şi arăta iubirea fără cuvinte. Cu părul cărunt şi rumen în obraji, cu mâinile noduroase, dar cu spatele lat şi puternic de la zecii de ani de muncă la câmp, tatăl lui era aşa cum şi-l amintea mai bine Robert. Puternic şi bun. Gânditor, făcând economie la vorbe.

— Întotdeauna ne-a plăcut acest loc, nu-i aşa?

Robert a aprobat din cap. Nu simţea nevoia să vorbească.

— Cu greu te-am smuls de aici de câteva ori. Mama la fel. Ori de câte ori nu ştiam unde să te găsim, aici te căutam.

Ochii lui căprui, adânci i-au căutat pe ai lui Robert, voind să-i comunice ceva ce nu putea fi exprimat prin cuvinte.

— Am scris câteva lucruri pentru tine, a spus tatăl lui, vârându-şi mâna în buzunar. A scos o scrisoare şi i-a dat-o fiului său, cu mâna tremurându-i uşor. Sunt lucruri pe care trebuie să le ştii, în caz că vei avea vreodată nevoie de ele.

Robert a întins mâna şi a luat scrisoarea. A recunoscut-o ca fiind cea pe care o primise la universitate, cea pe care o arsese, dar al cărui conţinut şi-l amintea cuvânt cu cuvânt, silabă cu silabă. Ochii li s-au întâlnit, iar Robert a văzut că tatăl lui era tulburat.

— Mama ta şi cu mine te-am ţinut departe de aceste lucruri, a spus el. Am cunoscut prea multe pericole şi prea multă răutate care au provenit din faptul că ne-am amestecat în lucruri pe care nu le-am înţeles. Lucruri îngrozitoare din trecut, poveşti de familie… Am decis că vei fi educat diferit, modern. Am vrut ca tu să ai oportunităţi pe care noi nu le-am avut, pe care vechile moduri de educaţie nu le oferă niciodată.

Robert şi-a dat seama că tatăl lui îşi cerea scuze de la el. Îi cerea binecuvântarea pentru că-l ferise de cunoaşterea harului său.

— Să nu spui niciodată că ţi-am dat asta, a zis bătrânul. Şi, când vei avea propriii copii, asigură-te că nu-i împiedici să evolueze din cauza propriilor spaime.

I-a întins mâna lui Robert, ca de la bărbat la bărbat şi acesta i-a strâns-o şi a scuturat-o uşor.

— Nu are de ce să-ţi pară rău, i-a spus el tatălui său. Atunci nu eram pregătit. Acum sunt. Nu e nimic de iertat.

Tatăl lui s-a ridicat în picioare, fără un cuvânt şi şi-a luat la revedere cu o simplă înclinare a capului. A ieşit din crâng, lăsându-l pe Robert singur cu armoniile păsărilor cântătoare, limpezi şi cristaline ca un giuvaier perfect, strălucitor.

Robert a deschis ochii. Era întuneric. Horace nu se vedea nicăieri. Terri stătea cu arma improvizată pe genunchi, alertată, privind în întuneric.

— Unde-ai fost? Au trecut câteva ore, a spus ea. Bine ai venit!

— Mulţumesc, a răspuns Robert.

A auzit pe cineva tuşind de după obelisc.

— Bătrâne, cred că de fapt ea vorbeşte cu mine.

Adam a făcut un pas înainte, urmat de Katherine.

Lui Robert i-a bătut inima mai să-i sară din piept, deşi Katherine arăta mâhnită, epuizată. Adam ţinea în mână pistolul lui Katherine. A gesticulat cu el ca şi cum acesta ar fi fost o jucărie, apoi l-a pus la cingătoare.

— A trebuit să iau asta de la Katherine. Între prieteni, cum suntem noi, un asemenea obiect nu-şi are rostul, dar este totuşi mai bine să fie în mâinile mele. Stai liniştit, Robert. Regăsirile emoţionante mai pot aştepta un minut sau două. Adam arăta ca o stafie: numai piele şi os şi palid ca moartea. A examinat zona cu suspiciune. Horace, ieşi la vedere, oriunde-ai fi! Simt că eşti aici.

Nici un răspuns. Adam părea că-şi cântăreşte variantele, apoi a luat hotărârea să continue.

— Katherine, aşază-te acolo.

A arătat spre banca pe care stătea Terri.

Robert a simţit că aceasta se concentra în totalitate asupra lui Adam şi îi trimitea ultima picătură de putere pe care o putea aduna.

— Robert, acum tu, te rog. Ia loc între cele două doamne.

Robert s-a ridicat încet şi s-a dus la cealaltă bancă. Katherine i-a întâlnit privirea, comunicându-i furia ei arzătoare şi frica. El a încercat să-i transmită hotărârea lui de a o proteja, de a-i proteja pe ei toţi.

— Ce reţea complicată ţesem, a spus Adam, cu o expresie de veselie sadică. A aruncat ceva la picioarele lui Robert. Rickles, să nu zici că nu am grijă de tine.

Era verigheta lui Robert.

Robert s-a uitat la Terri, apoi la Katherine. Nici una nu-i dădea atenţie. El s-a aplecat încet şi a luat-o, dar nu şi-a pus-o pe deget. A strecurat-o în buzunar.

— Vă voi lăsa să hotărâţi cum veţi ajunge la reconciliere, a spus Adam. I-am cerut lui Terri să o fure în timpul întâlnirii voastre romantice, ca să te ajute în partea nimicitoare a probelor. Este o chestiune dură, să nu te îndoieşti.

Adam părea a-şi fi pierdut ultimul strop de umanitate, păstrând numai expresia de amuzament amar, de om învins. Acum dă-mi în schimb miezul şi restul cheilor care sunt în posesia ta. Acum, pe loc.

Robert s-a ridicat uşor şi a scos din buzunarul de la pantaloni o pungă în care era o cheie: a şaptea şi câte o parte dintr-a cincea şi a şasea.

— Pune punga jos pe pământ, a spus Adam, indicând un loc anume între ei.

— Dă-te înapoi.

Adam s-a aplecat cu grijă şi a luat punga de jos, cu ochii aţintiţi asupra lui Robert şi a femeilor din spatele lui.

— Acum miezul. Cheia majoră, cea care face ca totul să funcţioneze. Micuţa Cutie a Răului care se potriveşte în marea Cutie a Răului.

Terii s-a ridicat în picioare, lăsând ţeava pe bancă şi s-a dus spre Adam. Apoi l-a luat de mână.

— Spune-ne ceva mai întâi.

Tensiunea care tortura corpul lui Adam a părut a se înmuia puţin şi el şi-a ridicat mâna spre faţa lui Terii.

— O, Doamne, Terii. Ce spui?

— Povesteşte-ne despre Lawrence. Şi despre Iwnw. Ce vor ei?

Din întunericul din spatele lui Adam a apărut Horace.

— Ce s-a-ntâmplat cu Lawrence, Adam?

Adam a tresărit, luat prin surprindere. Terii îl ţinea încă de mână.

— Spune! a insistat Terii. Horace are nevoie să audă ce s-a întâmplat. Toţi trebuie să asculte ce te-au obligat să faci. Ce eşti nevoit să ţii în suflet. Te rog!

Adam s-a uitat lung la ea, reţinut, nevenindu-i să înceapă.

— Nu este o poveste plăcută, a spus el.

— Te rog, Adam!

El s-a relaxat, ridicând din umeri.

— Cum vrei.

Terii i-a dat drumul la mână şi s-a retras câţiva paşi.

— Horace v-a spus pesemne că Lawrence a murit ca un soldat. Că sub presiunea insuportabilă exercitată din partea mea, care acţionam pentru Iwnw, el a refuzat să vorbească şi, în cele din urmă, a reuşit să ia pistolul din birou şi să se împuşte ca să nu divulge locul rezervelor ascunse de aur roşu.

— Sunt sigur că aşa s-au întâmplat lucrurile, a spus Horace.

Robert nu simţise niciodată o asemenea răceală în vocea lui.

Adam s-a strâmbat.

— Asta nu-i pe de-a-ntregul adevărat. Ca un gest eroic, a reuşit să-i dea un telefon lui Robert, aici de faţă, să încerce să-l avertizeze. O ruşine de care abia dacă era capabil să vorbească, în durerea lui. Eu te-am sunat imediat după aceea, Robert, să tulbur apele. Eram în totalitate sub influenţa Iwnw, cum vă veţi fi dat seama. Greu de crezut că asta s-a întâmplat cu numai o săptămână în urmă.

Terri şi-a înfruntat lacrimile de mâhnire, refuzând să plângă.

— Chestiunea este şi regret că o spun, că Lawrence a cedat înainte să moară. A gemut şi a plâns şi a lăsat să-i scape un indiciu, unul mic, trebuie să admit, dar suficient, despre locul aurului roşu. Apoi l-am lăsat să-şi scrie biletul de adio şi să se împuşte, pentru a termina cu această mizerie.

Se uitau cu toţii şocaţi la Adam, pe figura căruia o expresie teribilă de ruşine se amesteca cu mândria.

Horace l-a privit insultător, apoi a şoptit:

— Prin toate astea el este un sfânt, dacă ce spui este adevărat, fie ca aceste acţiuni să se întoarcă însutite împotriva Iwnw, indiferent dacă instrumentul voi fi eu sau altcineva. Eu îi iert, aşa cum îmi cere jurământul, dar nu-i absolv de consecinţele acţiunilor lor.

În timp ce vorbea Horace, în mintea lui Robert s-au format cuvinte: „Aminteşte-ţi scrisoarea. Caută mesajul lui Lawrence. Aminteşte-ţi scrisoarea”.

Adam se uita insistent la Robert.

— Este foarte ciudat să observ, aşa cum am făcut cu numai câteva ore în urmă, cum Calea lucrează prin noi pentru a se exprima pe sine, odată ce noi începem să o parcurgem. Îmi aminteam provocarea Unicornului la Cambridge şi mi-am dat seama că cheile ce decriptau mesajele, pe care eu le-am dat concurenţilor, aşezate una deasupra alteia, formau o schiţă rezonabilă a formei Arborelui Vieţii. Habar nu avusesem. Horace abia începuse să mă iniţieze în folosirea lui ca instrument pe parcursul Căii, la vremea aceea şi totuşi ea vorbea deja prin mine croindu-şi drum în lume.

Robert i-a întâlnit privirile, întrebându-se dacă nu cumva chiar şi acum, în ciuda celor întâmplate, Adam nu încearcă încă să-i transmită informaţii secrete. Despre ce aspecte ale jocului Unicornului vorbea el? A încercat să-şi calmeze mintea şi să prindă vorbele care se formau din frânturile de informaţii. Dar nu le-a putut capta.

— Revenind la Lawrence, a spus brusc Adam. A suportat o durere enormă. Iwnw l-au chinuit prin intermediul meu. Durere fizică, suferinţă mentală. Când nu puteam scoate nimic de la el, veneau ei cu propriile arme. Tortură psihică. Coşmaruri din copilărie, spaime secrete târâte afară din temniţele minţii. Şi el a clacat. A vorbit, chiar dacă puţin. M-a făcut să înţeleg că aurul roşu a fost topit, în cantităţi infinitezimale, în lingourile de aur obişnuit din minele Hencott. Ascuns la vedere într-un fel.

Robert a văzut că Horace era perplex.

Adam a continuat:

— Şi acele lingouri erau depozitate în cea mai mare parte în locuri în care îşi păstrează aurul toată lumea în mod normal. Unul dintre cele mai sigure locuri din lume. La Banca Rezervei Federale din New York, în centrul Manhattanului.

Iwnw, care timp de un an, de la ultima detonare, încercaseră

cu răbdare să localizeze restul aurului roşu, ştiau acum unde putea fi găsită o bună parte a lui.

— Ei l-au tot căutat cu un motiv; erau dezamăgiţi de dimensiunea exploziei iniţiale prevăzute de creatorul Ma'rifat'-ului. Chiar dacă arma acestuia ar fi explodat integral, în loc să se transforme în petarda care a devenit, ar fi fost ceva cam ca bomba de la Hiroshima, deşi ea folosea energia psihică pură pe post de combustibil. Dar acum vor mai mult, mult mai mult. De aceea au căutat puterea amplificatoare a aurului roşu. Ei nu vor numai distrugerea fizică şi victime pasive. Ei vor oameni care să ia moartea în mâinile lor. Vor o stare de război nimicitor. Frate contra frate, familie contra familie. Lagăre de concentrare pe întreg pământul. Masacru cu orice armă-ţi vine în mână. Nu va fi numai o bombă fizică. Va fi o bombă a sufletului. Le va distruge sufletele tuturor celor aflaţi în raza ei de acţiune. Multe milioane de oameni. Aceştia sunt ei. Astea vor ei. Adam s-a uitat la ei sfidător. A continuat: Pe mine m-au consumat pe dinăuntru pentru a mă face să-i ajut şi le-am ţinut piept cât de mult timp am putut. Dar cancerul s-a instalat în Terri în locul în care trebuia să fie copilul. Şi eu încă mai sper că la capătul tuturor acestor lucruri, copilul nostru îi poate fi redat. Ei au promis că vom fi în siguranţă şi să anuleze blestemul cancerului aruncat asupra ei.

Robert a simţit acum că Adam îşi pierduse total simţul raţiunii.

— Şi tu îi crezi, Adam?

— Trebuie.

Katherine s-a uitat la Terri, apoi s-a ridicat şi a întins încet mâna spre pântecele tinerei femei. Terri şi-a pus mâinile peste ale lui Katherine şi i le-a reţinut acolo. Adam şi-a întors privirea de la ele, îndreptând-o spre Robert.

— Satisfăcut? Cum poţi vedea, nu prea am de ales, oricât aş încerca, a spus Adam. Mai pot totuşi realiza un lucru bun. Haide, miezul, te rog!

— Este la mine, a spus Horace. L-a scos încet din buzunarul de la haină.

Robert putea să vadă energia miezului alergând prin braţul lui Horace. Acesta privea deliberat direct în ochii lui Adam.

— Acelaşi lucru, pune-l pe pământ! a spus Adam.

Dar, în loc să facă asta, Horace a strigat la Katherine:

— Vorbeşte cu Tariq, Kat.

Ea l-a privit uluită.

— Poftim?

— Vorbeşte cu Tariq. Acum!

Horace s-a tras mai aproape de Adam şi atunci Terri s-a apropiat de Robert. La strigătul lui Horace, Robert şi Terri s-au luat de mână cu Horace, formând un cerc în jurul lui Adam. Şi-au proiectat cea mai intensă putere a lor spre centrul cercului, încercând să scoată Minotaurul la suprafaţa conştiinţei lui Adam.

Adam a rămas înţepenit în poziţie verticală, capul i s-a lăsat brusc pe spate, cu fiecare fibră musculară încordată.

Aflată în afara cercului, Katherine şi-a cântărit cuvintele alegându-le pe fiecare cu foarte multă grijă.

— Te-am părăsit, a spus ea. Vreau să ştii că-mi este ruşine de ce-am făcut. Te-am trădat.

Adam s-a cutremurat, nespunând nimic, lăsându-şi capul în jos pentru a-şi cufunda ochii în ochii lui Katherine. În privirea lui se citea o nelinişte adâncă. Durere şi epuizare.

— Ştiu că ai suferit mult. Tariq, nimeni nu ar trebui să treacă prin ce-ai trecut tu. Tatăl tău arestat şi maltratat. Servicii de informaţii, unele după altele, încercând să te folosească, să te atragă, să te manipuleze pentru scopurile lor. Şantaj. Ameninţări. Şi, suportând toate acestea, tu ai încercat să faci bine. Să trăieşti cât mai onorabil posibil printre cei fără milă. Ştiu şi recunosc toate aceste lucruri. Nu ai meritat nimic din ce s-a întâmplat. Ai făcut numai bine, cât ai putut.

Treptat, în aerul din jurul capului lui Adam a început să se formeze şi să se răsucească o siluetă subţire, o umbră care îi privea insistent pornind dintr-un loc al supliciului aflat adânc în sufletul lui Adam.

— Repede, a şuierat Horace. Grăbeşte-te!

Robert a simţit începuturile unei singure note pure sunând în centrul minţii lui, în locul în care cântau păsările cu veselie descătuşată.

— Tariq, eu ştiu ce pot face anchetatorii, a spus Katherine. Te-au distrus, pentru că ei pot distruge pe oricine. Nimeni nu poate rezista la un asemenea tratament. Nu există ruşine. Nu pentru tine. Ruşinea există numai pentru mine.

Forma din jurul capului lui Adam s-a răsucit şi s-a rotit, eliberând valuri de angoasă şi rătăcire, care l-au lovit pe Robert ca nişte pumni în abdomen.

Robert le-a strâns şi mai tare mâinile lui Terri şi Horace, când a văzut ochiul morţii prinzând contur în aerul din jurul lui Adam, pâlpâind galben şi albastru, dureros de frumos.

Katherine a vorbit privind în interiorul ochiului.

— Tu ai fost un bărbat puternic, o fiinţă puternică, mai puternică decât mine, dar ai devenit slab, un parazit. Sufletul tău bun nu merita asta. Tu ai fost un bărbat brav şi poţi fi brav din nou. Ştiu că ai construit Ma'rifat'-ul având imaginea mea în mintea ta în fiecare moment. Ştiu că ai vrut să văd cât de rău ai fost rănit şi trădat, cât de umilit de mine te-ai simţit, cât de îngrozitor te-am speriat. Ştiu cum ai luat micile noastre poezioare şi cântecele şi le-ai transformat în indicii cu privire la amplasarea cheilor. Ştiu că ai ascuns lucruri, aşa încât eu să le pot găsi. Ştiu că ai făcut asta, într-un fel, pentru a fi sigur că este o logică în planul tău, că există o posibilitate să poţi fi oprit, o şansă pentru mine să te salvez de la ce plănuiai să faci. Şi această şansă este acum.

Katherine a căzut în genunchi, cu privirea la ochiul morţii.

— Mă poţi ierta? Te rog, iartă-mă! Te implor să mă ierţi aşa cum şi eu te iert!

Pentru o fracţiune de secundă ochiul a emis o lumină albă, opalescentă, furia şi frica luptându-se cu alte posibilităţi, cu stafiile altor finaluri. Robert a simţit un şuvoi de tristeţe, de suferinţă. Dar atunci Adam şi-a umplut plămânii cu aer şi a urlat cu cea mai mare intensitate a vocii lui:

— NU!

Şi-a învins starea de paralizie printr-o răsucire bruscă, frenetică şi a rupt cercul format din braţele lor, aruncându-i pe toţi la pământ. A alergat spre Katherine, care ţipa la el şi a izbucnit în suspine şi lacrimi disperate. S-a aplecat asupra ei, cu mâinile întinse fără scop, parcă pentru a o mângâia şi a o îmbrăţişa ca un amant.

Horace a strigat:

— Adam, las-o în pace!

Prea târziu. Robert l-a văzut pe Adam întorcându-se şi azvârlindu-se asupra lui. Bătrânul s-a izbit de bancă, lovindu-se la cap şi căzând grămadă. Adam a sărit asupra lui şi i-a luat Cutia Răului.

Terii a alergat la Horace în timp ce Adam s-a întors să-i înfrunte pe Robert şi pe Katherine. Kat s-a aşezat în faţa lui la patru metri, cu braţele în lateral, provocându-l să treacă de ea.

Adam a scos un răcnet de furie.

— Prea târziu.

S-a întors şi şi-a rotit mâinile în aer, cu miezul în mână, apoi

le-a aruncat în faţă un şuvoi de lumină furibundă.

New York, 2 septembrie 2004

Se crăpa de ziuă când Robert şi-a revenit. S-a ridicat şi a încercat să se ţină pe picioare. Fiecare fibră a corpului îi ardea de durere.

Horace stătea pe una dintre bănci, cu ochii închişi, într-o atitudine de meditaţie. Robert îşi putea da seama că bătrânul era rănit serios. Cu toate acestea, emana pace.

Zorii scăldau parcul în sclipiri aurii. Robert le simţea pe piele, ca o ploaie blândă, caldă. S-a înfiorat.

Terri lipsea şi Katherine era încă inconştientă de când căzuse lângă piciorul obeliscului. S-a dus lângă ea şi a îngenuncheat, punându-şi mâna pe fruntea ei. Fără să ştie cum şi-a dat seama că ea nu era rănită. A mângâiat-o pe păr, răvăşindu-i-l.

— Draga mea, îmi pare rău.

Horace a vorbit din spatele lui:

— Nu trebuie să-ţi pară rău, Robert. Pentru a merge mai departe, a trebuit să venim în locul acesta.

— Încă îl putem salva pe Adam, a spus Robert. Cel care a fost aici nu era el.

Horace a mormăit:

— Ai grijă de soţia ta. Apoi avem de vorbit. Trebuie să oprim lucrul ăsta.

— Eşti rănit, Horace.

— Ai grijă de Katherine.

Horace a scos o hartă a Manhattanului din buzunar şi a început imediat să o studieze. Era cea pe care o luase de la Robert la Grand Central, marcată cu linii în formele sacre pe care acesta le trasase pe harta oraşului în timpul probelor.

Robert şi-a scos haina, a îngenuncheat din nou lângă Katherine şi i-a pus-o cu blândeţe sub cap. I-a luat mâna dreaptă şi i-a ţinut-o strâns în mâinile lui, sărutându-i degetele. După câteva minute, pleoapele lui Katherine au început să tremure. Şi-a revenit şi s-a uitat înjur, cuprinsă de panică.

— Am încercat să-l salvez! Am încercat! Horace? Terri?

A încercat să se ridice. Robert a oprit-o cu o atingere a mâinii.

— Ai făcut bine, scumpo. Au fost prea puternici. Odihneşte-te.

— Horace este bine? Trebuie să-i oprim! Trebuie să aflăm

cum!

— O vom face. O vom face.

Horace a agitat harta.

— Ascunzătorile. Locurile. Ghicitorile. Fiţi atenţi. Avem foarte puţin timp la dispoziţie. Toate acestea au un scop. Ceva mai mult decât simpla trecere la stadiul următor al probelor, vreau să spun. Toate elementele rezonează şi se combină. Pentru a da…

— Horace, stai nemişcat.

Katherine l-a luat de după gât pe Robert şi s-a ridicat pe picioare. El a purtat-o pe jumătate în braţe până la Horace şi s-au aşezat de-o parte şi alta de a acestuia.

— Aici sunt amplasate ascunzătorile. Horace a arătat spre cercurile şi liniile pe care Robert le desenase pe hartă. Trebuie să înţelegi cum se leagă toate. Vrei să-mi dai arma lui Terri? Repede.

Robert a scos ţeava de oţel de sub banca sub care căzuse şi i-a dat-o lui Horace.

— Acum, te rog, ajută-mă să mă ridic în picioare.

Horace s-a ridicat cu greu, folosind ţeava ca pe un baston, apoi s-a îndreptat din mijloc şi a început să traseze cu ţeava linii pe pământ. În timp ce desena, liniile au început să lucească în lumina crepusculului.

— Acesta este Manhattanul, a spus el, cu vocea înăsprită de durere. A trasat conturul insulei, incluzând şi Central Park cu forma sa rectangulară. De-a lungul insulei curge un curent puternic de energie – l-am putea numi linie sau şuvoi de energie a pământului. A desenat o linie verticală în centrul Manhattanului. Mulţi nu sunt conştienţi de asta, deşi, în mod inconştient, ea şi-a croit drum în planul şi în viaţa oraşului, în diferite moduri. Ea a devenit coloana vertebrală a oraşului Fifth Avenue îi urmează în mare traiectoria. Nu mai puţin de trei obeliscuri sunt amplasate de-a lungul ei, după cum tu însuţi ai constatat, Robert, deopotrivă cu marele zgârie-nori Rockefeller Center.

Horace a desenat un cerc lângă baza insulei, pe locul unde se afla Capela Sf. Pavel, apoi un altul în dreptul monumentului dedicat generalului Worth şi un al treilea în locul în care se aflau ei în momentul acela, în Central Park. Toate trei erau situate pe linia de forţă. A trasat un al patrulea cerc pentru a marca locul ocupat de Rockefeller Center, la sud de Central Park.

— Cred că am văzut asta, a spus Robert. Am simţit planul

când parcurgeam probele. Dar era ceva mai mult. Era…

Horace a ridicat mâna.

— Fiecare lucru la timpul lui. Când constructorul Ma'rifat'-ului căuta o cale pentru a maximiza efectul dispozitivului său, a decis în mod clar să folosească această linie de forţă pentru a lega două dispozitive mai degrabă decât să utilizeze unul singur. Făcând acest lucru, se asigura că forţa destructivă se răspândea pe o arie largă, în loc să se propage dintr-un singur punct. Şi astfel a luat cheile de la unul dintre dispozitive şi le-a ascuns de-a lungul insulei, în jurul acestei linii ca un fel de antenă care să-i propage puterea distructivă. A desenat cercuri marcând amplasarea fiecărei ascunzători. Aranjamentul pe care l-a ales este cunoscut sub numele de Arborele Vieţii. Are şi alte nume, dar acesta este cel mai comun. A ales Arborele Vieţii pentru că acesta a ajutat, din timpuri imemoriale, fiinţele umane să-şi folosească energiile psihospirituale. A fost cunoscut în Egiptul antic, în calea misticismului iudaic şi în aripa sufistă a Islamului, fiind folosit întotdeauna ca o cheie capabilă să descătuşeze asemenea forţe. Este o imagine a Căii.

— Cum se foloseşte?

— Se poate folosi în multe feluri. El constă din zece cercuri sau sfere unite prin douăzeci şi două de căi. Unii îl folosesc în meditaţie, ca pe o mandala, vizualizând călătoria de-a lungul căilor Arborelui Vieţii, de la o sferă la alta. Fiecare sferă, utilizată în acest fel, reprezintă o faţetă diferită a conştiinţei umane, de la starea fizică şi senzorială pură de la bază la misterele inefabile ale divinului, de la vârf. Alţii atribuie valori astrologice sferelor sau le asociază cu animale, pietre şi plante medicinale. Nu în acest caz. Omul nostru nu a folosit toate căile, nici toate faţetele acestui tipar. Mai degrabă, a răsturnat tradiţia în care Arborele reprezintă creaţia – cu preaputernica lumină divină inefabilă din vârf, care coboară ca nişte fulgere prin celelalte sfere, pentru a atinge realitatea fizică de la nivelul cel mai de jos. Intenţia lui a fost să folosească latura întunecată a arborelui, căutând distrugerea în locul creaţiei. Un val de lumină întunecată, dacă vrei.

— Dar lucrurile au mers prost de când Adam l-a ucis pe Tariq, a spus Robert. Niciodată nu a ajuns să poziţioneze unul dintre dispozitive.

— Corect. Acesta ar fi fost ultima piesă a puzzle-ului. Toate celelalte erau la locurile lor. Dar Adam a făcut Ma'rifat'-ul să

rateze pe când se afla la câţiva kilometri depărtare de Manhattan.

— Aşadar, cheile au fost lăsate unde se aflau şi celălalt dispozitiv… Unde este al doilea Ma’rifat’?

În timp ce ei vorbeau, Katherine a văzut brusc în mintea ei, cu claritate, cubul care constituia a patra cheie a Ma’rifat’-ului, cel pe care ea îl furase din seiful din dormitor. Un cub din o sută douăzeci şi cinci de cuburi mai mici, fiecare inscripţionat cu un număr.

A închis ochii şi a trecut în revistă numerele în minte. S-a imaginat la un hotel în formă de cub, în care fiecare cameră avea alt număr.

În sus, în jos şi pe diagonală, fiecare şir de cinci numere adunate dădeau 315.

Camera din centru, cea aflată în inima hotelului, nu avea un număr. Acesta trebuia să fie misterul central, cheia pe care Tariq voise să o ascundă. Cu toate astea, nu se putut se abţine să nu o cripteze introducând-o în joc.

A trecut în revistă numerele punctelor de pe traseul lui Robert. Primele fuseseră 025, 064, X62, 101.

Reprezentau o diagonală a cubului. Din stânga sus spre dreapta jos.

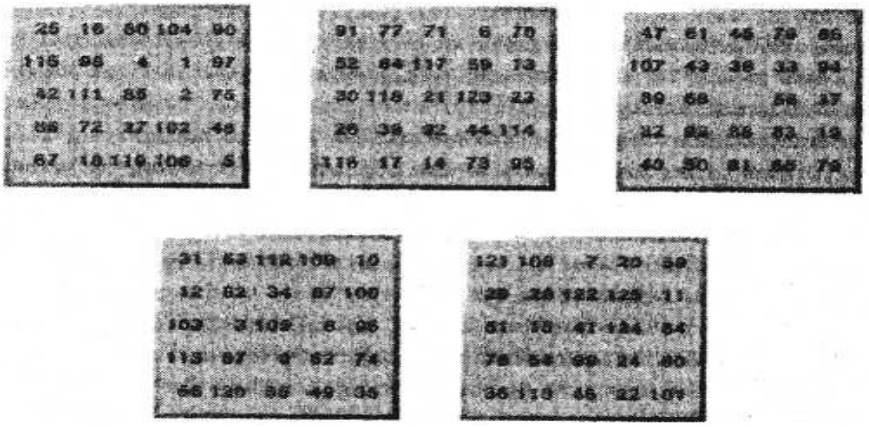

Katherine a ştiut în momentul acela că va sparge codul.

Următoarele patru puncte de pe traseu fuseseră 036, 057, X69,090. O altă diagonală din stânga jos spre dreapta sus.

A parcurs restul cifrelor. Toate liniile treceau prin cubul central

fără număr. În fiecare caz, X reprezenta acelaşi cub.

Fiecare secvenţă de cinci cuburi adunate dădeau 315.

Aşadar, cubul central, misterul fără nume, ar trebui să fie… 63.

Şi a înţeles că acesta trebuia să fie punctul în care era amplasat Ma'rifat'-ul.

Secretul cel mai adânc al lui Tariq.

A respirat adânc.

— Robert, dă-mi Quad-ul, a spus Katherine.

A aprins GPS-ul şi a căutat Punctul de destinaţie 063 în fişier, dar nu apărea înregistrat. În listă nu exista o destinaţie cu aceste coordonate. Cumva, Tariq reuşise să-l ascundă. A revenit la meniul anterior şi a introdus numerele manual. 063. Şi… iată-l!

— În centru! Celălalt dispozitiv este în centru! Lângă locul unde ţi-ai început probele. GPS-ul nu arată exact unde şi nu există un indiciu ca pentru celelalte puncte, dar este în zona Bisericii Sf. Pavel.

Horace s-a uitat la ea uluit.

— Ajunsesem şi eu la aceeaşi concluzie. Era logic să fie plasat lângă aurul roşu ascuns la Fed, pentru a-şi multiplica puterea cu ajutorul lui. Tu cum ai ajuns la această concluzie?

— Tariq a ascuns ceva în centrul tuturor informaţiilor date despre punctele de destinaţie de pe traseu. Era un număr sugerat de toate celelalte numere ale punctelor de destinaţie, bazat pe cheia a patra, pe care cubul magic l-a acoperit în numere. Nu cred că efortul nostru de a-l contacta pe Minotaur a fost, la urma urmelor, zadarnic. Cred că am fost destul de mult timp cu Tariq ca să asimilez cumva informaţia.

Robert stătea şi se uita la harta pe care o desenase Horace. Se simţea cuprins de nerăbdare. Voia să facă o mişcare, să atace. Confuzia din capul lui lăsa locul unui simţământ mult mai înalt al scopului unic şi al puterii. A arătat spre capătul de sud al insulei.

— Dacă ştim că este acolo, de ce nu suntem deja în drum spre el să-l oprim?

— Pentru că, dacă pleci acum, vei fi ucis. Trebuie să înţelegi unul sau două lucruri. După aceea, da. Foarte curând.

— Ce lucruri?

— În primul rând, probele. Eu am aranjat ordinea lor, am ales conţinutul lor, în aşa fel încât tu să parcurgi acelaşi traseu prin Manhattan pe care l-a stabilit pentru distrugerea Ma'rifat'-ului

însuşi creatorul acestuia – anume Arborele Vieţii, numai că din sens opus. Acumulând puterile atinse cu fiecare probă trecută, vei fi risipit umbrele de la fiecare nivel al Arborelui. Refăcând modelul binelui. Şi adunând puterea necesară pentru a şterge complet răul, iar la sfârşit de a învinge Iwnw şi oprind detonarea.

— Am parcurs forma Arborelui Vieţii de la bază la vârf.

— Da, ai parcurs niveluri lui esenţiale, fiecare corespunzând unei probe. Probele au fost necesare ca să te pregăteşti pentru ultima încercare, bătălia vieţii tale, care se va desfăşura în ora următoare. Numai cei valoroşi au dreptul să intre în arenă. Pentru a mă exprima mai clar, te rog, Robert, vino şi întinde-te deasupra hărţii.

— Poftim?

Vocea lui Robert era plină de nerăbdare şi marcată de durere.

— Fă ce-ţi spun! Timpul aproape s-a scurs.

Robert şi-a înclinat capul în semn de scuze şi s-a întins deasupra hărţii, cu faţa spre cer.

— Poziţia cu vârful capului tău la Rockefeller Center te va ajuta să înţelegi, iar mie îmi va permite să execut un ritual al puterii.

Robert a simţit un val de energie inundându-i corpul, sursa ei fiind pământul.

— Întâi, Proba Pământului. În chiar prima zi, ai fost cât pe ce să fii ucis, nu-i aşa? A trebuit să te lupţi pentru a supravieţui din punct de vedere fizic. Înfigându-ţi degetele în pământul mormintelor. Având imaginea de ansamblu a Ground Zero. Gândindu-te la cum răspundem noi faptului de a fi atacaţi. Cum răspundem morţii. Apoi valul năvalnic de putere a sexualităţii. Proba Apei. Vei remarca faptul că Mercer Street corespunde zonei vintrelor. Apoi egoul, autonomia, stima de sine, independenţa de sine: Proba Focului. Ai refuzat să te laşi şantajat, i-ai aruncat în faţă lui Adam încercarea de a te controla. Curaj!

— Apoi m-am dus la Union Square.

— Locul inimii spirituale. Locul unde se întâlnesc aurele fizice şi spirituale. În tradiţia iudaică, i se spune Tiferet, însemnând frumuseţe, sau Rahamim, însemnând compasiune. În Islamul mistic i se spune Qalb, însemnând inimă. Vei vedea că acesta corespunde inimii tale actuale.

— Exista şi în Islam?

— Bineînţeles. Orice lucrare asupra sufletului, adevărată, în

toate tradiţiile, duce la acest loc. În nivelul al patrulea, începi să-ţi transcenzi eul, egoismul, începi să trăieşti mai mult pentru alţii decât pentru tine. Natural, numai un ego sănătos poate fi transcendat. Un eu bolnav te împiedică să ajungi acolo. Îţi aspiră toată energia din tine. Union Square a fost Proba Aerului.

— De ce a aerului?

— Este cel mai puţin substanţial din prima grupă de patru elemente. Cel care este cel mai susceptibil să zboare de unul singur, dacă nu este atras la pământ de celelalte. Compasiunea singură nu înseamnă nimic dacă nu este ancorată în acţiune. Simplul fapt că ţi-a părut rău de băieţaş nu l-ar fi salvat. Numai faptul că te-ai avântat prin noianul de cizme şi de picioare şi că ai făcut din corpul tău un scut cu care l-ai protejat i-a salvat viaţa.

— Apoi?

— Nivelul cinci. Proba Eterului, adică a unui element încă şi mai puţin substanţial decât aerul, care invadează totul, ca un câmp de energie. El face legătura între toate lucrurile. Este locul expresivităţii, al creaţiei, situat la nivelul gâtului, locul în care-ţi spui adevărul. Acesta este atins numai printr-un echilibru dinamic al primelor patru elemente. Aici ai început să descoperi în ce măsură tu poţi crea lumea din jurul tău. Este punctul în care înveţi adevăratul sens al cuvântului *intenţie,* care este combinaţia între voinţa ta şi capacitatea ta de a crea. Este starea căutată de vechii alchimişti, un nivel al percepţiei unde vezi cum conştiinţa şi materia sunt două laturi ale aceleiaşi spirale. Aşa ai oprit bomba. Al şaselea nivel. Proba Minţii, nivelul tău de introspecţie, de înţelegere. Imaginea interioară. Al treilea ochi, ochiul-vestigiu care este glanda pineală. Biblioteca Publică din New York este la nivelul frunţii tale şi este locul în care l-ai întâlnit pe vizionarul orb Borges. Aici ai căpătat puterea de a vindeca. De asemenea, la acest nivel ai primit o rană la cap. Te-ai salvat singur de împuşcătura lui Katherine, atunci când eu nu te-am putut proteja.

— A fost singurul moment în care Iwnw au ajuns la mine, a spus Katherine. Robert, îmi pare rău. Pentru o clipă chiar am crezut că te-am ucis.

Robert nu a răspuns nimic, cu mintea fiind departe, în ceruri.

— Apoi Proba Spiritului. Steaua cu şapte colţuri înseamnă cunoaştere ezoterică, gnoză, aflarea a ceea ce este secret sau ascuns. Probabil de aceea multe forţe poliţieneşti o folosesc pe

insignele lor, un lucru destul de bizar. Este coroana de pe capul tău, este Rockefeller Center.

Robert a revenit pe pământ.

— Aşadar, oraşul, corpul meu şi probele sunt acum, într-un sens, toate, una. Cum folosim asta, Horace?

— Mergând înapoi, direct la Arborele Vieţii, pentru a ne lupta cu Iwnw. Vei fi acum capabil să asimilezi puterea originală a liniei directoare care coboară prin miezul lui, prin mijlocul trunchiului Arborelui. Şi vei avea propriile puteri pe deplin trezite, hrănite de forţele pământului, apei, focului, aerului, eterului, minţii şi spiritului.

Robert a înţeles. Fusese zdrobit în timpul probelor, pierzându-şi fosta identitate. Şi, în locul ei, putea simţi acum plinătatea unui nou eu care creştea din ruinele fostei lui personalităţi somnambule, limitate de frică. Simţea cum izbucneşte lumină dinlăuntrul lui, pe măsură ce noul lui trup căpăta formă, era conectat la puterile lui depline, lăuntrice, la lumea deplină de-afară, la gravitaţia pământului şi la iubirea nesfârşită a cerurilor.

— Acum pentru ritualul puterii. Horace a intonat cuvintele cu un gest de solemnitate supremă: Am parcurs Calea lui Seth. L-am dezmembrat pe acest bărbat şi acum îi reconstruim trupul dezmembrat în lumina reînnoirii. Unde vom găsi un cap?

Robert a răspuns:

— Am văzut acelaşi cap de două ori, la prima probă şi la a treia. Capul Omului Verde, cu vegetaţia răsărindu-i pe faţă.

— Reînnoire, a spus Horace, folosind instrumente mentale pentru a desena un cap figurativ deasupra capului lui Robert. Unde vom găsi braţe?

— A cincea probă şi a şasea. Braţul tăiat ţinând strâns o sabie, la Worth Monument şi braţul ţinând ciocanul, la General Society, unde am întâlnit-o pe Terri.

Horace a trasat braţe noi peste forma culcată pe spate a lui Robert. Cu fiecare adăugare la trupul lui de lumină, Horace desena forma corespunzătoare deasupra lui Robert, în aer.

— Să lupte cu puterea dreptăţii. Unde vom găsi o inimă?

— A patra probă. Union Square. Cele patru inimi unite despre care am aflat că formau un trandafir într-un cerc. Katherine, eu, Adam, Terri.

— Compasiune. Unde vom găsi picioare?

— A treia probă. Picioare de aur.

— Fie ca ele să te poarte în căutările tale. Unde vom găsi o

coloană vertebrală?

— Probele şase şi şapte. Caduceul gravat în treptele de la Biblioteca Publică a New Yorkului şi cel purtat de Hermes, la Rockefeller Center. Bagheta magică a lui Hermes şi a lui Tiresias reprezintă coloana vertebrală, de la puterile pământeşti de la bază la puterile divine de la vârful ei. De asemenea, ea reprezintă şi Calea.

— Cu această coloană vertebrală, fie ca tu să stai drept şi să nu mai cazi niciodată. Acest caduceu reprezintă, de asemenea, trunchiul Arborelui Vieţii desenat în oraş. Prin ea curge puterea liniei directoare şi puterea lui Robert Reckliss cel trezit la o nouă viaţă, şerpi îngemănaţi ai eului tău fizic şi al eului tău spiritual. Unde vom găsi, în sfârşit, o piele de lumină?

— Din nou prima probă. Îngerul de Lumină.

Horace a desenat vârtejuri de lumină deasupra trupului lui Robert.

— Ai descifrat cele şapte secrete. Fiul bărbatului dezmembrat s-a născut şi el este bărbatul matur renăscut din sine însuşi, făcut om nou în lumina Căii. Cu ce te vei lupta împotriva Frăţiei Iwnw, pentru a deţine Calea?

Robert s-a ridicat în picioare, simţind cum puterea îi radiază din corp. A luat ţeava din mâna lui Horace.

— Cu iubire. Cu iubire şi cu caduceul lui Hermes.

— Ce auzi?

— Cel mai pur cântec de păsări.

— Ai trecut prin cea mai neagră noapte şi ai încheiat cu bine Proba Spiritului.

Katherine se uita la el cu lacrimi în ochi. El i-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

— Uite ce aproape că m-a costat lucrul acesta.

— Te iubesc, Robert.

— Te iubesc, scumpo.

Robert s-a întors spre Horace.

— Ce altceva trebuie să mai ştim înainte de a porni?

— Poţi afla acum un secret sacru. În pregătirea materiilor precum aurul roşu şi sticla metalică cunoscută sub numele de Piatra Filosofală sunt folosite anumite cuvinte puternice. Când acestea sunt rostite în ordinea corectă, de către un adept într-o stare de mare înălţare spirituală, îi conferă acestuia forţa de a stăpâni materia.

— Care sunt aceste cuvinte?

— Nu ştiu. Dar tu ştii?

— Ce tot spui? Nu ştiu nici un cuvânt puternic.

— Le ştii, pentru că le-ai auzit la un moment dat în contact cu Calea. Când vei avea nevoie de ele, ţi le vei aminti. Trebuie!

— Au fost nişte cuvinte precum cele din documentul lui Newton pe care Adam a jurat să le protejeze, a spus Katherine. Dar jumătate din ele erau şterse. Niciodată Adam nu mi le-a spus.

— Cealaltă jumătate ţi-o vei aminti când vei avea nevoie. Sunt cuvintele pentru Piatra Filosofală, pentru sticla metalică.

— Ce-i cu aurul roşu? Pesemne că tu cunoşti cuvintele necesare.

— Lawrence şi cu mine am cunoscut fiecare jumătate din ele şi cuvintele mele ţi le pot spune. Acestea sunt *Quaero arcana mundi* – „Caut secretele lumii”. Dar nu mi s-a permis să cunosc cuvintele lui Lawrence şi, de la moartea lui încoace, nu le-am găsit notate nicăieri, din păcate.

Katherine a strigat de supărare:

— De unde să le afle Robert, atunci?

— Cu siguranţă că Lawrence a încercat să le transmită înainte de a muri. Dacă s-a întâmplat aşa, ţi le vei aminti. Ai încredere în Cale.

Katherine şi Robert l-au ajutat pe Horace să ajungă la una dintre bănci, pe care acesta s-a aşezat cu un oftat de durere.

Robert a pus ultimele întrebări.

— Ai idee cum arată acest ultim punct al traseului? Ce anume căutăm?

Horace a arătat spre obeliscul care se înălţa deasupra lor.

— Nu să punem un punct final Căii, noi suntem capătul masculin al polarităţii. Trebuie să mergem la celălalt capăt, spre spaţiul intens feminin.

— Feminin? Cum?

— Nu mai ştiu exact. Am tot căutat în ultima vreme un ecou psihic sau impresii ale acestui loc. Este bine ecranat. Tot ce-am fost în stare să fac a fost să văd că există un spaţiu feminin lângă locul de unde ai pornit tu. Trebuie să-l găseşti. Curbat. Rotunjit. Ascuns.

— Adam a luat toate declanşatoarele pentru Ma’rifat’. De ce nu-l detonează de îndată ce ajunge acolo?

— Ar putea s-o facă. Dar explozia ar fi mai mică decât îşi doreşte Iwnw. Are nevoie de tine acolo, pentru a-i da Ma’rifat’-

ului forţa întreagă a unei bombe a sufletelor, dar tu eşti, de asemenea, singurul care poate opri detonarea. Este un risc pe care ei vor să şi-l asume.

— Dar…

— Va exploda astăzi în interval de câteva ore, dacă nu îl dezamorsezi tu, este adevărat. Dar, pentru a realiza marea deflagraţie pe care o cer stăpânii lui, Adam are nevoie de puterea ta. Puterea pe care am remodelat-o şi am construit-o în tine în ultimele săptămâni. Puterea de a-l învinge, dar care poate să fie, de asemenea, direcţionată să-l ajute. Pentru a realiza ceea ce urmăresc, ei au nevoie de Unicorn. Mai exact, au nevoie de sacrificarea Unicornului.

— Sunt gata, a spus Katherine. Să mergem.

— Copii, amintiţi-vă tot ce v-a spus Adam. Amintiţi-vă jocurile lui. Chiar şi fără ştirea lui, ele pot forma împreună o cheie. Un cod. O metaforă. Pot chiar să vă salveze vieţile. Vă pot salva sufletele.

Horace a închis pentru o clipă ochii. Robert a simţit durerea emanând din el.

— Robert, copilul meu. Calea te-a condus la vârf. La iubire, la altruism, la sclipirea divină din tine. La Dumnezeu, dacă te interesează termenul folosit. Şi, în acest caz, la lupta de unul singur. O luptă pe viaţă şi pe moarte. Nu cu jumătăţi de măsură. Trebuie să supravieţuieşti.

Robert a privit în ochii bătrânului său prieten.

— Îţi mulţumesc, Horace!

— Plecaţi acum, prieteni. Eu nu pot. Sunt prea rănit pentru a continua. Puterile mă părăsesc. Voi lucra să vă protejez.

Katherine l-a luat pe Horace de mână.

— Vrei un doctor? Putem face ceva pentru tine?

Horace a mângâiat-o pe mână şi a zâmbit.

— Îngrijirea de care am nevoie nu poate fi căpătată într-un spital, draga mea fată. Eu am fost protejat întotdeauna. Dragul de Lawrence şi-a dat viaţa pentru a ne proteja pe mine şi pe Robert. Acum este rândul meu să ofer protecţie. Cu Dumnezeu înainte! Mergeţi!

Katherine şi Robert au alergat spre est prin parc, pe sub arcul Greywache, către Fifth Avenue. Primul vehicul pe care l-au văzut a fost o limuzină albă decorată cu panglici albe, croindu-şi drum spre casă, venind probabil de la o nuntă. Katherine i-a făcut

frenetic semn să oprească.

— Ne puteţi duce până în centru? Este o urgenţă. Repede! Iată banii.

A împins un pumn de bancnote de douăzeci de dolari în faţa şoferului, prin geamul de la fereastra pasagerului, lăsat în jos.

— A fost o petrecere în spate, a spus şoferul, luând banii. A fost o nuntă demenţială. Nu cred că a rămas cineva în spate, dar aţi putea să verificaţi. Domnişoarele şi cavalerii de onoare. Tineri dezlănţuiţi, dornici să petreacă toată noaptea. Cred că ultimul pasager tocmai a coborât.

Robert şi Katherine au urcat în limuzină. Pe podea se rostogoleau sticle goale, printre coifuri de petrecere, cutii de pizza şi bucăţi de ghirlande ornamentale. Canapelele erau presărate cu monede de argint şi cu petale de flori.

— Ca la nunta noastră, a spus Katherine. Du-ne tot înainte pe Fifth Avenue, apoi pe Broadway, la Maiden Lane. Repede!

— Da, doamnă. Doriţi intimitate?

— Da.

Şoferul a apăsat un buton şi a ridicat paravanul dintre ei. Apoi a turat motorul, izbindu-i pe Katherine şi pe Robert de spătare.

Au depăşit grupuri izolate de turişti matinali, de delegaţi republicani ieşiţi să facă jogging şi de protestatari ocazionali. Au trecut de Rockefeller Center, de Biblioteca Publică din New York şi de Empire State Building.

Robert a încercat să rememoreze apelul de la Lawrence şi biletul lăsat când s-a sinucis, căutând un mesaj printre rânduri. Apoi a încercat acelaşi lucru cu jocurile lui Adam, cu piesa lui de teatru…

Katherine a închis ochii şi s-a cufundat într-o meditaţie adâncă, respiraţia devenindu-i profundă, cu ritm regulat. Frica şi furia care o învăluiseră într-o aură întunecată în noaptea trecută dispăruseră şi Robert simţea că şi-a recâştigat încrederea şi hotărârea.

A privit pe fereastră la magazinele de suvenire. Jucării micuţe Empire States, Chrysler, World Trade Center… Şi-a înţeles acum slăbiciunea pentru ele. Se simţea, de fapt, tot mai bine. Pătrunsese încercările ce vor urma, misterul modelului sacru întins pe străzile Manhattanului, chiar înainte de trezirea lui la o nouă viaţă. Şi mai era ceva. Unele clădiri îi afectau direct simţurile, cântându-i în armonii pe care nu le mai auzise.

Când au trecut de 29th Street, o clădire din partea stângă a

sărit parcă spre el ca un tren care soseşte. Era numărul 261. Roşu burgunda, albastru şi auriu. Hexagoane şi cuburi şi zigurate l-au lovit între ochi. A tras aer în piept, întorcându-şi privirea. Se obişnuia încet-încet cu intensitatea percepţiilor lui amplificate. Şi, intuitiv, acum a înţeles. Unele clădiri erau moarte şi-l loveau cu răceala lor inexpresivă. Altele îl izbeau în chiar sistemul lui nervos central. Clădirile care-l afectau cel mai mult erau în diverse variante ale stilului art deco, cel care a împrumutat motive şi proporţii de la clădiri sacre străvechi: porţi monumentale, forme în zigzag, faţade verticale cu turnuri de la templele egiptene şi central-americane. El le simţea ca pe expresii fizice ale Căii pe care o urmase, ca şi cum experienţele lui fuseseră sculptate şi îngheţate în timp pentru a le vedea toţi. A întrevăzut noi armonii ale proporţiilor, culorii şi spaţiului şi a înţeles un lucru: Calea fusese codată în arhitectura sacră cu multe mii de ani în urmă.

Sufletul lui cânta. O simţea pe Katherine altfel, prezenţa ei alături de el era vibrantă, magică. S-a întins şi i-a luat mâna şi ea i-a strâns-o pe a lui, în timp ce el se uita în ochii ei.

— Kat, îmi pare rău, ţi-am fost necredincios. Sincer îmi pare rău. Şi mai ales îmi pare rău pentru unele lucruri pe care le-am spus când ne-am certat. Că abia aştept să te înşel din nou. Că…

Ea i-a pus un deget pe buze.

— Dacă nu ai fi făcut-o, nici unul dintre noi nu ar mai fi acum în viaţă. Eu înţeleg că trebuia să se întâmple. I-a luat mâinile în ale ei. Sunt încă foarte supărată pe Horace şi pe Adam, pentru că n-au fost în stare să gândească o cale mai bună pentru a trece prin a doua probă. S-ar fi putut găsi şi altă cale. Îmi pare rău pentru Terri, cu cancerul ei. Şi mai îmi pare rău pentru unele lucruri pe care le-am spus în ultimele nouă luni. Pentru răceala dintre noi. Pentru distanţa care s-a instalat între noi după ce am pierdut copilul.

— Nu a fost vina ta că l-am pierdut pe Moss.

— Eu asta am simţit. Acum, ştiu mai bine.

El a dus mâna la buzunar şi a scos verigheta.

— Pune-mi, te rog, verigheta pe deget, la locul ei.

Ea l-a privit în ochi, căutând în cele mai îndepărtate colţişoare ale inimii lui. Pentru o clipă, chiar dacă el s-a deschis complet privirilor ei, s-a temut că ea va refuza. Apoi ea i-a pus inelul pe deget. S-au sărutat îndelung. Katherine s-a întors într-o parte ca să se poată sprijini cu spatele de el, iar el a cuprins-o în braţe. Au

privit în tăcere la clădirile de pe Broadway, pe lângă care treceau, pregătindu-se pentru pericolul ce urma.

— Aproape am ajuns, a spus şoferul, la interfonul limuzinei. Maiden Lane. Mi-a făcut plăcere să vă transport în această dimineaţă.

Limuzina a tras pe dreapta şi au coborât. În ochii lui Robert cerul pulsa acum lumina albă. A încercat să-i găsească cu mintea pe Adam şi pe Terri, dar nu a reuşit.

Banca Rezervei Federale din New York era vizavi, la numai câteva clădiri distanţă, pe Broadway. Acolo se afla mai mult aur decât oriunde pe această lume, mai mult chiar decât la Fort Knox. Robert vizitase bolţile subterane, săpate în roca pe care era construit Manhattanul şi văzuse lingourile depozitate acolo în cutii nemarcate. Acum ele adăposteau suficient aur roşu pentru a-i permite Frăţiei Iwnw să ucidă milioane de oameni. Să fie Ma'rifat'-ul amplasat acolo? Ar fi imposibil de pătruns în depozitul băncii. Şi el nu mai ţinea deloc minte dispunerea spaţiilor subterane curbe şi arcuite.

A scos Quad-ul şi a încercat să localizeze Punctul de destinaţie 63, dar pe ecran nu scria nimic. Săgeata se mişca dezordonat.

— Kat, îl simţi pe Adam sau pe Terri? Sau pe Iwnw?

— Deloc.

Dar la colţul cu Maiden Lane, chiar când erau pe punctul să pornească spre Ed, Katherine a înţepenit în faţa unui magazin de bijuterii. Robert a văzut un spectru de lumină galbenă reflectat în vitrină. Apoi acesta s-a mişcat ca s-o învăluie pe Katherine. Ea a respirat şuierat, întreaga atitudine schimbându-i-se.

— Timpul şi spaţiul sub picioarele mele, a spus ea; numai că nu era vocea ei.

— Terri?

Pe trotuar, sub picioarele lui Katherine, era încastrat un ceas, înconjurat de un inel de aramă marcat ca o busolă care arăta punctele cardinale – nord, sud, est, vest.

— Văd unde sunteţi. Priveşte spre nord. Caută cele patru elemente.

— Unde eşti?

— În centru. Ascunsă. Sub pământ. Suferinţă.

— Venim să te luăm, Terri. Unde ai plecat?

— Curbat. Arce. Nu pot să văd? A scos un ţipăt ascuţit şi a continuat. Sunt aici Iwnw. Arde! Oh, Doamne, arde! Veniţi repede!

Apoi Terri a dispărut. Katherine s-a prăbuşit, respirând greu, cu mâinile pe genunchi. A scuipat.

— Doamne! Ce-a fost asta?

El a prins-o pe după umeri, dar ea s-a smuls, îndepărtându-se.

— Terri a intrat în tine. Te simţi bine?

Ea a avut un frison şi a încetat să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Ţi-a spus unde se află? A fost groaznic. A durut.

— A încercat să ne ghideze. A spus s-o luăm spre nord, să căutăm cele patru elemente.

Săgeata de pe ceasul din trotuar, care indica nordul, arăta spre vechea clădire AT&T de pe Broadway, la numărul 195. Au luat-o la fugă spre ea. Pe frontonul dinspre Broadway erau patru panouri cu reprezentări aurii pe fond negru: o femeie cu sânii goi sugerând pământul, înconjurată de vegetaţie; un tânăr zburând printre păsări; un altul învăluit în flăcări; o sirenă de o frumuseţe ispititoare. Pământ, Aer, Foc, Apă.

Robert a căutat-o din nou pe Terri. Şi-a amintit de galbenul luxuriant, senzual al dublei amante care la hotel se desprinsese din trupul lui Terri pentru a-l seduce. Dureros de frumoasă lumina produsă de sex. A găsit-o pe Terri.

Numai că acum era doborâtă de durere şi de frică. Silueta bărbatului în flăcări rezona în ea. A simţit cum cancerul se răspândeşte în trupul lui Terri. A simţit furia plină de ură împotriva Iwnw, rugile disperate pentru Adam. Frica ei pentru lume. Vedea lumea arzând, nu numai pe ea însăşi. Cu blândeţe şi-a întors spatele arcuit spre el, îndepărtându-l de durerea ei. A văzut o imagine trecătoare a locului în care se afla ea, cu un oculus de sticlă frumos deasupra capului ei, ca ochiul morţii înseşi. Apoi a pierdut imaginea.

— Kat, am să încerc să o readuc pe Terri. O poţi lua din nou în tine, dacă o mai poate face?

Katherine a aprobat din cap cu reţinere.

— Voi încerca să nu-i opun rezistenţă, de această dată. Voi încerca să o ajut să reziste.

Robert a căutat-o cu mai multă străşnicie pe Terri, simţind o prezenţă care bloca puternic accesul la ea.

Mintea lui era deturnată de la un loc pe care-l ştia bine. Pe neaşteptate, a avut o experienţă înnebunitoare. A ştiut unde se afla Ma’rifat’-ul. Şi-a dat seama că fusese acolo. Dar Ma’rifat’-ul era atât de puternic ecranat, încât nu-l putea vedea deloc, nici

chiar în minte.

— Dacă au nevoie să ucidă un Unicorn pentru a ajunge la nivelul de conflagraţie pe care-l doresc, nu are nici un sens să blocheze accesul meu la poziţia Ma'rifat'-ului, i-a spus el lui Katherine. De ce?

— Ar avea sens numai în situaţia în care nu sunt gata pentru confruntarea cu tine. Dacă nu sunt pe deplin convinşi că te pot învinge. Pesemne că acum îşi măresc forţa. Poate că în acest moment extrag puterea aurului roşu. Acumulează energie.

— Înseamnă că Terii trebuie să ne ghideze spre acel loc înainte ca ei să termine. Asta încearcă să facă. Ea crede că încă avem o şansă să oprim detonarea.

— Adu-o la mine. Sunt pregătiră.

Robert a căutat-o din nou pe Terri şi a găsit-o dincolo de barierele psihice ale Iwnw. Şi-a armonizat conştiinţa cu a ei şi a tras-o încet în Katherine, care s-a scuturat uşor, apoi a înclinat din cap.

— Spre nord, a spus Terri, vorbind prin gura lui Katherine. Spre nord. Cure Mary.

Au trecut de Capela Sf. Pavel, pe lângă obelisc şi au traversat bulevardul Broadway spre City Hall Park. Robert o susţinea de braţ pe Katherine.

Terri se auzea ca o furtună şuierătoare, respirând adânc şi vorbind răguşit:

— Curare? Tăbliţa, lângă arbore… Cure? Cure Mary? Oh, Doamne… găseşte-l, pune-l cap la cap… doare…

Au cercetat arborii din parc, din spatele grilajelor, continuând să meargă spre nord. Apoi au văzut ce voia să spună Terri: o placă mică, neagră, din metal la picioarele unui copac, care o onora pe Mărie Sklodowska Curie, datată 1934. Mărie Curie. Cure Mary. Curare. *Cure me.* Vindecă-mă!

A înţeles ce făcea Terri. Îi ghida spre locul în care se afla ea, prin imagini ale ororii care se apropia.

Mărie Curie. Radioactivitate. Raze X. Puterea atomică.

Şi în minte i-a venit o imagine răvăşitoare şi puternică a morţii care se profila ameninţătoare în Lower Manhattan, aruncând fuioare aprinse de lumină albastră şi galbenă spre înaltul cerului, o undă-şoc de ură şi de frică răspândindu-se cu o viteză imposibilă pe suprafaţa globului pământesc.

— Doare foarte tare, a gemut Terri. Robert. Mergi spre nord… 270. Mergi spre nord. 270.

— Asta-i punctul de destinaţie? Punctul 270?

— Nu. Strada… numărul 270… Strada… Manhattan… Oh, la naiba, arde, oh, Doamne, arde…

L-a văzut. Pe Broadway 270, la intersecţia celebrului bulevard cu Chambers, era o clădire de birouri cu vreo douăzeci de etaje, din cărămidă albă deasupra şi piloni negri de fier nituiţi dedesubt, care găzduia o bancă. Robert s-a întrebat ce voise să spună Terri.

— Terri?

Katherine tremura acum de frică. Voinţa lui era ca ea să mai reziste cu Terri în ea câteva momente.

— Terri, eşti singură?

Nici un răspuns. Numai un ţipăt ascuţit de durere.

Clădirea lăsa la vedere nituri groase, negre în pilonii de fier, care îi aminteau de niturile groase, negre din clopotul de la Sf. Marcu. De seiful de la colecţia de lacăte. Şi brusc clopotul a început să bată în mintea lui. Ca un dangăt de moarte. Niturile erau asemenea celor pe care le văzuse în fotografiile cu Fat Man şi Little Boy, primele bombe atomice folosite într-un moment de mare supărare.

Şi-a scos Quad-ul şi a căutat adresa. Pe ecran au apărut o serie de site-uri care nu păreau relevante pentru el. A adăugat „Mărie Curie” la căutare. Incredibil. A găsit un singur site. Aceasta conţinea cuvintele „Manhattan Projet” (Proiectul Manhattan). Numărul 270 de pe Broadway era prima casă luată în calcul pentru construirea unei bombe atomice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Proiectul Manhattan fusese găzduit în acest loc, înainte de a fi deplasat la Los Alamos, Oak Ridge şi în alte puncte spre sud şi vest. Acesta era locul în care începuse construirea bombei atomice.

Fat Man. Fat Mary. Cure Mary. Cure me.

— Robert… Primăria… înapoi la City Hall.

Erau la numai câţiva metri de City Hall, clădirea de la începutul secolului al XIX-lea, în care îşi avea birourile primarul.

Îi stătea ceva pe vârful limbii. Mintea ţipa la el să-şi amintească.

— Aproape sub picioarele tale, a spus Terri. Ascuns. Sub picioare. Găseşte-l!

Terri a mai scos un ultim ţipăt şi a abandonat corpul lui Katherine. Kat a căzut în genunchi şi a vomitat.

Şi atunci, pe neaşteptate, a căzut scutul Iwnw.

O staţie de metrou abandonată. Scoasă din uz. Curbă. Arcuită. Vechea staţie City Hall. Exact ce trebuia să-şi amintească el, la ţipetele propriei minţi. Închisă pentru public de peste cincizeci de ani. Prima staţie a primei linii de metrou din New York şi încă cea mai frumoasă. Se afla exact sub primărie.

Quad-ul a sunat. Era Horace.

— O văd. Dintr-odată, o văd. Este vechea staţie City Hall.

— Vin. O văd şi eu.

— Asta înseamnă că acum sunt gata. Încrezători în ei înşişi.

— Şi eu sunt gata să-i înfrunt.

Katherine s-a ridicat în picioare, dârză şi cu voinţa nezdruncinată.

Horace l-a întrebat pe Robert dacă ştia cum să ajungă acolo.

— Da.

— Mă voi ruga pentru voi. Vă voi da toată puterea pe care v-o pot transmite.

— Ştiu, prietene. Trebuie să pornesc.

— Încă un lucru, Robert. Deocamdată nu poţi implica în nici un fel autorităţile. Ma'rifat'-ul ar exploda. Înţelegi? Frica şi furia lor l-ar declanşa. Misiunea trebuie îndeplinită de un Unicorn. Disputa se dă între Lumina Perfectă şi Iwnw.

— Înţeleg.

Katherine i-a luat Quad-ul din mână.

— Horace, îţi mulţumim pentru tot. Acum mergem după ei. Vom salva cât de mulţi oameni putem.

Staţia City Hall fusese închisă pentru că nu putea fi folosită la cotele scontate; era prea mică şi prea curbată pentru metrourile noi, mai lungi. Apoi publicului i s-a interzis accesul din motive de securitate. A fost folosită numai ca o buclă pentru întoarcerea metroului la capătul liniei numărul 6. În ciuda regulilor de securitate, entuziasmul pentru arhitectura din New York îl determinase de două ori pe Robert să facă un tur prin staţie, ascunzându-se pe platforma unui metrou care întorcea. Ştia că staţia avea două niveluri: un peron lângă linii şi, deasupra lui, un frumos hol boltit, pentru bilete.

A luat-o pe Katherine de mână, ţinând în cealaltă palmă ţeava de oţel pe care i-o dăduse Horace. Puterea a părut să o părăsească pe Katherine şi el aproape că a cărat-o de-a lungul străzii Chambers, spre est, pe lângă Tweed Courthouse, îndreptându-se spre cealaltă latură a City Hall Park şi la linia de metrou numărul 6.

Un lift elegant, de culoare verde-închis, cu o cupolă în stil budapestan şi care arăta ca o gheretă de modă veche a poliţiei britanice, stătea încă demn pe esplanada de pe latura de est a primăriei.

— Intrarea în iad, i-a spus el lui Katherine. Cine ştie?

Liftul a coborât un etaj şi s-a deschis direct pe partea opusă a barierelor. Katherine îşi revenea. A fost capabilă să meargă singură, spre peronul din direcţia Downtown & Brooklyn şi să coboare treptele.

Au aşteptat metroul numărul 6. Când acesta a tras în staţie, o voce bubuitoare i-a anunţat pe pasageri să coboare. Pe peron, Robert şi Katherine au aşteptat până în ultimul moment, apoi au sărit în metrou chiar în clipa în care se închideau uşile. Metroul s-a pus în mişcare, scârţâind pe şinele curbate şi s-a îndreptat spre tunelul întunecat. Robert şi Katherine s-au dus apoi spre capătul din spate al metroului, în timp ce acesta continua să se deplaseze. Când metroul s-a oprit în întuneric, au sărit de pe cuplajul ultimului vagon pe peron. Metroul s-a pus din nou în mişcare şi s-a îndepărtat.

Robert şi Katherine s-au ghemuit în cel mai îndepărtat colţ al staţiei abandonate şi au aşteptat să li se obişnuiască ochii cu întunericul.

În faţa lor, abia luminată de candelabre şi de luminatoarele din sticlă ornamentate, se întindeau o platformă curbă şi o galerie de arce cu nervuri. Plăci verde-închis, crem şi maro-închis îmbrăcau pereţii. Prin luminatoare picura lumină albastră, blândă. Era o buclă magică, o staţie pierdută, un loc fantomatic, trist şi frumos.

Robert a căutat cu privirea linii drepte, dar nu a găsit nici una. Ochii i s-au pierdut în umbre şi curbe. Un sunet insistent, pulsatoriu rezona dinspre pereţi, insinuându-se în mintea lui Robert. Acesta simţea prezenţa malefică a Frăţiei Iwnw în fiecare fibră a fiinţei lui. În faţa lui se vedea gura scării ce ducea spre holul în care se vindeau bilete. Dinspre ea venea o lumină gălbuie, bolnăvicioasă, presărată cu sclipiri de lumină roşie şi albastră. Erau culorile ochiului morţii.

A auzit picurând apă şi sunet de picioare ce călcau pe piatră, în faţă. Încet, deliberat, în semiîntuneric, a păşit înainte. Katherine era imediat în spatele lui, ţinându-se de perete.

Luminile lucitoare din faţă au schimbat tonalitatea, modulându-se într-un galben mai întunecat, în vreme ce sunetul

de bas pulsatoriu s-a accentuat, scăzând apoi până la limita extremă a auzului său. S-a simţit atras în jocul de lumină, chiar în timp ce infrasunetul Ma'rifat'-ului declanşa spaima primordială în străfundurile minţii lui. Luminile erau minunate, seducătoare.

La câţiva metri distanţă, de-a lungul peronului, lipită de zid, zăcea o siluetă alungită, întunecată. Robert s-a târât spre ea, temându-se că ştia deja cine era. Şi-a trecut mâna dreaptă pe deasupra siluetei. A simţit o baltă urât mirositoare de lichid şi un miros metalic de sânge i-a inundat simţurile. A încercat să găsească pulsul în zona gâtului, dar a dat peste o rană de cuţit deschisă. Şi-a retras involuntar degetele, scoţând un strigăt de groază. O clipă nu a putut respira. Apoi s-a adunat şi a pus mâna pe încheietura mâinii omului care zăcea la pământ. A găsit o curea, dar nici vorbă de pistol sau radio.

— Poliţist, a şoptit el. Mort.

A întins mâna şi i-a închis ochii. Corpul mai era cald. Părea să fie un tânăr. Oare trebuia să patruleze o dată la câteva minute? De cât timp lipsea la apel?

Katherine a spus scurt o rugăciune deasupra cadavrului, apoi s-au deplasat cu mare grijă de-a lungul peronului. La urechi le-au ajuns sunete discrete de incantaţii sacre care se topeau în rezonanţa profundă, din altă lume, ce reverbera din chiar cărămizile şi pietrele frumoasei bolţi. Horace avusese dreptate să o numească cel mai feminin spaţiu imaginabil. Luminatoarele erau ca nişte vitralii-rozetă, iar frumoasele modele decorative, ca venele sub pielea albă.

Se aflau la marginea scărilor ce duceau spre zona boltită cu tonetele pentru bilete. Robert a privit precaut dincolo de colţ, ţinându-şi capul cât mai jos şi ascuns în întuneric. Arcele încăperii de sus culminau cu un luminator pe centru, cu un singur ochi, ochiul pe care îl văzuse el într-una dintre imaginile trecătoare primite de la Terri.

Şi în centrul încăperii, exact sub luminator, Robert a văzut Ma'rifat'-ul. Era minunat. O tobă translucidă de aur şi culoare albă se rotea încet, pulsând dinlăuntru, cu desene geometrice şi litere decorative lucind în diferite culori, în timp ce marginea i se rotea deasupra şi dedesubt în direcţii opuse. Se sprijinea pe patru picioare înfipte în pământ, pe vârful unei coloane ascuţite dintr-un material ce părea aur brut. Pe o pânză întinsă pe pământ, lângă coloană, se aflau nişte obiecte metalice. O stea cu şapte colţuri, un hexagon, o piramidă, o tobă mică, rotundă.

Cutia Răului pe care i-o trimisese Adam prin poştă. Miezul. Cheia principală.

— *Fat Mary,* a şoptit Robert. „Ma'rifat'-ul." Cutia Răului.

S-a ridicat încet în picioare, cu grijă ca să nu zgârie podeaua cu ţeava de metal pe care o căra cu el. A auzit zgomot de paşi în spatele lui, un foşnet şi un ţipăt scos de Katherine. Apoi capul i s-a aprins de durere şi el a căzut la pământ.

Ochiul privea insistent în sufletul lui Robert. Acesta se ruga.

... preschimbă ura în iubire...

În faţa ochilor îi jucau scene şi fragmente de imagini din oraş.

... mintea ca o oglindă...

Şuvoaie de lumină şi de dor, de senzualitate şi de frică.

... inimă îndurătoare...

Şi-a trimis mintea în afară. Era un har pe care şi-l îngropase de peste douăzeci de ani, care căuta în spaţiul nevăzut din jurul lui, ascultând, la rândul lui.

Se petrecea o erodare graduală a stării de separaţie dintre lucruri. A simţit că totul era scăldat într-o lumină minunată, abia vizibilă.

S-a auzit o voce de bărbat. Răguşită. Epuizată.

— Robert.

Vocea celui care-l atacase în metrou. Acelaşi glas distorsionat.

Sosise momentul luptei. Era pregătit. Şi-a trimis mintea departe, înapoi în timp.

... iartă-l...

Robert a deschis ochii. Exact în faţa lui stătea o siluetă în negru, un bărbat abia respirând, încovoiat. Avea faţa ascunsă, dar Robert îl ştia, îi cunoştea atitudinea, încrucişarea familiară a braţelor pe piept, capul plecat.

— Adam, a spus el.

Adam a ridicat privirea, numai ochii văzându-i-se în întuneric. În spatele lui, Robert a putut intui alte siluete întunecate. Trei spectre cu glugi negre spuneau încet, ca o incantaţie, cuvinte pe care el nu le auzise niciodată, dar care îi umpleau sufletul de întuneric. Alături, la câteva picioare în stânga lui, a văzut o siluetă prăbuşită pe treptele de piatră. Terii. Putea să vadă un nimb roşu de suferinţă în jurul capului şi al stomacului ei.

— Rickles, a scrâşnit Adam, cu o notă de frică în voce. Apoi, recăpătându-şi stăpânirea de sine, a continuat. Ne întâlnim din nou. Cred că pentru ultima oară.

Vocea lui Robert a reverberat în spaţiul larg, curbat, din jurul lor.

— Tu nu mai eşti Adam. L-ai ucis pe Adam. Tu eşti răul. Eşti numai un alt acolit al Iwnw.

— Ei lucrează prin mine. Dar sunt încă Adam, cel pe care cu toţii îl cunoaşteţi şi îl iertaţi.

— Dacă-i aşa, te pot ajuta.

— Da, poţi. Deşi, probabil că nu în felul în care-ţi imaginezi. Am ajuns la „o răfuială mare într-o încăpere mică”. Se pare că acesta îmi este destinul.

— Din *Cum vă place?*

— Da, deşi mie nu-mi place deloc.

— Unde este Katherine?

— În frig, mă tem. Adam a arătat undeva în afara razei vizuale a lui Robert. Nu este totuşi rănită. Nu încă.

Un metrou a scârţâit dedesubt ca o zână care vesteşte moartea.

Robert a văzut că Ma’rifat’-ul şi-a diminuat lucirea şi şi-a liniştit suspinul profund până nu s-a mai auzit.

— Ştiu la ce te gândeşti. Poliţia face inspecţii în mod regulat în locul ăsta. Iwnw a trebuit să-l ucidă pe ultimul poliţist care a venit să-şi facă rondul. Dar acum i-am îndepărtat corpul. Nu ne va găsi nimeni. Nu în timpul de care avem nevoie. Şi, dacă ne vor găsi, atât le-a fost. Nu în felul în care doresc stăpânii mei. De-acum încolo, am făcut pregătiri mai elaborate.

— Eu nu te voi ajuta.

— Robert. Robert. Nu-ţi dai seama deloc cine eşti, nu-i aşa?

— Cine *sunt?*

— Într-un sens, *tu eşti arma.* Noi am strâns tot ce este necesar pentru a detona Dispozitivul la potenţialul lui maxim. Toate cheile. Miezul, trăgaciul. Aurul roşu depozitat în apropiere. Dar nu o putem face singuri. Componenta ultimă este un Unicorn. O fiinţă de mare frumuseţe şi putere a spiritului, sacrificată de Iwnw. Adică… tu, *Rob*ert. Asta ai fost întotdeauna. Asta-i tot ce-am negat întotdeauna. De aceea te-am căutat cu ani în urmă. De aceea Katherine a căutat refugiu la tine.

— Nu o voi face.

— O vei face. Ne vom lupta, iar Frăţia Iwnw, care lucrează prin mine, constrângându-mă, te va constrânge şi pe tine. Te vei frânge şi vei muri. Nu vei avea de ales. Şi, murind, vei detona Cutia Răului.

— Nu o voi detona.

Brusc incantaţia s-a oprit. Ma’rifat’-ul a tăcut total în aceeaşi clipă. Schimbarea a fost atât de absolută, încât absenţa sunetului l-a izbit ca o lovitură în timpan.

Cea mai înaltă dintre cele trei siluete cu glugi negre a vorbit din întuneric şi umbră.

— Un Unicorn. În sfârşit. Suntem onoraţi.

Robert l-a recunoscut pe şeful celor trei bărbaţi cu care el şi Horace se bătuseră la Grand Central.

— Eliberaţi-le pe Katherine şi pe Terri. Scăpaţi-o pe Terri de durerea ei, a spus Robert. Scoateţi cancerul din ea. Apoi poate vom vorbi.

Şeful Iwnw a râs sec, luându-şi gluga de pe cap.

— Nu, asta nu ne satisface. Permite-mi să-ţi explic câteva lucruri. Poate crezi că deţii dreptatea pentru că ai fost iniţiat şi modelat de un membru al Luminii Perfecte. Maeştri îndreptăţiţi ai Căii şi ai puterilor sale nu sunt totuşi ei, ci noi. Frăţia Coloanei. Iwnw. Gândeşte-te la situaţia ta. Ai înfruntat moartea nu o dată, ci de mai multe ori, în scopul de a-ţi atinge propriul sistem remarcabil de puteri într-o perioadă foarte scurtă. Noi am încercat să te ucidem, de câteva ori.

— Am crezut că aveţi nevoie de mine.

— Dacă am fi avut capacitatea să reuşim, aceasta ar fi demonstrat, pur şi simplu, că tu nu erai fiinţa care se spunea că eşti. Într-adevăr eforturile noastre au ajutat să se activeze în tine puterile care te-au făcut să treci cu bine de probe. Foarte puţini ar fi putut supravieţui unor asemenea încercări. Uneori ne place munca pe care o face Horace. Tu eşti un membru al elitei şi încă unul ales. Nu ar trebui să… conduci? Cu înţelepciune, bineînţeles şi cu dreptate, dar uită-te. Priveşte lumea.

În timp ce silueta în mantie neagră vorbea, Robert a văzut-o pe Katherine cu ochii minţii. Adam spusese adevărul – nu era rănită, iar acum îşi recăpătase conştiinţa. Era mai alertă deja decât lăsa să se vadă. Apoi Robert s-a străduit să ajungă din nou la Terri. Protejându-şi cu grijă acţiunile, a încercat să-i vadă pântecele. Ceea ce a găsit acolo i-a umbrit sufletul. Diviziune celulară masivă, accelerată. Cancerul făcea rapid metastaze. Robert continua să-şi ţină privirile aţintite asupra bărbatului cu mantia neagră. Ceilalţi doi bărbaţi Iwnw reluaseră incantaţia în fundal şi Ma’rifat’-ul le răspundea schimbându-şi pulsul ritmic în acelaşi tempo.

— Priveşte ce a făcut rasa umană lumii acesteia în timp ce puterile transformatoare ale Căii sunt neîntrebuinţate şi păstrate secrete de nebunii îngâmfaţi ai Luminii Perfecte. O planetă otrăvită, aruncată permanent în afara echilibrului vital, probabil deja distrusă, dacă nişte lideri puternici nu acţionează foarte curând. Suprapopulaţie masivă, secătuirea resurselor planetei, milioane de oameni îngrămădiţi în oraşe decăzute, care se răspândesc ca filoxera pe suprafaţa pământului. Relaţii internaţionale haotice. Război în mod constant. Brutalitate continuă. Milioane de copii murind în condiţii oribile de boli ce pot fi prevenite. Poate c-ai fost făcut să crezi că noi plănuim un act de o răutate oripilantă. Dar uită-te la lume aşa cum este ea acum. Ai crede că un astfel de act de mare cruzime a avut deja loc.

Robert stătea perfect nemişcat, extrăgând din străfundurile sale puterile pământului, apei, focului, aerului, eterului, minţii şi spiritului. A făcut din mintea lui o oglindă perfectă, ce reflecta fluxul veninului negru pe care Iwnw îl picurau asupra lui. Şi a îndreptat cea mai puternică energie vindecătoare pe care a putut s-o adune spre Terii, învăluind celulele canceroase în lumină albă, încercând să răstoarne răul implantat în ea. A trebuit să insiste ceva timp.

— Care vă sunt intenţiile? Ce vreţi?

— Fiinţele umane au devenit o boală. Cele mai multe nu merită să trăiască. Cele mai multe nici măcar nu trăiesc de fapt. Sunt adormite în raport cu propriul lor potenţial toată viaţa lor şi apoi mor. Oamenii mănâncă, se împerechează, se omoară unii pe alţii, se uşurează, visează la ceva mai bun, dar nu vor de fapt nimic deosebit de ceea ce au. Sunt fiinţe *leneşe.* Un rezervor vast de putere psihică, aproape în totalitate nefolosită.

— Deci, supune-le şi conduce-le? Faraoni ai zilelor noastre? Foloseşte-le minţile?

— Îţi baţi joc, dar tu vei fi unul dintre conducători. Unul care agită turma. În orice caz, aşa cum ştii, Iwnw urmează toate faţetele Căii, nu numai pe cele frumoase. În frică, în ură, în dispreţ există o mare putere şi o forţă de neignorat. Din toate aceste emoţii ne tragem noi puterea. Ma’rifat’-ul poate distruge Manhattanul, cu siguranţă. Ar fi făcut-o deja dacă fiinţele patetice în relaţie cu Adam ar fi reuşit să ducă până la capăt planul lui original. Fie şi numai acest lucru ne-ar îndreptăţi să distrugem, dintr-o singură lovitură, centrul financiar principal al

lumii, pe incompetenţii bâlbâiţi de la ONU şi metropola care exemplifică maladia colectivă cunoscută sub numele de democraţie.

Robert a simţit că Terri răspunde, asimilând puterea pe care i-o trimisese el. A picurat toată lumina pe care a putut să o trimită în mod ascuns în sistemul de vindecare propriu corpului ei.

Totuşi, el asculta cu faţa împietrită la şeful Iwnw.

— Dar o adevărată bombă a sufletelor, un autentic motor alchimic programat să explodeze în conştiinţa a probabil un milion de oameni în intervalul a câteva secunde… iată un instrument de departe cu mult mai eficient. Un colaps psihic instantaneu, care să-i ducă pe toţi la cel mai de jos, cel mai primitiv, cel mai întunecat nivel al posibilităţii omului. O naţiune care o înspăimântă pe alta, un sat care îl înspăimântă pe altul, incapabili să suporte diferenţele de orice fel – de limbă, de culoare a pielii, de accent, de miros. Lansări de proiectile, foarte posibil nucleare. Greve. Represalii. Razii asupra tuturor celor care nu aparţin cine ştie cărui trib din care, întâmplător, tu faci parte. Copii care-şi denunţă părinţii. Părinţi care-şi trădează copiii, oameni care-şi trimit vecinii în lagăre de concentrare. Omoruri peste omoruri. Rwanda în America. Srebrenica în America. Lagăre ca Dachau Belsen şi Auschwitz în toată lumea. Acestea sunt motoarele pe care vrem să le dezlănţuim. Astfel încât să ne putem hrăni şi, hrănindu-ne, să creştem atât de puternici, încât să devenim de neoprit. Şi după aceea vom impune ordine celor care rămân. Vom salva planeta pentru cei care sunt ca noi şi vom conduce!

S-a aşternut tăcerea, cu excepţia pulsaţiei Ma’rifat’-ului, al cărui ton devenise mai profund şi a cărui forţă crescuse pe măsura intensităţii urii concentrate în spaţiul boltit.

— Du-te în iad! a scuipat Robert cu dispreţ.

— Suntem deja acolo.

În conştiinţa lui Robert a apărut din nou imaginea ochiului morţii care se propaga masiv din Lower Manhattan în tot restul lumii, mingea magnetică de foc albastru, formată din ură zburând peste Oceanul Atlantic şi în jos pe şirul muntos al Anzilor, gaura neagră din centrul ochiului morţii hrănindu-se din ură şi din frică într-un cerc care se lărgea neîncetat.

Respirând acum greu, Robert se lupta să menţină scutul de protecţie, mintea lui oglindă. Iwnw erau mai puternici decât se aşteptase. De departe cu mult mai puternici. Totuşi, el îi

transmisese putere vindecătoare lui Terri, deşi acum nu putea spune dacă aceasta funcţiona.

Adam s-a tras mai aproape şi i-a şoptit lui Robert la ureche:

— Vei primi la pachet chiar un preşedinte SUA. Acesta se află la Waldorf-Astoria. Nu va ajunge să-şi spună cuvântarea la Convenţie, în seara asta. Vei aprecia faptul ăsta: au folosit vechea cale ferată ascunsă de sub hotel pentru a-l aduce acolo.

Robert a auzit-o pe Katherine agitându-se. Trebuia s-o scoată de acolo. Pentru prima dată, Robert începea să simtă cu adevărat spaima că ar putea eşua. Exista totuşi ceva ce el nu înţelegea.

— Dacă Ma'rifat'-ul explodează, nu vom muri şi noi, cu toţii?

Din nou un râs sec al şefului Iwnw a răsunat dinspre arcele boltite ale sălii unde se vindeau bilete.

— Nu. Noi vom fi protejaţi şi-i putem proteja şi pe alţii dacă vrem. Ma'rifat'-ul este un dispozitiv cu adevărat alchimic, ceea ce înseamnă că el deschide o poartă între lumi. Există o lume a conştiinţei pure, care rareori se substanţializează. Tu ai văzut-o dacă ai trecut Proba Minţii. Ai văzut, probabil, conştiinţa şi materia în adevărata lor relaţie, dansul lor în afara timpului, prin care una curge în cealaltă şi invers. Aceia dintre noi care sunt Iwnw în această lume îl servesc până la urmă pe neîntrupatul Iwnw din lumea de dincolo, foamea insaţiabilă, inteligenţa întunecată care are nevoie de frica şi de suferinţa umană pentru a trăi. Ochiul morţii. Iwnw ne-a găsit pe noi, cei trei slujitori ai lui. Iwnw l-a găsit pe constructorul Ma'rifat'-ului şi se hrăneşte din el. Prin el, Iwnw se hrăneşte din Adam. Prin Adam, Iwnw a ajuns la Terri şi-i afectează structura celulelor. Viaţă spre moarte. Viitor copil spre cancer. A făcut pauză ca să respire, apoi a scuipat cuvintele cu o ură violentă: Prin Terri, în ziua pe care voi o cunoaşteţi sub numele de Marea Pană de Curent, Iwnw a ajuns chiar şi la Katherine Reckliss, în copilul ei nenăscut şi i-a supt forţa vitală prin chiar acelaşi cancer.

Pe neaşteptate, o siluetă umană a zburat pe lângă Robert, din spatele acestuia, cu mâinile întinse în lături şi l-a apucat de beregată pe bătrânul cu păr alb. Era Katherine. În aceeaşi clipă, Terri s-a repezit şi ea de pe trepte şi a apucat pe la spate o altă siluetă cu pelerină neagră. A scuturat-o şi a izbit-o de perete, apoi a sărit după ţeava de oţel pe care Adam i-o luase lui Robert după ce-l lovise, lăsându-l inconştient.

În timp ce o apuca, doi şerpi de energie au luat naştere de-a

lungul acesteia. Ea a înfipt un capăt al ţevii în burta bărbatului, apoi a răsucit-o, a scos-o şi l-a lovit pe bărbat cu ea în cap.

Reacţionând o fracţiune de secundă mai târziu, Robert a sărit şi el la al treilea membru Iwnw, adunându-şi toată puterea primordială a dorinţei de a trăi într-un singur pumn cu care l-a lovit pe bărbat în piept şi l-a făcut să zboare până la peretele din spate, de care acesta s-a izbit violent. Plăcile de faianţă au crăpat şi s-au spart în locul în care omul s-a izbit de perete, cu toate acestea, el s-a întors imediat la Robert şi i-a tras cu putere un pumn în burtă. Robert s-a îndoit de durere.

În cădere, Robert l-a văzut pe Adam lângă Ma'rifat' inserând cheile rămase, una câte una. Apoi Adam a luat miezul, Cutia Răului cea mică şi a fixat-o deasupra Cutiei Răului cea mare.

Cu un trosnet asurzitor al energiei şi cu o flacără albastră-gălbuie, Ma'rifat'-ul a scos o coloană de foc de aproape doi metri, care se învârtea şi se răsucea în aer, pornind de la marginea lui de sus. Filamente roşii pâlpâiau odată cu flacăra şi se întindeau de-a lungul curbelor cupolei arcuite, pârâind şi scuipând, în timp ce ochiul morţii se aduna şi se forma deasupra şi peste tot de jur împrejurul lor.

Oriunde se uita Robert, ochiul era acolo, privind în sufletul lui. Îl voia pe el. Îi voia pe ei toţi. Voia milioane de suflete. Culorile aprinse seducătoare ale ochiului se schimbau de la roşu la galben, în timp ce Robert simţea o pleiadă de scântei atingându-i spatele şi capul. Ma'rifat'-ul era pe cale să se detoneze. Cu coada ochiului, Robert l-a văzut pe Adam stând cu braţele înfipte direct în coloana albă de foc ce se răsucea deasupra Dispozitivului, cu faţa contorsionată de durere.

Robert s-a ridicat în picioare şi s-a aruncat cu capul înainte în coastele atacatorului său, izbindu-l din nou de perete. Scântei de lumină galbenă au ieşit din plăcile de faianţă şi s-au propagat în ochiul morţii. Înainte ca Robert să-l poată lovi, Terri a păşit în faţă şi l-a izbit puternic cu ţeava. Silueta în mantie neagră a căzut pe spate şi a rămas nemişcată.

Apoi Robert s-a întors ca s-o vadă pe Katherine luptându-se în capul scării să scape de strânsoarea şefului Iwnw. Înainte să poată ajunge la ea, omul a ridicat-o, strângând-o în continuare de gât şi a aruncat-o în jos pe scări, spre peronul întunecat de dedesubt.

O secundă mai târziu, Terri s-a repezit la el cu ţeava direcţionată spre spinarea lui, sub omoplatul stâng. Ţeava i-a

străpuns pieptul.

— Asta-i pentru Jay, nenorocit ce eşti! a strigat ea.

Omul s-a clătinat puţin pe picioare, cu o expresie de ură primitivă îngheţată pe faţă. Apoi a căzut, iar Terri a alergat în jos pe scări, la Katherine.

— Am eu grijă de ea, a strigat Terri. Adam ce face? Robert s-a întors spre Ma'rifat' şi spre Adam, care îşi scotea mâinile din coloana de foc şi se îndrepta spre Robert.

— Ai ucis trei membri Iwnw. Asta înseamnă că acum Frăţia Iwnw lucrează numai prin mine. Asta mă face mai puternic.

— Nu trebuie să faci asta. Eu sunt aici ca să dezamorsez! Ma'rifat'-ul. Asta-i tot.

— Nu este tot. Am ajuns la o singură luptă. Simplitatea este atrăgătoare. Te omor şi un milion de oameni mor în explozie sau prin distorsionarea sufletului care urmează. Tu declanşezi Armageddonul. Dar eu trăiesc, Terri trăieşte, primindu-şi înapoi copilul sub protecţia Iwnw.

— Vrea ea asta?

— Gândeşte-te la alternative. Nu are alta.

— Nu cred. Nu te ascunde în spatele ideii că o salvezi pe Terri. Ea nu va accepta niciodată asta. Nu e loc de discuţii. Asta este numai o acoperire a faptului ruşinos că Iwnw te controlează.

— N-aş fi aşa de sigur. Dar, dacă mă ucizi, dezamorsezi Ma'rifat'-ul şi îi învingi pe Iwnw, care se retrag pentru a relua lupta în altă zi. Toţi aceşti oameni sunt salvaţi. Dar Terri moare de cancer.

Robert încă nu vedea dacă era în stare să o vindece pe Terri sau nu. Simţea că da.

— Eu sunt un Unicorn, a spus Robert. Şi voi muri, dacă trebuie. Dar nu va mai muri nimeni altcineva astăzi. Cu excepţia ta.

S-a aruncat asupra lui Adam şi l-a prins strâns cu mâinile de beregată. Adam s-a desprins aproape cu lehamite şi l-a proiectat în spate, izbindu-l de perete.

— Nu prea cred, Robert.

Adam părea că apucă aerul în pumn şi-l răsuceşte.

Capul lui Robert exploda de durere. Valuri negre se spărgeau deasupra lui. Ochiul morţii pâlpâia galben şi albastru, uitându-se la el din toate direcţiile.

Negrul s-a pigmentat în roşu. Ma'rifat'-ul se rotea mai repede şi mai repede, scuipând fragmente de fulger.

O vibraţie profundă şi zăngănitoare a umplut aerul. Era tunetul

lent al detonării iminente.

Robert s-a aruncat iarăşi asupra lui Adam. Şi-au încleştat mâinile unul în jurul gâtului celuilalt.

— Vei cădea şi vei muri, Robert, a scuipat Adam, în timp ce lumina galbenă veninoasă a Iwnw îi ieşea pe gură şi prin ochi. Exact cum m-au frânt pe mine.

Adam l-a izbit din nou pe Robert de perete. Ma'rifat'-ul scârţâia în timp ce se rotea, chiar şi pietrele din jurul lor se cutremurau la tunetul lui, fulgere zburau de la el în culori de roşu, albastru, verde. Robert a simţit că pierde lupta. Puterea lui se risipea. Şi-a închis ochii.

În întuneric, exista o lumină încă şi mai întunecată. Retinele lui erau sângerânde, creierul îi pârâia şi trosnea ca un radio lângă o linie de mare tensiune. Pielea i se dezagrega; aproape că nu mai exista nici o membrană între el şi lume. Era ca un terci. Cele dinlăuntrul lui şi cele din exterior curgeau unele în altele. Oriunde privea, gaura neagră din centrul ochiului morţii îi sugea puterile, voinţa de a trăi.

— Horace, a şoptit el.

— Horace este un om bătrân, a pufnit Adam. Nu te mai poate ajuta.

Întunericul s-a închis. El a văzut în forma ochiului irezistibil, frumos, înspăimântător, un microcosmos în jurul capului lui Adam. Îl chema la el.

— Este timpul să mori, Robert.

Adam a tras ţeava lui Terri din corpul şefului Iwnw şi a agitat-o în aer.

Terri a ridicat capul, simţind ce se întâmplă. A alergat în sus pe scări.

— Nu, a strigat ea. Nu-l poţi ucide!

Adam a îndreptat ţeava spre gâtul lui Robert. Terri a sărit pe direcţia armei, cu un ţipăt, primind toată puterea loviturii în propriul cap, cu un trosnet îngrozitor. A căzut apoi la picioarele lui Adam, cu craniul spart.

Adam a rămas o clipă paralizat de oroare, apoi a căzut în genunchi, aruncând ţeava de oţel într-o parte, cu un răcnet de durere:

— Nu!

Adam i-a luat capul în mâini şi i l-a legănat. Era moartă. El şi-a urlat ura nearticulată.

Robert se uita nevenindu-i să creadă, în timp ce se ridica uşor

pe picioare. Terri îşi dăduse viaţa pentru el. Îl văzuse pe Adam pe punctul de a pierde bătălia cu Iwnw, pe punctul de a-l ucide pe Robert şi alesese să moară ea decât să lase să se întâmple acest lucru. Părea aşa de mică în braţele lui Adam. L-a cuprins un val uriaş de tandreţe pentru ea. Ea îi dăduse lui tăria să supravieţuiască probelor, îi datora de două ori viaţa. Ţipătul crud al Ma'rifat'-ului a început să se moduleze. Abia auzitele tonuri armonice au început să răsune mai tare.

Atunci Adam a lăsat-o pe Terri jos şi s-a ridicat în picioare. A avansat în direcţia lui Robert, cu o expresie de suferinţă atroce pe chip.

Robert a privit adânc în sine şi a căutat resursele pentru bătălia finală. „Mori ca să trăieşti." Ar abandona orice speranţă de supravieţuire, dacă ar putea opri detonarea. Atunci a simţit că membrele încep să-i lucească. Braţele şi picioarele şi apoi tot corpul. A deschis ochii şi a privit în jos. Era un corp de lumină. Era ca îngerul pe care i-l arătase Terri la începutul căutărilor, înveşmântat în fuioare de lumină, care treptat se resorbeau intrând în pielea lui. Robert a simţit energia protectoare a lui Horace înconjurându-l.

Adam a sărit asupra lui Robert cu un strigăt, ca un animal sălbatic.

Au căzut amândoi şi s-au rostogolit pe scări spre peron, pe lângă trupul inconştient al lui Katherine.

Robert s-a ridicat în picioare şi l-a apucat pe Adam de beregată. Adam s-a desprins din strânsoare, răsucindu-se şi i-a tras lui Robert un pumn în falcă. Robert l-a apucat strâns, s-au clătinat amândoi, s-au dezechilibrat şi au căzut pe linia metroului. Robert l-a ridicat pe Adam în picioare.

Ochiul se forma din nou în jurul lui Adam. Chipul morţii. Acesta a vorbit:

— Cine eşti?

— Mă numesc Robert Reckliss.

— Noi suntem Iwnw.

— Voi sunteţi diavolul.

— Dacă vrei. Tu nu poţi câştiga.

— Eliberează-mi prietenul.

— Nu!

Robert a săpat adânc în memoria lui. A găsit ultimele lui arme posibile. A văzut cuvintele pe care Lawrence şi Adam voiseră să i le comunice.

— Am învăţat aceste cuvinte de la Adam şi de la doi prieteni, Horace şi Lawrence Hencott. Ultimul este un bărbat pe care voi l-aţi torturat şi l-aţi ucis.

— Ce cuvinte?

— Cuvinte încărcate de putere. Cuvintele folosite pentru a căpăta măiestria aurului roşu şi a Pietrei Filosofale.

— Nu.

— Pentru aurul roşu: *Quaero arcana mundi.* „Caut secretele lumii.”

Acum şi-a amintit sintagma pe care Lawrence voise atât de limpede ca el să şi-o amintească. Tortura intensă, mârşavă dezvăluie imposibilitatea vieţii. Era acelaşi cuvânt pe care i-l dăduse Adam chiar la începutul probelor.

— Răspunsul este *vitriol*[15] acronim de la *Vile. Intense Torture Reveals Impossibility Of Living.*

— Stop!

Atunci Robert a început să citeze din *Hârtiile lui Newton.* Din cuvintele pe care Adam le pusese în gura lui Newton în punctul culminant al piesei. Cuvintele care apăruseră la maşina de scris din camera lui Katherine în noaptea incendiului.

— Pentru Piatra Filosofală: *Flamma unica clavis mundi.*

— Stop.

— „Cheia lumii este o flacără unică.”

— Nu.

— Eu accept răul lui Adam şi îl preiau. Adam este parte din mine şi eu sunt partea mai puternică.

— Nu.

Ochiul a aruncat o lumină albastră, retrăgându-se de lângă el. Se auzeau tonuri armonice mai puternice produse de Ma’rifat’. Acesta se stabiliza, hrănindu-se din mintea lui Robert. Din sufletul lui.

Şi atunci, a văzut ultimul rând pe care Adam urma să-l pronunţe la sfârşitul piesei, când copacul şi toba de lumină se aprinseseră. Şi-a dat seama că îl ştiuse mereu. Adam îl ţinuse ascuns la vedere.

— *Omnia vincit amor!*

— Stop! Nu!

— *Omnia vincit amor!* Iubirea! Învinge! Totul!

Robert a deschis ochii. Ochiul s-a retras cu teamă, aruncând

[15] Tortura intensă, mârşavă dezvăluie imposibilitatea vieţii. (în limba engleză, în orig.).

flăcări în jurul capului lui Adam, dar acesta a zâmbit.

Şi Robert a văzut cel mai intim plan pe care Adam îl păzise cu străşnicie de întuneric, de Iwnw, până în cel din urmă moment, ultimul posibil.

Robert l-a privit direct în ochi. A vorbit spre el.

— Înţeleg.

— Ce?

— Adam vrea ca eu să-l ucid.

— Nu.

— Îşi dă seama că nu poate scăpa de voi.

— Nu.

— V-a înşelat tot timpul. A aşteptat momentul în care eu voi fi psihic capabil să-l înving. Destul de puternic spiritual pentru a o face.

— Nu.

— Este singura cale pentru a vă distruge puterea şi a dezamorsa Ma'rifat'-ul. Aşa Adam îi va salva pe toţi cu preţul propriei vieţi.

— Nu. Greşit. Acum tu vei muri.

— Nu. Când şi-a pus braţele în coloana de foc a Ma'rifat'-ului, încerca să-i încetinească ritmul. Să întârzie detonarea. A reuşit. Şi, când în ultima clipă voi chiar aţi pus stăpânire pe el cu adevărat, Terri l-a împiedicat să mă omoare. Ca să-i ofere planului lui o ultimă şansă. A ştiut asta tot timpul.

— Nu. Acum, mori!

— Nu. *OMNIA VINCIT AMOR!*

Un ţipăt de rău primordial a explodat din centrul ochiului când acesta s-a dezagregat într-o învălmăşeală de flăcări galbene şi albastre.

Robert s-a uitat în ochii lui Adam. Adam a văzut că Robert înţelesese. Robert i-a susţinut privirea prietenului său preţ de o clipă nesfârşită. Apoi l-a împins pe Adam pe linia de metrou şi s-a dat înapoi.

Corpul lui Adam s-a încordat, capul i s-a dat pe spate şi preţ de câteva secunde nesfârşite a părut să reziste forţei electricităţii care pocnea şi ţâşnea prin el, stând drept şi balansându-se din genunchi, în timp ce un fum înţepător şi un miros de carne arsă umpleau aerul înăbuşitor din staţia de metrou.

Apoi Adam şi-a dat ochii peste cap şi şi-a dat ultima suflare cu o mână ridicată în semn de mulţumire. A căzut fară viaţă la

picioarele lui Robert.

Ma’rifat’-ul a încetinit, mişcările lui erau acum armonice.

Robert a îngenuncheat şi i-a închis ochii lui Adam.

Apoi a tras corpul, târându-l, de-a latul liniei de metrou şi l-a ridicat pe peron. S-a dus la Katherine, a luat-o în braţe şi a legănat-o, ciufulindu-i părul. Ea era aproape inconştientă. Robert a plâns îndelung pentru prietenul lui. A văzut imagini din jocurile lui nebuneşti, inima lui sălbatică, imaginaţia sa fară limite, bunătatea şi jovialitatea lui. Apoi Robert a văzut lumina galbenă bolnăvicioasă care-l consumase, voinţa lui de nezdruncinat de a lupta până în ultima clipă, riscurile până la sacrificiul de sine pe care şi le asumase pentru a se asigura că detonarea va fi oprită în ultimul moment.

— Îmi pare rău, prietene, a şoptit Robert. Îţi mulţumesc.

A urcat scările până la Ma’rifat’.

A stat lângă frumoasa maşinărie, cu marginile rotindu-i-se lent, cu coloana de foc stinsă acum, a îndepărtat cheile, una câte una, de la lăcaşurile lor din jurul corpului ei lucitor.

Gând a terminat, l-a sunat pe Horace.

— Ma’rifat’-ul este dezamorsat. Terri şi Adam sunt morţi. Şi-au dat vieţile de bunăvoie.

— Cerule! Ieşi de acolo. Vino apoi la mine, te rog. Adu Ma’rifat’-ul ca să-l pot distruge cu mâna mea.

Epilog

New York, sâmbătă 4 septembrie 2004

Horace, cu mâinile protejate de nişte mănuşi de cauciuc negre şi groase, a ridicat cartuşul glonţului, prima din celelalte şapte chei secundare ale Ma'rifat'-ului şi l-a lăsat să cadă uşor într-un vas mare cu acid sulfuric aşezat pe masa de lemn din mijlocul apartamentului lui. Ferestrele erau larg deschise pentru a lăsa să iasă fumul din încăpere. Cheia s-a dizolvat cu un şuierat violent şi o emisie de fum roşu.

— Vă aducem omagiul nostru, Adam şi Terri şi ne amintim de voi ca de nişte războinici, a spus el pe un ton solemn.

Robert şi Katherine se ţineau de mână şi repetau ca un ecou cuvintele lui Horace.

Imediat, Horace a luat *vesica piscis* care atârna la gâtul lui Terri, o cheie secundară şi a lăsat-o să cadă în acid. Aceasta a plutit un moment la suprafaţă şi apoi a dispărut scoţând un sunet ce amintea de un suspin.

— Adam şi Terri, vă aducem omagiul nostru şi ne amintim de voi ca de nişte iubiţi, a spus el. Ne amintim de copilul pe care vi l-au răpit Iwnw.

Horace a continuat la fel pentru toate cheile secundare, punând-o pe fiecare în relaţie cu o calitate a celor doi prieteni dispăruţi în lupta pentru dezamorsarea Ma'rifat'-ului.

Cu capul lovit şi cu celelalte răni rezultate din lupta de la obelisc, vindecate acum de Robert, Horace se pregătea să petreacă câteva săptămâni într-un loc retras, să studieze utilizarea întregului set de cuvinte puternice pe care i le spusese Robert şi să mediteze la viitoarele încleştări cu Frăţia Iwnw. Katherine şi Robert, care împărţeau acum acelaşi dormitor, îi ceruseră să-i asiste la o reînnoire a jurămintelor de căsătorie.

Când Horace a luat în mână Cutia Răului, toba mică şi rotundă care ruinase viaţa anterioară a lui Robert şi-l trezise la o nouă viaţă mai bogată decât orice visase el vreodată, Katherine a oftat

adânc şi a început să suspine uşor.

— Adam, pentru toate jocurile tale, pentru toate ghicitorile şi enigmele tale, pentru provocările tale, pentru nebunia ta şi pentru inima ta bună, neobosită, cercetătoare, îţi mulţumim, a spus Robert, cu un nod în gât şi cu ochii plini de lacrimi.

Horace a lăsat grijuliu să cadă Cutia Răului în acid, care a clipocit lacom şi a înghiţit toba din sticlă metalică, cu un plescăit puternic.

— Înainte să plecaţi, îţi voi da cheile unui loc în care sunt păstrate hârtiile lui Adam, a spus Horace. Acolo ar mai putea fi şi alte câteva cutii cu lucruri interesante. Robert, Adam mi-a spus cu ceva timp în urmă că te-a făcut executorul lui testamentar.

— Mulţumesc, a spus Robert.

— Sunt nişte manuscrise şi numai cerul ştie ce alte lucruri. Va trebui să te uiţi prin ele.

— Mă voi uita, a spus Robert.

— Trebuie. Vor mai urma şi alte bătălii. Poţi găsi lucruri folositoare în notiţele lui. Acum sarcina principală, a mai spus Horace, după o mică pauză. A ridicat încet Ma’rifat’-ul pe care-l ţinuse ascuns bine de joi, de când Robert îl adusese din staţia de metrou şi l-a ţinut deasupra vasului cu acid. În numele a milioane de suflete ale căror vieţi au fost distruse prin acţiunile din aceste zile şi în numele lui Adam şi Terri, care şi-au dat vieţile pentru a opri detonarea Dispozitivului, pronunţăm cuvintele care ne conferă putere asupra elementelor lui componente şi îl menim distrugerii, a spus pe ton de incantaţie Horace. *Quaero arcana mundi.*

Katherine şi Robert au răspuns la unison:

— Vitriol.

Horace a lăsat, foarte lent, Ma’rifat’-ul în acid. Pocnituri şi plescăituri au eliberat un şuierat profund, violent şi aburi verzi, portocalii, roşii şi gălbui s-au ridicat în aer. L-a împins spre fundul vasului cu acid şi i-a dat drumul. Acidul s-a agitat şi a aruncat stropi.

— *Flamma unica clavis mundi,* a spus Horace.

Katherine şi Robert au răspuns:

— *Omnia vincit amor.*

Cuprins

Mulţumiri.....5
Prolog.....7
PARTEA ÎNTÂI Iniţierea.....9
PARTEA A DOUA Probele.....91
I Proba Pământului.....91
2 Proba Apei.....121
3 Proba Focului.....169
4 Proba Aerului.....198
5 Proba Eterului.....232
6 Proba Minţii.....276
7 Proba Spiritului.....320
PARTEA A TREIA Corpul de lumină.....336
Epilog.....393
Cuprins.....395

7 încercări
7 zile
O șansă de salvare
Ocultism, istorie, religie, mitologie

Când Robert Reclliss primește ceea ce pare a fi o cutie-puzzle de cupru trimisă de un prieten din Cambridge, nu are nici cea mai vagă idee de cât de violente vor fi schimbările din viața sa. În aceeași noapte o cunoștință de-a lui se sinucide în circumstanțe ciudate, în ziua următoare, un vechi prieten îi vorbește despre existența unei arme secrete extrem de periculoase care ar putea șterge Occidentul de pe fața Pământului. Iar sarcina de a descoperi și distruge această armă îi revine lui Reclliss. Arma e programată să explodeze peste 7 zile. Într-o cursă disperată împotriva timpului, Robert e supus nenumăratelor încercări pentru a depista de-a lungul și de-a latul Manhattanului cheile esențiale care ar putea preveni detonarea. Forțe sus-puse încearcă din răsputeri să îl impiedice.

ISBN 978-606-609-226-5

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com